

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

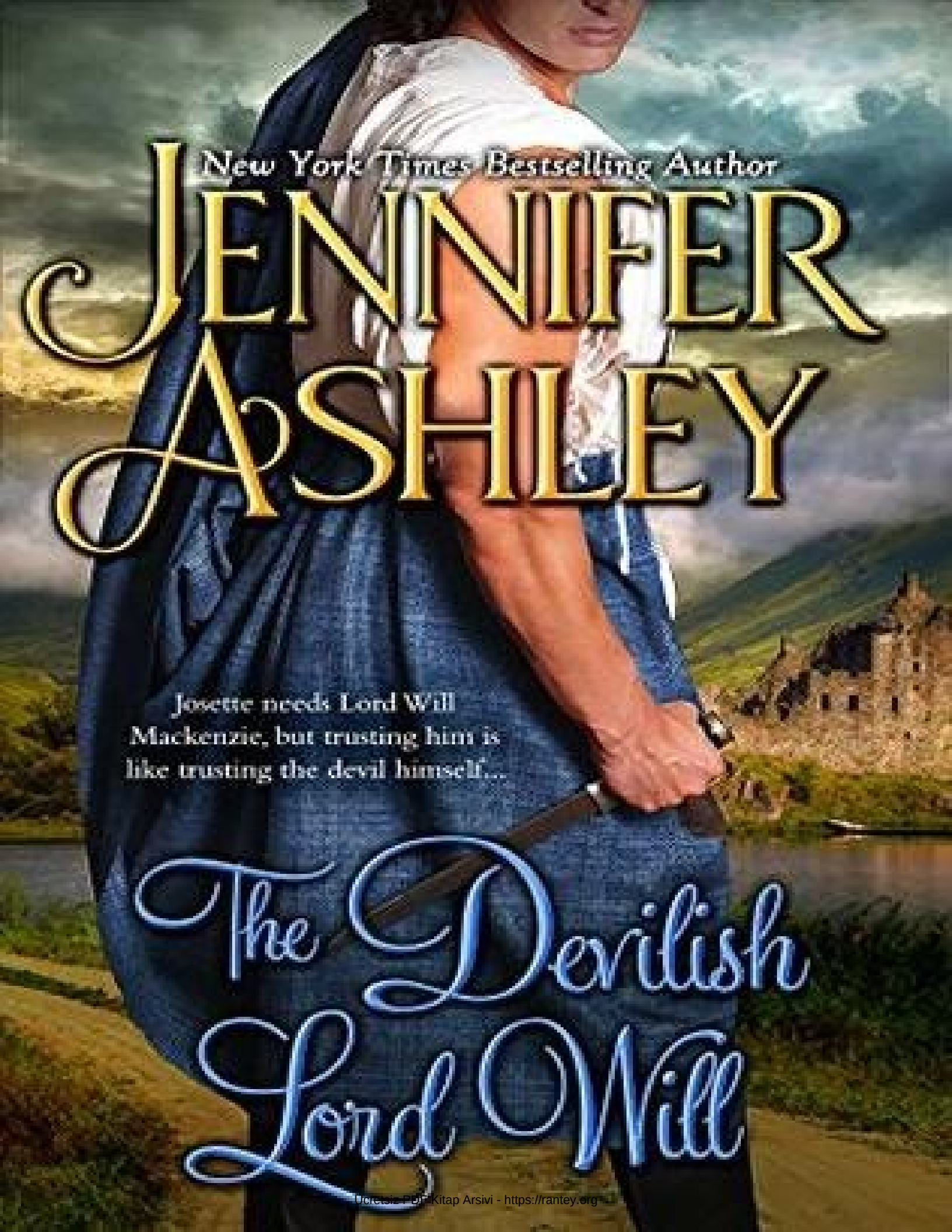
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

JENNIFER ASHLEY

Josette needs Lord Will
Mackenzie, but trusting him is
like trusting the devil himself...

The Devilish Lord Will

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ŞEYTANI LORD

MACKENZIES, KİTAP 10

JENNIFER ASHLEY

[JA / AG YAYINCILIK](#)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30 Sonsöz
Yazarın Notu

[Ayrıca yazan Jennifer](#) .
[Ashley Mackenzie Aile](#)
[Ağacı Yazar Hakkında Telif](#)
[Hakkı](#)
-

Bölüm 1

Haziran 1747

İskoçyalı." Soğuk İngiliz sesi, güzel bir yaz sabahını mahveden buz gibi bir rüzgâr gibi karanlık odayı yarıp geçti. "Bizimle konuş, ben de ölümünün daha az acı verici olmasını sağlayayım."

Lord Will Mackenzie gözlerini açtı.

Hiçbir şey değişmemişti. Eski bir mutfakın dehlizindeki bir taburede oturmaya devam etti, elleri arkadan bağlıydı, ayak bilekleri de iple bağlıydı. Buz gibi odada ocakta ateş yanmıyordu ve tek ışık tavandaki pencerelerden geliyordu.

Bu ışık, sert bir sandalyede oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, piyade subayının koyu kırmızı ve gümüş örgülü üniforması içinde zarif bir adam olan İngiliz ordusundan bir binbaşının üzerine düştü. Saçları düzgün bir kuyruk haline getirilmişti ve cilalı botları derme çatma ordu kampının etrafında on beş santim kalınlığında uzanan çamurdan hiçbir iz taşımıyordu.

Soylu bir beyefendi olan Binbaşı Haworth, hiçbir şeyin, hiçliğin ortasında inatçı bir İskoç haini sorguya çekmenin bile standartlarını düşürmesine izin vermezdi.

Yanındaki yüzbaşı başka bir meseleydi. Asabi bir adamdı; rütbelerini tırnaklarıyla kazıyarak yükselmiş ve komutanlarının düşman olarak işaret ettiği herkesten anında nefret etmişti. Kızıl suratlı ve ağzı bozuk yüzbaşı, ceketinin düğmeleri açık bir şekilde taş duvara yaslanmıştı ve açık kahverengi saçları kuyruğuna dolanmıştı.

Will, Binbaşı Haworth'un mavi gözlerinin içine baktı ve Erse dilinde, *"Sana söyleyecek bir şey bildiğimi sanıyorsan, aptalın tekisin,"* dedi.

Binbaşı ve yüzbaşı tek kelime anlamamıştı. Haworth Yunanca ve Latince biliyordu ve mükemmel Fransızca konuşuyordu ama ona göre Erse dili yok edilmesi gereken barbarca bir dildi. Sorgulama sırasında bu düşüncesini birden fazla kez dile getirmişti.

Yüzbaşının yanakları daha da kızardı. "Medeni bir dil konuşun, sizi lanet İskoçlar dom uz." Bir darbe indirmek için elini geri çekti ama Haworth'un soğuk sesi onu durdurdu:

Onu. "Nasıl isterseniz, Yüzbaşı."

Yüzbaşı binbaşuya ters ters baktı ama elini bıraktı ve kendini yere bıraktı tahta bir taburenin üzerine.

Will'in ilginç bulduğu bir şey vardı: Kaptan, Will'in yüzündeki ve boynundaki morlukların da gösterdiği gibi, öfkesini şiddet kullanarak çıkarırken

Toplanan binbaşı bu odadaki en tehlikeli adamdı. Will'in kendisi hariç tabii.

Binbaşı Haworth uzun parmaklarını rustik mutfak masasının üzerindeki gümüş çana uzattı. "Belki hafif bir yemek."

Bu odadaki mobilyalar, sade sandalyeler ve tabureler masayla uyumluydu. Usta bir gümüşçü tarafından dökülmüş, bir yüzüne arma işlenmiş, sapı birbirine dolanmış gümüş yılanlardan oluşan çan bir uyumsuzluktu. Binbaşı çanı yanında getirmişti.

Şimdi çaldı, sesi terk edilmiş bir çiftçi kulübesinden ziyade şık bir misafir odasına daha uygundu.

"Kadın!" diye bağırdı kaptan. "Bize bira getir ve çabuk tut."

Ayak sesleri duyuldu ve ahşap kapı açıldı. Eşikteki hizmetçi, içinde narin bir porselen fincan ve tabağı ile uzun gümüş bir tencere -binbaşıya ait eşyaların çoğu- ve evle birlikte geldiği belli olan ezik bir tankard bulunan bir tepsî taşıyordu.

Kadın doğma büyüme bir Londralı edasıyla, "Susamış olabileceğinizi tahmin etmiştim efendim. Bu İskoçlarla sıcak bir iş, değil mi?"

Koyu renk gözler Will Mackenzie'nin üzerinde gezindi ve o da tepki vermemek için elinden geleni yaptı. Üzerinde bir çiftçi kadınının giysisi vardı; sade bir kombinezonun üzerine, sıkıcı ev kumaşından, dantelli bir üst giysi örtülmüştü. Will onu daha önce de bu tür giysiler içinde görmüştü ama bir leydinin görkemli ipekleri içinde, saçları yumuşak bukleler halinde ve

Göğsü mücevherlerle süslü.

Bugünkü şekilsiz kıyafetlerinin altında, ilk kez ağabeyinin stüdyosunda, Alec Mackenzie'nin tuvalinin etrafında en yeni ressam modeline kaşlarını çatarak kıpırdamamasını tembihlediği sırada gördüğü yemyeşil vücut yatıyordu.

Will, önünde yatan ve kırmızı örtüsü çok az şeyi örten güzelliği gördüğünde donup kalmıştı.

Will'kanını kaynatan boğucu bir sesle, Fransız aksanlı İngilizcesiyle Alec'e, "Kıçınızı bir saat boyunca soğuk mermere bastırın lordum ve ne kadar *kıvrandığınızı* görün," demişti.

Londra'da olması gerekiyordu. Will'in onu bıraktığı pansiyonda güvende olması, kızına bakması gerekiyordu. Alec ve Celia onun Londra'da olduğunu söylemişlerdi.

Josette Oswald'ın İskoçya'nın ortasında, katil İngiliz askerleriyle dolu bir ordu kampında ne işi vardı?

Binbaşı onu kuşkuyla inceledi; belli ki başka birini bekliyordu. "Siz kimsiniz, madam?"

Josette koyu renkli bir sıvı döktü - kokusuna bakılırsa çikolata içiyordu -Porselen fincana. Fincanı binbaşıya uzattıktan sonra yüzbaşı için olan bardağı mutfak masasına bıraktı.

"Bayan Smith," dedi kibarca. "Şu köydeki meyhaneyi benim adam işletiyor. Buradaki gençlere en iyi birayı sunmak için gönderildi, sağ olsunlar. Buralarda İngilizleri görmek ne güzel."

Kaptan testiği kaptı, açgözlü bir yudum aldı ve ardından sıvıyı tükürdü. "Buna *en iyi* bira mı diyorsunuz? At pisliği bir isim için yeterli, madam."

Binbaşı Haworth sessizce, "Ellerindekilerin en iyisi olduğuna eminim," dedi. Yüzbaşı sakinleşti ve bir yudum daha alıp yuttu. Sonra bir yudum daha. Will, bunun boşa gitmesine izin vermemeye karar verdiğini gördü.

"Teşekkür , güzel bayan," dedi binbaşı. "Kocanıza da teşekkür edin."

Josette reverans yaptı ama kaçırmak yerine düşünceli bakışlarını Will'e çevirdi. Yanakları, yaklaşık bir düzine yıl önce, Paris'e kaçtığı günün ertesi sabahı yatağından kalkan Truvalı Helen'i resmettiği zamanki gibi yuvarlak ve pembeydi. Alec o günlerde tablolar için görkemli fikirlerle doluydu.

Josette eleştirel bir tavırla, "Pek bir şeye benzemiyor," dedi. "Culloden'de sana o kadar sorun çıkaranın bu olduğundan emin misin?"

"Görünüş aldatıcıdır, madam," dedi Binbaşı Haworth. "Şimdilik evcilleştirildi, ama inanın bana, bu İskoçyalılar tam bir şeytan. Hepsi ne kadar çabuk asılır ve yolları kesilirse o kadar iyi olur." Çikolatasından bir yudum aldı. "Ah, iyi hazırlanmış. Teşekkür ederim. Kendi erzakınızı getirseydiniz, Kaptan, köy mallarına bel bağlamak zorunda kalmazdınız."

Yüzbaşı homurdandı ama birasını içmeye devam etti. Binbaşı Haworth çikolatasından birkaç yavaş yudum daha alırken Josette oyalandı, sanki hepsi biter bitmez tencereyi ve bardağı alıp götürecekmış gibi.

"Şimdi efendim," dedi Binbaşı Haworth Will'e, fincanını tabağına yerleştirirken. "Yeniden başlayalım. Sabrım tükeniyor ve eğer konuşmazsanız sizi yakında adamlarıma teslim edeceğim. Lütfen bana bildiğin her şeyi anlat. Yoksa gerçek kralınıza karşı... silah kaldırdığınızı... için diri diri kurşuna dizilirsiniz."

Sözcükler diline dolanmaya bağıladı ve kafasını temizlemeye çalışır gibi salladı. Josette arkasından sessizce kapıyı kapattı ve sürgüyü çekti.

Yüzbaşı biradan uzun bir yudum daha aldı ve boğıldu. Binbaşı ona döndü, hareketleri çok yavaştı. Yüzbaşı sandalyesinden dizlerinin üzerine düştü ve ardından uzun bir takla atarak yüzüstü yere kapaklandı.

Binbaşı sarsılarak ayağı kalktı ve yanında asılı duran uzun bıçağı çekti. Josette'e doğru koşarken tökezledi ve elindeki fincan porselen bir parçayla yere düştü.

"Lanet olsun sana." Haworth ona ters ters baktı. "O annemin hediyesiydi."

Binbaşı titiz olabilirdi ama Will onun ölümcül bir dövüşçü olduğunu görmüştü. Binbaşı saldırırken Josette hızla yana kaçtı ama yeterince hızlı olamayacaktı.

Will hâlâ bağı olduğu halde tabureden fırladı ve vücudunu Binbaşı Haworth'unkine çarptı. Binbaşı bıçağı ona doğru savurdu ama Josette'in çikolatanın içine koyduğu iksir her neyse, Will'in gevşek gömleğini yakaladı.

Bıçak gevşedi ve 1.80 boyundaki binbaşı, uzun uzuvlarından oluşan bir yığın halinde toprak zemine yuvarlandı.

Josette bıçağı onun elinden kaptı ve Will'in bağlarını saniyeler içinde kesti.

"Tanrı aşkına, kadın." Will sesini fısıltı halinde tuttu ama sesi öfkeyle çınlıyordu. "Sen ne şeytansın-"

"Bana sonra bağırsın," dedi Josette yumuşak ama sert bir sesle, Londra aksanı kaybolmuştu. "Şimdi beni takip edin."

Josette uyuşmuş elini tutup onu mutfağın arka tarafına doğru çekerken Will homurdandı ve potansiyel bir çıkış yolu olarak gördüğü şöminenin yanındaki oyuğa doğru ilerledi.

Josette daha eğilmeye fırsat bulamadan Will onu belinden yakaladı, kendine çekti ve dudaklarından sertçe öptü.

Josette başladı, sonra dudakları ayrıldı ve elleri onun göğsüne indi, ağzı onu öpmek için yumuşadı. Vücudu, iplerin kestiği kanı hareket ettirerek Will'in vücudunu ısıttı. Kadının ateşi Will'i sararken, Will'in uzuvları yandı.

Öpücük güçlendi, anılar da onunla birlikte akmaya başladı: Josette'in, Alec'in stüdyosunda Truvalı Helen olarak Will'e küçük bir gülümseme gönderirkenki utangaç bakışı. Will ona göz kırpmış, ani ve ezici özlemini gizlemişti.

Haftalar sonra onu, tabloyu yaptıran kardinal tarafından Alec'in onuruna düzenlenen bir salonda muhteşem kıyafetler içinde görmek. Josette, Will'in kardinalin sırlarını ortaya çıkarmasına yardım etmeye hazırdı, tabii ki para karşılığında. Josette bir kız çocuğu büyütüyordu ve her zaman paraya ihtiyacı vardı.

Yıllar sonra Salisbury'de, Will'le birlikte Highland komplosunu ortaya çıkarabilecek yüksek mevkili bir İngiliz lordunun planlarını keşfetmek için karı koca kılığına girmişlerdi. Josette, kocasına vurulmuş, biraz silik ama sadık bir eşi canlandıran iyi bir oyuncuydu.

Oyun oynamayı ve casusluk yapmayı unuttukları ve birlikte geçirdikleri zamanın yakında sona ereceğini bilerek sadece birbirlerinin tadını çıkardıkları yatak geceleri.

Salisbury hilesi sonuncusuydu ve fırtınalı bir şekilde sona ermişti. Londra'daki pansiyon Will'in ona hediyesiydi; hayatını kazanması ve zapt edilemez Glenna'yı büyütmesi için güvenli bir yerdi.

Will, Josette'in sıcaklığını bu cereyanlı çiftlik evi mutfağında, kendisini esir alanlar odanın diğer tarafında anlamsızca yatarken tattı. Bunu onun için yapmıştı.

Neden?

Öpücüğü aniden kesti. Josette, yumruklarını göğsüne dayayarak ona baktı. Will'le ilk tanıştıkları zamandan bir düzine yaş daha büyüktü ama geçen zaman

Zaman, çaresiz genç kadını güzel ve yetenekli bir hanımefendiye dönüştürmüştü. Josette'in yüzü hatırladığı yumuşak, koyu renk gözleri parıltılı, saçları şık, dudakları olgundu.

Öpüşmeleri ve bakışlarının kilitlenmesi sadece birkaç saniye sürmüştü ama zaman yavaşlayarak akıyor gibiydi.

Ama binbaşı ve yüzbaşı uyanmadan önce kaçmaları gerekiyordu. Will, Josette'in elini tuttu ve onu şöminenin yanındaki dar kapıdan tünele doğru çekti.

Josette onun elinden kurtuldu ve Will'in yanından geçerek ona karanlıkta güvenle rehberlik etti. Kordonlar Will'in ayaklarına giden kanı kesmişti ama en azından yüzbaşı, Will'in fakir bir çiftçi kılığını tamamlamak için bulduğu eski ayakkabıları almamıştı.

Josette onu, aşağı düşmeden önce toprağın doğru inen kısa bir merdivenden geçmesi konusunda uyardı. Burası bir kaçakçı tüneli olmalıydı, burada yaşayan çiftçilerin viski, konyak ve hatta erkekleri -köydekilerin askerlerden ve tüketim vergisi memurlarından saklamak istedikleri her şeyi- taşımaları için inşa .

Josette belli ki tüneli keşfetmişti, çünkü Will'i hatasız bir şekilde dönemeçlerden geçirdi, merdivenlerden aşağı indirdi, sonra bir kat daha yukarı çıkardı.

Sonunda bir kapıyı iterek açtığına, menteşeler yağlı ve sessizdi ve serin İskoç gecesine adım atmaya başlamıştı ki Will onu durdurdu.

"Gittiğimi anladıklarında bu tepeleri didik didik arayacaklar. En iyisi biraz saklanalım." Josette, sesi çıplak bir fısıltıya dönüşerek, "Nakil aracım var," dedi. Nefesi

yanacağını ısıttı. "Bizi güvenli bir yere götürecekt."

Karanlıkta Will onun elini sıktı. Akşamüstü havası cennetten çıkma gibiydi ama kızıl saçları, tehlikeli İskoçyalıları arayanlar için bir işaret gibi dururken, havaya dalmaya hiç niyeti yoktu.

Will, "Karanlık çökene kadar bekleyeceğiz," dedi. "Onlar ararken bizim toprağa gidebileceğimiz bir yer biliyorum. Bir süre sonra vazgeçeceklerdir. Binbaşı sert yaşamayı seven biri değildir."

Saklandıktan sonra Will, Josette'i burada ne yaptığı, kızını nerede bıraktığı ve onu kurtarmak için neden orada olduğu konusunda sorguya çekecekti. Sorgulama kapsamlı ve yoğun olacaktı ve ikisinin ortak battaniyelere sarılıp birlikte geçirecekleri bir geceyi de kapsayabilirdi.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Josette. "Nakliyet sonsuza kadar bekleyemez."

"O zaman bırakın gitsin. Gerekirse daha sonra telafi ederiz."

"Hayır, Will." Josette'in sesi sertleşti. "Benimle gelmen gerek. Şimdi." Will gözlerini kırıştırarak ona baktı. Yarı aydınlıkta yüzü sabit, gözleri kararlıydı.

"Josette?"

"Özür dilerim Willie."

Arkasında birinin olduğunu biliyordu, tehlikeyi fark edemedi gölgelerin arasından çıkmıştı. Bir hareket telaşı fark etti ve tek, çok sert bir darbe onu anlamsız hale getirmeden önce şaşkınlıkla döndü.

Bölüm 2

Ona bu kadar sert vurmamalıydın, Lillias."

Josette, kalenin çatısının altında yatan Will'in solgun yüzüne soğuk bir bezle bastırdı. Sorgudan dolayı zaten yaralı ve halsizdi ve kafasının yan tarafına yediği küreğin düz kısmı da yardımcı olmamıştı. Josette onun sadece darbenin küçük bir genç kadından gelmesini beklemediği için yere serilmesine izin verdiğini biliyordu.

"Bir Mackenzie'ye asla güvenme," dedi Lillias McIver asık suratla. "Sizin nazik ikna çabalarınız yüzünden gelmezdi, Bayan Oswald."

"Onu ikna etmem için bana birkaç dakika daha verebilirdin." Josette, Will'in başının yan tarafında, kızıl saçlarının arasına gömülmüş olan dikişli yarayı kaşıdı. "Eğer gidip onu öldürdüysen, pek yardımcı olamayacak, değil mi?"

Josette hafifçe konuştu ama kalbi küt küt atıyordu. Eğer Will ölürse...

Böyle bir şey olamazdı. Josette hayatı geride bırakırsa yas tutacaktı ve çok yas tutacağını biliyordu.

Elinin altında Will inledi. Josette endişeyle bezi kaldırdı.

Will'in gözleri arkasında hareket etti ama açmadı. Yumuşak bir homurtu daha çıkararak tekrar uykuya daldı. Josette'i rahatlatan gerçek bir uykuya.

İri bir adamdı, boyu onu sırık gibi gösteriyordu ama vücudu kaslarla doluydu. Josette yırtık pırtık gömleğini üzerinden çıkarmıştı, kalenin soğuşuna rağmen teni sıcaktı, gövdesi Josette'in dokunuşuyla sertleşmişti.

Will Mackenzie her zaman hayattan daha büyük olmuş, girdiği her odaya hükmetmişti. Kolayca hareket eder, bu akışkanlığı sayesinde kimse onu fark etmeden bir görünüp bir kaybolurdu. *Ulaşılamaz*, dedi Josette sessizce. Onu ne zaman kucağına alacağını düşünse, elinden kayıp gidiyor ve onu yapayalnız bırakıyordu.

Josette kendi hatası olduğunu biliyordu. Will'i ilk gördüğü anda, onun hiç durmadan hareket eden bir adam olduğunu anlamıştı. Bir kadın dikkat etmezse onun yüzünden kalbini kırabilir, kendini paramparça edebilirdi.

Ama Josette gençliğin verdiği özgüvenle onu alt edebileceğine inanmıştı. Yanılmıştı.

"Dinlenmelisin anne," dedi on altı yaşındaki Glenna odaya girerken. Glenna Fransa'da doğmuş olmasına rağmen Londra'ya alışmış ve burayı tamamen benimsemişti. "İstersen onunla oturabilirim."

Lillias'ın ela gözleri büyüdü. "Ee, kızımın Mackenzie'nin yanına yaklaşmasına izin vermem. Hepimizin bağırsaklarını deşer."

"Hayır, yapmayacak," dedi Josette, Lillias'a karşı sabrı tükenmişti. "O kötü bir adam değil. Glenna daha bebekken onunla ilgilendi."

"O artık bir bebek değil." Kendisi de henüz yirmili yaşlarının başında olan Lillias açıkladı. "Bir süredir tutsak ve kim bilir hangi açlıklarını doyurmaya çalışacak? En azından onu bağlamalıyız."

"Böyle bir şey yapmayacağız." Josette ayağa kalktı. "Ona ihtiyacımız var, Lillias. Bizim yanımızda, bize karşı değil."

Lillias'ın oldukça güzel olan yüzü ekşidi. "Ha. Bir Mackenzie istediği zaman istediği şeyi yapar. Sizi dinler, sonra da giderken her şeyinizi alarak sizi ortada bırakır. Mackenzie gibilere güvenemeyiz, en azından *o* Mackenzie'ler."

Josette sinirlerine hakim olmak için çaba sarf etti. "Onu uyumaya bırakacağız. Bizim gevezeliğimiz olmadan en çok ihtiyacı olan şey bu. Lillias, sen benimle gel. Sen de benim kadar yorgunsun ve bu seni huysuzlaştırıyor. Glenna, sen de. Aşağıda yardımına ihtiyacım var." Kızına döndü ve onun ne kadar güzel olduğuna hayret etmekten kendini alamadı. "Evet?"

"Elbette," diye cevap verdi Glenna, dilinden akıcı bir şekilde dökülen Fransızca ile. "Bu yaşlı cadının dediklerini yapmak zorunda kalmadığım sürece."

Lillias Fransızca bilmiyordu ama Glenna'nın kendisine hakaret ettiği konusunda iyi bir fikri vardı. Josette kızına uyarıcı bir bakış attı ve isteksiz Lillias'ı uzaklaştırdı.

Josette, kendi kafasının içinde bile Lillias'ın haklı olabileceği düşüncesine ses çıkarmadı. Will her zaman yaptığı gibi dilediğini alıp gidecekti. Ama bu riske değermi, diye hatırlattı Josette kendine Glenna'ya bir kez daha bakarak. Kesinlikle değermi.

* * *

Will uykunun içinde dönüp duruyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama inledi ve başının içinde patlayan acıyla yere yığıldı. Sırtının altında kurumuş çalılar çıtırdadı ve turba dumanının kokusu duyularını istila etti.

Cehennemde değil, İskoçya'da olduğuna inanmasını sağlayan şey turbaydı.

Nerede olduğunu ve ne kadar kötü yaralandığını değerlendirebilecek kadar uzun süre uyanık kalmaya çalıştı. Nefes alabiliyordu; ciğerlerinde tıslama ya da guruldama yoktu. Kalbi oldukça düzenli atıyordu. Sıcaktı, ateş gibi sıcaktı.

Vücudunu saran acı başının yan tarafından yayılıyordu. Kaptan ona yine mi vurmuştu?

Hayır, tam ve tatmin edici bir öpücüğün ardından bir tünelden geçerken gözünün önüne bir görüntü geldi. Sonra, alev kırmızısı saçları olan küçük ama ateşli bir kadının kullandığı, kafasına doğru sallanan bir küreğin ucu.

Josette'in onu bir tuzağa sürüklediğini belli belirsiz fark etti. Neden, hiçbir fikri yoktu.

Geçen sefer kolay ayrılmamışlardı. Josette kanlı canlı olsa da suçu Will üstlenmişti. Aradan geçen yıllarda Josette'in onun ne kadar piç olduğunu unutmuş olmasını umuyordu.

Büyüleyici gözlerine bir kez bakınca unutmadığını anladı.

Josette, Will'in kaçmasına yardım etmek için yüzbaşı ve binbaşayı uyuşturmuş olmasına rağmen, dostlarının mı yoksa düşmanlarının mı elinde olduğunu bilmesine imkân yoktu. Josette madalyonun iki yüzüyle de oynamayı biliyordu. Hayatta kalmak derdi ve haklı olurdu.

Will ayağa fırlamak, onu bulmak, sorgulamak istedi ama iyileşen bedeni devreye girdi ve bir kez daha uykuya yenik düştü.

Sonunda tekrar kendine geldiğinde, ateşi düşmüştü ve Will gözlerini açtı, uyanık ve farkındaydı.

Başının üzerindeki çatıyı, kirişleri ve taşları inceledi. Bir kalenin içinde olduğu sonucuna vardı, İskoçya'nın tepelerini eski hayaletler gibi süsleyen pek çok kaleden biriydi bu.

Babasının Paris'teki kiralık evi gibi sıcak bir malikanede güzel bir yatak umuyordu ama o kadar şanslı olamayacağını bilmeliydi.

Will bir iniltiyi bastırarak doğruldu ve elini başındaki sargıya bastırdı. Mal ve Alec, onun bir İskoç kadın tarafından bahçe küreğiyle yere serildiğini bilseler, kahkahalarla gülerlerdi. Kadının bir İskoç olduğundan Will'in hiç şüphesi yoktu. Silahını, çocuklarını savunan bir klan kadınının vahşiliğiyle kullanmıştı.

Kendini yataktan dışarı attı, soğuk taş duvara yaslanarak dengesini sağladı ve yönünü buldu. Üzerinde tişört yoktu ama cızırtılı bir kumaştan yapılmış bir çift tişört giymişti. Ekose bir kumaşın üzerinde yatıyordu, onu kaptı ve bir İskoç eteğine benzer şekilde etrafına sardı.

Odanın düzgün bir kapısı yoktu, sadece açıklığın üzerine bir battaniye örtülmüştü. Will onu kenara itti ve kendini taştan bir koridorda buldu.

Kalenin bu kısmı yeterince sağlam görünüyordu -tavan sağlamdı, ahşap zemin oldukça düzgündü ve söyleyebildiği kadarıyla çürümemişti. Kendi odası, aşağıya doğru inen taş bir merdivenle son bulan kısa koridordaki tek odaydı.

Bir şatonun ya da kalenin her odasına, salonuna ve köşesine bir isim koyabilen kardeşi Mal'in aksine, Will binanın neresinde olduğuna dair sadece belli belirsiz bir fikre sahipti.

Kaleler saklanma yerleri olarak inşa edilmişti, vahşi topraklardan ve saldırgan komşulardan kaçmak için. Bunun penceresi yok gibiydi. Will, başının dönmesini engellemek için bir elini duvara dayayarak merdiveni takip etti.

Merdivenlerin dibinde, şömine ışığının titremesi onu yuvarlak duvarlı geniş bir odaya götürdü. Odayı aydınlatan devasa şömine daha sonraki bir tarihte eklenmiş gibi görünüyordu -farklı bir taştan yapılmıştı- ve duvarlara tam olarak oturmuyordu.

kavisli duvar. Will'in ailesinin evi olan Kilmorgan Kalesi her nesilde elden geçirilmiş ve gncellenmişti, ancak bu kale belli ki geçmişte bırakılmıştı.

Will, Kilmorgan'ın artık olmadığını acıyla hatırladı. Artık İngiliz askerleri tarafından yakılmış bir moloz yığınıydı. Will'in İşkoya'ya dönmesinin ana nedeni de buydu. Kilmorgan'ın yıkımı içini sızlatıyordu ve bunu düzeltmek istiyordu.

Odanın ne için kullanıldığı belli olan mutfak kadınlarla doluydu.

Glenna bir masanın başında durmuş, kırmış saçlı bir kadının açması için hamur parçalarını şekillendiriyordu. lmcl küreği kullanan kırmış saçlı kadın şöminenin başında bir şiş çeviriyordu. şiş bütün bir öküz için yeterince büyüktü ama alevlerin üzerinde sadece iki küçük kızarmış kuş dönüyordu. İşin Josette var gibiydi, masadan masaya dolaşıyor, hazırlıkları denetliyor, yeşillikleri ayıklamaya ya da soğan doğramaya yardım etmek için uzanıyordu.

Kadın sesleri hafif bir yağmur gibi üzerine yağıyordu. Will, gölgesinde fark edilmeden kapının pervazına yaslandı ve onların konuşmalarını dinledi.

"İyi olduğunuzdan emin misiniz?" diye soruyordu bir kadın.

Will cevap vermek için ağzını açtı ama sonra kadının kendisine hitap etmediğini fark etti. şöminenin başındaki kırmış saçlı kadın başını salladı. "İyileşeceğim. O askerler beni sadece bir anlığına yakaladı. abuk hareket ederim."

Kırmış saçlı kadın Glenna'nın uzattığı bir yuvarlak hamuru masaya vurdu. "Senin ne hakkında olduğunu asla bilmedikleri sürece."

"Hiçbir fikirleri yoktu." Genç kadın kendini beğenmiş görünüyordu. "Başka bir hafif etek olduğumu düşündüler. Sanki zamanımı boşa harcayacakmışım gibi." ıtırdayan alevlerin içine tükürdü.

Bunu kahkahalar ve tuzlu yorumlar izledi. Will, kadınların fikirlerini esirgemediği Dağlık Bölge'deydi. Josette onları anlayabilsin diye Erse dilinde değil, İngilizce konuşuyorlardı.

Bayanlar dinlenmeye çekildiğinde, bir diğeri kırmış saçlı genç kıza "Ne ğrendin?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi umutsuzca. "Askerler hiçbir şey bilmiyor. Konuşmalarına bakılırsa, bizim duyduğumuzdan fazlasını duymamışlar."

"Fark etmez," diye cevap verdi Josette, ses tonu canlıydı. "Hiçbir şey bulamamak yine de işe yarar. Henüz Kral Geordie'nin eline geçmediği anlamına gelir."

Will bir kıkırdamayı bastırdı. Fransız Josette'e İngiltere Kralı İkinci George'a "Kral Geordie" demeyi öğreten oydu.

Gri saçlı kadın gözlerini tavana dikti. "Peki ya yeni kaynağımız? Onu kullanacak mıyız?"

Orada bulunan sekiz kadından dördü başını salladı ve diğer yarısı da başını salladı. "Yapamazsın," diye feryat etti kırmış saçlı kadın. "Hepimize ihanet edecek."

Glenna öfkeyle patladı. "Yapmayacak. Annemi ve beni sayısız kez kurtardı."

"Evet, ama sizi ilk kim tehlikeye attı?" diye sordu bir diğeri.

Haklıydı. Will olmasaydı Josette hâlâ Fransa'da, belki de zengin bir patronun şımartılmış metresi olacaktı. Salonunda şık bir şekilde uzanır, sevgilisine hangi ressamı tutacağını ve hangi modellerin resmini yaptıracağını söylerdi.

Will yüzünden Paris'ten kaçmak zorunda kalmıştı, şimdi de görünüşe göre Londra'dan.

"O iyi bir adam," diye karşılık verdi Glenna. "Bana ve anneme babamdan daha iyi davranıyor. Annem beni doğuracağını öğrendiği anda kaçıp gitti."

"Glenna," diye uyardı Josette.

"Bu doğru anne. Hiç umursamadım." Glenna'nın gözlerindeki acı parıltısı aksini söylüyordu ve Will, Josette'i terk eden adama karşı eski öfkesinin titreyişini hissetti.

Kızıl saçlı kadın, "Will Mackenzie başvurabileceğiniz en kötü kişi," dedi. "O ve ailesinden herhangi biri. Şimdi neredeler, ha? Halkları açlıktan ölürken Paris'te refah içinde yaşıyorlar."

Kır saçlı kadın araya girdi. "Çünkü geri dönerlerse görüldükleri yerde vurulacaklar ya da asılacaklardı. Kilmorgan yerle bir oldu ve hepsi geri gönderildi. Ve iki kardeşlerini savaşta kaybettiklerini hatırlatırım."

"Hepimiz birilerini kaybettik," dedi kızıl saçlı kadın hararetle. "Muhtemelen sadece sallanmak için ortaya çıkacaklar." Gözlerini kırıştırdı ve öksürdü. "Kutsal duman," diye mırıldandı.

Sempatî bakışları ve baş sallayışlarla karşılaştı. Haklıydı; Dağlık Bölge'deki herkes, aileleri parçalayan ve pek çok kanun kaçağı yaratan savaşta birilerini kaybetmişti.

Bir başkası tartışmayı sürdürdü. "Eğer onu kullanırsak, bunu alıp Fransa'ya geri dönmeyeceği ne malum? Bize hiçbir faydası olmaz."

"Ama onu bulabilecek biri varsa, o da Will'dir," diye araya girdi Josette, kararlı bir sesle. Glenna dışında odada Highlander olmayan tek kişi oydu, ama o konuşurken hanımlar sustular ve onun otoritesini kabul ettiler.

"İskoçya'daki herkesi tanıyor," diye devam etti Josette, "ve şeytanın kendisinden bile bilgi alabilir. Ya mezara girene kadar etrafı kurcalayabiliriz ya da yerini çabucak bulabiliriz ya da çoktan gittiğinden emin olabiliriz. Ona sormamak aptallık. Her ne kadar öyle görünse de o onurlu bir adam."

Kızıl saçlı kadın dudaklarını uzattı. "Ve herkes senin onun sevgilisi olduğunu biliyor. Onunla bulamayacağın ne malum? Sen ve o Fransa'ya kaçıp lüks içinde mi yaşayacaksınız?"

Glenna ayağa fırladı. "Şimdi, buraya bak, seni iki yüzlü-"

"Glenna!" Annesinden gelen bu keskin söz Glenna'nın ağzından çıkan Güney Londra'ya özgü iğrençliği durdurdu. Glenna kıpkırmızı oldu ama dudakları kıpırdamadan yerine oturdu.

Josette kızıl saçlı kadınla yüzleşti. "Hepiniz benden yardım istediniz Lillias, ben de Mackenzie'lerin iyiliği için kabul ettim."

Kır saçlı kadın unlu bir el kaldırdı. "Ve bu yardımı kabul ettik çünkü Lord Malcolm ve Lord Alec size kefil oldular, Bayan Oswald."

Lillias, "Bir sürü Mackenzie'ye güveniyoruz," diye homurdandı. Will öne çıkmak için o anı seçti.

"Neden siz kızlar bana tüm bunların ne hakkında olduğunu anlatmıyorsunuz?" diye sordu rahat bir ses tonuyla. "Bana güvenip güvenmemeniz gerektiğine ben karar veririm."

Bölüm 3

Josette onun karanlığın kıvrımında durup dinlediğini biliyordu. Will ona bir varlığı nasıl hissedeceğini öğretmişti ve onun tam olarak ne zaman geldiğini biliyordu. Will'in bu varlığı ancak hazır olduğunda ortaya çıkaracağını da biliyordu.

Lillias, tahmin edilebileceği gibi, sopayı kaptığı gibi saldırmaya hazırlandı. "Bize en az bir gün daha dışarıda kalacağını söylemiştin."

"Öyle olmalı." Josette, Will'e ters ters baktı. "Bahse girerim kendini ayakta zor tutuyordur."

Will'in salınışı Josette'e haklı olduğunu söylüyordu. Kenarları griydi, ekosesi açılarak solgun bir tonda bronzlaşmış teni gösteriyordu.

Glenna sevinç çığlıkları atarak taburesinden fırladı ve Will'e doğru koşarak kollarını ona doladı.

"Bizi gördüğüne sevindin mi Will Amca? Senin öldüğünü sanmıştık ama yeniden dirildin, değil mi?"

Will, Glenna'yı kaldırdı ve tıpkı küçükken yaptığı gibi etrafında döndürdü.

"Çok sevindim, küçük kız," dedi onu ayağa kaldırırken. "Kendine nasıl bakıyorsun?"

Glenna onun yanağına yüksek sesle vurdu. "Kendime iyi bakıyorum. Birkaç kez kaçtığını ve yakalandığımı duydum. Daha dikkatli olduğumu sanıyordum."

Will onun başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Ben her zaman dikkatliyimdir, küçük güvercin. Bilerek yakalanmama izin verdim - düşmanın neyin peşinde olduğunu öğrenmenin, sordukları soruları duymaktan daha iyi bir yolu var mı?"

"Ha," dedi Lillias. "Büyük olasılıkla tuzaklarına düşmüş, muhtemelen teker teker avlanan adamlarımız ve ailelerimiz hakkında türlü şarkılar söylemiştir."

Will ona pek şaşırmadan baktı. "Lillias McIver. Küçük kardeşlerimi takip eden ve bir sürü yaramazlık yapan küçük cehennem zebanisi. Mal sana düşküncü, hatırlıyorum."

"Ve bu yaramazlık yüzünden kırbaçlanacağım." Lillias ırgatı sarsarak ateşe bir yağ sıçramasına neden oldu. "Tamamen onların hatası."

"O zaman neden onları takip ediyorsun? Sağ salım evlenip yuva kurduğunu sanıyordum. Ama işte oradaydın, arkamda belirip bana kürekle vuruyordun." Will başının yan tarafındaki sargıya hafifçe dokundu.

"Adamım Majestelerinin misafiri, değil mi?" Lillias tersledi. "Culloden Moor'da yakalandı. Ve senin gibiler, İngiliz askerlerine bilgi vererek onu ."

"İngiliz askerleri benden tek kelime bile almadı. Adımı bile." Will'in sesi yumuşadı. "Üzgünüm, Lillias. Kocan nerede tutuluyor?"

"Bilmiyorum." Sesi hayal kırıklığı ve kederle doluydu. "Ama bir ipin ucunda olmadığı sürece dışarı çıkmayacak. Ya da belki durduğu yerde bağırsaklarıdeşilir."

Will inançla, "Eğer yaşıyorsa, onu çıkaracağım," dedi. "Bu konuda sana söz veriyorum."

Lillias arkasını döndü. "Ha. Bir Mackenzie'nin sözü. Bana güven vermiyor."

Will, Josette'le göz göze geldi. Onunla özel olarak konuşmak istediğini, neler olup bittiğini kendisine tam olarak anlatmasını istediğini biliyordu.

Ama bu hanımlar ona güvenmiyorlardı -hiç kimseye güvenmiyorlardı- Josette onları suçlayamazdı.

Josette'in tüm dünyası, Will Mackenzie'nin Paris'te kardeşlerinin odasına girdiği gün değişmişti; Will uzun boylu, güçlü ve kibirden uzaktı. Viski rengi bakışları Josette'in üzerindeydi; Josette'in dünyayla arasında kırmızı bir kumaş parçasından ve bir göğsünü koruyan kolunun kıvrımından başka bir şey yoktu.

Will pek etkilenmiş görünmüyordu. Ona göz kırpmış, odada olduğunu kabul etmişti ama hepsi bu kadardı. Sanki kardeşinin dairelerinde çıplak kadınların dolaşması sıradan bir olaymış gibi, ki öyleydi. Alec kardinallerden, başpiskoposlardan, prenslerden ve düklerden mitolojik ve alegorik resimler isteyen siparişler almıştı ve bunların çoğunda çıplak şehvetli kadınlar yer alıyordu.

Josette, kızının karnını doyurmak için paraya ihtiyacı olduğundan, modellik yapmaya başlamıştı; aslında ev sahibi onu komşu sanatçılara kiralamıştı. Daha sonra sanatçılar onun görünüşünü beğenerek Josette'i daha fazla ücret karşılığında işe almaya başlamışlardı. Ayrıca belirlenen saatte gelmesini ve saatlerce rahatsız pozlar vermekten çekinmemesini de takdir etmişlerdi.

Will onu poz verme zilletinden, rahatsızlığından ve sıkıntısından kurtarmış ve Glenna için para kazanmanın başka bir yolunu vermişti. Ona sonsuza dek minnettar kalacaktı ama Lillias onun her zaman kendi oyununu oynadığı konusunda haksız değildi.

Kararını vermişti. "Ona söyleyelim," dedi Josette sessiz ve bekleyen kadınlara. "Artık burada toplandığımızı bildiğine göre gitmesine izin veremeyiz, o yüzden ondan faydalanabiliriz."

Will'in kaşları . Josette'in onu istemediği bir yerde asla zorlayamayacağını çok iyi biliyordu ama ona karşı çıkmadı. O iyiydi

Tıpkı ordu kampında yaptığı gibi, gitmeye hazır olana kadar esirmiş gibi davranmaya devam etti. Çoktan Yaylalar'da kaybolmamış olması Josette'e en azından neden burada olduklarını merak ettiğini söylüyordu.

"Nedir bu?" diye sordu. "Kasap tarafından yakalanan tüm adamları kurtarmak için bir komplo mu? Göz korkutucu bir görev ama durum buysa yardım ederim. Kralın ve sevgili oğlunun burnunu sürtmek benim için sorun olmaz."

"Kısmen." Josette, kimisi öfkeyle, kimisi korkuyla dolu bakışların üzerinde olduğunu fark ederek bir nefes aldı. Mysie Forster'ın elleri hamurda sabit kalmıştı. Lillias'ın şişi durdu ve kızarmakta olan tavuğun derisi yanarken çatırdadı.

Josette telaşla, "Culloden'den önce Fransa'dan Highlands'e gelen bir gemi dolusu altını arıyoruz," dedi. "Kaybolan altını. Bir yerlerde, birinin elinde olmalı. Onu bulmaya niyetliyiz."

Will sessizce dinledi, yüzü dikkatle boştu, sonra başını salladı. "Lass, altının çoktan gittiğini biliyorsun. Ya kralın adamları tarafından ele geçirildi ya da İskoçyalılar tarafından çalındı ve İskoçya'dan çıkmak için kullanıldı. Fransız altını artık bir efsane."

Josette, Will'in buna inanmadığını gayet iyi biliyordu. Geçen Haziran ayında, İngiliz askerlerinin İskoçları gizlice tutup işkence ettiklerini öğrenmişti. İngiliz askerlerinin keşfetmeye çalıştığı şeylerden biri de Fransız altınının nerede ve yakaladıkları İskoçyalıların onun yerini bildiğine ikna olmuşlardı.

Will'kardeşi Alec onu kurtarmış, Will de Alec ve yeni karısı Celia'ya Paris'e kadar eşlik etmişti. Birkaç ay önce Josette, Celia'dan Will'in tekrar ortadan kaybolduğuna dair bir mektup almıştı. Will sık sık kendi başına ortadan kaybolur, ama ailesine iyi olduğuna dair haber gönderirdi - büyük olasılıkla onu rahat bıraksınlar diye. Ancak bu kez Will hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Will sık sık iz bırakmadan ortadan kaybolduğu için aile henüz endişelenmemişti ama Celia, Josette'ten ona göz kulak olmasını istedi.

Josette, karşısına çıkabilecek her türlü bilgiye karşı tetikte olmayı Will'den öğrenmişti. Josette'in Londra'daki pansiyonundan geçen bilgilerin çoğu zararsızdı - günlük hayat- ama arada bir, değerli bir külçe duyuyordu.

İskoçya'daki ordu kamplarını dehşete düşüren bir Highland hayaleti ve Fransız altınlarının hâlâ ortalıkta dolaştığına dair söylentiler gibi.

Sonuç-Will altının sağlam olduğunu çok iyi biliyordu ve nerede olduğunu araştırıyordu. Bilmediği şey, Josette ve hanımlar ordusunun da onu istediğiydi.

Will kapı direğine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüz ifadesi iyice maskelenmiş bir haldeydi. "Onu nasıl bulmayı düşünüyordun? Sonsuza dek gitmişken?"

"Öyle olduğuna inanmıyoruz," dedi Mysie.

Lillias acı içinde konuştu. "Eğer ona her şeyi anlatırsak, şeyi üzerine alacaktır."

"Şimdi, şimdi." Will daha rahat bir şekilde yerleşti. "Bir efsaneyle çekip gidemem. O kadar da açgözlü değilim. Günlerimi rahatça geçirecek kadar param var."

Josette, "Kıtada paran var," diye işaret . "İskoçya'da değil."

Will omuz silkti. "Ben burada ölü bir adamım. Adım ölenlerin listesinde yazılı. Yani hayır, büyük bir mülk satın alıp Highlands'e yerleşmeyeceğim."

Hafifçe konuştu ama Josette onun gözlerindeki acıyı gördü. Will'in neden Paris'te, Amsterdam'da ya da Basel'de kalmadığını, neden İskoçya'ya dönmeye devam ettiğini çok iyi biliyordu.

Burası onun eviydi, etinin ve kemiğinin bir parçasıydı. Josette'in kendisini Glenna'dan sonsuza dek sürgün edebileceğinden daha fazla buradan uzak kalamazdı.

"Bana altının neden hâlâ var olduğunu düşündüğünü söyle," dedi Will, ilgiyle. "Ve neden bir alay kadının onu istediğini."

"Nedenini bilmene gerek yok," diye Lillias.

Will, altın Mackenzie bakışlarıyla onu kıstırdı ve Josette onunla tanıştığından beri ilk kez Lillias'ın bocaladığını gördü.

Will'in bakışları en sert askeri bile soldurabilirdi. Josette onun, uzun boylu bir İskoçyalı'yı geri zekâlı bir aptalla eşdeğer tutan cesur adamları, bakışlarının gücünü üzerlerine çevirdiğinde gevezeliğe düşürdüğünü görmüştü.

Muhtemelen bu yüzden kampta kendisini esir alanlara gözlerini hiç kaldırmamıştı. Tehlikeli bir adamla karşı karşıya olduklarını anlarıydı, karanlıkta tarlalarda dolaşırken buldukları zavallı bir örnekle değil.

Will bakışlarını Lillias'tan kaçırdı ve Lillias, yemekleri yanmadan önce hızla şişin başına döndü.

"Bir şeyler duyduk," diye cevap verdi Josette garip sessizliğe. "Paranın gerçek olduğuna inanmaya yetecek kadar. Tek bir yerde, dağınık değil."

"Pekâlâ o zaman." Will duvardan boş bir tabure kazıyıp oturdu. Josette, yorgun ve halsiz olmasaydı ayağa kalkacağını biliyordu ama bunu asla kabul etmezdi. "Bu tek yer nerede?"

"Tam olarak emin değiliz," dedi Josette. "Çoğu yanlış olduğuna emin olduğum hikâyeleri inceliyordum. Batı kıyısında bir yerde."

"Ah, çok kesin bir konum."

"Alay etmeyin. Bunu daraltmak oldukça fazla zaman ve özen gerektirdi. uzak."

Will'in sırtışı neredeyse onu çözüyordu. "Ve bunun için sana hayranım. Şimdi benden

daha da daraltmanıza yardımcı olur mu? Belki de sizi doğrudan ona yönlendirir?"

Josette irkilmeden ona baktı. "Fikir buydu, evet."

"Bize yardım edecek misin Amca?" Glenna sabırsızlığını dizginlemekte iyiydi ama kızın da bir sınırı vardı. "Yapacağını söyle. Parayı bulduğumuzda,

Bunu kadınların erkeklerini serbest bırakmak ve onları Fransa'ya, Amsterdam'a da nereye götürebilsek oraya götürmek için kullanabiliriz. Lillias kocasını, Mysie de kardeşini ve oğullarını geri alabilir. Annem ve ben de Londra'da büyük bir evde yaşarız ve bir daha ekmek parası derdine düşmeyiz."

"Glenna!" Josette onun gevezeliğini yarıda kesti. Glenna'nın, Josette'in altından bir parça istemesinin gerçek nedenini bilip bilmediğini bilmiyordu ama Glenna kurnazdı ve Will'den hiçbir şey saklamazdı.

"Neden ona söylemiyorsun?" Glenna kızgınlıkla sordu. "Kralı devirmek falan istemiyoruz, sadece evimize ve ailemize dönmek istiyoruz."

Will'in delici bakışları, kendisini büyük bir umutla izleyen Glenna'ya bakarken yumuşadı.

"Anlıyorum," dedi, sesi sakinleşmişti. "Bu durumda, hanımlar, ne yapabileceğime bakacağım yap."

* * *

Will soyunmak ve yaralarını gözden geçirmek için küçük odasına döndü. O kadar da kötü değildi. Onu yakalayan yüzbaşı yumruklamış ve tekmelemişti ama Will'in kalın paltosu ve ekosesi -el konulduğundan beri- darbeleri hafifletmeye yardımcı olmuştu. Morlukları hâlâ siyahtı, kaburgaları ağrıyordu ama neyse ki kırılmamıştı.

Ayak bilekleri onları bağlayan ipler yüzünden hamdı, bilekleri de aynı şekilde. Binbaşı Haworth'a vurmak için tabureye bağlı olan omzunu neredeyse yerinden çıkaracaktı ama şimdi döndürdüğünde ağrısı da esnek olduğunu gördü.

Lillias McIvor'ın ona verdiği güç hâlâ başını .

Will genellikle çabuk iyileşirdi, yani bedeni. Kalbi ve zihni ise bambaşka bir şeydi.

"Lillias gibiler Culloden'de olsaydı," dedi kapı aralığındaki perdeye, "Hanoverliler geyik gibi kaçarlardı."

Josette'in içeri baktığını ve onun çırılçıplak olduğunu görünce aniden örtüyü indirdiğini gözlemlemişti. Josette onun çıplaklığına daha önce hiç itiraz etmemişti ama perde inatla yerinde duruyordu.

Will, harman yerindeki en kaba elyaftan yapılmış olması gereken pantolonunu kalçalarının üzerinden geçirip belinden bağladı. Arka tarafı ondan memnun değildi.

"Girin," diye . "Artık sizi gücendirmeyeceğim."

Odaya girdiğinde Josette'in yanakları kızarmıştı ve onun açıkta kalan göğsü dışında her yere baktı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Gördüğün gibi." Will palete oturdu ve yanındaki battaniyeleri . "Gel, bana bütün bunların ne olduğunu anlat."

"Ayakta duracağım, teşekkürler." Josette kollarını kavuşturdu.

Will sırttı ve elini göğsünün üzerinde gezdirdi. "Ah, beni yaraladın, genç kız."

"Baştan çıkarıcı yöntemlerin var, Willie. Sakıncası yoksa mesafemi koruyacağım."

Will dirseklerinin üzerinde geriye yaslanırken kalbi sıkıştıyordu. "Ve uzun zamandır kimse bana Willie demedi."

"Ailen seninle konuşmayı bıraktı, değil mi?"

Hafif sözlerine rağmen Josette'elleri sıkılıp gevşedi ve duruşu sertleşti. Neden korkuyordu? Ondan mı?

"Sana bir bakayım, genç kız. Seni uzun görmemiştim."

Josette çenesini kaldırdı. "Bu senin kendi hatan."

"Biliyorum, ama..." Will, bakışlarını onun üzerinde gezdirirken kelimelerin oyalanmasına izin verdi. "Beni şımart."

Josette kaşlarını çatı ama kollarını açtı ve yanlarına bıraktı.

Her zamanki gibi sade giyinmişti, yuvarlak elbisesi mütevazı bir şekilde dökümlüydü, krem rengi, çikolata-kahverengi çiçeklerle işlenmiş bir içlik, bordo bir korsaj ve etekleri kaplıyordu. Dirsek hizasındaki kollarının manşetlerini dantel süslüyordu ve keten bir fichu boynunu sarıyordu, uçları korsajının üst kısmına sıkıştırılmıştı. Ne geniş bir panni, ne daldırma yaka, ne peruk ne de telaşlı bir şapka vardı; sadece Josette'in koyu kahverengi saçları sade bir şekilde düğümlenmişti.

Will, bu oyunu en son birlikte oynadıkları zamanı hatırladı; dantellerle süslü, mavi ipekten büyük bir elbise giymişti, saçları omuzlarının üzerinden bukleler halinde dökülüyordu. Gözlerinde çapkın bir pırıltıyla yelpazesinin etrafına bakan tatlı bir koket olmuştu. Korsesi omuzlarını ve elmaslarla parıldayan göğsünü oldukça fazla gösteriyordu.

Bu, birlikte yaptıkları son girişimdi; Josette'in ona artık işinin bittiğini ve kızını güven içinde büyütmesi gerektiğini söylemesine neden olan girişim.

Dolayısıyla, Will'in şu anda bile onu düşündüğü Londra'daki . "Tam olarak neredeyim?" diye sordu.

Josette tereddüt etti, sanki ona ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi, sonra işaret etti. "Benimle gel," dedi ve dönüp kapıdan dışarı çıktı.

Bölüm 4

Will, neredeyse tişörtler kadar cezalandırıcı bir gömlek giydi, ekoseyi kaptı ve Josette'i spiral merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. Josette onu hiç durmadan, duvarları birbirine yaslanmış taş koridorlardan geçirdi ve çok daha uzun olan başka bir merdivene çıkardı.

Josette'in bir kapak açtığı tepeye ulaştıklarında Will'in nefesi kesilmişti. Josette, dolgun bacaklarının parıltısıyla dışarı fırladı ve Will onu daha yavaş bir şekilde, ufalanan taşlardan oluşan bir çatıya kadar takip etti.

Will soluklanmak için durakladı ama Josette'in durumu hiç de kötü değildi. Elbette, üç gün boyunca aç, susuz ya da tuvalet ihtiyacını giderecek bir yer olmadan tutulmamıştı.

Will aşağıdaki mutfaktan ayrılmadan önce ekmek, bir parça peynir, bira ve bir kadeh viskiyle ziyafet çekmişti. Viski kayıtsızdı, Mackenzie maltına hiç benzemiyordu ama susuzluktan içmişti. Kızarmış tavukları hanımlara bırakmış, onları akşam yemeğinden mahrum etmek istememişti.

Josette korkuluğun kenarına doğru yürürken, "Kalenin yolunu biliyorsun," diye gözlemledi.

Aşağıdan esen rüzgâr, omzuna düşen koyu renkli bir bukleyi yakaladı. "Bana bir yeri öğrenmeyi öğrettin, hem de çabucak. Artık her giriş çıkış yolunu biliyorum."

"Ne zamandır buradasın?"

"Bir ay, belki birkaç gün daha."

Will onun yanına uzandı, sıcaklığı soğuğu kesiyordu. "Bu Allah'ın belası yerde bir aydır mı kalıyorsun? Neden?"

Josette duvarın üzerinden aşağıdaki vadiye bakarken cevap vermedi.

Dağlık bölgedeydiler. Gri gökyüzünün altında ağaçsız bir arazi uzanıyor, tepeler uzakta sisli dağlara doğru yükseliyordu. Duvarların dibinden yaklaşık yarım mil ötede bir göl parıldıyordu - en azından hanımların yetersiz tavuklarına eşlik edecek tatlı suları ve balıkları vardı.

Will yakın bölgeyi tanımıyordu ama yine de tanıdık topraklardan çok uzak olamazdı. Kuzey Yaylaları'nın çoğu buna benziyordu; pas rengindeki topraklar, denize doğru uzanan sert tepelerden yuvarlanıyordu. Gökyüzüne baktı ama güneş griye nüfuz etmiyordu ve bir yön seçemiyordu.

"En yakın kasaba ...?"

"Ullapool." Josette gölün üzerinden gri ufku işaret etti. "Yaklaşık on beş mil güneybatıda."

Bu onları kayalıklar, bataklıklar ve ıssız çiftliklerden oluşan boş bir araziden geçen Canaird Nehri'nin yakınına getirecekti. Bu yarı yıkık kale sadece tek bir yer olabilirdi.

"Strathy Kalesi," dedi. Mackenzie Klanı'nın topraklarındaydı ama MacDonnell ve MacLeod'ların topraklarına da çok yakındı. "Ya da öyleydi. 19'daki Glen Shiel savaşından beri terk edilmiş durumda."

Will'in klanının daha öfkeli üyelerinin desteklediği, James Stewart'ı, yani Eski Pretender'ı İskoçya tahtına oturtmaya yönelik bir başka talihsiz plan. Bu girişimde de, 1715 ayaklanmasında ve şimdi de 1945'te olduğu gibi iyi adamlar öldürülmüştü. Will, İskoçyalıların Tanrı'nın onlara bir şey söylemeye çalıştığını ne zaman anlayacaklarını merak ediyordu.

"İyi seçilmiş," dedi hayranlıkla. "Saklanmak için yeterince uzak bir yer. Burada yıllardır kimse yaşamıyor ve en yakın köy bir günlük yürüyüş mesafesinde."

"Bundan bahsettiğini hatırlıyorum," dedi Josette. "Ve Lillias nerede olduğunu biliyordu."

yat."

". Will bakışlarını topraktan Josette'e çevirdi. "Onu izle canım. O sadık bir İskoçyalı -İngilizlere ihanet etmez- ama sen bir İskoçyalı değilsin. Küçüklüğünden beri kendi kurallarına göre oynar."

Josette ona başıyla onay verdi. "Lillias ve ben bir anlaşmaya vardık. Herkes gibi o da çok şey kaybetti."

Will'in bundan hiç şüphesi yoktu ama Lillias'ın çaresizliğini de görmüştü. İskoç kadınları, erkeklerden daha az entrikacı, kararlı ve şiddet yanlısı değildi; bu, pek çok yabancıların anlamadığı bir gerçektir. Dağlı eşleri toprakları miras alabilir, lair olabilir ve erkekleri savaşa götürebilirdi. Kadın olması önemli değildi, tek önemli olan sorumluluğun ona bırakılmış olmasıydı.

"Beni buraya getirmeyi nasıl başardın?" Will korkuluğun duvarına yaslanmış, rahatlamış gibi yapıyordu ama tetikteydi; aşağıdaki çimenlerde hareket eden her canlının, her kuş çırpıntısının farkındaydı. "Bir dağ geçidini aşıp birkaç dereden geçerek mi?"

Josette'in gülümsemesi içini ısıttı. "Bizden pek memnun olmayan bir eşek tarafından çekilen bir arabanın içinde. Seni şalgam yükünün altına gömdük."

"Ah, işte bu yüzden eşyaları bıraktım." Yolculukla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu ama Josette, Lillias'la birlikte pazara yük götüren çiftçi kadınlar gibi şallarına sarınarak sessizce yolculuk etmişti.

"Biraz inledin. Ağzına bir bez tıkmak zorunda kaldık. Bunun için özür dilerim."

Koyu renk gözlerindeki parıltının da ele verdiği gibi, pek üzgün görünmüyordu. Josette sonunda Will'i susturmanın bir yolunu bulduğu için mutlu olmalıydı.

"Burada yetenekli bir birliğiniz var gibi görünüyor. Bana ne gerek var?"

"Çünkü keşfedilmesi gereken ölü bir sır varsa, sen konuda çok iyisin." Josette bunu kabul etmek istemiyormuş gibi kızardı. "İstedğin şeyi, istediğin zaman, istediğin kişiden ortaya çıkarabilirsin. Hanımlara yardım etmeye karar verir vermez, senin yeteneğine ihtiyacımız olacağını hemen ve seni aramaya başladım. Duyduğum bazı hikayelerden İskoçya'da olmanız gerektiğini biliyordum. Uzun bir süre Highlands'i araştırdık -kendini nasıl saklayacağını kesinlikle biliyorsun. Sonra Mysie, yalnız ama uzun boylu bir İskoçyalı'nın askerler tarafından yakalanıp bir ordu kampına götürüldüğü söylentisini aldı. Kampı izledik, sonra ben de içeri girdim ve gerçekten de sen olduğunu gördüm. Gerisini biliyorsun. Bize yardım ettiğin için ödeme konusunda endişelenme, sana adil payını vereceğiz."

Will, dinlerken gri toprağın içine yerleşmiş bir sis cebine baktı ve etkilendi. Josette, fırsatları nasıl değerlendireceğini çok iyi öğrenmişti. "Bana çok güveniyorsun," dedi. "Anahtar deliklerini ne kadar dinlersem dinleyeyim ya da adamları bana söylemeleri için kandırmaya çalışsam da altının nerede olduğunu keşfedemedim."

"Hâlâ dışarıda bir yerde olduğuna inanıyorsun o zaman." Josette ona doğru yaklaştı. "Başka anahtar deliklerini dinlemiyor olurdunuz."

Will'in vücudu gerildi ama kollarını kavuşturmamaya çalıştı. Şu anda aralarında ne olduğu ya da ona dokunmaya çalıştığı anda kızın onu korkuluklardan aşağı itmeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Will, sanki onun yakınlığı önemli değilmiş gibi, "Fransızlar onu asla geri alamadı," dedi. "Mal ya da Alec bana söylerdi; Fransız kralı ve onun yeni, görkemli metresiyle sıkı fıkılar. Benim tahminim, altının Highlands'den hiç ayrılmadığı yönünde. Ama ortalıkta caka satan, lüks için harcayan İskoçyalılar görmüyorum. Kışı zar zor atlatan kadın ve erkekler görüyorum. Yani iyi saklanmış."

"Belki de kaybolmuştur," dedi Josette. "Belki de denizin dibinde ya da bir bataklıkta yatıyordur."

Will başını salladı. "O zaman her balıkçı ve çoban onu arıyor olurdu. Benim inandığım şey, birinin onun üzerinde oturduğu, onu sakladığı. İstifliyor. Ne amaçla, bilmiyorum."

"Ne amaçla?" Josette ona ani bir sırtış fırlattı. "Harcamak için tabii ki. Yiyecek ve giyecek satın almak ya da belki de kralın gözüne girmenin yolunu satın almak."

"Evet, belki."

Josette ondan bir adım ötede, o güzel gülümsemesiyle gülümserken, Will konuşmaya olan ilgisini hızla kaybediyordu. Josette'in yanakları serin hava yüzünden pembeleşmişti ve ağzı yumuşak ve duyguluydu, dudakları ayıktı. Öpülmeye değer bir ağız. Sık sık.

Tanrı aşkına, onu özlemişti. Will, etraflarında kilometrelerce uzunlukta hiçbir şeyin olmadığı Highland aerie'nin tepesinde durdukları o ana kadar bu özlemin ne kadar derin olduğunu fark etmemişti. Josette *buradaydı*, rüzgâra, havaya ve onun özlemine maruz kalmıştı.

Ayrı kaldıkları süre boyunca onu düşüncelerinden uzaklaştırmaya, savaşımlara ve uzun süreli, gizli savaşımlara devam etmeye çalışmıştı. Ama Josette her zaman aklının bir köşesindeydi - koyu renk gözleri, sesinin alçak tonu, geceleri altındaki yumuşaklığı, gün ışığında uyandığında onu yanında bulmanın sevinci.

Burada gerçekten ne yaptığını bilmiyordu ama . Josette merhametliydi, evet ama bu kadınlara yardım etme kararında daha fazlası olmalıydı. Onun tüm sırlarını öğrenmek için sabırlı olması gerekiyordu ve Will çok sabırlı olabilirdi.

Çok yakın duruyordu, loş ışık saçlarını okşuyordu. Will, ipeksi bir tutamı düzeltmek için uzanmaktan kendini alamadı.

Josette, Willie ona dokunamadan geri çekildi ve gülümsemesi kayboldu. "Üzgünüm Willie, sana hemen söyleyeyim, bu Salisbury'deki gibi olmayacak."

Sözleri o çılgın kaptanın yumruğu gibi acıttı. Kahretsin, onu nasıl tekmeleyeceğini biliyordu.

Will zorla omuz silkti. "Elbette olmayacak. Orada sağlam duvarlarımız, cam pencerelerimiz, yumuşak yataklarımız vardı. Ah, Marsden Evi, ne çok anı. Ve yemekler. O kadifemsi pürüzsüz limon çorbasını hatırlıyorum. Şef tam bir dahiydi."

Josette'in gözleri kısıldı. "Sanırım ne demek istediğimi anladınız."

"Karı koca gibi davranıyorduk." Will yüzündeki ifadeyi değiştirdi. "Sör William Jacobs ve gelini Anna. Kıtada uzun bir süre kaldıktan sonra sevgili Britanya'ya dönüyorlardı - görünüşe göre Anna'nın sağlığı için, ama o kadar iyi durumdaydı ki, spekülasyonlar alacaklılardan saklanmak için Kıtaya kaçtıkları yönündeydi. Ölen uzak bir akrabadan gelen gelir akışı her şeyin yeniden yoluna girmesini sağlamıştı. Marsden House'daki konuklar, tam da benim istediğim gibi, arkamızdan göz kırpıp güldüler." Will parmaklarını birbirine doladı ve kollarını uzattı. "En iyi eserlerimden biri Sör William'dı."

Josette ona bir bakış gönderdi. "'Bir oynamak senin için zor olmadı. Hatta çoğunlukla ıslah olmuş birini."

Will bir dirseğini duvara dayayarak umursamaz bir tavır takındı. "Sen de alışveriş yapmayı seven, uçarı karım Anna rolünde harikaydın. Sör William'ın neden iflas ettiğini anlamak kolay."

Josette'in gülümsemesinin bir kısmı geri döndü. "O aristolar kendilerini bizden üstün hissettikleri için dikkatleri o kadar dağılmıştı ki, senin gerçekte ne hakkında olduğunu asla anlayamadılar. Evet, iyi işti." Will ona doğru eğilmeye başlayınca bir elini kaldırdı. "Ama burada tekrarlanmamalı. Nedenini biliyorsun."

Evet, bulmuştu. Will, ihtiyacı olan bilgiyi Salisbury yakınlarındaki Marsden House adlı devasa malikânede bulmuş, bu sayede bir adamın Batı Hint Adaları'na kaçmasına neden olmuş ve birkaç İskoçyalıyı bir yığın paradan ve gerilmiş boyunlardan kurtarmıştı.

Görev hem fiziksel hem de Will'in kalbi için tehlikeli bir hal almıştı. Josette, Will'e bunun son kez onu tehlikeye doğru takip edişi olduğunu kesin bir dille söylemişti. Bakması gereken Glenna vardı ve kızının zarar görmesi riskini göze alamazdı.

Will de buna uymuştu. Will'in Josette'in hâlâ oturduğunu sandığı Londra'daki pansiyonun ev sahibesi olarak onu ayarlamış, Glenna da burayı işletmesine yardım etmişti. Josette, Alec ve Celia kaçtıklarında onlara yardım etmiş, hiçbir iyiliği unutmayan Celia da onunla yazışmayı sürdürmüştü.

Will, "Fransız altınını aramaya kararlıysanız, tehlikede söz veremem," dedi. "Bu tehlikeli bir iş."

Josette kaşlarını çatı. "Demek istediğim, seninle benim aramda bir ilişki olmayacak. Tehlike benzer, kabul ediyorum, ama bu sefer ayrı yatak odalarında olacağız."

Will onun kendisine bu kadar kızgın olduğunu fark etmemişti. Salisbury'den sonra onun dileğini yerine getirmiş ve çekip gitmişti. Hepsi bu kadar olmalıydı.

Kalbini bırakıp gitmemişti. Will istediği kadar rol yapsın, Josette'in güvende ve mutlu olduğundan emin olmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama ondan ayrı kaldığı her an için pişmanlık duyuyordu.

Hafifçe gülümsemeyi başardı. "Evet, şey. İnsan umut edebilir."

Josette yumuşamadı. "Bir araya geldiğimizde ne olduğunu *biliyorsun*."

Her zaman olan şey. Bundan bıktım. Bir daha asla."

"Gerçekten mi, genç kız? Bir araya gelmekten oldukça keyif alıyorum."

Yanakları koyu kırmızıya döndü. "Bittiği zaman yani. Korkunç bir şey. Bunu tekrar yaşayamam."

Sence yapabilir miyim? Will bağırarak istedi. "Ayrılmayı istediğini hatırlıyorum." Will parmağını ona doğru uzattı ve onun parmağını yakalayıp ısırıldığını hayal edince ateşlendi. "Asla ben değilim."

"Kızıma yönelik tehlike yüzünden," dedi gözleri çakmak çakmak. "Ve akıl sağlığım."

Sen tehlikeli bir , Will Mackenzie. Her zaman da öyle olacaksın."

Bu doğrudu. Ama Will'in tehlikeli olması ailesinin güvende kalmasını sağlamıştı. -Ta ki hepsi delirip Will'in kardeşi Duncan'a katılana ve o da Jacobite Ayaklanması'nda Prens Teàrlach'ın yanında yer alana kadar.

Will'in tehlikeli olması, cehennem çöktüğünde babasının ve kardeşlerinin kaçmasına izin vermiş, ölümler arasında sayılmalarını sağlamıştı. Will, kralın adamlarının hayatta olduklarını öğrenmelerini engellemeye devam ederken, bir yandan da sırları ortaya çıkarmaya ve ölen kardeşleri Duncan ve Angus'u öldürenlerden intikam almaya devam ediyordu.

Ama bir gün ...

Will kendi kendine, bir gün bu gezintilere son verip bir yere yerleşeceğini, kitap okuyup ayaklarını sıcak tutacağını, kendisine limonlu bisque yapması için bir aşçı tutacağını, malt viski içeceğini ve güzel bir kadınla yatağa gireceğini söylüyordu.

Hayallerindeki kadın her zaman Josette'ti. Çocuklar ve torunlar da bu hayalde belli belirsiz yer alıyordu ve Josette'in samur saçlarına ve koyu kahverengi gözlerine sahiptiler.

Will teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Madem beni yanında istemiyorsun, o zaman neden beni kurtarmaya zahmet ettin? Beni altınlar hakkında sorgulayabilir ve sonra o tabureye bağlı bırakabilirdin."

"Çünkü senin öldüğünü görmek istemedim." Josette'in yüzü rahatsız edici bir şekilde kızarmaya devam etti. "O binbaşı seninle işi bittiğinde seni öldürecekti. Ama bu değil." Aralarına mesafe koymaya kararlıymış gibi tekrar geri adım attı. "Bize yardım edebilecek aklıma gelen tek kişi sendin. Alec belki yardım edebilirdi ama o Fransa'da ve Malcolm'la birlikte bakmaları gereken aileleri var. Ve itiraf etmeliyim ki, konu aldatma ve entrika olduğunda aranızda en iyisi sensin. Sana sormaktan başka çarem yoktu."

"Gururum okşandı." Will bir kez daha kollarını kavuşturdu ve öfkesini bastırdı. "Binbaşı Haworth beni soğukkanlılıkla öldürmezdi, o bir beyefendiydi. Neredeyse ölene kadar bana işkence eder ve sonra beni vurmaları için adamlarına teslim ederdi ya da idam edilmeden önce adil bir şekilde yargılanmam için beni Kule'ye gönderirdi. Ama önemli değil. Kaçışımı çoktan planlamıştım. Ben hep öyle yaparım."

"Öyle olduğunu *saniyordun*," diye düzeltti Josette ürpertici bir sabırla. "Biliyorlardı ve gitmene izin vereceklerdi, sonra da kaçarken seni vuracaklardı. Binbaşı Haworth aptal değildi."

Ona inanmıştı. Will'in kaçmasına izin vermek ve sonra da kaçarken onu öldürmek binbaşyı iyi bir duruma sokacaktı; yüzbaşısı ve adamlarının, başıboş dolaşan vahşi bir İskoçyalıyı kahramanca vurmuş olmalarıyla övünebilirdi.

Will'in bunun için bile acil durum planları vardı ama o kampta ölümle burun buruna gelmişti ve bunu biliyordu. Bir ürperti bastırdı.

"Tüm bunları nasıl keşfettin aşkım?" diye sordu hafif bir tonda. "Bu arada takdire şayan bir çalışma."

"Kimse hizmet eden bir kadını dikkate almaz. Kendi askerlerinin önünde konuşmayacakları şeyleri onun önünde söylerler. Arsızsa işe yarar."

Will, çoğu erkeğin kadınları küçümsediğini hayatının erken dönemlerinde öğrenmiş, kadınların dönüp Will gibi insanlara bildikleri her şeyi anlatabileceklerine asla inanmamıştı. Josette, yıllar önce kardinalin tuzağa düşürülmesinde, şeytani sırlarının açığa çıkmasında ve Will'in bir kralın minnettarlığını kazanmasında etkili olmuştu.

"Sana tekrar teşekkür ederim, aşkım." Birdenbire her şeyden bıkmıştı. Josette'e sarılmak ve dünyanın küçük zalimliklerini unutarak kendini ona gömmek için can atıyordu. "Sana ne kadar minnettar olduğumu gösterebilir miyim?"

Ölümünden kıl payı kurtulmak her zaman tutkularının yükselmesine neden olmuştur. Yüksek ateş. Aklına bir şey gelmiyordu ve tek istediği Josette'i kollarına almaktı. En iyisi

onu paletinin görece yumuşaklığına taşıdı, ama ayaklarının dibindeki taşlar da iş görürdü.

Josette yine ondan uzaklaştı. Bu gidişle çatıda bir o yana bir bu yana savrulacaklardı. "Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı? Senden yardım istiyorum ve bu

Hepsi bu. Bu kez karı koca gibi davranmamıza hiç gerek yok, hem de hiçbir şekilde."

"Senin için ölüyor olsam bile mi?" Will, kahramanca bir çabayla yerinde durdu ve kadının üzerine atlamadı.

Josette'in güzel boğazı bir yutkunmayla hareket etti. "Üzgünüm Will. Birbirimiz için ölüyor olsak bile. Yapamam. Bir daha olmaz."

Will'in babası, erkeklerle kadınlar arasındaki farkın bu olduğunu söylerdi. Bir erkek bir kadınla yatarak rahatlayabilir ve işi bitebilirdi. Bir kadın ise bu rahatlığın devam etmesini ister ve etmediğinde de kahrolurdu.

Yaşlı dük kendi karısına deliler gibi aşık olmadığından ve onun ölümüyle neredeyse kederden boğulmadığından değil.

Will, Josette'le işinin asla bitmeyeceğini de biliyordu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Kendini başını sallamaya zorladı. "Pekâlâ, genç kız. Eğer olması gereken buysa." İstifa etmiş bir adam gibi içini çekti, sanki her şeyi geride bırakmış gibiydi.

Josette, onun pes etmeye karar vermediğini çok iyi biliyordu ama Will şu anda konuyu uzatmayacak kadar akıllıydı. Daha sonra yeterince zaman olacaktı. Will zaman yaratacaktı. Josette şu anda onunla hiçbir şey yapmak istemese bile, hayalinin peşini bırakmayacaktı.

Onun gözlerindeki kıvılcımı, anıları, daha önce ne yaptıklarının bilgisini görmüştü. vardı.

Sonundaki hoşlanmadığını söylemişti. Will de öyle. her zaman fırtınalı olmuştur.

Bu sefer bitmeyecekti. Çünkü ayrılma olmayacaktı.

O Will Mackenzie'ydi, gizli operasyonlar için dünyadaki en iyi adam. Yapmak için

İskoçya'ya döndüğü şeyi bitirecekti ve işi bittiğinde,

Josette ve Glenna onunla kalacaktı. *Onları* kendi görevi yapacaktı ve bu görevde başarısız olmayacaktı.

* * *

Sabah, artık ekmek ve birkaç kızarmış yumurtadan oluşan bir kahvaltıdan sonra Josette, Will'i planlarını yaptıkları odaya götürdü.

Will, açıkça söylemese de, kendi payına düşeni onlarla paylaşmaya karar vermişti. Josette bunu, Will'in yetersiz akşam yemeğinde kadınları nasıl etkilediğinden, diğerlerinin daha fazla yiyebilmesi için az yemesinden anlıyordu.

Bu sabah neşeyle kalkmış, Glenna'nın birkaç hanımın şatoya getirdiği tavuklardan yumurta toplamasına yardım etmiş ve yemek yerken onları bir kez daha büyülemişti. Lillias bile o kadar canı görünmüyordu.

Planlama odasında, bu kalenin bir laird'in büyük evi olduğu zamanlardan kalma oymalı bir masa vardı. Pencereler gerçek camdan yapılmıştı ama camlar eski ve yamuktu.

Will hemen masanın üzerine serpiştirilmiş haritalara doğru ilerledi ve onları incelemeye başladı.

Kalın pencereden giren güneş ışığı, çenesinin keskin çizgisi boyunca kayıyor ve saçlarını kızıla boyuyordu. Will yumruklarını masaya dayadı, kendisine çok küçük gelen keten gömlek kollarını sıkıyordu.

Josette onun gözlerinin batı kıyısındaki koylardan -altın için potansiyel saklanma yerleri- kuzeye, Loch Ness ve Inverness'in yukarısına kaydığını gördü.

Josette telaşla, "Oraya geri dönemezsin," dedi. "Gidemeyeceğini biliyorsun."

Will ona bakmadı. "Ama dönmek , aşkım. Buraya bunun için geldim."

Josette ona doğru ilerledi ve parmaklarını haritanın üzerinde gezdirerek Will'in ailesinin topraklarının ve evi Kilmorgan Kalesi'nin bulunduğu alana dokundu.

"Yapmayacağına söz ver," dedi usulca. "Eğer yakalanırsan... Seni kesinlikle öldürürler. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Söz veremem." Will bakışlarını ona çevirdi ve Josette onun altın gözlerindeki kararlılık karşısında irkildi. "*Asla* gitmeyeceğime söz veremem. Gitmem gerek." Bakışları Josette'i bir an yaktı, sonra Will başını salladı. "Ama şimdi bunu yapmayacağım. Merak etmeyin, aptalca bir şey yaparak askerleri hanımlarınızın üzerine salmayacağım."

Josette rahatlayarak gevşedi. "Teşekkür ."

Çapkın bakışı geri döndü. "Ancak bana bir grup İskoçyalı genç kıza nasıl olup da boş bir davada liderlik ettiğini söylersen. Seni Londra'daki güvenli pansiyonundan ne çıkardı?"

Josette, "Londra'nın güvenli olduğuna inanıyorsan safsın demektir," dedi. "Mysie Forster benim evimde kalıyordu; oğullarına ne olduğunu öğrenmek için Londra'ya gelmişti. Ne kadar üzgün olduğunu görmeden edemedim. Bir süre sonra bana güvenmesi için onu ikna ettim. Oğullarının mahkemeye çıkmayı beklediğini söyledi ama uzun zamandır bekliyorlarmış. Ayaklanma, her şeyi ve herkesi takip eden katipler ve avukatlar için biraz karışıklık olmuş gibi görünüyor. Çocuklar orada oturuyor, yargılanmıyor ama bırakılmıyor da. Ona büyük bir rüşvet karşılığında

Oğulları serbest bırakıldı ama tabii ki o kadar parası yok, değil mi? Altından bahsettiğinizi hatırladım ve düşündüm ki, eğer onu bulabilirsem..."

Daha fazla konuşmamak için ağzını kapattı. Altın hikâyesi bazı şeylere karar vermesini sağlamış, ona bir ikilemden çıkış yolu göstermişti. Ama Will'in şu anda her şeyi bilmesine gerek yoktu.

Will, Mackenzie bakışlarıyla ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Seninle altın hakkında hiç konuşmadım. İskoçya'ya geldikten sonra seni hiç görmedim."

Josette kuru bir sesle, "Evet, kapımda belirlediğinizden beri epey zaman geçti," dedi. "Yani Alec ve Celia'ya bahsetmişsiniz, Celia da bana mektuplarında anlatmış."

"Celia anlayışlı biri. Ve Alec için çok iyi bir eş. Onun getirdiği huzura ihtiyacı var."

Josette gülümsemesine izin verdi. "Barış mı diyorsunuz? Bana kalırsa birbirlerine çok aşıklar. Ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlar. Sanırım her gece yatakta bitkin yatmak da bir çeşit huzur."

Will'in cevap veren sırtışı kadının içini ısıttı. "Evet, öyle.

Hatırlıyorum." Josette geri adım attı. "Bunların hiçbirisi değil. Anlaştık."

"Birbirimizle işimiz olmaması gerektiğine kendini ikna etmişsin. / tam olarak aynı fikirde değildi."

"Will."

"Çok ateşli kızarıyorsun. Bu gurur verici, aşkım."

Gülümsemesi onu kendine getirirdi. Josette karanlıkta onun üzerinde olduğunu hatırlıyordu ve onun içine girdiğinde gözlerinin nasıl kapandığını ...

Will arkasını döndü, ekosesinin karıştırdığı hava ürperticiydi. Tekrar haritanın üzerine eğildi, küt parmakları kâğıdın üzerinde geziniyor, kıyı çizgisini takip ediyordu. Josette, o parmakların bir zamanlar vücudunu, göğüslerini nasıl sıyırıp geçtiğini, göbeğinden bacaklarının birleştiği yere kadar nasıl ilerlediğini düşünmeyi reddetti.

Gözlerini kapattığını fark etmeden sarsılarak açtı ve nefesini içine çekti.

Will'in eli durdu ve kaşlarını çattı. "Hmm."

"Ne?" Onun yanına gitti. "Ne oldu? Nereye bakıyorsun?"

Çılgın adam sadece çenesini ovuşturdu, gözleri kısıldı. "Merak ediyorum da _"

Dışarıda bir köpek havladı. Will telaşla başını kaldırdı.

Bakışları karşılaştı, Josette korkudan donakaldı, bir adamın sesi yükseldi bağırırlar, kötü takılmış elmas camlı pencerelerden içeri süzülüyordu.

Bölüm 5

Nereye , seni aptal köpek?" diye bağırdı adam.

Will ve Josette pencereye ulaşmaya çalışırken birbirlerine çarptılar. Josette dışarı bakmak için camı ovaladı ama cam çok kirli ve çukurluydu, fazla bir şey görmelerine izin vermiyordu. Aşağıdaki adam, her kimse, şarkı söylemeye başladı.

Will kapıya yöneldi, uzun bacakları onu Josette'in birkaç adım önünde merdivenlere götürdü. Josette, Will merdivenlerden inip geçitlerden geçerken, onun kalenin etrafını çoktan öğrenmiş olduğunu fark etti.

Kadınlar yüzlerindeki korkuyla mutfaktan ve başka yerlerden kaçıştılar. Will onlara oldukları yerde kalmalarını işaret etti. Glenna elinde pokerle onları takip etmeye çalıştı ama Josette başını salladı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Saklan. Seninle mutfığa döneceğim."

Glenna itaat etmedi, bunun için fazla meraklıydı ama en azından koridorda kaldı ve Josette ya da Will'i takip etmeye çalışmadı.

Kalenin ana kapısı sağlam bir tahta parçasıyla sürgülenmişti. Josette ve kadınlar ilk geldiklerinde kapıyı yabani otların parçalanmış halde bulduklarından, bu derme çatma bir sürgüyü.

Kapıyı açmak için menteşeleri işe yaramayan çerçeveden kaldırmak gerekiyordu ama Will bunu kolaylıkla başardı. Josette'e uyarıcı bir bakış attı ve sessizce dışarı çıktı.

Josette avludan geriye kalanlarda kimseyi göremedi. Kaleyi çevreleyen duvarlar yıkılmıştı, hiçbir şeyi korumayan dış kapı hariç.

Will, duman gibi sessiz, yıkık duvarın yuvarlanan taşlarına doğru ilerledi. Josette, Will'i iradesi dışında burada tutabileceğini düşündüyse bile, şimdi onun gözleri önünde, istediği zaman ortadan kaybolabileceğini kanıtlamıştı.

İri, gri bir köpek, bir duvar yığınının etrafından tırısyla geçerek, hiç şaşmadan Will'e doğru ilerledi. İri bir av köpeğiydi, tel tel tüyleri ot ve çamurla keçeleşmişti. Kuyruğunu sallayarak Will'e doğru ilerlerken dili dışarı sarkıyordu.

Bu durum komik olabilirdi -hayalet gibi görünen Will Mackenzie bir tazi tarafından kolayca fark edilebilirdi- ancak köpek selamlamak için havladı ve uzaktan gelen şarkı sesi kesildi.

"Beitris! , genç kız?"

Ses koyu İskoççaydı ama İngilizce konuşuyordu. Sesin sahibi büyük bir bastonla taşların arasında dolaşıyordu.

Ev kumaşından bir pantolon, bir zamanlar güzel olan keten bir gömlek ve açık bir palto giymişti. Adamın açık kahverengi saçları gevşekçe toplanmıştı.

kuyruk, yırtık eldivenler ve çok yürümüş botlar.

Köpeğe sinirli bir şekilde tekrar seslendi, sonra Will'i gördü ve duraksayarak elini yanına götürdü. Bıçak ya da tabancaya mı uzanıyordu?

Will duvardan adımını attı ve güneşin altında dimdik durdu. Bir zamanlar parlak mavi ve yeşile boyanmış olan ekoseleri, kadınlar bu vadiye geldiğinden beri dinmemiş olan sert rüzgârda dalgalanıyordu. Will, kalesini tüm düşmanlardan korumaya hazır, eski bir savaşçı gibi görünüyordu.

Karşısındaki adam ağzı açık, öylece bakakaldı. Gerginlikten habersiz olan köpek, Will'in etrafında bir tur attıktan sonra Josette'i gördü ve kahverengi gözlerinde sevinçle ona doğru ilerledi.

Will ve diğer adam hareketsizce birbirlerini değerlendirirken, köpek Josette'in kalçasına çarptı. Josette, Will saldırmadan önce adamın saldırıp saldırmayacağını görmek için beklerken kalbi hızla çarparak, dalgınca onu okşadı.

Sonra adam kollarını açtı. "Willie!" diye bağırdı gökyüzüne. "Will Mackenzie, yaşadığım ve nefes aldığım gibi! Öldüğünü ve gittiğini sanmıştım, eski dostum."

Will sözsüz bir sesle kükredi. İki adam kucaklaştı, Will ziyaretçiyi Glenna'yı kaldırdığı gibi kolayca ayağa kaldırdı. Will onu avıyla oynayan bir ayı gibi salladı, sonra adamı ayaklarının üzerine bıraktı ve iki eliyle omuzlarına vurdu.

Josette endişeyle kapının pervazını kavradı ve yardımına koşmaya hazırlandı. Gümbürtüler ve kucaklaşmalar Will'in davetsiz misafire güvendiği anlamına gelmiyordu; muhtemelen onda silah olup olmadığını kontrol ediyordu.

Will yüzüne geniş bir sırıtiş yapıştırdı. "Bhreac Douglas. Bu kadar kuzeyde ne yapıyorsun? Ya da cehennemin bu tarafında mı demeliyim?"

Bhreac rahatça geri adım attı. "Dolaşım. Borderlands bugünlerde şeytani bir yer. Her taraf kanlı İngiliz askerleriyle dolu. Öldüğünü sanmıştım dostum. Adını listede gördüm, kalbim kırıldı. *Hayır, dedim, yaşlı Will değil. Bu bir hile. Öyle olmalı.* Biliyordum. Çok iyi biliyordum."

Will'in kollarını tuttu ve onu kendisine doğru sürükledi.

İkisi tekrar dans ettikten sonra, Will kendini çözdü. "Ben öldüm, Bhreac. Değil mi? Beni hiç görmedin. Şimdi gittin ve bunu tüm Highlands'e haykırdın."

"Etrafta duyacak kimse yok. Sadece ..."

Adamın keskin mavi bakışları doğruca kapı aralığındaki Josette'e yöneldi, köpek şimdi onun ayaklarının dibinde oturuyordu. İçtenlikle güldü.

"Neden burada saklandığını anlıyorum, Willie. Kendine güzel bir kız buldun, Geordie'nin adamları uzakta ve hayatını mutluluk içinde yaşayabilirsin. Her zaman ayaklarının üzerinde duruyorsun, değil mi eski dostum?"

Will, "Evet, bu benim Josette'im," dedi. "Dışarı çık aşkım. Bir ile tanış."

Josette cereyanlı kapı aralığının sığınağından çıktı ve avlunun kırık taşları üzerinde dikkatle yürüdü. Sanki her yerden uzakta, yıkık bir şatoda yaşamak son derece normalmiş gibi hoş geldin dercesine gülümsedi. Kendisine yapışmış olan köpek de yanında, kalçasına yaslanmış bir şekilde yürüyordu.

"Günaydın, mösyö." Josette ona küçük bir reverans yaptı, selamlamaya yeterince cilveli bir hava kattı.

"Fransız mısınız?" Bhreac'ın gözleri ilgili bir parıltıya büründü. "Çok akıllıca, çok akıllıca. İskoç kızları ölümcül olabiliyor."

Josette sevincini gizlemedi - içerideki İskoç genç kızlar merakla dinliyor olmalıydı. Will, "Bu Bhreac Douglas, Mackenzie klanının kadim düşmanı," dedi. "O kadar uzun zaman oldu ki, kimse ailelerimiz arasındaki ilk kan davasının nedenini ya da ne hakkında olduğunu hatırlamıyor. Şimdi bunu kutluyoruz. Bir dram için başka bir bahane."

Bhreac yüksek bir sesle, "Evet, öyle," dedi. Senin yok, değil mi Willie? Dolaşmak susatıcı bir iştir."

"Elbette. En iyi Mackenzie maltından on yedi fiçı mahzenlerde saklanıyor."

Bhreac hevesli görünüyordu ve Will yüksek sesle güldü.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, delikanlı. Elimdeki en iyi bira zayıf bira. Hayatım için saklanıyorum, biliyorsun."

Bhreac'ın ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Hepinizin öldüğünü duyduğumda gözyaşı dökmüştüm, bunu söylemekten utanmıyorum. Ama siz iyi ve hayattasınız. Peki ya kardeşleriniz? Babanız? Hepsi yalan mı? Lütfen öyle olduğunu söyleyin."

Will omuz silkti, gözlerinde kasvetli bir ifade vardı. "Keşke öyle olsaydı. Duncan öldü, Culloden'de öldü. Angus kuzeydeki bir çatışmada. Diğerleri..." Ellerini açtı.

Will her zaman gerçeği söylerken aynı zamanda etrafından dolanmakta da ustaydı.

"O kadar üzgünüm ki," dedi Bhreac. "Siz Mackenzie'ler iyi adamlarsınız, başkaları hakkınızda ne derse desin. Kaçtığınıza sevindim - Cumberland ve benzerlerinin haberi yok sanırım?"

Will, "devam edersen minnettar olurum," diye cevap verdi.

"Bir sürü İngiliz askeriyle konuşursam ne olayım. Sırrın benimle güvende Willie. Ve Madam." Josette'e gösterişli bir selam verdi. "Susuzluk konusunda şaka yapmıyordum. Bana şu zayıf biradan biraz verebilir misin? Belki yenilebilir bir şeyler? Ne zamandır yemek yemediğimi hatırlamıyorum. Ben metanetli bir İskoç'um ama benim bile bir sınırim var."

Josette, Will'e baktı ve onun işaretini bekledi.

"İçeri gel." Will, Bhreac'i içeri sokmak için kolunu uzattı. "Aşkım, mutfakta ne var bak, salonda paylaşıyoruz. Burada lüksün kucağında yaşıyoruz dostum, göreceksin."

Josette ne dediğini anlayarak başını salladı. Will, Bhreac'in içeri girmesine izin verecekti -eski bir dosta konukseverlik göstermemek tuhaf olurdu- ama kadınlar şimdilik gizli kalacaktı.

Kurt köpeği, Will ve Bhreac içeri girene kadar Josette'le birlikte bekledi. Bhreac köpeğe bakmak için döndü ve Josette'in yanında kaldığını görünce sırttı.

"Senden hoşlanıyor," dedi. "Değil , genç kız? Adı Beitris."

Beitris ne kısa ne de uzun olan kuyruğunu sallayarak Josette'in eteğine vurdu. Adamlar şatonun içinde kaybolurken Josette'le birlikte kalmaktan mutlu görünüyordu.

Will, Bhreac'i birkaç tabureden başka bir şey olmayan bir odaya götürürken Josette'e omzunun üzerinden bir bakış attı. Şık misafir odalarıyla ilgili bir şaka yaptı ama Josette altta yatan mesajı anladı.

Ne olduğunu açıklamak ve hanımları sessiz tutmak için aceleyle mutfığa gitti. Oyun başlamıştı.

* * *

"Gerçekten hepsi gitti mi Will?" Bhreac, Josette'in getirdiği birayı yudumlarken sordu.

Josette neşeyle erkekleri yalnız bırakacağını söyleyerek geri çekilmişti ama Will onun dışarıda oyalandığını ve her sözü dinlediğini biliyordu. Bhreac'e güvenmiyordu ki bu akıllıcaydı ama daha da önemlisi, Will'e güvenmiyordu. Zincirlenmemiş veya kilitlenmemiş olmasına rağmen, burada bir mahkûm olarak görüldüğünü biliyordu.

"Evet." Will cevaplarını basit tutmaya karar verdi. "Culloden bizi bitirdi."

Bhreac birasından düşünceli bir yudum aldı. "Bu artık Kilmorgan Dükü olduğun anlamına geliyor. Eğer sonuncuysan."

Will dehşete düşmüş görünüyordu. "Hayır, hayır. Dükalıkla falan ilgilenmiyorum. Unvan muhtemelen çoktan kraliyet tarafından alınmıştır, Kral Geordie 'kötü saçmalıklardan kurtulduk' diye düşünüyordur. Ben sade Will Mackenzie olarak kalacağım, teşekkürler."

Bhreac açık mavi gözlerindeki ilgiyle onu incelemeye devam etti. "Ama kralın önünde secdeye kapanırsan, ona karşı asla silaha sarılmadığını iddia edersen -seni savaşta gören tek bir adam bile hatırlamıyorum- sana bu unvan verilebilir. Kendini ve ailenin adını kurtarabilirsin."

Will başını salladı. "Bana asla inanmazlar. St James Sarayı'nda dizlerimin üzerine çöküp Hanoverian'ın beni affetmesi için yalvarmayacağım. Bu sözler beni boğar."

"Anladım, boş kafalı bir züppe gibi giyiniyorsun ve toprakları talep etmeye gelen kayıp bir Mackenzie'ymişsin gibi davranıyorsun. Bir kuzenin kuzeni. Kanada'ya ya da öyle bir yere gitmişsin ama Charles Edward Stuart'ın kim olduğunu bile bilmiyorsun." Will bunu düşünüyormuş gibi yaptı. Bhreac her zaman entrikalar ve dolandırıcılıklarla doluydu ve bunlardan kıl payı kurtulurdu. "Peki ya bütün

Beni tanıyacak ?"

"Londra'da bir ev tut, peruk tak ve bir sürü dantelle ortalıkta dolaş. Kimse sen olduğunu anlamaz."

Will sırtıtmak zorunda kaldı. "Kilmorgan Dükü olmanın amacı Kilmorgan'dır. Eve gitmek isterdim."

Will bu kelimeyi söyler söylemez, özlem onu yakaladı. Rüzgârın eski şatoyu dövdüğü, içeride ise her şeyin sıcak ve kahkahalarla dolu olduğu -çünkü onlar Mackenzie'lerdi-, bağırıp çağırdıkları ve tartıştıkları anı geldi aklına. Alec'in boyalarının keskin kokusu, on yıllık bir fıçıyı açtığında viskinin ısırması, Will'in parmaklarının altında canlanan piyanofortun sesi, hepsi ona geri döndü ve içini sızlattı.

"Yeterince İngiliz lordunu gerçek varis olduğuna ikna edersen Kilmorgan'a gidebilirsin," diye devam etti Bhreac. "Oradaki halkın senin gerçekte kim olduğunu bilir ama sana asla ihanet etmezler."

Bu doğrudu. Kilmorgan adamları sadıktı. "Unvanı geri almam konusunda neden bu kadar ısrarcısın?" Will ona sordu. "Para için bana dokunmak mı istiyorsun?"

Bhreac ellerini kaldırdı. "Genelde bir şeyler olduğunu biliyorum ama bu sefer değil. Seni bir serseriye dönüşmüş, *burada* hayatını sürdürürken görmekten nefret ediyorum." Çıplak taş duvarları ve mobilya parçalarını tiksintiyle inceledi. "Burası düzgün bir evken bile uzak ve melankolikti. Çocukluğumdan hatırlıyorum. Eğer bu kadar zor zamanlar geçiriyorsan, Will, Amerika'ya git. Orada becerikli bir adam için her zaman bir şeyler vardır."

"Bir arkadaş olarak bana göz kulak , değil mi?"

"Neden başka?"

Will ona bilgece bir bakış gönderdi. "Bhreac Douglas sana güzel sözler söylediğinde dikkatli ol."

Bhreac incinmiş görünüyordu. "Sana asla ihanet etmem, eski dostum. Sana çok şey borçluyum."

Will nasıl cevap vereceğini düşünürken birasını yudumladı, sonra yüzünü buruşturdu ve bardağı yere bıraktı. İşin ilk sırası, iyi bir içki temin etmek.

Will iyi huylu bir tavırla, "Evet, senin için yeterli olsaydı bana ihanet ederdin," dedi. "Daha önce de yaptın. Ama aslında bana borçlusun. Şimdi bazı iyilikler istemenin zamanı gelmiş olabilir."

"Sor bakalım."

Bhreac bekledi, tavrı cana yakındı. Bir şeylerin peşinde olmalıydı, çünkü genellikle öyleydi.

Giysileri yıpranmış ve yırtık pırtıktı ama Will'e göre, başlangıçta pahalı bir takım elbise olarak dikilmişlerdi. Bhreac'ın kahverengi saçları, tozlu olsa da, sağlıklı bir adamın yelesi gibi gür ve düzgündü. Zor zamanlar geçirmemişti; kendine has nedenlerden dolayı, Will'in daha önce hiç görmediği dev bir köpekle birlikte Highlands'de dolaşıyordu.

"Beitris'i nereden buldun?" diye sordu.

"Onu kazandım." Cevap yalan olamayacak kadar gerçekçiydi. "Glasgow'da aptallarla oynayıyordum. Ondan korktukları için ağzını bağladılar ve topallattılar. Ama onun bir bekçi köpeği olduğunu sanıyorlardı; sık sık hırlıyor ve üzerlerine saldırıyordu. Onu suçlayamam. Zavallı şey sadece açık havada biraz koşmak istiyordu. O çok tatlı bir doğaya sahip bir av köpeği, eğer onu serbest bırakma zahmetine katlansalardı bunu bilirlerdi."

Bhreac hayvanlara ve çocuklara karşı her zaman yufka yürekli olmuştu; Will'in uzun zaman önce ilk maceralarında ona güvenmeye karar vermesinin nedenlerinden biri de buydu. Will'in bir İskoçyalıyı, Kara Gözcülerin onun için gelmekte olduğu konusunda uyarması gerekiyordu ama üzerinde çok fazla göz vardı. Bazen Black Watch için çalışan Bhreac, adama kendisini ve küçük kızlarını İskoçya'dan çıkarması için mesaj götürmeye gönüllü olmuştu. Bhreac, Will'in görevini ustalıkla tamamlamış ve ikisi arkadaş olmuştu.

", beni ," dedi Will. "Kalabilirsin. Yapacağın ilk şey, şu tepeleri aşıp bize biraz bira ve viski getirmek olacak. Belki biraz da yulaf, böylece en azından ekmek yiyebiliriz. Ve eğer başboş bir sığır bulursan, onları bu tarafa doğru ikna et. Sana bir liste yapacağım."

Bhreac güldü. Son birasını da içti ve ağzını sildi. "Bana tedarik görevi mi veriyorsun? Bunu yapabilirim. Sonra da bana neden Fransa'da bir malikânede o güzel şeylerle birlikte olmak yerine burada kaldığını anlatacaksın. Ne düşünüyor olabilirsin?"

* * *

Köpek geride kaldı. Bhreac üç boynuzlu şapkasını gözlerinin üzerine indirip avludaki molozlardan kestiği sağlam bir bastonla yürürken Josette'in yanında kaldı. Will'i kaleye çeken eşiği de yanına almıştı, erzak taşımasına yardım etmesi için ona ihtiyacı vardı.

Josette ve Will -ve köpek- ana kapının üzerindeki siperden onun gidişini izlediler.

"Ona tek ulaşım aracımızı verdiğini biliyorsun," dedi Josette, serin esintide titreyerek. Bulduğu ekose bir şalı üzerine .

Kaleye atılmıştı ama pek işe yaramıyordu; kumaş onlar gelmeden çok önce incelmışti. Beitris Josette'in bacaklarına yaslandı ve biraz sıcaklık sağladı. "Ona güveniyor musun?"

Will, karakteristik olarak omuz silkti. "Geçmişte yaptım. Bu onun tamamen güvenilir olduğu anlamına gelmez ama şu anda bana ihanet etmek için bir nedeni yok."

"Daha önce ondan bahsettiğini duymamıştım." Will tüm tanıdıkları hakkında açık sözlü değildi. Birkaç yıl önce evliymiş gibi davrandıklarında Josette'e çok şey anlatmıştı ama Bhreac Douglas adı hiç geçmemişti. Muhtemelen gerekli olmadığı için.

"O bir Borderlander," dedi Will. "Ailesi, senin sabah pastırmandan daha sık taraf değiştirmiş. İngilizlere sadık kalmak kolaylarına geliyorsa, öyle yapıyorlar. İskoçlar avantajlı olduğunda, diğer tarafa geçerler. Atası Margaret Douglas, eş katili Sekizinci Henry'nin yeğeni, tam bir entrikacıydı. Bhreac'a da bu yeteneğin bir kısmı miras kalmış ama o bunu daha çok zarda kazanmak için kullanıyor."

"Zararsız bir düzenbaz o zaman?"

Will, Bhreac'in sisin içinde kayboluşunu izledi. "Zararsız olduğunu söyleyemem. Ama o bir bilgi kaynağı. İşin püf noktası, bilmesini istemediğin şeyleri ele vermeden ondan öğrenmek."

"Bir Fransız altın hazinesinin nerede olduğu gibi mi?"

"Kesinlikle, aşkım."

Will'in yanıp sönen bakışları onu yeniden ürpertti ama bu kez soğuktan değil. "Sana çok benziyor," dedi.

Will başını salladı. "Tam olarak değil."

Josette, "*İşin püf noktası, bilmesini istemediğin şeyleri ele vermeden ondan öğrenmek,*" diye tekrarlardı. "Sen de benimle aynı stratejiyi deniyorsun."

Gözlerini kırptırdı. "mi?"

"Biliyorsun," dedi Josette inançla. "Bana sadece ne istediğini söylüyorsun. Yatağını ve hayatının bir kısmını paylaştım ama yine de senin hakkında çok az şey biliyorum."

Viski rengi gözlerinde şaşkınlık titreşiyordu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Bazen geniş aksanlı bir İskoç olursunuz, ekoselere bürünür ve bannock'lar hakkında gevezelik edersiniz. Bazen hiç aksanınız olmaz ve ağırbaşlı fraklar giyip Latin tarihçilerden ve Sir Isaac Newton'dan bahsedersiniz. Bazen bir sokak çocuğu kadar kötü konuşur ve yırtık eldivenlerinizle paralarınızı kumarda kaybedersiniz. Sonra da sanki hiç bu kadar güzel bir şey görmemişsiniz gibi sessizce güneşin doğuşunu izlersiniz." Josette onun gömleğinin kolunu parmaklarının arasına aldı. "Bunlardan hangisi gerçek Will Mackenzie?"

Will'in yüzünden bir gölge geçti, Josette onu yakalayamadan kayboldu. "Hepsi," dedi usulca. "Ve hiçbirisi."

Eli Josette'in yanağına gitti, Josette'in saçlarını ve yıpranmış ekosesini çekiştiren rüzgâra karşı sıcaktı.

Dün ona dokunmaya çalıştığında Josette geri adım atmıştı. Bugün ise Josette gözlerini kapatıp ona doğru eğilmekten kendini alıkoyamadı.

Onu özlemişti, çaresizce özlemişti, ona gitmesini söyleyen kendisi olmasına rağmen.

Her şey farklı olsaydı -koruması gereken Glenna olmasaydı, Will eğlence olsun diye tehlikenin peşinden koşmakta ısrar etmeseydi- seve seve onunla kalırdı. Will'in istediği herhangi birinin kılığına girer, casusluk ve entrika işlerinde ona katılır ve geceleri birlikte yatarken onunla birlikte gülerdi.

Ama o önce bir anneydi ve Will'in tehlikeli maceralarını asla geride bırakmayacağını biliyordu.

Will iki eliyle onun yüzünü kavradı. Başparmaklarıyla elmacık kemiklerini çizdi, sonra nefesi ağzına dokundu.

Josette gözlerini kırptırarak açtı. Will çok yakındaydı, bakışları dudaklarına kaymadan önce gözleri altın bir güneş ışığı gibi ona sabitlenmişti. Will aralarındaki mesafeyi kapatıp onu nazikçe öperken Josette'in kalbi hızla çarpıyordu.

Dudakları, sanki onu itmesini, başını çevirmesini ya da kendisini rahat bırakmasını söylemesini bekliyormuş gibi, temkinli bir şekilde onun dudaklarından ayrıldı.

Josette'in mantığı yapması gerekenin bu olduğunu söylüyordu. Diğer yandan kalbi ve bedeni...

Parmaklarını Will'in ekosesinin içine soktu ve dilini Will'in ağzına götürerek, onun tanıdık tadını arzuladı. Will bir an durdu ve sonra tüm kibarlığı kayboldu.

Josette'i kendine doğru çekti, ellerini sırtına koydu ve öpüşmenin şiddetlenmesine izin verdi.

Bölüm 6

Tanrı aşkına, kendini bu kadından nasıl uzak tutabilmişti? Kadın şehvetli bir sıcaklık, yumuşaklık ve dünyada iyi olan her şeydi.

Rüzgâr onları duvardan uçurmaya çalışırken Josette kollarını ona doladı, onu sabitledi, etraflarında dolaşmaya zahmet etmeyen bir yayla rüzgârı.

Josette, Will'in kollarındayken, onu en iyi ateş gibi ısıtırken, ağzı sıcak bir yerken soğuk üstün gelemezdi. Dudakları pürüzsüz ve şefkatliydi, öpücüğü onu teslim olmaya, hayatının karmaşıklığını bir kenara bırakıp sadece onunla birlikte olmaya ikna ediyordu.

Çok cazipti. Başka bir yerde, başka bir zamanda doğmuş olsalardı, şimdi bile rahat bir odada, bir yatakta, Josette'le birlikte gülüyor, sohbet ediyor, öpüşüyor, sevişiyor olurdu.

Parmaklarını kasketinin altından geçirerek saçlarının ipeğini buldu. İlkel bir başhemşire gibi giyinmişti, ama onu, saçları aşağıya dökülen, yüzünde utangaç bir gülümseme olan, ipekli bir kombinezonla tanımişti.

Sertleşti, ona duyduğu ihtiyaç diğer tüm hislerinin önüne geçti. Will onu daha yakına çekti ve Josette de hemen geldi. Şalın altındaki elbisesi inceydi, onunla dünya arasında sadece bir etek ve bir kombinezon vardı. Böylesine ilkel bir yerde ne sepet ne de diğer iç çamaşırları vardı. Josette onu hissetti - hissettiğini biliyordu - çünkü kaskatı kesilmişti.

Ağızları birbirinden ayrıldı. "Will," diye fısıldadı.

Öğüt mü? Yoksa daha fazlasını istemek mi?

Will ikinci seçeneği sevdiğine karar verdi. Onu tekrar öptü ve elleri kalçalarına, sonra da cızırtılı pantolonunun altında çıplak olan arka tarafına doğru hareket ettiğinde gülümsedi.

Kızın göğüsleri Will'in göğsüne yaslanmıştı ve Will'in tek düşünebildiği, etini öpüp yalayabilmek için kızın korsajını gevşetmek ve aşağı doğru çekmekti.

Josette boğazından bir ses çıkardı, dudakları onunkilere cevap verdi, vücudu ellerinin altında uysallaştı. Josette onu istiyordu, adam bunu memnuniyetle fark etti. Onun kendisini istediği kadar yoğun bir şekilde istiyordu. Aralarında bu hiç değişmemişti.

Yan tarafına soğuk bir ürperti çarptı ve Will, daha önceki yaraları hâlâ hassas olduğundan irkildi. Josette bir solukla geri çekildi ve sonra gülmeye başladı.

Köpek aralarına girmiş, küt burnu Will'in gömleğindeki bir yırtığa çarpmış, açıkça ilgiden payını almak istemişti.

Will, Lillias'ın merdivenlerin başında, etekleri gevşek taşlardan kurtulmuş, bakışları yerinde dururken durduğunu görünce neşesi kaçtı.

Öfkeli bakışlarını Josette'e çevirdi ama Will'i şaşırtacak bir tirada başlamadı. Belki de Josette'in mümkün olan en kısa sürede Will'le kucaklaşmasını *bekliyordu*.

Josette kızardı, saç tutamlarını şapkasının altına sıkıştırdı. Özür dilemedi, açıklama yapmak için acele etmedi. Will'in Josette'te sevdiği şeylerden biri, yaptıklarını başkalarına haklı gösterme ihtiyacı hissetmemesiydi.

Lillias alaycı bir ses çıkardı. "Siz eğlenirken, o adamın askerlere burada olduğumuzu söylemeye gitmiş olabileceğini düşündünüz mü?"

"Yapmayacak," dedi Will. "Bhreac kendini düşünür ve İngiliz askerlerini hiç sevmez."

Josette şapkasını düzeltmeyi bitirdi. "Haklı Will. Eğer dediğin gibi fırsatları değerlendirirse, bilgi karşılığında askerlerden para alabilir."

"Doğru. Ama askerleri geri getirirse, bize ihanet etmek istediğini hemen anlarız."

Lillias'ın gözleri büyüdü. "Biz de kolay hedef olacağız. Mackenzie mantığı."

Will köpeği sevmekle meşguldü ve onun tel tel tüylerinin sıcaklığının tadını çıkarıyordu. "Bizi hiç bulamayacak. Buradan vadinin güzel bir manzarası var, kilometrelerce -askerler ancak bu taraftan gelebilir." Gölün ötesindeki sarp tepeleri işaret etti. "Onları arka taraftan kaçmak için bol bol vaktimiz olacak."

Josette ve Lillias birbirlerine boş boş bakınca Will kaşlarını kaldırdı. "Kaçış yolunu keşfettiniz, değil mi? Hanımlar, size yardım etmeye karar verdiğim için şanslısınız." Beitris'i son bir kez okşadı ve merdivenlere yöneldi. "o zaman. Size rehberlik edeceğim. Ama bir ya da iki fener getirin. Çok karanlık olacak."

* * *

Will onları hatasız bir şekilde kalenin içinden geçirip eski mutfaklara giden kırık basamaklardan aşağı indirirken Josette'in merakı arttı. Bu odalar kullanılamayacak kadar haraptı, bu yüzden yemek pişirme alanlarını üst kattaki yeni şömineli odaya taşımışlardı.

Will eski bir ocağın kalıntılarında durdu ve blokları kaldırarak, yaşlılıktan grileşmiş, sağlam ahşap sütunlarla desteklenen dikdörtgen bir açıklık ortaya çıkardı. Sütunlar sağlamdı, bütün gövdelerden kesilmiş ve toprağın altında nemli tutulmuştu.

"Ağaçları nereden bulmuşlar?" Josette merakla bir sütuna dokunarak sordu. Etraftaki tepeler kasvetliydi, hiç orman görünmüyordu.

Will, "Onları başka bir yerden getirdim," diye cevap verdi. "Eskiden Highland lairlerinin gücü, adamları ve serveti vardı. Bizler her zaman fakirlik çeken zavallılar değildik."

"Özür dilerim," dedi Josette çabucak.

Will omuz silkti. "Bu işler böyledir. Kimse sonsuza dek zengin olamaz. Ya da sonsuza kadar fakir. Dünya döngüler halinde hareket eder. Sinüs eğrisi, derdi kardeşim Mal, sanki hepimiz onun neden bahsettiğini biliyormuşuz gibi."

Açıklığın altına eğildi ve ona takip etmesini işaret etti.

Josette'in arkasında Lillias, onun arkasında da diğer hanımlar, Glenna ve Beitris geliyordu. Josette ve Will keşif yaparken hiçbiri güvende kalmak istememişti ve onlardan bunu istemenin sonuçsuz kalacağını biliyordu. İngilizler, İskoç *erkeklerini* iradeli bulurlardı; İskoç kadınlarıyla hiç tanışmadıkları belliydi.

Josette'in Glenna'ya geride kalmasını emretmeye elbette hakkı vardı ama kızının onlar gidene kadar bekleyip yine de peşlerinden gideceğini de biliyordu. Beitris Glenna'nın yanında kaldı, Glenna şimdiden ona tapıyordu.

Will onları tünelden geçirirken, demir fenerinin içindeki mum karanlığı zar zor aydınlatıyordu. Zayıf parıltı, önlerinde dümdüz uzanan, sağlam ve kare şeklinde tuğladan bir geçidi gösteriyordu.

"Buralardaki her kalenin gizli bir çıkış yolu vardır," diye açıkladı Will yürürken. "Komşularınızın sizi ne zaman karar vereceğini ve sizi açlıktan öldürmeye çalışacağını asla bilemezsiniz. Bu şekilde kaçabilir ya da en azından erzak getirebilirsiniz."

"Eğer her kalede tüneller varsa, herkes tünellerin nereden çıktığını bilmiyor mu?" Josette sordu. "Komşular diğer uçta bekliyor olmazlar mıydı?"

"Eğer kale sakini zekiyse hayır. Yollar gizlidir, klan içinde gizlilik yemini edilmiştir." Will ona tozlu bir sırtış gönderdi. "Ben de genç kız, bunu hep merak etmişimdir. Sırlar sızmış olmalı. Ama şimdi kimse hatırlamıyor. Bugünlerde klan savaşları taverna masalarındaki tartışmalardan ya da uzun, sessiz kinlerden ibaret." Ya da Highlander'ın Ayaklanma'da Highlander'a ihanet etmesi, ama Will bundan bahsetmemeye karar verdi.

"Eski günleri özlediğim için mutluyum," dedi Lillias. "Yeni günlere tahammülüm yok denecek kadar az."

Will, "En iyileriyle birlikte rakip klan üyelerinin başlarından aşağı zift dökerdin," dedi. "Ah, işte buradayız."

Josette'in hesaplarına göre bir mil, belki de daha fazla yürümüşlerdi. Ayakları ağrımaya başlamıştı ve dünyanın en meraklı kızı olan Glenna daha ne kadar yürüyeceklerini yüksek sesle merak ediyordu.

Will molozları bir kenara itti ve duvara oyulmuş basamaklara benzeyen şeylere tırmanmaya başladı. Tehlikeli görünüyorlardı ama Will endişelenmeden tırmandı.

"Artık çok uzak değil." Sesi uzun zamandır bu kadar eğlenceli bir şey yapmamış gibi yılgın değildi, canlıydı.

Josette yıkık dökük, oldukça sümüksü merdivene tiksintiyle baktı. Will neşeli bir şekilde yukarı tırmanıyordu ve Josette onun kendisini takip edemeyecek kadar titiz olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Eteklerini yüksekte tutan Josette, köpeğin nefes nefese kaldığını ve arkasından tırmaladığını duyarak onun peşinden yukarı çıktı.

"Bizi ölüme götürüyor olabilir," dedi Lillias nefes nefese.

"Gelmene gerek yoktu," dedi Glenna. "Geri dön ve Bay Douglas'ın İngiliz askerleriyle dönmesini bekle."

Josette ona seslendi. "Harika bir fikir Glenna. Lillias'ı geri götür. Burası ikiniz için de fazla sert."

"Lanet olsun." Glenna, hevesli bir Beitris'in cüssesinin etrafından Josette'e sırttı. "Ben de seninle geliyorum. Artık on altı yaşımdayım anne. Artık bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Ha. *Bu* konuda seninle daha sonra tartışacağım. Eğer düşüp kendini yaralarsan, sana nazik davranmayacağım. Ve konuşmana dikkat et."

Glenna çevik adımlarla merdivenleri çıkarken cevap vermedi. Görünüşe bakılırsa, hanımların hiçbirisi kalenin sıcaklığına dönmek gibi mantıklı bir seçim yapmamıştı.

Merdiven uzun bir yol boyunca yükseliyor, duvarlar taştan toprağa dönüşüyordu. Josette burayı bir mezara benzetmemeye çalışsa da benzerlikler içini kemiriyordu. Bir mezardan çıkar gibi bir delikten dışarı tırmanacaklardı, tabii eğer bir çıkış yolu varsa. Giriş gömülü, duvarla çevrili ya da kimsenin anahtarı olmayan kilitli bir kapıyla kapatılmış olabilirdi.

Önemli değil, diye düşündü Josette. Basitçe geri döneceklerdi. Ama yine de duvarlar ona baskı yapıyor, hava yoğunlaşıyordu.

Josette'i sadece Will'in korkunç pantolonunun içindeki güçlü bacakları, biçimsiz ayakkabılarının içindeki büyük ayakları ayakta tutuyordu. Bakışlarının, hatırladığı kadar sert ve ilginç olan arka tarafında oyalanmasına izin verdi.

Karanlık aydınlandı ve aydınlıkla birlikte bir nefeslik hava geldi. Josette rahat bir nefes aldı ve Will'in arkasından son basamakları hızla çıktı. En tepede, taş duvarın içine yerleştirilmiş bir ızgaranın bulunduğu küçük, kare bir oda vardı; açıklık, bir insanın tırmanabileceği kadar genişti. İçinden gri bir ışık ve esinti geçiyordu.

Josette nefesini tutarken, "Sanırım ızgara kilitli olacak," dedi. "Kilitli. Ayrıca iyice paslanmış."

Will omzuyla ızgaraya vurdu. Demir parmaklıklar gıcırdayarak yerinden fırladı ve deliğin dışındaki kayaların ve yabani otların üzerine düştü. Yaklaşık dört ayak karelik açıklık, görünürde ne bir ev ne de bir çiftlik olan, uzun bir arazi parçasına bakıyordu.

Josette, çiftçilerin tarlalarıyla, tepeleri kaplayan üzüm bağlarıyla dolu Güney Fransa'da büyümüştü. Her şey yemyeşildi, yeşildi, büyüyordu. Yaşadığı yer

Ama Paris ve Londra'da bile parklar ve ağaçlar vardı.

İskoçya'nın kimi zaman kasvetli, kimi zaman da o güne kadar gördüğü en güzel ihtişamı sergileyen yasak topraklarına alışmakta güçlük çekiyordu. Vahşi, evcilleşmemiş, engebeliydi, tıpkı delikten çıkarken uzun bacaklarını sürüyerek ilerleyen İskoçyalı adam gibi.

Will döndü ve Josette'e uzandı, onu büyük bir nezaketle topraktan çekip çıkarırken sert elleriyle kollarını kavradı. Josette, Will onu kaldırırken ona tutunmak, sıcak ağzını tekrar öpmek, ona sarılmak ve dünyayı kendinden uzaklaştırmak istiyordu. Ona kendini ondan uzak tutacağını söylemişti ama onun varlığı şimdiden kararlılığını kırmaya başlamıştı.

Açıklık, dar bir vadiden akan kabarmış bir dereye doğru keskin bir eğimle inen bir tepenin kenarına açılıyordu. Will, Josette'i serbest bırakır bırakmaz onun etrafından dolanarak yumuşak otların üzerine oturdu.

Beitris, elleri ensesinde olan Will'in yardımıyla, homurdanarak dışarı fırladı. Beitris kurtulur kurtulmaz kendini silkeledi ve Glenna'nın Will'in yardımıyla sürünerek çıkmasını bekledi.

Glenna ayağa kalktı, yamaçta emin adımlarla ilerliyordu. "Güzel değil mi?" diye sordu dünyanın geneline.

Yaylalar önlerinde uzanıyor, Strathy Kalesi'nin ucu, eski evleri, güneyde uzakta küçük görünüyordu.

"Düşmanı izlemek için iyi bir yer." Will, Josette'in yanındaki çimenlere uzandı ve dirseklerinin üzerine yaslandı. "Saldırganların kuşatmadan vazgeçip geri çekildiğini anlarsın ya da sadık klanları toplayıp onlara arkadan saldırabilirsin."

Lillias delikten dışarı baktı, Mysie de onun arkasındaydı. "En azından kaçabileceğimizi biliyoruz. Ben geri dönüyorum. Yapılacak işler var."

Karanlıkta kaybolmadan önce Josette ve Will'e onaylamayan bir bakış attı. Diğer hanımlar da onunla gitmeye karar vermiş olmalıydı çünkü hiçbiri ortaya çıkmaya çalışmadı.

Josette'in yemek pişirme ve temizlik angarya işlerine hemen dönmek gibi bir arzusu yoktu. Hayatında bunu yeterince yapmıştı ve bir erteleme olduğunda bundan keyif alıyordu.

Paris'te ünlü bir ressamın modeliyken şık giyinir ve hiç angarya iş yapmazdı. Londra'daki pansiyonunda hizmetçiler tutmuş, yine de birçok işe yardım etmişti. Ama bu farklıydı; çalışıyordu ama kiracıları ve geliri vardı, iyi bir iş yürütmenin sonuçlarıydı bunlar.

Şimdi onlar imkânsız ararken, o bu yerde yaşam mücadelesi vermeye devam ediyordu. Gecenin bir yarısı kapısı çalınmasaydı asla gelmeyebilirdi, bu mesaj onu iliklerine kadar ürpertmişti.

Bunu sadece güzel bir macera olarak düşünen Glenna, yamaçta dolaşıyordu. Will'e, "Madem kalenin adamları bu kaçış yoluna sahip olacak kadar zekiymiş," diye sordu. "Neden bir harabe? Neden bir ordu toplayıp onu kurtarmak için geri dönmediler?"

Will ellerini başının arkasında birleştirdi ve bulutlarla kaplı gökyüzünü inceledi. "İşte bu ilginç bir hikâye. Strathy yakın zamanda, yaklaşık otuz yıl önce terk edildi. Bu toprakların liri, 1719'da Eilean Donan Kalesi'ni yerle bir eden ayaklanmanın yanlış tarafında yer aldı -İngilizler orada saklanan büyük bir barut yığınına havaya uçurdu- ve Glen Shiel Savaşı'yla sona erdi. Strathy Lordu öldürüldü, adamları kanun dışı ilan edildi ve kalesi edildi. Sanırım bu harabe bir ders olsun diye bırakıldı - gerçi muhtemelen boş çünkü buradaki arazi tarım için, hatta sığır yetiştirmek için bile zor."

Glenna oturdu, kollarını ince dizlerine doladı ve köpeği kendi başına dolaşmaya bıraktı.

"İskoçyalılar hep böyle asi midir?" diye sordu Will'e. "Başka bir ayaklanmaya ne kadar var?"

"Sanırım artık olmayacak," dedi Will. "Dünya değişiyor. Daha fazla İskoç, kayalık tepelerde ekin yetiştirmeye çalışmaktansa bankacılıkta, ticaretle ya da bilimsel keşiflerde daha fazla para kazanabilecekleri, bizim derelerimizin ve tarlalarımızın ötesinde yerler olduğunu keşfediyor. Ama İskoçların sonsuza kadar baskı altında tutulacağını sanmıyorum. Savaşmak bizim doğamızda var. Başkalarının bize topraklarımızla, insanlarımızla ne yapacağımızı söylemesinden hoşlanmayız. Bir gün İngilizleri kovacağız ve en iyi yaptığımız şey olan kendi aramızda savaşmaya geri döneceğiz."

Bir esinti Will'in ekoselerini kahverengi yeşil fundalıkta dalgalandırıyor, onu başka bir savaşa koşmadan önce rahatına bakan eski bir klan üyesi gibi gösteriyordu.

"Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" Glenna sordu. "Ayaklanmalar hakkında her şeyi ve kalelerdeki savaşlar? Sen de orada mıydın?"

Will ona şaşkın bir bakış attıktan sonra rahatlayarak güldü. "Senin için yaşlı olduğumu biliyorum genç kız, ama *o kadar da* yaşlı değilim. Eilean Donan Kalesi'nde ve Glen Shiel'de olanlar ben küçük bir çocukken gerçekleşti. Ama hikayeleri dinliyorum, insanlarla konuşuyorum. Ve ..." Gözlerini kocaman açtı. "Bir şeyler okurum. Bazen bütün bir kitabı."

Glenna onun alaylarına karşı burnunu kırıştırdı. Huzursuz bir şekilde ayağa fırladı ve yanında Beitris olduğu halde tekrar dolaşmaya başladı.

Josette yanağını koluna dayamış, rüzgârın karıştırdığı koyu kıvılcıllı saçlarıyla Will'e bakıyordu. "Kitaplar, ha? Gerçekten Sir Isaac Newton'u falan okudun mu?"

"*Principe*'sı mı?" Will başını salladı. "Her kelimesini. Biraz uzatıyor ama ilginç. Ve Galileo. Aynı şey." Saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak doğrulup oturdu. "Bu zamanlarda yaşadığıma memnunum, peşimizdeki acımasız askerlere rağmen. Galileo'nun zamanında sadece dünyanın güneşin etrafında döndüğünü söylediğiniz için işkence görebileceğinizi ve diri diri yakılabileceğinizi biliyor muydunuz?" Bir kahkaha attı. "Engizisyon zorla

Galileo, fikirlerinin basit matematiksel hoşluklar olduğunu, ciddiye alınmaması belirtmek için. En azından şimdi, göklerdeki hiçbir şey yapamayacağımız hareketler yerine, sadece doğru kralın çizmelerini öpmediğimizde zulüm görüyoruz. Eğer Tanrı dünyanın güneşin etrafında dönmesini istiyorsa, bu onun bileceği iştir."

Josette onun sesinde kendini kaybetti. Onun bariton sesini duymayalı uzun zaman olmuştu, gecenin bir vakti ona fısıldarken kelimeler üzerine dökülüyordu.

Will her şey hakkında konuşabilirdi. Oradan buradan konuşur, eski İskoçya'yla ilgili hikâyeler anlatır, sonra Fransa Kralı hakkında dedikodular yapar ya da Çin porselenlerinin tarihinden bahsederdi.

Kafasında o kadar çok şey taşıyordu ki Josette hayret etti. Will bir keresinde ona, kendine engel olamadığını, bir şey öğrendiğinde onu sonsuza dek hatırladığını söylemişti. Alnına vurarak, "Orası kalabalık," derdi, bu yüzden de uzun uzun konuşmak zorunda kalırdı.

Josette aldırmadı. Arkasına yaslanıp onun sözlerinin üzerinde dolaşmasına izin verdi. İkisini tekrar bir araya getiren korkunç koşullar ne olursa olsun, tekrar onunla birlikte olabildiği için Tanrı'ya şükretti ve onun sıcaklığından etkilenirken konuşmasını dinledi.

* * *

Will ve Josette, Glenna ve Beitris'le birlikte şatoya döndüklerinde, kadınları yemek pişirirken ve Bhreac'ı henüz dönmemiş halde buldular. Will, Josette'i mutfakta bırakıp haritaları incelemeye geri döndü, kafasını kurcalayan fikirler vardı.

Josette'in buradaki sorunu, Will'in o yanındayken konsantre olmakta güçlük çekmesiydi. Şu anda bile haritayı incelerken, onu üzerinde öptüğü, ellerini aradığı anı aklına geliyordu. Bu ve onunla güneşin altında çimlerin üzerinde uzanırken, sanki konuşmak, gülmek ve her yönden yeniden tanışmak için dünya kadar zamanları varmış gibi.

Eğer Lillias onları duvarda durdurmasaydı, Josette ellerinin daha fazla dolaşmasına izin verebilir, Will'i sert ve ateşli bulabilirdi. Daha önce de garip yerlerde tutkulu anlar yaşamışlardı, dokunmak harikalar yaratıyordu.

Lanet olsun. Will kendini tekrar haritaya odaklanmaya zorladı. Gözüne bir şey takılmıştı; bir yer, bir isim. Aşağı eğildi, taş duvarları, soğuğu, aşağıdaki kadınların seslerini ve kahkahalarını duymazdan geldi.

Aklına gelirdi. Will'in hafızası çok az zayıflamıştı ama bazen derinlerden bir düşünce çıkarması biraz zaman alıyordu. Tek bir nesneye odaklanıp dünyanın geri kalanının karanlığa gömülmesine izin vermek yardımcı oluyordu.

Ah... belki...

Josette koşarak odaya girdi. "O geri döndü. Will, Bay Douglas geri döndü. Ve haberleri olduğunu söylüyor."

Kokusu, sesi, varlığı Will' üzerine sinmiş ve konsantrasyonunu bir kez daha bozmuştu.

İçini çekti, haritadaki yeri bir taşla işaretledi ve doğruldu. "O zaman gidip ne olduğunu görsek iyi olur."

Bölüm 7

Bhreac doğruca mutfğa gitmiş ve Will ile Josette masaya vardıklarında masaya oturmuş, ağzına sıcak çorbayı kaşıklıyordu. Yarım düzineden fazla kadın tarafından izlendiğine hiç şaşmamış görünüyordu; Will, ilk geldiğinde nasıl saklanmış olurlarsa olsunlar, onları gördüğü ya da fark ettiği sonucuna vardı.

O yokken, hanımların varlığını ondan saklayamayacaklarına karar vermişlerdi ama ona ne söylediklerine dikkat edebilirlerdi.

"Rüzgâr sertleşti," dedi selam verirken. Yüzü kızarmış ve çatlamıştı, artık eldivenleri olmayan elleri de biraz morarmıştı.

Çalışma masasının üzerinde açık duran büyük bir çuvalı Mysie açtı. İçine memnuniyetle baktığı iki küçük fiçı ve başka çuvalar çıkardı.

"Viskiyi aç, aşkım," dedi Bhreac. "Sadece bir şey."

Mysie bir fiçiyi başka bir kadına uzattı ve ikincisini kolunun altına aldı. "Hayır. Erkekler içmeye başladığında işe yarar hiçbir şey yapılmaz. Gün bittiğinde onları alacaksınız."

Bhreac mağdur görünüyordu. "Lanet olsun Will. Bunu yanlarına mı bırakacaksınız?"

Will eğlendiğini gizledi. "Onların izniyle buradayım, yani evet. Josette haberlerin olduğunu söyledi?"

Bhreac başıyla onayladı. Josette de dahil olmak üzere kadınlar işlerine devam ediyormuş gibi yaptılar ama izlediler ve dinlediler.

"Loch Broom'da birkaç gemi var ve çok sayıda silahları var. Kraliyet Donanması'nın neden Ullapool yakınlarında devriye gezme ihtiyacı hissettiğinden emin değilim ama oradalar. Civardaki köylüler pek memnun değil ama şu ana kadar gemiler kıyı açıklarında geziniyor ve pek bir şey yapmıyorlar."

"Birini mi arıyorsun?"

Bhreac omuz silkti. "Belki. Ama sen olamazsın, sen ölüsün."

Muhtemelen Will olamazdı ama bunu kendine sakladı. "Onların başına bela olan tek İskoçyalı ben değilim."

Josette ona endişeli bir bakış gönderdi. Donanma gemileri dolaşırken altını nasıl arayacaklardı? Will onu, aklında başka bir hedef olduğu konusunda rahatlatmak istiyordu ama Bhreac'ın önünde çok fazla şey açıklamak istemiyordu.

"Bu iyi bilgi," dedi Will. "Sana teşekkür ederim."

"Şimdi bana neden etrafına bu kadar çok kadın topladığını söyleyecek misin?" Bhreac sırtı ama gözlerinde merak titreyordu.

"Beni güzel kadınlarla çevrili olmaktan başka bir durumda hayal edebiliyor musun?" Will ciddi bir ifadeyle sordu.

Lillias alay etti ve birkaç kişi daha gözlerini devirdi.

Çorbasını bitiren Bhreac kâsesini itti. "Sana zar zor katlandıklarını söyleyebilirim. Ama sorun değil. Bana söylemek zorunda değilsin. Böylece hiçbir sırrını ifşa edemem."

Will masaya yaslandı ve endişesiz bir duruşla kollarını kavuşturdu. Bhreac'in odadaki gerginliği hissettiğini biliyordu ve Bhreac de Will'in bunu bildiğini biliyordu. Birbirlerinin etrafında uzun süre dans etmişlerdi.

Fransızların Jakobit davasına yardım etmek için gönderdikleri para birkaç tabut dolusu sikke değildi. Bir kış boyunca bir orduyu finanse etmeye yeterdi. Bu kadar büyük bir meblağın öylece ortadan kaybolması son derece şüphe uyandırıcıydı.

Ve şimdi Bhreac birdenbire ortaya çıkmış, iyi huylu bir şekilde kaleye girmeye çalışıyordu. Daha da şüpheli.

Will, "Onlara geçimlerini nasıl sağlayacaklarını öğretiyorum," dedi. "Askerler onları evlerinden zorla çıkardı ve gidecek hiçbir yerleri yok. Onları alabildiklerini alıp Kıta'ya gitmeye ikna etmek isterdim ama İskoçyalıların İskoçya konusunda nasıl olduklarını bilirsiniz."

"Evet, Borderlandlılar da hemen hemen aynıdır." Bhreac taburesini geri çekti ve ayağa kalktı. "Seni zorlamayacağım. Ama şunu bil Will. Bana ihtiyacın olursa, yardım etmek için buradayım. Sana söz veriyorum."

Will'e attığı bakışta kurnazca bir ilgiden başka bir şey yoktu. Will de ona aynı şekilde kurnazca bir bakışla karşılık verdi ve Bhreac sırtıttı.

Kendisine yol dışında bir oda bulup uyuyacağını söyleyerek odadan çıktı. Isılıkla çaldığı neşeli melodi peşinden sürüklendi.

Beitris başını kaldırdı ve onun gidişini izledi, sonra homurdanarak tekrar uzandı. Ateşin yanında sıcak bir yer bulmuştu ve kederli kahverengi bakışlarının kendisine hemen bir hurda göndereceğini çoktan öğrenmişti.

Will, kendisine korkusuzca bakan sekiz İskoçyalı kadını inceledi. Her köşeden ve klandan gelmişlerdi; Lillias ve Mysie'nin yanı sıra iki Campbell, Mackenzie'lerin bir koluyla evlenmiş bir kadın, bir Sinclair ve iki MacLeod vardı. Adamları kayıp bir rüya uğruna savaştıkları ve esir düşmüşlerdi.

Fransız altınını hak eden biri varsa, o da bu kızlardı.

Will onları selamladı, cesaretlerini ve kararlılıklarını takdir etti. O altını onlar için geri alacaktı ve hepsi bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşayacaktı. Kanı üzerine yemin etti.

* * *

"Yardım etmeye karar vermişsin." Josette çok geçmeden Will'i harita odasında buldu, tahmin gibi.

Kadın içeri girerken omzunun üzerinden baktı. "Ben de öyle dedim."

"Söylediğini biliyorum. Ama şimdi karar verdin. Daha önce kendi oyununu oynamayı planlıyordun."

Will masanın üstündeki duvara bakarak, "Ah, beni çok iyi tanıyor," dedi.

"Korkutucu bir şey bu."

Josette bir nefes verdi. "Bizim yolumuzu görmeye gelmene sevindim." "Altını ne için istiyorsun Josette?" Yüzünü Josette'e döndü.

hızlı hareketler, altın bakışları araştırıyor.

"Glenna'yı Fransa'ya geri götürmek için," dedi hemen. "Bahçeli bir kulübede yaşamak ve angarya işlerden kurtulmak için."

Yalan değil. Josette her şey bittiğinde bunu yapmayı planlıyordu. Bir daha kimsenin onları bulamayacağı ya da tehdit edemeyeceği bir yer arayacaktı.

Will onu inceledi, gerçeği arıyordu. Çok yakında bulacaktı. Will Mackenzie tanıdığı en iyi adamdı. Yine de Glenna'yı kurtarmak için onu geride bırakacaktı. Will bunu anlıyordu ve bunu ona karşı kullanmıyordu.

Sanki aralarında sessiz bir tartışma ve çözüm olmamış gibi arkasını döndü. "Altın aramaya nereden başlayacağımıza dair bir fikrim var," dedi. "Hoşuna gitmeyecek ama denemeye değer."

Josette masaya geldi ve onun işaret ettiği yere bakmak için eğildi, onun bu kadar yakın olmasının sıcaklığından zevk almamaya çalıştı.

Ne olursa olsun Kilmorgan'a gitmeye kararlı olmasından korkuyordu ama adam batı kıyısında bir kara parçasını işaret etti. Skye Adası'karşısında, bugün ona bahsettiği Eilean Donan kalesine çok yakın bir yerdeydi. Josette bu hikâyeyi anlatmasının nedeninin bu olup olmadığını merak etti.

"Orada ne var?" diye sordu.

"İskoçya'dan nefret eden bir İngiliz'in mülkü. Sör Harmon Bentley. Karayipler'de bir yığın para kazandı ve kazancının tadını çıkarmak için buraya yerleşti. Milletvekiliydi, sonra da kabinde yer aldı. İliklerine kadar İngiliz. Etrafını, vahşi İskoç malikanesinde balık tutmaya ikna ettiği beyefendilerle sarıyor ve elinden gelen her türlü lüksü gemilerle taşıyor."

Josette zararsız noktaya baktı. "Böyle bir adamın Fransız altınına neden ihtiyacı olsun ki? Ya da nerede olduğunu biliyor?"

"O bir sahtekâr," dedi Will. "Cömertçe harcıyor ama bu uzak bölgeyi seçti çünkü Londra'daki alacaklılar evde kalıp daha kolay avların peşine düşüyor. Eğer bir gemi dolusu altının Highlandsde bir yerlerde olduğunu düşünseydi, bunu kendi işi haline getirirdi."

nerede olduğunu bilir ve onu ele geçirmeye çalışır. Elinde olmasa bile, nerede olabileceğini biliyor olabilir."

"Anlıyorum." Will insanlar hakkında bilgi sahibiydi ve bu adamın bilgi sahibi olabileceğini söylediğine göre, muhtemelen öyleydi. "Neden hoşuma gitmesin ki?" diye sordu.

"Çünkü onun güvenini kazanmanın tek yolu gizli olmaktır. Bir İskoçyalıya asla söylemez. Ama Sör William Jacobs ve sevgili karısı Anna'ya kayıp altın hakkında övünebilir."

Josette dehşet içinde ona bakarken donakaldı. "Tekrar karı koca gibi davranmamızı mı istiyorsun? Ama Sör William ve Anna Marsden House'dan sonra ortadan kayboldular. Bir daha asla haber alınamadı."

Will, "Her zamanki gibi çok fazla harcadıktan sonra Kıta'ya döndüler," dedi ve zorluğu elinin tersiyle itti. "Sör Harmon, müsrif bir adam buna inanacaktır. Ve eğer misafirleri varsa -ki olacaktır- Salisbury kontumuzu tanıyorlarsa ya da şans eseri Sör William ve Anna ile daha önce karşılaşmışlarsa, aynı rolleri oynamamız çok daha az tehlikeli olacaktır."

Josette kollarını kavuşturdu. "Demek istediğinizi anlıyorum ama burası Highlands. Sör Harmon'ın yakınında yaşayanlar sizi Will Mackenzie olarak tanımayacak mı? En azından evde çalışan hizmetçiler sizi tanıyabilir."

Will başını salladı. "Sör Harmon yanında bir İngiliz asası getiriyor, bir İskoç ghillie'si bile kullanmıyor - böylece bölgedeki her köylünün gazabına uğruyor. İngiliz hizmetkârlar kapıların ötesindeki barbar İskoçlardan korktukları için pek dışarı çıkmıyorlar. Eğer köylüler beni görürlerse, Sör Harmon gibi bir adama beni ele vereceklerinden şüpheliyim."

"Bunu seninle yapacağımdan çok eminsin." Josette kendine daha sıkı sarıldı. En son bu tür bir maceraya atıldıklarında, işler vahim bir hal almıştı ve bunun tek nedeni olayın kötü adamının onları öldürmeye çalışması değildi. "Neden yalnız gidemiyorsun? Neden bir eşe ihtiyacın var?"

"Daha inandırıcı," dedi Will, cevap çok hızlıydı. "Aniden ortaya çıkan bir beyefendi şüphelidir. Ama İskoçya'da bir tura çıkan, kalacak bir yere ihtiyaç duyan ve uygar bir İngiliz bulduklarına şükreden bir karı koca çok daha inandırıcıdır."

Josette isteksizce, "Evet," diye itiraf etti. "Ama bu imkânsız." Ona zaferle baktı. "Highland yollarına dayanabilecek bir ve iyi atları nereden bulacağız -ya da bunların eksikliğini- güzel kıyafetlerden bahsetmiyorum bile? Şu anda işçilere benziyoruz ve bir eşek ve at arabasıyla gelemeyiz. Asla kapıdan içeri alınmayız."

"Bunu bana bırakabilirsin. Ve Bhreac. İyi ki geldi de benim için ayak işlerini yapabiliyor - siz ve hanımlarınızın beni gözünüzün önünden ayıracağınızı sanmıyorum."

"Şanslı," diye tekrarladı Josette. "Garip bir şekilde öyle."

"Evet, gelir ve gider - bu onun için her zamanki gibi. Bu arada, ondan faydalanalım derim."

Josette entrikanın basit olmasını severdi ama Will karmaşık olmasını severdi, ne kadar karmaşık olursa o kadar iyiydi. "Anladığım kadarıyla istediğin olacak, Will Mackenzie."

Will ona, asla karşı koyamayacağı o hınzır sırıtışını gösterdi. "Evet. Benimle aynı fikirde olmana sevindim."

Josette bıkkınlık içinde ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ, bunu yapacağım - ne rica ettiniz ne de lütfen dediniz. Bunu hanımların ve onların erkek arkadaşlarının iyiliği için yapacağım ama senin eğlenmen için değil. Karınmışım gibi davranacağım, ama *sadece* başkalarının yanında. Yalnız kaldığımızda... Sana daha önce de söyledim, bu Salisbury gibi olmayacak."

"Biliyorum." Will'in gülümsemesi yerinde duruyordu, gözlerinde ise karşılaşılması zor bir yoğunluk vardı. Josette'e dokunmadı ya da ona uzanmadı; elini masanın üzerinde tuttu ve aralarında birkaç metre boşluk bıraktı.

Ama onu kollarının arasına alıp hiç bırakmayabilirdi de. Josette ona bu evde eşlik etmenin aslanın inine girmek anlamına geleceğini biliyordu. Oradaki en tehlikeli adam Sör Harmon ve İngiliz arkadaşları olamazdı. En azından onun kalbinde.

"Lanet olsun sana," diye Josette. "Mesafeni koru, anladın mı?"

Will bir adım geri çekildi ve ellerini kaldırdı. "Senin istemediğin bir şeyi asla yapmam, Josie'm."

Apaçık gerçeği söyledi. Josette'le paylaştıkları her şeye koşarak yaklaşmış, hoş karşılanmış ve yakın tutmuştu. Sonunda çektiği acı kendi hatasıydı, kayan bir yıldız dokunmaya çalışmasının ödülüydü.

* * *

Bhreac bir araba ve dört kişinin yanı sıra bir yığın saten ve ipek giysi bulmayı nasıl başardıysa başardı. Yanında bir kese bozuk para bile vardı -sabahları sıcak su istiyorlarsa hizmetçilere bahşiş vermeleri gerekecekti, ayrıca iskambil kâğıtları ve hanımlarla beylerin oynaması beklenen diğer oyunlar için de paraları olacaktı.

Will, Josette'e Bhreac'ın her şeyi nasıl elde ettiğini çok yakından araştırmanın akıllıca olmadığını söyledi. Ama Will gibi, adam da İskoçya'daki herkesi tanıyordu.

Josette'in zorluğu kılık değiştirmek değil, diğerlerini bunun bilgi edinmenin en iyi yolu olduğuna ikna etmektir.

Glenna suratını asarak, "Ben de seninle gelmeliyim," . "Leydinin hizmetçisi olabilirim.

Buna inanmaları için yeterince Londralıyım."

Josette kararlı bir şekilde, "Ayrıca kızım olduğuna inanmaları için bana yeterince benziyorsun," diye karşılık verdi.

"Hizmetçilerden bilgi koparabilirim, bunu biliyorsun. Tıpkı evde yaptığım gibi." Glenna için "ev" Londra'daki . Londra'ya bayılıyordu ve Josette Fransa'ya gitmek zorunda kaldıklarında bunun onun için çok zor olacağını biliyordu. Ama gitmeleri gerekiyordu.

Josette, "Bu çok daha tehlikeli," dedi.

Glenna ellerini sıktı. "Bu İskoç kadınlarla burada kalmak istemiyorum. Öyle konuşuyorlar ki onları anlamıyorum ve Lillias sürekli beni azarlıyor."

"Tanrı aşkına!" Josette, Glenna'ya nadiren bağırırdı ama son zamanlarda kadınlığın tedirgin sınırındaki kız onun dikkatini dağıtıyordu. "Kim bilir kimlerle dolu bir taşra beyinin evinde koşturmana izin veremem. Sen genç ve güzel bir kadınsın ve eğer hizmetçi gibi giyinirsen, kolay bir takla atmak isteyen herkes için adil bir oyun olursun. Onlarla dövüşürsen, suçlayacakları kişi sen olursun ve kurtulmaya çalışırken onlardan birine zarar verirsen, seni tutuklayıp asarlar. İngiliz taşralı beyefendilerin evlerinde böyle olur."

Glenna'nın ağzı açık kaldı, isyankârlığı buharlaştı. "Ama Will ve sen orada olacaksınız," dedi belli belirsiz.

"Will seni kurtarmak için ihanet ederse, hain ilan edilir ve hainlere korkunç şeyler yaparlar. Bunu ister misin kızım? Onun ölümüne vesile olmayı? Belki de ona yataklık ettiğim için benim ölümüm?"

Glenna'nın gözleri sabitlendi, nefesi hızlı hızlı geliyordu. Sessizce başını salladı.

Josette yumuşadı. "Seni korkutmak istemem canım ama söylediklerimin hepsi doğru. En iyisi burada kalman, tehlikeden uzak durman. Lillias sadece kocası için korkuyor. Olayları onun açısından görmeye çalış ve eğer İskoçların konuşmalarını anlamıyorsan, sana öğretmelerini iste. Dilleri yeterince çabuk öğreniyorsun."

Glenna'nın cesareti buharlaşmıştı ve gözlerinde yaşlar birikmişti. Josette onu kucakladı ve yüzünü Glenna'nın yumuşak saçlarına gömdü.

Glenna'nın huysuz bir ebe tarafından kollarına verildiği andan itibaren Josette bu kızı sevmiş ve ona karşı yoğun bir koruma duygusu hissetmişti. Glenna artık uzun boylu ve güzeldi, vicdanı olmayan bir beyefendinin avlayabileceği kadar olgunlaşmıştı.

Bu çocuk için ölebilirdi. İş o noktaya gelebilirdi, Josette biliyordu. Yerden on metre yukarıda gerilmiş bir ipin üzerinde yuvarlanırken gördüğü akrobatlar gibi ince bir çizgide yürüyordu.

Entrikayı Will Mackenzie'den öğrenmişti. Eğer Josette bu işten sağ çıkmak istiyorsa, ona bu işte usta olmayı öğretmeliydi.

* * *

Araba Strathy Kalesi'ne giden kayalık ve bataklık patikaları tırmanamadığı için Will ve Josette, Bhreac ile birlikte Loch Canaird kıyısındaki bir köyün yakınlarında bulunan bir hana doğru yürüdüler.

Will, şapkasını gözlerinin üzerine indirerek kendini iyice gizledi ve boyunu gizlemek için eğildi. Bhreac ve Josette'in handa karı kocayla ilgilenmesine izin verdi ve arka planda bir hizmetkâr gibi davrandı.

Bhreac, arabalarına göz kulak olduğu için kâhyaya ödeme yaptı ve Will arabacının tırmandı. Josette, Bhreac'in tedarik ettiği giysi paketleriyle handan çıktı ve Bhreac'in onu arabaya bindirmesine izin vererek ona katıldı.

Bozuk yolun birkaç mil aşağısında, görünürde denizden başka bir şey yokken Will arabayı durdurdu ve aşağı atladı. O ve Bhreac, Josette'e arabanın içinde giyinmesi için mahremiyet vererek, bir kayanın arkasında kıyafetlerini değiştirdiler.

"Bir hizmetçiye ihtiyacım var," dedi açık pencereden. "Kendi başıma dantel örmem imkânsız. Sanırım yumuşamalı ve hanımlardan birini yanımda getirmeliydim."

Will, kadife pantolon, ipek çoraplar ve kumaşın zorlukla görülebileceği kadar çok kurdele ve dantelle süslenmiş brokar bir ceketle kapıyı açtı ve kendini içeri attı. Josette'in yarı giyinik, bol korsesinin üzerinden mütevazı bir şekilde tuttuğunu görünce neredeyse çözülecekti.

Will dikkatini dağıtmak için, "Hanımlarımızdan herhangi biri çok çabuk ihanet eder," diye cevap verdi. "En kibarları bile. Sir Harmon geçen yıl İngiliz askerlerini dörde böldü ve Prens Teàrlach için savaşmış olsun ya da olmasın, topraklarının elli mil çevresindeki her İskoçyalıyı İngilizlere teslim etti." Josette'i soyunurken inceledi ve sırtıttı. "Benimle idare etmek zorunda kalacaksın."

Will, bu olasılığın hoşuna gitmediğini görebiliyordu ama Josette her zaman pratikti. İçini çekti ve korsesini bağlayabilmesi için arkasını döndü.

Araba ileri atıldı. Arabacı kıyafetini giymiş olan Bhreac dizginleri eline almıştı.

Josette Will'in kucağına indi. Will, Josette'i kucağından indirip korseye devam etmeden önce, onun yumuşak vücudunun kıpırdanışından keyif aldı. Korseyi Josette'in vücudunun doğal kıvrımına doğru çekmek için bağcıkları üstten ya da alttan değil, sırtının ortasından sıkması gerektiğini biliyordu.

Bunun üzerine mavi dantelli kurdeleyle süslenmiş yeşil ipektен hoş bir şey ve iç içe geçmiş çiçeklerle işlenmiş bir karınlık giydirildi.

Will onun kulağına, "Çok güzel," diye üfledi. "Bhreac iyi iş çıkardı."

"Kadın kıyafetleri hakkında çok şey biliyor," dedi Josette. "Belki de onu bu konuda sorgulamalısınız."

Will kıkırdadı. "Ben de bu konuda çok şey biliyorum, aşkım. Etekleriniz için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Josette ona karanlık bir bakış gönderdi ve arabanın kendi tarafına geçti. Kombinezonu yerine itti ve üst elbisenin içine kayarak ikisini bağlamak için bantlar bağladı.

Will onu izlemekten vazgeçemiyor, her anın tadını çıkarıyordu. "Seni giydirdiğim diğer zamanları hatırlıyorum. Salisbury'de, Paris'te ve Londra'nın dışındaki o küçük handa."

Josette yüzünü çevirdi, gevşemiş bukleleri omuzlarında hareket ediyordu. Bir anda başhemşire kılıklı bir hizmetçiden, süslenmeye ve erkeklerin ilgisine alışık, gösterişli bir centilmene dönüşmüştü. Josette de en az Will kadar kolay kılıktan kılığa girip çıkıyordu.

"Ben de hatırlıyorum," dedi, yüzü kızarmıştı.

Will arkasına yaslandı ve kurdeleleri yolundan çekti. Varacakları yere ulaştıklarında gösterişli kıyafetlere alışacaktı ama kesinlikle sinir bozucuydular. Züppeler bunlara nasıl katlanıyordu?

"Will?" Josette ona bakarak, "Sana bir şey söylemem gerek," dedi. "Sana bir şey söylemem gerek." "Mmm?" Will'in hayal gücü onu her türlü yere gönderdi, ama o ayaklarını yere vurdu ve kayıtsızca cevap verdi. "O nedir, aşkım?"

Josette mutsuz görünüyordu. Gözleri ıstırapla dolu bir şekilde, "Sana gerçeği söylemem gerekiyor. Seni sadece yardımına ihtiyacım olduğu için aramıyordum. Seni bulmak ve sana ihanet etmek için görevlendirildim. Altını arayan hanımlar bana bu fırsatı verdi. Bunu bilmeniz adil olacağını düşünüyorum."

Bölüm 8

Will kıpırdamadan durdu. Josette onun tepkisini bekledi; uyarısını dikkate almayacak mıydı yoksa öfkelenip onu arabadan atacak mıydı?

Josette'in okuyamadığı duygular gözlerinde titreşiyordu. Will'in derin duygulara bir adam olduğunu öğrenmişti ama bu duyguları çok iyi saklıyordu. Bazıları onun, kimi incittiğini umursamadan hayatın içinde akıp giden, ne yaptığını bilmeyen biri olduğunu düşünüyordu ama Josette daha iyi biliyordu. Kaygısız doğasının altında acı ve görevlerinin başkalarının mutsuzluğuna neden olduğuna dair korkular saklıyordu.

Uzun bacaklarını uzattı, şimdi en iyi ipeği giymişti, ayakkabıları tokalarında elmaslar olan esnek deriydi. Bacakları kadının eteklerine değiyordu, adamın sıcaklığı hissediliyordu.

"Peki bu görevi sana kim verdi?" Will sessizce sordu.

"Glenna'nın babası."

Will sarsıldı. Bunca yıldan sonra Josette sonunda onu şaşırtmıştı ama zafer acı olmuştu.

"Glenna'nın İngiliz ordusunda subay olan babası mı?" diye sordu.

Josette kendi şaşkınlığını gizledi. Glenna'nın babasının kim olduğunu Will'e hiç söylememişti ama Will'in bunu ortaya çıkaracağını bilmesi gerekirdi. Glenna'dan değil, o da bilmiyordu.

Josette, "Ona karşı dürüst olmak gerekirse, sanırım başka seçeneği yoktu," dedi. "Karısının ailesi oldukça zorlu bir aile." Gerçekten de Oliver endişeliydi, aklından çıkmıyordu ve onunla Londra'da bir meyhanede tanıştığında neredeyse kırk yaşından çok daha yaşlı görünüyordu. Bir gece geç saatte bir mesaj göndermiş, Josette de yüreği ağzına gelerek onu görmek için dışarı çıkmıştı.

"Adil mi?" Will'in sesi sakindi ve ellerini kucağında sessizce tutuyordu ama gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yüzbaşı Oliver Chadwick, Yetmiş Birinci Piyade Alayı subayı. Alayıyla birlikte Fransa'da ve taşradan yeni gelmiş genç ve güzel bir Fransız kadına karşı koyamamış. Onunla tutkulu bir ilişki yaşar ve sonuçta güzel Glenna ortaya çıkar. Ancak yüzbaşı evli olduğundan bahsetmemiştir ve çocuğunu taşıdığını öğrenir öğrenmez kadını terk ederek Fransa'dan ayrılır. Babası kısa süre önce, annesi ise uzun zaman önce ölmüştür ve Glenna kendi başının çaresine bakmak zorunda kalır. Söyleyin bana, bu adama karşı neden adil olmalıyım?"

"İyi bilgilendirilmişsiniz." Josette'in nefesi hızlandı, eski acıları arttı. "O artık Albay Chadwick."

"İyi bilgilendirilmek benim tarzım. Sana ilk baktığımda şimşekleri üzerime çekmiştim. Senin yanında kendime güvenemedim. Bu yüzden korkunç bir hata yapmak üzere olmadığımdan emin olmak için öğrenebildiğim her şeyi öğrendim."

"Ne gafıydı o?" Josette usulca sordu. "Benimle bir ilişki yaşamak mı?"

"Hayır, seni başka birinden çalmak." Will daha fazlasını söylemek için bir nefes aldı, sonra onun kendini kontrol ettiğini gördü. Ona her zaman, "*Kendini asla ele verme*," derdi. *En içteki sırlarını gizli tut.*

Josette bu tavsiyeyi iyi bulmuştu; ancak onun yanındayken bu kurala uyacak gibi görünmüyordu.

"Boş ver." Josette elini salladı. "On altı yıl kadar ortadan kaybolduktan sonra ortaya çıktı ve bana Glenna'yı götürmeye geldiğini söyledi."

Will sertçe doğruldu, kayıtsızlığı buharlaşıyordu. "Ne? Neden?"

"Bilmiyorum. Daha önce kesinlikle ona ilgi duymuyordu. Ona, Glenna'nın ona ait olduğunu her nefeste inkar edeceğimi oldukça kararlı bir şekilde söyledim. Ama beni korkuttu. Onu alıp götürebilirdi ve ben onu durduramazdım."

Will'in sesi yumuşadı. "Biliyorum."

İngiltere'nin tuhaf yasalarına göre bir kadın kendi çocuğuyla akraba sayılmıyordu. Erkeğin tohumu bebeğin tamamını içeriyordu, öyle diyorlardı, kadın onu doğurmadan önce bir yılın çoğunda kadının içinde yuvalanmıştı. Bu da çocuğu annenin değil babanın yapıyordu.

"Ne söz vermiştin?" Will devam etti. Öfkesi sesini terk etmişti; sadece bilmek istiyordu.

"Hiçbir şey için söz vermek istememiştim. Albay Chadwick'e ne istediğini sordum, daha çok gitmesi için. Pek iyi görünmediği için para istediğini düşündüm. Gerekirse herhangi bir meblağı almanın bir yolunu bulurdum. Bana karısının öldüğünü söyledi, bu da solgunluğunu açıklıyordu - ayrıca kayınpederine çok bağımlı olduğunu biliyordum ve belki de kayınpederi kızı öldükten sonra cüzdanının iplerini sıkımişti. Sonra Chadwick beni kimsenin duymayacağı bir köşeye götürdü ve bana seninle ve benim seninle olan bağlantıyla ilgili her şeyi bildiğini söyledi. Öldüğünü ama cesedinin bulunamadığını okumuş. Eğer seni canlı olarak bulup ona teslim edersem gideceğini ve bir daha beni görmeyeceğini, Glenna üzerinde hak iddia etmeyeceğini söyledi."

Konuşmayı kesti ve sessizlik çöktü. Rüzgâr arabanın yanından hızla geçiyor, tekerlekler kayalara çarparak sert otların üzerinde gümbürdüyordu.

Will bir süre sonra, "Pekâlâ," dedi. "Bu çok ilginç."

Josette ona ters ters baktı. "İlginç değil. Felaket. Sen ve kızım arasında seçim yapmamı istedi." Bir gümbürtüyle arkasına yaslandı. "Lanet olası adam."

Will kahkahaya benzer bir ses çıkardı. "Bana söylemenin pazarlığın bir parçası olmadığını doğru mu anlıyorum?"

"Tabii ki hayır. Ama neden seni kurtarmak için zamanında geldiğimi ve sonra da seni ıssız bir yerdeki bir kaleye kilitlediğimi merak edeceğini biliyordum. Kale Glenna'yı saklamak için de iyi bir yer. Chadwick beni Londra'da nerede bulacağını biliyordu,

Ama onu aramak için vahşi Yaylalar'ı aşacak biri değil. Yumuşak yaşamayı tercih ediyor, bu yüzden bu kadar çok parayla evlendi." Bir iç geçirdi. "Eninde sonunda bütün bunlara düşeceğini biliyordum, bu yüzden seni zahmetten kurtarmaya karar verdim."

Will onu sessizce izlemekle yetindi. "Ne yapmak niyetindesin?"

Lanet olsun ona. Kadının önünde rahatça uzanmış, kadının kendisini düşmanlarına teslim edeceğine söz vermesinden hiç endişe duymamıştı.

"Henüz bilmiyorum. Kızımı vermeyeceğim. Eğer Chadwick'in evlatlık duyguları bu kadar büyükse, neden daha önce onu arayıp sormadı? Ama onu nasıl koruyabilirim?"

Düşünceler Josette'i gece uyandırdı, boğazına yapıştı ve onu dehşete düşürdü. Albay Chadwick'in Glenna'yı evine bir hizmetçi ya da en iyi ihtimalle fakir bir akraba olarak getirdiğini hayal etti - karısının ailesine ne söyleyeceğini Josette bilmiyordu. Glenna, Josette'in bu girişim için Glenna'yı kalede bırakmasıyla aynı nedenden ötürü, en kötü türden ilgiye karşı savunmasız olacaktı. İskoçyalı hanımlar onu şiddetle koruyacaktı.

Josette daha fazlasını söylemeye çalıştı ama sesi kesildi ve minderlere yaslandı.

Daha o bir nefes daha almadan Will yanındaydı. Güçlü bedeni onu sarmış, kolları bir siper gibi onu destekliyordu.

"Ağlama, aşkım. Glenna'ya yaklaşmasına izin vermeyeceğim, sana söz veriyorum." "Ama bunu sağlamak için sana ihanet etmek zorundayım." Josette gözlerindeki yaşları sildi.

"Kalbim tamamen kırılana kadar mutlu olmayacak."

"Evet, öyle görünüyor." Will onu daha da yakın tuttu, dudakları saçlarının üzerindeydi. "Kendimi ona teslim etmek *ya da* Glenna'yı almasına izin vermek niyetinde olduğumdan değil."

Josette bunu nasıl başaracağını düşündüğünü sorma zahmetine girmedi. O bir Mackenzie'ydi. Lillias'ın dediği gibi, kibirli ve ikiyüzlü olmalarının yanı sıra sarsılmaz bir özgüvene de sahiptiler.

"İsterseniz beni arabadan dışarı itebilirsiniz," dedi yenilmiş hissederek. "Sürünerek Strathy'ye döner, Glenna'yı alır ve kaçmaya çalışırım. Ama bundan çok yoruldum."

Will onu şaşırtarak ve biraz da kızdırarak hafifçe güldü. "Neden söylediğini biliyorum.

Ben. Pişmanlık değil, bunun üstesinden birlikte gelebileceğimizi biliyorsun. Daha önce hep yaptığımız gibi."

"Önceden kızım söz konusu değildi. Şimdi var."

"Hiç fark etmez. Birlikte her zaman daha iyiyiz, aşkım. Bunu biliyorsun."

"Kendinizden çok eminsiniz. Belki de sizi Albay Chadwick'e teslim etmeliyim ki sizi bir adım aşağıya çeksin."

"Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?" "Pek değil."

Josette onun göğsünde o kadar rahattı ki, onun sıcaklığı sanki tüm sıkıntılarını alıp götürebilecekmiş gibi gerginliğini dağıtıyordu. Muhtemelen alabilirdi, ama sonra,

Dünyada Will'in kendisinden daha büyük bir sorun yoktu.

"Glenna'yı güvende tutacağız Josie." Will yanağını onun başının üstüne yasladı. "Onu kendi çocuğum gibi seviyorum. Her zaman sevdim."

Görmüştü, bu doğrudu. Josette, Will'i hayatında ikinci kez gördüğünü hatırladı - Clec, onun için yaptığı bir resmi teslim etmek üzere beklenmedik bir anda odasına gelmiş, Will de ona eşlik etmişti. Onu tekrar görme bahanesiyle, Will daha sonra itiraf etmişti. Glenna aniden karşılarına çıkmıştı. Beş yaşındaydı, üzerinde kirden olmuş bir kombinezondan başka bir şey yoktu, saçları karmakarışık ve bir cehennem çocuğu gibi çılgılık atmaya başlamıştı.

Will, dehşete düşmek yerine gülmüş, Glenna'yı sağa sola koşuştururken yakalamış ve Josette'ten aldığı için isyan ettiği süt ve ekmeği yemesini sağlamıştı.

O zamandan beri Glenna ona *Will Amca* diyor ve onu her gördüğünde kollarına atılıyordu. Will buna aldırmadı, hatta bir çocuğa bakmaktan zevk alıyor gibiydi. Ona kitaplar okuyor, şarkılar öğretiyor, yürüyüşe çıkarıyor, atına bindiriyor ve hastalandığında Josette'in dozunun ayarlamasına yardım ediyordu.

Bir babanın yapması gereken her şeyi yapmıştı ve Josette ona Glenna'ya karşı neden bu kadar iyi olduğunu sorduğunda, altı kardeşin ikincisi olarak küçüklerle ilgilendiğini açıklamıştı. Will'in en büyük ağabeyi Duncan, küçük kardeşleriyle fazla ilgilenemeyecek kadar yüce gönüllü ve varis rolünün bilincinde olduğundan, Will onların liderliğini üstlenmişti.

Will ona, "Malcolm'u yemek yiyecek, yıkanacak, içecek ve hatta tuvaletini yapacak kadar sakinleştirmeye çalışmak sabahdan akşama kadar süren bir savaştı," demişti. "Glenna, onun haline kıyasla sakin, küçük bir melek gibi." Josette üzüntüsünü dile getirmişti.

Araba bir tümsekten daha geçti ve Josette geçmişe dair düşüncelerini bir kenara itti. "Glenna'nın gerçek babasını ondan nasıl uzak tutabileceğimizi bilmiyorum, her ne kadar Glenna onun ikinci eşi olsa da," dedi kederle. "Onunla evlenebilecek terbiyeli, ağırbaşlı, nazik, pratik ve hali vakti yerinde bekâr bir beyefendi tanıyor musunuz? Hem genç hem de yakışıklı... Onu, bakmaktan yorulacağı halsiz bir adama vermek istemem."

"Hmm. Dünyada düzgün, ağırbaşlı, nazik, pratik, hali vakti yerinde, bekar, yakışıklı beyler olduğundan emin değilim. Kendim dışında. Ama üç otuz yaşında onun için biraz uzun dışlıyım."

Ve Josette'i her zaman daha iyi hissettirebiliyordu, tehlikeye sürüklendiklerinde bile. "Bu tanımlamadan ayık ve pratik biri olduğun anlaşılıyor," dedi Josette başını sallayarak. "Ayyaş olduğunu kastetmiyorum ama ciddi ve ağırbaşlı da söylenemez. Pratik mi? Daha ziyade becerikli, ama işine gelirse çılgınca bir gözyaşına kapılırsın. Nazik olmak istersen, sana veririm. Bekarsın, tabii

Bana söylemediğin bir eş ." Josette tereddüt etti, Oliver Chadwick'in uzun zaman önce o korkunç günde yaptığı gibi kendisine böyle bir bilgi vermesinden korkuyordu. "Ve evet, yakışıklı."

"Güzel, atlamandan korkuyordum. Hayır aşkım, benim gizli bir karım ya da bir dizi metresim yok. Sadece bir kadın kalbimi çaldı."

Will ona doğru eğildi ve yanağından öpüp dudaklarına doğru ilerledi. Josette korkularının yok olmasına izin verdi ve ona döndü, kendini durduramayarak Will'in ağzını kendi ağzıyla aradı.

Will başladı, sonra dudaklarını onunkilerden ayırarak öpücüğe teslim oldu. Elini karnından yukarı kaydırarak göğsünü kavradı, dokunuşu kumaşın ve kemiğin arasından sert ve sıcaktı.

Yayları olmayan araba, fazlasıyla bozuk bir yolda zıplaya zıplaya ilerliyordu. Ağzıları acıyla çarpıştı ve bir kahkahayla birbirlerinden ayrıldılar.

Ancak Will onu bırakmadı. Göğüslerini okşamaya devam etti, her birinin tepesine bir öpücük kondurdu ve başparmağını karnının arkasına, aralarındaki boşluğa daldırdı.

Josette onun karşısında eridi ve kanında ve kalbinde ateşi canlandıran dokunuşunun zevkini çıkardı.

Bu sefer kendini tamamen ona kaptırmayacaktı ama bulduğunda neşenin tadını çıkarmayı öğrenmişti. Birkaç mil daha o arabada, Will'in ona verdiği tatlılığı aldı ve gelecek yalnız günlere karşı depoladı.

* * *

Sir Harmon Bentley'in malikânesine varmadan birkaç mil önce - iyimser bir şekilde Oak View Park olarak adlandırılan - yol, doğudaki Wade yolları gibi düz ve doluydu.

Will, Sör Harmon'ın yüksek mevkilerde dostları olmalı, diye düşündü. Unutulmaması gereken bir şey var.

Josette'in koltuğunu isteksizce terk etti ve kılık değiştirmesinin geri kalanını yerine koymak için kendi koltuğuna geçti. Yolun daha düzgün olması saçlarını düz bir şekilde tarayıp koyu kahverengi bir peruk takma işini kolaylaştırmıştı. Josette peruğun ayarlanmasına yardım etti, kollarındaki danteller dikkatini dağıtacak şekilde onu okşuyordu.

Bhreac'e aldırıldığı iksir kutusunda, Paris'ten gelen ve oradaki züppelerin ciltlerini pürüzsüzleştirmek için kullandıkları bir şişe yüz boyası vardı. Will boyayı sürerken Josette'in uzattığı aynadan kendine baktı ve rüzgârdan yanmış yüzünü

yüzü şımartılmış bir aristokratınki kadar solgundu. Ayna biraz sallandı, çünkü Josette gülmekte ısrar ediyordu.

Güldüğü zaman çok güzeldi. Endişeleri ondan uzaklaşıyor ve doğal güzelliği parlıyordu. Will de dahil olmak üzere hayatındaki pek çok insan ona, gözlerinin etrafını silik çizgilerle kaplayan sıkıntılar vermişti.

Will bunu düzelterekti, çoktan karar vermişti. Oliver Chadwick şeytana gidebilirdi ve Will onu oraya gönderecekti. Sonra da Josette'i hizmetçileriyle birlikte lüks bir eve yerleştirecek, Glenna'ya da onu parlatması için bir mürebbiye tutacaktı.

Will, Josette'e kendisiyle evlenip evlenmeme seçeneğini sunacaktı; eğer görevinde her şey yolunda giderse, artık bir kaçak olmayacaktı. Fransa'ya ya da Londra'ya yerleşebilirlerdi -Josette'in seçimi- ve birlikte orta yaşlı ve huzurlu olabilirlerdi.

Ne güzel bir rüya.

Ne olursa olsun, Josette'i geceleri, sabahları, öğleden sonraları ve aradaki her zaman yanında istiyordu.

Will yüzündeki makyajı düzeltti ve biraz beyaz pudrayla tamamladı. Josette hapşırırdı.

Ona pudra kutusunu uzattı ve onu da giymesini söyledi. Hayatta modaya uygun ve zengin olmaktan, modaya uygun ve zengin insanlarla takılmaktan başka bir şey istemeyen aptal genç bir çifti canlandıracaklardı. En iyi çevreler için fazla aptal ve görgüsüz olacaklardı, bu yüzden ikinci en iyi ile idare edeceklerdi, ama bunun için kendilerini öveceklerdi.

"Bir kez daha yavan Anna Jacobs oldum," dedi Josette, pudra tabutunu kapatırken.

Pudra onu çok güzelleştirmişti - yanaklarına yumuşak bir parlaklık vermek için ustalıkla sürmüştü.

Will yanaklarına bir miktar allık sürdü ama sadece bir miktar. Doğal allığı yapaylıktan daha iyiydi.

Anna'nın sıcak teni uzun süre kalmaya davet ediyordu ama Will arkasına yaslandı, allığı kendi yanaklarına sürdü ve parmaklarını sildi. En azından William ve Anna'nın kişilikleri birbirlerine aşıktı - Will el ele tutuşmayı, gizli gülümsemeleri, flört etmeyi, bele dokunmayı, daha sonrası için söz vermeyi dört gözle bekliyordu...

Üç boynuzlu şapkasını dikkatlice başına yerleştirdi. "İşte. Ben bir hayal miyim?"

"Berbat görünüyorsun." Josette'in sırtışı ona ihtiyacı olan her şeyi söyledi. "Aşırı büyük bir popinjay."

"Mükemmel. Siz, tabii ki, harikasınız. Gülünç kocanız gibiler için fazla iyisiniz. Böyle bir hanımefendinin benimle evlenmiş olmasına sürekli hayranlık duyacağım."

"Daha iyisini bilemeyecek kadar aptaldı," diye karşılık verdi Josette. "Bu Anna tam bir kuş beyinli. Her zaman şaşı olacağımı düşünürüm onun bu gevezelikleri ve mırıldanmaları yüzünden."

"Anna ve William birbirlerini hak ediyorlar. Ölene kadar mutlu olacaklar ve ne kadar aptal olduklarını asla anlayamayacaklar." Will gülümsemesini kaybetti. "Bazen onları kıskanıyorum."

Josette ona, "Onlar gerçek insanlar değil, biliyorsun," diye hatırlattı.

"Bu kadar çok farklı insan olmanın sorunu, hepsinin gerçek olmasıdır." Will aynayı ve kutuyu bir kenara koydu. "Biri, sırları bilen ya da bilmeyen ama gerçek sırları taşıyamayacak kadar güvenilmez olan serseri İskoçyalı. Çok faydalıdır."

Josette ona alaycı bir bakış attı. "Sanırım onu bir ordu kampında bağlı, sorgulanırken ve dövülürken buldum."

"Evet, bu bir dezavantaj. Ama onun sayesinde çok şey öğrendim."

Josette başını salladı. "Umarım bir gün -çok yakında, kendi iyiliğin için- sadece Will Mackenzie olursun ve saçmalıklarına bir son verirsin."

Tüm kalbiyle istediği şeyi. "Sadece kendim olabileceğimden emin değilim, aşkım. Bu Will Mackenzie'yi tanıyor muyum ve ondan hoşlanacak mıyım?"

"Ondan hoşlanıyorum." Josette ona kalbini rahatlatan bir bakış attı. "Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Will ona göz kırptı. Yanına dönüp onu öpmek için can atıyordu ama az önce sürdüğü makyajı bulaştırmamak için kendini oturduğu yerde kalmaya zorladı.

Önemli değil. Öpücüğü sonraya saklayacaktı. Her dokunuş, her öpücük Şimdi özledim, başka bir zaman talep edecekti. O zaman çok tatmin edici olacaktı ve ona birlikte ulaşacaklardı. Buna kararlıydı.

* * *

Bhreac arabayı düz bir arazi boyunca uzanan geniş bir yola açılan bir kapıda durdurdu. Josette bu parkta meşe ağaçları yetiştirmek için çaba sarf edildiğini görebiliyordu, ama bunlar zayıf örneklerdi, cılız ve yorgundular.

Yol tepelerden aşağı iniyordu ve arazinin kapısı bir yamacın tepesinde duruyordu. Alçak bir bank, parkı, uzak taraftaki kayalık bir kıyıya doğru düz ve gri bir şekilde yayılan bir gölden ayırıyordu. Will'in Josette'e söylediğine göre, bu dere güneye, çok uzakta olmayan denize doğru uzanıyordu.

Evin kendisi oldukça yeniydi. Soluk tuğladan yapılmış dikdörtgen bir yapı, birkaç kat yükseliyor, çok camlı pencereleri alınlıklarla taçlandırılıyordu. Kare

Kuleler ana evi çevreliyordu, sanki ev sahipleri etraflarındaki tepeleri süsleyen yıkık kaleleri tanımak ister gibiydiler ama bu kuleler dekoratifti ve hiçbir zaman katil klan üyelerinden oluşan bir orduyu durduramamışlardı.

Pantolonlu ve kahverengi paltolu bir adam kapıdan çıkarak onlara şüpheyile baktı. Will pencereyi açtı.

Will, aksanını züppe bir İngiliz beyefendisinininkine çevirerek, "Oh, çok şükür," diye bağırdı. "Barbar vahşi doğanın ortasında medeniyet - bu doğru olabilir mi? Bizi içeri al, sevgili dostum. Bizler yorgun gezginleriz, korkmuş ve başboş dolaşıyoruz. Kabul edilmek istiyoruz. Lütfen efendinize Sör William Jacobs ve karısının mahsur kaldığını ve misafirperverliği için yalvardığını söyleyin."

Kapıcı Will'e baktı ve tam da istediği şeyi gördü: Şımarık ve boyundan büyük işlere kalkışan kibirli bir İngiliz, bir İngiliz dostunun evini bulduğunu düşünerek rahatlamıştı.

Adamın şüpheci ifadesi yerini belli belirsiz bir küçümsemeye bıraktı. Josette, Sör William'ı ölçüp biçtiğini ve onun hakkında pek bir şey düşünmediğini gördü.

Kapıcı, "Delikanlıyı koşarak ana eve göndereceğim," dedi. "Siz gelene kadar hazır olurlar." Şapkasını kaldırdı ve eğildi. "Oak View Park'a hoş geldiniz, efendim."

"Teşekkür ederim, efendim." Will çantasından bir bozuk para çıkarıp adama uzatırken dantelleri dalgalandı. "Gördüğünüz gibi Leydi Jacobs, her şeyin kaybolmadığını biliyordum."

Kapıyı açarken Josette adama boş bir gülümseme verdi ve Bhreac arabayı çalıştırdı. Araba Sör Harmon Bentley'in arazisinin sınırını belirleyen toprak tümseğinin üzerinden sarsılarak geçti ve kapı gıcırdayarak arkalarından kapandı.

Burası vahşi topraklardan gelen bir sığınak mıydı? Josette boş boş düşündü. Yoksa bir hapishane mi? Josette bir çocuğun kapıdan sıyrılıp parkta koşmaya başladığını gördü.

Bhreac arabayı ön kapıya doğru kıvrılan çift merdivenin dibinde durdurduğunda, birkaç uşak arabayı açmak ve yolcuların inebilmesi için bir tabure koymak üzere aceleyle dışarı çıkmıştı.

Uşağın arkasından sert takım elbiseli bir adam çıktı ve Will'e doğru bir selam verdi. "Hoş geldiniz, efendim. Adım Stelton ve buranın kâhyasıyım."

"Ah, sevgili efendim, sevgili efendim." Will yere ulaştığında rahat bir nefes aldı ve sevgili Anna'sına arabadan inmesine yardım etmek için döndü. "Size teşekkür ederiz."

Stelton yüzünü buruşturmadan onu izledi. "Leydi Bentley, kendinizi yeniledikten sonra oturma odasına geçmenizi rica ediyor."

"Mükemmel." Will bir bozuk para daha çıkardı ve adamın eline sıkıştırdı. "Herkes çok nazik, çok nazik. Leydi Jacobs, sevgilim, iyi misiniz?"

"Olacağım." Josette, Will'in koluna girdi ve onun yanına çöktü. "Artık o korkunç arabanın içinde sallanmıyorum."

Sesinin Anna'nın yüksek perdesine bu kadar kolay uyum sağlaması, rolüne bu kadar zahmetsizce akması Josette'i dehşete düşürdü.

Stelton gözlerine ulaşmayan sempatik bir ifade takındı ve onları merdivenlerden çıkarıp evin içine soktu.

Josette pek çok malikâne görmüştü -Salisbury yakınlarındaki Marsden House'un yanı sıra Fransız kırsalındaki villalar ve elbette Versailles- ve bu malikânenin büyük masraflarla inşa edildiğini hemen anladı.

Ahşap zeminler düzgün ve cilalıydı. Duvarlarda beyaz boyalı paneller, Çin temalı duvar kâğıtlarını çerçeveliyordu -agodalar ve akarsular üzerindeki köprüler. Maun masa ve sandalyeler cilayla parlıyordu, kıvrımlı ayakları zarifti, sandalyelerdeki ipek döşemeler duvar kâğıdıyla uyumluydu.

Bu ana salonda bir şömine duruyordu, yanında duracak kimse olmamasına rağmen ateş neşeyle çıtırdıyordu - evin efendisi yakıtı israf etmekle övünüyordu.

Will hemen ateşin yanına gitti ve ellerini alevlerin yanında tuttu. "Ah, ben Bir daha asla ısınamayacağımı düşündüm. Bu cahil ülkede ne yaktıklarını biliyor musun, Stelton? Turba. Bataklıklardan çıkardıkları çamur. Sana soruyorum."

"Elbette efendim. Uşaklarınız size üst kattaki odanızı gösterecek." Will'e sert bir bakış attı ve Will de ona mahcup bir sırıtış fırlattı.

"Oh, doğru. Teşekkür , Stelton. Gel hayatım."

Uşakları bir galeriden geçerek kulelerden birinin etrafını saran bir merdivene kadar takip ettiler. Bulundukları kata, yani yerden üçüncü kata ulaştıklarında Josette'in başı dönüyordu. Korkulukların üzerinden aşağıya doğru inen merdivenlere baktı ve hafif bir ürpertiyle arkasını döndü.

Uşak onları pencerelerle kaplı bir başka galeriden geçirerek uzun bir koridora çıkardı. Her kapı ve pencerenin üzerinde beyaz alınlıklar vardı ve hoş bir simetriye sahip alçı işçiliği kornişleri ve panelleri süslüyordu.

Onlar ilerlerken koridorun ilerisinde bir kapı açıldı ve süvari üniforması giymiş bir adam koridora adım attı.

Josette bir anlık korkuyla bir adım atamadı ama beyefendiyi tanıyamayınca sakinleştirici bir nefes aldı. Bu adam Albay Chadwick değildi ve Will'i kurtardığı askeri kampta da bulunmamıştı. Bu subay süvari idi, Chadwick ve kamptaki askerler ise piyadeydi ve ayrıca kamp buradan çok uzaktaydı.

Öte yandan Will durakladı. Tereddütü çok küçüktü ve Josette'ten başkası bunu fark edemezdi ama bu, korkularının ona geri dönmesine neden oldu. Will adamı tanıyordu.

Will başını hızla çevirdi ve dikkati yüzünden uzaklaştırmak için kollarındaki ve paltosundaki kurdeleleri ve bağcıkları dalgalandırdı.

Will en net, en İngiliz sesiyle, "Size de iyi günler, efendim," dedi. "Sizi daha sonra uygun bir şekilde selamlayacağım, ama şimdilik -arabanın yuvarlanması beni çok yordu ve umutsuzca bir rahatlama arıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız. İçeri gir, canım."

Josette süvariye hızlı bir reverans yaptı, o da uygun bir selamla karşılık verdi, lacivert gözleri tetikteydi. Will mendilini yüzüne götürdü ve lazımlığa doğru koşuyormuş gibi yaparken bacaklarını birleştirmekten başka bir şey yapmadı.

Süvari onaylamaz bir tavırla tekrar başını eğdi ve ters yöne doğru yürüdü. Josette aceleyle Will'in çoktan kaybolduğu odaya girdi.

Onları üst kata çıkaran uşak, Will'e yatak odasındaki, içinde bir hela bulunan küçük bir dolabı gösterdi. Bir lazımlık değil, çok aşağıda bir sarnıca boşalan bir koltuk deliği.

"Çok minnettarım, oğlum. Şimdi bizden ayrılabilirsin; hanımına gitmemiz gerektiğinde seni çağırırız. Tanrım, bu ev muhteşem ve her şeyi düşünmüşler. Anna, sevgilim, işim bittiğinde sana bu harika mekanizmayı göstereceğim..."

Kapıyı çarparak sesini kesti.

Josette gülümsemesinin burnunu kırıştırmasına izin verdi ve uşağa birkaç bozuk para uzattı. "Teşekkür ederim delikanlı. Şimdi git. İyi olacağız."

Uşak biraz saygıyla eğildi, Josette ona iki şilin vermişti. Ne kadar abartılı olurlarsa, kılık değiştirdiklerine o kadar inanılacağını biliyordu.

Josette uşağın adımları galeriye doğru kaybolana kadar bekledi ve sonra dolabın kapısına vurdu.

Will, yüzü sert çizgilerle belirlenmiş bir halde dışarı çıktı. Josette'i odanın ortasına götürdü ve onu kucakladı.

"Lanet olsun, kahretsin ve lanet olsun," diye fısıldadı.

"Onu , değil mi?" Josette karşılık olarak fısıldadı. "Sence seni tanıyacak mı? Eğer onunla savaşa, o karmaşada karşılaştıysan..."

Will alçak bir sesle, "Hiç savaşa katılmadım ama beni mutlaka tanıyacaktır," dedi. "Adı Yüzbaşı Robert Ellis. Culloden'den önceki kışı ailemin evinde geçirdi ve hepimiz oradaydık, beni tanır. Kardeşim Mal'in esiriydi ve Mal'in karısına aşıktı."

Bölüm 9

Ne yapacağız?" Josette sessizce konuştu.

Will onun hemen paniğe kapılmamasını ya da adamın kimliğinden emin olup olmadığını sormamasını sevmişti. Sorunun ne olduğunu anlamış ve bununla nasıl başa çıkacaklarına karar vermek için harekete geçmişti.

"Onunla konuşacağım. Beni gördüğü anda ihbar etmemiş olması bana umut veriyor."

"Belki de onunla konuşmalıyım," diye önerdi Josette. "Beni hiç tanımıyor ve ben İskoç değilim. Sessizliğini koruması için ona yalvarabilirim."

Will çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Eğer beni ifşa ederse, hayret ve şaşkınlık içinde kalmanı istiyorum. Seni kandırdığımı söylüyorsun ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ama seni zorladığımı için bu aldatmacayı kabul ettin."

Josette kaşlarını çatı. "Gerçekte bir kuş kafalı gibi mi davranmalıyım yani?"

"Dünya ailem hakkında kötü düşüncelere sahip. Böyle bir şey yapabileceğime inanacaklar.

sana karşı ikiye bölünmüş."

Josette yumruklarını kalçalarına yerleştirdi, bu da çantasının sallanmasına neden oldu. "Onlar seni götürürken öylece durmamı mı istiyorsun? Yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmadan?"

"Sadece benimle birlikte ilmeğe sürüklenirsin." Will kızın ellerine uzandı ve parmaklarını kendi parmaklarının arasından geçirebilmek için ellerini açtı. "Özgür ve zarar görmemiş olacağını bilmem gerek. Glenna'yı alıp ailemin yanına gidebilirsin. Kardeşlerim sana yardım edecektir. Onlara hikâyeyi anlat, onlar ve babam seni tüm güçleriyle savunacaklardır."

Josette, "Bu arada ya bir ilimkte sallanırsın ya da çizilir ve dörde bölünürsün," diye tersledi. "Asmak yapacakları en nazik şey, bunu sen de biliyorsun."

"İnan bana, kaçmak için elimden geleni yapacağım. Senin güvende olduğunu bilirsem kaçmak için daha fazla motivasyonum olur."

Josette, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede baştan çıkarıcı ya da vahşi olabilen tatlı kahverengi gözleriyle ona baktı. "Bu süvari, kardeşinizin karısına ne kadar aşık?"

"Oldukça az. Yine de birlikte kaçmalarına yardım etti."

"Onun iyiliği için mi?"

"Oh, evet."

"Lanet olsun," dedi yumuşak bir sesle ama hissederek. "En iyisi onu bir an önce köşeye sıkıştırmak. /

sizi tutuklarsa ne yapacağımıza ben karar veririm."

Will tartışmaya başladı ama Josette onun elini dudaklarına götürdü. Parmaklarını öptü, sonra hafifçe parmak eklemine ısırıldı ve Will'in ona olan ihtiyacını alevlendirdi.

"Leydi Bentley bekliyor," dedi.

Will sabırsız bir iç çekişi bastırdı. Ellerini onunkilerden ayırdı ve onu bırakmadan önce parmak uçlarına bir öpücük kondurdu.

Kıyafetlerini düzeltip Leydi Bentley'nin özel oturma odasına inmeye hazırlanırken Josette'in sevdiği bir başka özelliğın de, baş başa sessiz konuşmalarında bir kez olsun adını yüksek sesle söylememesi olduğunu düşündü. Odanın ortasında fısıltıyla konuşurken bile dikkatliydi.

* * *

Leydi Bentley, aynalarla dolu bir odada, büyük bir avizenin altına yerleştirilmiş pembe şam kumaşından bir koltuktan kalkarak onları selamladı. Aynalar duvarlara dizilmiş, mümkün olan her alanı dolduruyorlardı.

Buna karşın tavan, üzerinde bulutların süzüldüğü yaz mavisi bir gökyüzünü tasvir edecek şekilde boyanmıştır. Oynaşan melek ya da çıplak tanrı ve tanrıçalar yoktu. Bu, abartılı mitolojinin yerini daha sade temaların aldığı son derece modern bir dekordu.

Odada resim yoktu, sadece her biri pencerelerin arasına ve üzerine sığacak şekilde boyutlandırılmış yaldızlı çerçeveler içinde aynalar vardı. Sanki mimarlar Aynalar Salonu'nu Versailles'dan sökmüş ve yerleştirmeden önce yağmurda küçülmeye bırakmış gibiydi.

bu evde.

Belki de Leydi Bentley sadece kendi yansımasından hoşlanıyordu. Görkemli ve yakışıklı bir kadındı, Josette kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Çizgisiz yüzü iyi şekillendirilmişti, sadece yaşamın getirdiği sertlikle gölgelenmişti.

Leydi Bentley yaklaştıklarında onlara baktı. "Sör William Jacobs? Peki ya karınız?"

Will ona en gösterişli selamını verdi. "Gerçekten de öyleyiz. *Sör Harmon Bentley*'nin burada yaşadığını duyunca ne kadar heyecanlandık. Ne tesadüf. Ne kadar harika. Bu uluyan vahşi doğada bir ışık huzmesi. Bizi kurtardığınız için size ne kadar teşekkür etsek azdır."

Leydi Bentley'nin gülümsemesi memnuniyete dönüştü. "O halde adımızı duymuşsunuzdur."

"Bunu yapmayan kasvetli aptallara acıyorum." Will ona biraz daha az titrek bir selam daha verdi. "Antigua'da kendisine çok şey kazandıran ve Majestelerine ticaret konusunda danışmanlık yapan Sör Harmon Bentley. Oldukça ünlü biri."

Leydi Bentley süslenirken Josette reverans yaptı. "Eviniz çok güzel leydim. O kadar yer varken burada bunu nasıl başardınız?"

"İnsan becerikli olmayı öğreniyor." Leydi Bentley, Will'e düşünceli düşünceli baktı. "Jacobs mı? Berkshire Jacobs'ları gibi mi?"

"Pardon?" Will boş boş baktı, sonra gülümsedi. "Sevgili leydim, öyle yüce bir şey değil. Babam mütevazı bir taşra ağasıydı, tüneğinden düştü.

Yıllar önce, zavallı ruh. Berkshire'lı Jacobses'lar uzaktan kuzen *olabilirler* ama böyle bir şeyi asla kabul etmezler. Çok güzel bir evleri var." Sözlerini hüzünle noktaladı.

Leydi Bentley'nin ağzı bir karış açık kaldı. "Yani, ailenizi tanımıyorum."

Will, "Benimkinin konuşulacak yanı yok," diyerek onları başından savdı. "Karım iyi bir aileden geliyor. Wiltshire ve Virginia'daki Garfield'lardan bir Garfield."

"Ah." Leydi Bentley'nin tavrı hızla değişti.

Will, Josette'in karakterinin öncülleri üzerinde uzun zaman önce çalışmış, inandırıcı olacak kadar karmaşık ama yalnızca Garfield ailesinin sadık bir üyesinin çözebileceği kadar dolambaçlı olan kesin bir soy ağacı sağlamıştı.

Anna'nın "babası", on yıllar önce Fransa'ya göç eden ve o zamandan beri kendisinden haber alınamayan bir Garfield kuzeniyle neredeyse aynı adı taşıyordu. Adamın evliliğine dair hiçbir kayıt yoktu ve yirmi yıl önce vefat etmişti. Artık ölmüş olan bu adam için bir Fransız eş icat etmek ve karısının ona yarı Fransız kızları Anna'ya bırakması için bir servet getirdiğini söylemek kolaydı.

Hikayelerini kontrol etmek için mektuplar gönderilinceye kadar -ki çoğu insan buna zahmet etmezdi- Will ve Josette çoktan gitmiş olacaktı.

Gerçek Garfield'lar, Will'in Josette'in babası olarak seçtiği kuzenini önemsiz bulmuş ve onun bırakmış olabileceği torunlarını aramaya hiç niyetli görünmemişlerdi. Will Mackenzie bir aldatmacada çok titizdi.

Ancak bu bağlantı Leydi Bentley'i memnun etmiş benziyordu ve İskoçya'nın bu ücra köşesinde kalmaya devam ederse Will'in akrabası olduğunu iddia ettiği Garfield'larla ya da Jacobs'larla karşılaşması pek olası değildi.

Will dramatik bir iç çekti. "Evet, sevgili bayan, bu bir yanlış anlaşmaydı. Birçok kişi, serveti için sevgilim Anna'nın peşine düştüğümü iddia ediyor ama Lucerne'deki o suarede onu odanın diğer ucunda gördüğümde kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu." Josette'le yüzleşti ve onun ellerini tuttu. Sadece onunla konuşurken gözlerindeki sahte ışık kayboldu. "Ona baktım ve büyük ve güzel bir ruh gördüm. O anda evleneceğim kadının o olduğunu anladım."

Josette'in kızarmış gibi yapmasına gerek yoktu. Will'in Alec'in stüdyosuna girip kadife sesiyle kardeşini gürleyerek selamladığı anı gözünün önüne geldi. Tozlu pencerelerden süzülen güneş ışığı uzun boylu, biçimli vücudunu okşamış ve saçlarını kızıla boyamıştı.

Kibirden uzak duran bir özgüvenle hareket ediyordu ve Josette'e kendini çok ciddiye almadığını söyleyen kendini küçümseyen bir tavrı vardı.

Will'le ilgili her şey kalbine kazınmıştı; altın gözlerindeki keskin bakış, Alec onları tanıştırdığında ona yaptığı selam, yarım

bakışlarını onun açıkta kalan vücudunda gezdirirken gülümsedi.

Bu Josette, Alec söylemişti. Onu kızdırmayın, o şimdiye kadar sahip olduğum en iyi model.

Will, Josette'i kızdırmak aklının ucundan bile geçmiyormuş gibi ellerini kaldırmış ve ona sinsice göz kırpmıştı.

Şimdi onun gözlerine bakmak Josette'in nefesinin kesilmesine ve dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu.

Dikkatli olmazsa baygınlık geçirebilirdi.

"Sizin için ne kadar sevindirici," dedi Leydi Bentley. Sesi ve tavrı oldukça yumuşamıştı -belki de özünde romantik biriydi.

Will, bağlantılarıyla övünmeyi seven bir adamın ses tonuyla, "Marsden Kontu'na da haber gönderebilirsin," diye devam etti. "Bir yaz onlarla birlikte Salisbury yakınlarındaki muhteşem evlerinde kalmıştık. Çok keyifliydi, değil mi Leydi Jacobs?"

Josette, o malikânedeki altın günlerin hayaliyle başını sallayıp gülümseyecek kadar çabuk kendine geldi.

"Pekâlâ," dedi Leydi Bentley, daha da yumuşamış bir halde. "Zorunluluktan dolayı Lord Marsden'den çok daha sade yaşadığımızı göreceksiniz, ama sizi rahat ettirmek için çaba göstereceğiz. Bir küstah soru daha, Sir William - babanız -O da 'Efendim' miydi?"

"Yani bir baronet mi?" Will dehşetle baktı. "Sevgili hanımefendi, bu onun için çok fazla sorun olurdu. Hayır, babam hiçbir zaman baronet olmadı ve bana da miras kalan bir unvan yok, ne yazık ki. Savaşta gösterdiğim cesareten dolayı şövalye ilan edildim, bunu tahmin edemediğiniz için sizi affediyorum." Tiz bir kahkaha attı. "Ama görünüşe göre çok cesurmuşum. Bir chappie'yi atın altından çekip çıkardım ve kolumdaki top parçalarını onun için aldım. Meğer ahbap bir dükün oğluymuş ve bana minnettarmış. Babası benim için krala iyi şeyler söyledi ve işte , *çok , kıbar* bir şövalye."

Tekrar güldü ve Anna rolündeki Josette de onunla birlikte kıkırdadı.

Will bu hikâyeyi de, Ren Nehri'ndeki bir savaşta Fransızlarla çarpışan, kimliği belirsiz gerçek bir genç adamdan almıştı. Minnettar bir dük, genç adamın şövalye ilan edilmesini sağlamıştı.

"Bir ordu , öyle mi?" Leydi Bentley ilgiyle sordu. "Bizimle kalan bir de yüzbaşımız var."

"Onu gözetledim, evet. O süvari, ben piyadeydim. Bu da konuşmadığımız anlamına geliyor." Will alaycı bir tavırla başını salladı. "Ama medeni olmaya çalışacağım."

Leydi Bentley onunla birlikte titredi. Josette, Will'in bir başka kadının daha güvenini kazanmasını izlerken yüzündeki gülümsemeyi korudu.

* * *

Öğleden sonra saat üçte lüks bir yemek salonunda başlayan akşam yemeğine kadar Kaptan Ellis'i görmediler. Josette içeri girdiklerinde bu odanın Versailles'dan neredeyse birebir kopyalandığını gördü. Sör Harmon mimarını bir ölçü çubuğu ve bir not defteriyle Fransa'ya göndermiş olmalıydı.

Will, Kaptan Ellis'in yanına gidip onunla özel olarak yüzleşmeye çalışmış ama bunu başaramamıştı. Bunun bir nedeni, ev sahibi Sör Harmon'ın çamurlu bir balık avından dönmüş olması ve Will'i bir kenara çekerek, onu neredeyse karısı kadar ayrıntılı bir şekilde sorgulamasıydı.

Josette, Will Sör Harmon'la birlikteyken evin içinde dolaşmış, dekordan etkilenmiş gibi yaparak Kaptan Ellis'i aramıştı ama kaptan bir türlü bulunamamıştı.

Yüzbaşı Ellis'in yemek masasındaki sandalyesi Sör Harmon'inkinin yanında, baş köşedeydi ama Will, Leydi Bentley tarafından ayak ucuna, Josette'in karşısına ve bir aşağıya yerleştirilmişti.

Geri kalan konuklar, üç çift ve yaşlı bir dul, masanın üst ve alt kısımlarına dağılmışlardı, hanımlar beylerin arasındaydı, evli çiftler bir arada değildi.

Konukların hepsi İngiliz'di; Staffordshire, Shropshire, Derbyshire ve Josette'in şu anda hatırlayamadığı diğer birkaç eyalet anlamına gelen Heartland diyorlardı. Beyefendiler, Will'inkine çok benzeyen, parlak renkli ve iyi işlenmiş fraklar giymişlerdi ama kollarındaki kurdele sayısı onları geçmişti.

Hanımlar da aynı şekilde parlak renkler giymiş, elbiseleri dantellerle süslenmişti. Mücevherler göğüslerde, bileklerde, parmaklarda ve kulak memelerinde parılıyordu.

İskoçya'nın ücra kırsalında bulunmaları pek mümkün olmayan bir gruptu ama Sir Harmon'ın gösterişli evi manzarayı kapatmaya çalışıyordu. Eğer pencereden dışarı bakmazlarsa, Berkshire ya da Kent'in nazik park alanında ya da Ile de France'ın düzlüklerinde yemek yiyor olabilirlerdi.

Bayanlar ve baylar birbirlerini tanıyorlardı ve eski dostlar gibi sohbet ediyorlardı. Will ve Anna'yı merak ediyor ve onları soru bombardımanına tutuyorlardı. Josette, Will'in titiz hazırlığına minnettardı, bu sayede Kıtadaki hayatı, Will'le evliliği, Basel ve Lucerne'deki gezileri hakkında kolayca cevap verebildi.

Yüzbaşı Ellis tek kelime etmedi. Zaman zaman kaşlarını çatarak masanın üzerinden Josette'e bakıyordu. Onun kim olduğunu ve neden Will'le birlikte olduğunu merak ettiği belliydi ama Josette'i rahatlatmak için hiçbir şey söylemedi.

Onları ihbar etmek için dramatik bir an mı bekliyordu? Yoksa her şeye rağmen Will'in arkadaşı mıydı?

Bu arada Will, Leydi Bentley ile utanmazca flört ediyordu. Leydi Bentley kızarıp bozarıyor, her anın tadını çıkarıyordu.

Josette uçuşan kıskançlıktan hoşlanmıyordu. Will'in bir rolü olduğunu biliyordu ve Leydi Bentley'e karşı davranışları bir ölçüde Josette'in eseri idi. Yemekten önce beyefendilerden birinin, sayısız danteli ve tiz kıkırdamalarıyla Will'in gerçekten bir molly, güzel karısının da bir kör olup olmadığını merak ettiğini duymuştu.

Josette bunu Will'e fısıltıyla söylediğinde, Will ne şaşırmış ne de gücenmişti.

"Hmm. İşe yarayabilir, yine de biraz ilkel görünen Sör Harmon'ın beni bu yüzden tutuklatmaya karar vermesini istemem." Sırıttı. "Asla korkma, aşkım. Aptal bir genç adam olacağım, ama bayanlar için azgın olacağım."

Şimdi Leydi Bentley'e odaklanmıştı ve mümkün olduğunca sık onun dolgun göğüslerine baktığını belli ediyordu. Josette'i de ihmal etmiyor, her fırsatta bakışlarını onun üzerinde gezdiriyor ya da dilini üst dudağına değdirirken dikkatini onun üzerinde tutuyordu. Adam bunu yaptığında Josette kendini çok ateşli buluyor ve yelpazesini getirdiğine şükrediyordu.

Leydi Bentley sade yaşadıklarını iddia edebilirdi ama Sir Harmon'ın bugün yakaladığı balıkları tamamlamak için bol miktarda sığır eti, kümes hayvanı ve diğer İngiliz yemeklerini bulmayı başaran bir aşçı ithal etmişlerdi. Masadaki en taze şey olan balık mükemmeldi, dereotu ve biberle tatlandırılmış bir krema sosuyla servis ediliyordu. Et kayıtsızdı ama yine mükemmel soslanmıştı.

Aşırı şımartılmış hanımefendiler ve beyefendiler elbette sınırın bu kadar kuzeyinde, çılgın barbarlarla dolu topraklarda iyi bir şey bulunamayacağından şikayet ediyorlardı.

"Çok yakışıklı oldukları söyleniyor," dedi bayanlardan biri. "İskoçyalılar yani. Uzun boylu ve gürbüz. Çok sağlam."

Kocasını mendilini koklayarak, "Eğer onları öldürücü ve kıllı seviyorsan," diye cevap verdi.

"Kadınları aynı," dedi Josette'in yanındaki beyefendi. "Kıllı ve canı." Masa kahkahalarıyla gürlledi.

Will de kahkahalara katıldı ama Josette onun gözlerindeki tehlikeli parıltıyı gördü.

Josette yüksek sesle, "Şu gürbüz beylere bir baksam fena olmaz," diye araya girdi. "Onları tanımlamak için kullandıkları kelime nedir? *Braw*? Dans eden, iri dizleriyle eteklerini savuran kaslı bir İskoçyalı mı?"

"Kilts," diye düzeltti başka bir beyefendi, kahkahalar yükselirken. "Onları göremezsiniz leydim. İskoç etekleri ve ekoseler giymeleri ya da mayınları ve kendilerine topladıkları diğer aptalca şeyleri bulundurmaları yasaktır."

"Yazık." Josette şarap kadehini parmakladı. "Güzel bir çift bacağı itirazım yok." Yanındaki genç adama neşeli bir bakış gönderdi ve adam da ona baktı.

Will'in kahkahası kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bir erkeğin çıplak bacaklarında güzel bir şey göremiyorum, aşkım. Bence biraz iğrenç. Bir kadının bacakları..." Yüzü yumuşadı, gülümsemesi geri geldi. "Hanımlar en harikulade yaratıklardır, değil mi beyler? Milton'ın dediği gibi, *Cennet'in son ve en güzel hediyesi*."

Bu sözleri söylerken doğrudan Josette'e baktı ve sonra aralarındaki kâsedan bir çilek aldı. Altın bakışlarıyla Josette'i tutan Will, çileği kaldırdı ve bir kâse şekerli kremanın içinde sürükleyerek kremayı çileğin ucunda bir noktaya kadar döndürdü.

"Şairler bir hanımefendinin göğsünü kremanın içine yerleştirilmiş en güzel çileklere benzetirler," dedi yumuşak bir sesle.

Will dilini çileğin ucuna dolayarak kremayı ağzının içine çekti. Sonra çileğin kendisini ısırды ve tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

Josette'in içindeki sıcaklık alevlere dönüştü. Alay etti, oynadı, rol yaptı ama gerçek Will gözlerini açtığı anda ona baktı, vaat ve istek içten değildi.

Kahkahalar masada bir aşağı bir yukarı dolaşırken Josette yelpazesini kaldırdı ve kavrulan yüzünün önünde salladı. "Kocacığım, hiç yakışık almıyorsun. Ev sahibemiz ne düşünecek?"

Tam da onun düşünmesini istediği gibi, Will'in kendi karısı da dahil olmak üzere kadınlara karşı sağlıklı bir iştahı vardı. Gerçekten de Leydi Bentley, Will çileği bitirip parmaklarındaki kremayı yalarken dudaklarını aralayarak ona hayranlıkla baktı.

Yüzbaşı Ellis ise sessizce şarap içiyordu. Yuvarlak başındaki peruğu eğik, kırmızı yüzlü bir adam olan Sör Harmon biraz tedirgin görünüyordu. Prim, Will onu çağırmişti.

"Siz de şiir yazıyor musunuz, Sör William?" Leydi Bentley gözleri parlayarak sordu.

Will başını salladı. "Hayır, ben sadece kayıtsız bir şairim. Leydimin göğüsleri hakkında dizeler yazabilseydim, yazardım." Josette'e kaşlarını aşağı yukarı salladı. "Ama ne yazık ki ben Avon Ozanı değilim. Sadece başkalarından ödünç alabilirim, iyi Herrick ve diğer Will gibi. Shakespeare'den yani."

Bayanlar ve baylar, muhtemelen onun zekâsını takdir etmekten çok, zayıf şaka girişimine kıkırdadılar.

Josette oyunu kendi açısından sürdürdü ve yelpazesini kapatarak Will'in eline dokundu. "Aynı anda hem aşırı gurur okşayıcı hem de utanç verici oluyorsun. Sadece kızarabiliyorum."

Ve bu yakışıklı, erkeksi adam onu karısı olarak seçtiği için çok memnun görünüyordu.

Will'in karısı. Josette bu hayalin cazibesini bir kenara itti ve aceleyle şarabını bitirdi.

Diğer beyler de bayanlara karşı esprili ve iltifatkar olmaya çalıştılar, bazıları diğerlerinden daha başarılı oldu.

Akşam yemeği beş buçukta bitti. Bulutların güneşini engelleme çabalarına rağmen, Haziran ayında olduğumuz için tam gün ışığıydı. Konuklar yavaş yavaş yemek salonundan ayrılırken, Will uzun pencerelerden dışarıdaki yemyeşil araziye baktı.

"Bir su bahçeniz olduğunu duydum, Sör Harmon," dedi. "Her şey bir yana." "Bu doğru." Sör Harmon pencerenin önünde ona katıldı, omuzları Doğruldu. "Fıskiyeler ve küçük şakalar, vesaire. Harika şeyler, hidrolik."

"Nasıl çalıştıklarını hiç anlamıyorum ama çok eğlenceli olabiliyorlar." Will hevesle ona döndü ve bakışları ev sahibinin arkasında duran Kaptan Ellis'i de içine aldı. "Onları görebileceğimi söyleyin. Kaptan Ellis, su bahçelerini görmek istemez misiniz? Oh, belki de çoktan görmüşsünüzdür."

Will'in kederli bakışı mükemmeldi. Kaptan Ellis, kendini kibar olmaya zorlayan bir adam edasıyla eğildi ve "Elbette sizinle birlikte onları gözlemlemekten mutluluk duyarım," dedi.

Sör Harmon dışarıdaki sise hoşnutsuzlukla baktı. "Adamlarımdan birini sizinle göndereceğim. Arazide neyin ne olduğunu bilir. Yine de üzerinize bir şeyler giyseniz iyi olur, yoksa ölürsünüz. Bu lanet ülkede güneş hiç parlamıyor."

Çeyrek saat sonra Will, Josette ve Yüzbaşı Ellis bahçeleri dolaşmak üzere toplandılar. On sekiz yaşlarında, siyah tenli ve uşak kıyafetleri giymiş bir delikanlı onlara önderlik ediyor, gittikleri her yeri işaret ediyordu. Ses tonu bezgindi, sanki bu turu çok sık yapmış ve artık iyice yorulmuş gibiydi.

"Güller güney terasını kaplıyor, ayrıca bahçenin her yerinden çiçekler açıyor. İmparatorluğu," dedi genç adam düz bir sesle. "İlk çeşme Apollo ve arabası, Versailles'dakinin aynısı."

Josette, Will'in yanında yürürken tüm bahçenin de ev gibi Versailles'ı yansıttığını gördü. Sör Harmon'ın sarınmayı önermesine sevinmişti; elbisesi sislerin soğuşunu pek kesmiyordu ama ona uyan pelerinin yardımı dokunmuştu.

Fıskiyeler bahçenin sonuna kadar mükemmel bir düzen içinde ilerledi, ancak hiçbirini açık değildi ve havayı hiçbir sprey doldurmuyordu.

Fıskiyeli yürüyüş yolunun sonuna büyük porsuk çitleri dikilmiş ve bir gezginin rastlayabileceği daha fazla fıskiye saklayan bir dizi dar patika oluşturulmuştur - çoğu zaman kelimenin tam anlamıyla. Bir çeşme patikadaki tuğlaların içine gizlenmişti, bir diğeri ise bir bahçe bankındaki deliğın altındaydı. Josette, gafil yürüyüşçü deliklere bastığında ya da dinlenmek için banka çöktüğünde Sör Harmon'ın neşeyle fıskiye çalıştırdığını hayal etti.

Çeşmeler de evden uzaklaştıkça daha yaramaz bir hal alıyordu. Bir tanesinde bir bakire diğerrinin arkasında durmuş, elleri arkadaşının göğüslerinde, ilk bakirenin meme uçlarından su fışkırırken resmedilmişti. Will durup baktı

Bu, karakterini koruyarak bahçenin en iyisi olduğunu ilan etti. Josette rahatsız olmuş gibi kendini yelpazeledi. Kaptan Ellis ona sadece soğuk bir şekilde baktı.

Suyun nereden fışkıracağı belli olmayan, üç küçük taş çocuğun çıplak sırtlarını çanağa dayadıkları bir çeşmeye vardılar.

Will sevinç içinde durdu. "Bunun koştüğünü görmek istiyorum. Çalıştırın." Histerik bir kahkaha attı. "*Koşsun*, bunu bilerek söylemediğimi beyan ederim."

Uşak tiksintisini güçlükle dizginledi. Will'e yumuşak bir selam verdi ve peruğunu bağlayan kurdele dalgalanarak, mekanizmaların bulunduğu barakaya doğru koşarak geri döndü.

Will, delikanlı kulak kesilir kesilmez, "Haydi bakalım, Ellis," dedi. Evden herhangi birinin görme ihtimaline karşı tavırlarını korudu ama kendi sesine geri döndü. "Beni S r Harmon'a ya da fundalıkta pusuya yatmış olabilecek diğ r generallere ispiyonlayacak mısın? Yoksa Leydi Mary'ye seni öldürdüğümü itiraf etmek zorunda mı kalacağım? Sanırım seni öldürürsem bana çok kızacak."

Bölüm 10

Will, Yüzbaşı Ellis'in cevap vermesini beklerken soğukkanlı bir tavır takındı ama cebine yerleştirdiği hançerin rahatlatıcı ağırlığının farkındaydı.

"Henüz kararımı tam olarak vermedim." Kaptan Ellis, Will'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ya da ne olman gerektiğine karar veremedim."

"Şişko bir sevgili." Will bir yandan bacağını uzatarak eğilirken, bir yandan da Ellis'in ellerini dikkatle izliyordu. "Seni öldürürsem Mal de bana kızar. Sana çok düşkün."

Ellis'in kara kaşları kalktı. "mi?"

Will, "yakalayıp idama götürmek yerine Mary ile kaçmasına izin verdin," dedi. "Senin için yumuşak bir nokta oldu."

"Evlendiler," dedi Ellis sert bir sesle. "Hoşuma gitse de de bir papaz tarafından. Onların yoluna çıkmak için hiçbir gerekçem yoktu."

"Ah, ama Mal'ın öldüğü ilan edilmişti, yani Mary resmen dul kalmıştı."

Ellis, Will'e doğru bir adım attı. Will'in onu görmesinden bu yana geçen bir yıl içinde pek değişmemişti; saçları koyu kahverengi ve kırçılsızdı, koyu mavi gözleri çelik gibi sertti, yüzü sessiz bir kararlılık içindeydi.

Yüzbaşı Ellis'in aptallara tahammülü yoktu ve o da zeki, terbiyeli ve adil olduğunu kanıtlamıştı. Mackenzie'lerin tutsağı olarak Kilmorgan'da kalmasına rağmen, Will'in kardeşleri ve babası onu bir arkadaş olarak görmeye başlamışlardı.

"Leydi Mary mutlu mu?" diye sordu. "Eğer değilse, Malcolm'u bulup kalbini sökeceğim."

Will'in bundan hiç şüphesi yoktu. Ellis'in Mal'e ulaşmak için Will'i, Alec'i ve babalarını geçmesi gerekcekti ama o, denerken ölecek türden biriydi.

"Öyle," diye yanıtladı Will. "Bu konuda sana söz veriyorum. O ve Mal birbirlerine deliler gibi aşıklar ve Paris'te rahat bir evde yaşıyorlar. Kısa bir süre önce ona bir çocuk doğurdu. Ona Angus adını verdiler."

Kaptan Ellis irkildi ve kaçtı. "Kardeşinden sonra," dedi. Alec'in ikizi Angus Mackenzie, Ayaklanma sırasında İskoçya'daki bir çatışmada öldürülmüştü.

"Evet." Will başını salladı. "Angus aramızda en iyisiydi. Ne yazık ki şu ana kadarki akar daha çok Mal'e benziyor. Şu anda sadece anlaşılmas sesler çıkarabilse bile konuşmayı asla bırakmıyor."

Ellis acısını saklayan bir adam gibi sıkıca gülümsedi. "Ya siz, madam?" Josette'e döndü. "İyi misiniz? Değilseniz bana söylemekten çekinmeyin, size zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Will, Josette'e, "Doğru söylüyor," dedi. "Eğer Ellis'in seni benden korumasını istiyorsan, aşkım, koruyacaktır. Ölümüne, sanırım."

"Aynen öyle." Kaptan Ellis Josette'i selamladı.

Josette parmaklarını Will'in koluna doladı, sıcaklığı soğukta parlak bir noktaydı. "Çok naziksiniz Kaptan, ama Will ve ben eski dostuz."

Will ona sırtıttı. "Yani beni nasıl idare edeceğini biliyor."

"Tam olarak *öyle* diyemem," diye karşılık verdi Josette. "Ama bir nedenden ötürü ve kendi seçimimle onun yanındayım."

"Bu nedenleri bilmek isterdim." Kaptan Ellis, Will'in gösterişine bariz bir onaylamazlıkla baktı. "Sanırım el altından bir şeyler çeviriyor."

"Ya da kendimi eğlendiriyor olabilirim," diye yanıtladı Will. "Biraz deli sayılırım, biliyorsun."

"Daha çok kurnazlık," dedi Ellis. "Bu bayana zarar vermeyeceğinize dair bana söz verir misiniz? Ya da buradaki insanlara?"

"Hiçbir zararı yok. Eğer bir adam bana bıçakla ya da tabancayla saldırırsa, elbette kendimi savunma özgürlüğüne sahip olacağım, ama şiddeti kışkırtmaya ya da intikamımı almaya gelmedim. En azından kanla değil."

Will diğer konuklar hakkında çok şey öğrenmişti; beyefendilerin hiçbiri Cumberland'in ordusunda yer alacak cesarete sahip değildi. Başkalarının sırtından para kazanmış ve burada alacaklılardan, bahisçilerden ve saygın sosyeteden saklanmış, sincap sınıfının zayıf dallarıydılar. Beylerden biri şeref borcunu ödemeyi reddederek ve ardından bir düelloda neredeyse bir dükün oğlunu öldürerek sosyal olarak mahvolmuştu. Beyefendi, oğlunun yaşamasıyla övünmüş ve böylece cinayet suçlamasından kurtulmuştu.

Will, "Ben de *sizin* neden burada olduğunuzu merak ediyorum, Kaptan," diye devam etti. "Bu insanlarla arkadaş olduğunuzu düşünemiyorum."

Ellis küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Annem aracılığıyla Sör Harmon'ın kız kardeşinin kocasıyla bir bağlantım var. Benden bu bağlantıyı kullanmam ve Sör Harmon'ın evinde biraz zaman geçirmem istendi."

Bu da Yüzbaşı Ellis'in Sör Harmon'ın vahşi doğada neler yaptığını öğrenmek için gönderildiği anlamına geliyordu. Sör Harmon'ın artık kabinde olmamasının iyi bir nedeni olabilirdi.

Will, "Anlıyorum," dedi. "Eğer yardımcı olabileceksem..." Ellis kararlı bir şekilde, "Sizi bilgilendireceğim," dedi.

"Yani yolunuzdan çekilmem mi gerekiyor? Öte yandan ben, bana yapacağınız her türlü yardımı memnuniyetle karşılarım."

Kaptan Ellis ona başıyla onay verdi. "İş noktaya gelirse."

Arkalarındaki çeşme gürül akıyordu. Su, mermer oğlanların çıplak popolarından aniden fişkırdı ve kaseye aktı. Karakterde kalmak,

Will güldü ve alkışladı, Josette de kıkırdar gibi ağzını kapattı. Ellis iyice tiksiniş görünüyordu.

Ellis, "En azından Sör Harmon'ın eğlencelerinden hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda değilim," dedi.

"Ah, ama dalkavukluk çok işe yarar, Kaptan." Hizmetçi geri döndüğünde Will sesini züppeninkine çevirdi. "Mükemmel işçilik. Lütfen bana daha fazlasını göster delikanlı."

Uşak, Will ve Josette'i çitlerin arasındaki bir sonraki dönemeçten geçirirken sinirlendiğini güçlükle gizledi. Will, Yüzbaşı Ellis'in sessizce geri çekildiğini fark etti.

* * *

Ev partisi, en azından Josette için bıktırıcı bir tahmin edilebilirlikle başladı. Vahşi İskoçların üzerlerine sürünerek saldırmasından korktukları için o akşam kimse gezintiye çıkmaya ya da ata binmeye pek niyetli değildi.

Bu nedenle içeride kıpırdamadan kaldılar. Konuklar saatler ilerledikçe yıkıcı bahislerle kâğıt oynuyor, çılgınca dedikodu yapıyorlardı - Will de hiç tereddüt etmeden onlara katılıyordu. Kimse kitaplarla dolu kütüphaneyle uğraşmadı ve Leydi Bentley, Josette okumak için bir tane seçmek istediğinde onunla alay etti.

Konuklar gecenin ilerleyen saatlerine kadar oturdu; erkekler konyak, kadınlar şarap ya da şeri içti. Kadınlardan biri şişeden bir yudum cin içti. Şişeyi Josette'e uzattı, o da yudumlar gibi yaptı ama Josette bu şeyden nefret ediyordu. Cinin insanları içten dışa nasıl çürüttüğünü ilk elden görmüştü.

Kaptan Ellis nadiren konuşurdu. Fazla canlılık göstermeden kâğıt oynuyordu ve büyük bahisler onu rahatsız etmiyor gibiydi, çünkü kazanıyordu. Josette, hanımefendilerin ve beyefendilerin oyunlarda oldukça kötü olduklarını, muhtemelen bu yüzden alacaklılarla başlarının derde girdiğini belirtti.

Gece yarısına doğru, şirket bilmece oynamaya karar verdi - aptalca bir tekerleme uydurdular ve geri kalanlara anlamını tahmin etmeleri için meydan okudular.

Cevaplar her zaman "çiftleşme" ya da "horoz ötmesi" gibi müstehcen oluyordu. Kaptan Ellis bu işlemler sırasında ortadan kayboldu ve Josette onun akıllıca yatağa gittiği sonucuna vardı.

Nihayet esneyen ve yarı uykulu olan hanımlar ve beyler yukarı çıkmaya karar verdiklerinde saat sabahın üçüydü. İskoç geceleri yazın kısaydı ve güneş bir saat içinde doğacaktı.

Will ve Josette sonuncuydu. Kare şeklindeki kule merdivenlerinden yukarı çıkarlarken, Leydi Bentley ikinci katın sahanlığına fırladı ve elini Will'in koluna koydu.

"Sizinle biraz konuşmama izin verin, Sör William." Josette'e keskin bir gülümseme gönderdi. "Söz veriyorum Leydi Jacobs, onu tutmayacağım. En azından bir skandala yol açacak kadar uzun süre değil."

Leydi Bentley parmaklarını koluna geçirip onu çekiştirirken Will, Josette'e çaresiz bir Sir William bakışı attı. Josette'in hiçbir şey düşünmemiş gibi davranarak yoluna tek başına devam etmekten başka çaresi yoktu.

Josette yatak odalarındaki ateşin önünde ısındı ve huzursuzluğunu bastırmaya çalıştı. O ve Will rol yapıyorlardı ve eğer bu Will'in Leydi Bentley'i baştan çıkarması anlamına geliyorsa, Josette ne kadar hoşlanmasa da bununla yaşamak zorundaydı.

Göğsündeki düğüm onu aşağıya koşmaya, Leydi Bentley'nin Will'i nereye götürdüğünü bulmaya ve onu sürükleyerek götürmeye zorluyordu. Kıskanç ve aşık bir Anna bunu yapmaz mıydı? Belki, ama o zaman Will'in başlattığı sorgulamayı yarıda kesebilirdi.

Josette'in tek yapabildiği odasından çıkmamak, zor nefes almak ve ne yaptıklarını tahmin etmemeye çalışmaktı.

Çok geçmeden Will, elinde beyaz bir çanak çömlekle odaya dalıverdi.

Will, Sir William kişiliğini koruyarak, "Buradayım, tavuğum," dedi. "Ev sahibemiz bize sadece bir hediye vermek istedi."

Josette merakla kâsenin içine baktı. Etrafında taraklı bir desenle ustaca düzenlenmiş krema bulunan bir çilek tepeciği vardı.

"Çok güzel," dedi Josette. "Bahçede geniş bir alanları olmalı."

"Evet, ev sahibemiz ne kadar nazik, değil mi?" Will frakını çıkardı ve kravatını gevşetip açtı. "Bir çileği nasıl sevdiğimi fark etti."

Josette'üzü kızarmış, akşam yemeğinde dilini çileğin etrafında nasıl kıvırdığını ve çilekle kremayı bir kadının göğüslerine benzettiğini hatırlamıştı.

"Evet, çok nazik biri," diyebildi.

"Sanırım bunların hepsinin tadını çıkarmamızı istiyor. Ve kremanın."

Parmağının ucunu kâseye soktu, küçük bir damla krema aldı ve yaladı. Josette'in göğsü daraldı.

Will parmağını tekrar kremanın içine soktu ve bu kez Josette'e uzattı.

Adamın parmak ucunda yumuşak bir tepe halinde duran beyaz topağa baktı, ağzı kurudu. Başını sallamalı, ona bu maskaralığın şimdilik sona erdiğini söylemeli ve onu soyunma odasındaki kanepeye sürgün ederek yatağa gitmeliydi.

Josette sertçe yutkundu, ona doğru eğildi ve dilini parmağının etrafına doladı.

Kız, ikram edilen kremayı emerken Will'in gözleri karardı. Kulağına fısıldamak için eğildi, "Gözetleme delikleri."

Josette başladı ama sanki adam müstehcen bir şey söylemiş gibi küçük bir nefesle bu hareketini örtbas etti. Büyük bir çabayla kendini odanın etrafına göz gezdirmekten alıkoydu, söz konusu gözetleme deliklerini aradı.

Bazı insanların evlerine bu tür şeyler yerleştirdiğini biliyordu, belki de güvenmedikleri kişileri izlemek için ya da Will'in Leydi Bentley'nin bunları kullandığını ima ettiği amaç için -birliktelik yaşayanları gözetlemek için-.

Hay Allah. Josette ve Will, özellikle de ayrı odalarda uyurlarsa, birbirlerine aşık evli bir çift oldukları yanılsaması sona erecekti. Elbette üst sınıftan pek çok evli çift aynı yatak odasını paylaşmazdı ama Leydi Bentley onlara özellikle tek bir oda ve tek

bir yatak vermişti. Araları bozukmuş gibi davranabilirlerdi ama o zaman ikisi de diğerlerinin istenmeyen ilgilerine karşı savunmasız kalabilirdi. Leydi Bentley çoktan büyük bir

Will'in ilgisini.

Ancak Josette'in, ev sahibesinin ve kim bilir başka kimlerin Will'in kendisini baştan çıkarmasını izlemesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Josette parmağını yalarken Will'in elmacık kemikleri kırmızıya boyandı. "Onlara bir gösteri yapmalıyız," diye mırıldandı. "Sadece kısa bir süre için."

Josette yüzündeki dehşeti saklamak için mücadele etti. "Hayır," diye fısıldadı, heceler neredeyse sessizdi.

Will onun elini tuttu ve her bir parmak ucunu öptü. "Seni görmeyecekler," dedi sessizce, yeleğinin düğmelerini açmaya başlarken. "Sadece ben."

Josette bundan hiç hoşlanmamıştı ama şimdi başka bir duygu daha hissediyordu: minnettarlık. Onu koruyordu.

Will ipek yeleğini frakının ve kravatının üzerine bıraktı ve gömleğinin boynunu kapatan bandı çözdü.

"Hizmetçileri kovdum canım," dedi Sör William. "Birbirimizin hizmetçisi ve uşağı olmak zorundayız." Will, Josette'in elini tuttu ve bileğinin iç kısmına yakıcı bir öpücük kondurdu.

"Hizmetçi yok mu?" Josette de Anna gibi söyledi. "Sanırım idare etmek zorundayız, kocacığım."

"Sanırım öyle olacak, karıcığım." Will gevşemiş gömleğini, güneşten bronzlaşmış omuzlarını ve köprücük kemiğini kesen soluk bir yara izini ortaya çıkarana kadar aşağı kaydırды. "Şimdi... acıkmış gibiyim."

Josette bir nefes aldı, kaseye uzandı ve bir çilek kopardı.

Bölüm 11

Josette'in şimdiye kadar yaptığı en çökmüş şeydi ve aynı zamanda çok basitti.

Josette çileği biraz kremaya bulayıp Will'in dudaklarına götürürken elinin titremesini engellemeye çalıştı.

Isırdı, bir damla meyve suyu dudaklarının kenarını okşadı. Kızın parmaklarından meyvenin geri kalanını almadan önce damlayı yalayarak uzaklaştırdı. Birisi düşünceli bir şekilde kabuklarını kesmişti ve Will hepsini ağzına götürüp yavaşça çiğnedi. Josette, Will yutkunurken boğazının hareketini izledi, parmakları ısınmıştı.

"Bir tane daha, aşkım," diye sordu.

Josette hemen bir çilek daha çıkardı. Parmaklarıyla onu beslemeye devam etti, bazı çilekleri kremaya batırdı ve birkaç tanesini çıplak olarak ona verdi. Krema Will'in dudaklarına bulaştı ve çilek suyu çenesini boyadı.

Ona hiç dokunmamıştı. Will tuvalet masasının üzerindeki sandalyeye uzandı, ayna onu yansıtıyordu ve bu sırada kadının elindeki meyveleri alıp parmaklarını yaladı. Gömleği beline kadar kayarak sırtını, gövdesini ve güçlü kollarını ortaya çıkardı.

Güzel bir adamdı, güneş ve rüzgârla bronzlaşmış bir teni vardı. Sir William'ın anlattığı askerlik hikâyesi, yara izlerini, tüfek ve kılıç taşımaktan gerginleşmiş kaslarını açıklıyordu. Will gerçekten de üniformalı olmasa da böyle şeyler taşımış ve Yaylalar'da yürümüşü.

Josette kâsedeki tüm çilekleri ona verdi, birkaç tanesini de kendisi için aldı; karşı konulamayacak kadar lezzetli görünüyorlardı. Taze ve olgun, tatlı krema tarafından yumuşatılmış, ağzında parlak, keskin bir tada dönüştüler.

Kase boşalmadan önce Josette kendini Will'in kucağında buldu, oyun oynadıklarını, birilerinin izleyebileceğini unutmuştu. Birlikte meyvelerin tadını çıkardılar, Will onun dudaklarından meyve suyunu öptü, Josette de Will'in dudaklarındaki kremanın tadına baktı.

Kolları keten gömleğini takip ederek onu kucakladı, saten pantolonu sert bacakları tarafından ısıtıldı. Josette son parmak dolusu kremayı yedirmek için onun göğsüne sarıldı.

Will ağzını onun parmak ucuna kapattı ve hafifçe emdi. İçindeki sıcaklık akkor haline geldi ve kalbinin etrafını sardı.

Acele etmeden parmağının altını yaladı. "Yatağa gitmeliyiz aşkım. Şafak söktü bile."

Pencerenin perdelerinin etrafındaki yarıklara vuran gri renk, uzun bir yaz gününün daha habercisiydi.

Hayal kırıklığı Josette'e acı verdi ve isteksizce onun kucağından kaydı. "Güneşin bu kadar çabuk doğmasına alışık değilim."

"Yaylalar için yazın gündüz, kışın gece vardır."

Will kollarını çilek lekeli gömlekten kurtardı ve harap olmuş şeyi köşeye fırlattı. Pantolon ve çoraplarıyla mumları söndürdü.

Yatağa giden yolu sadece sönmekte olan ateş aydınlatıyordu. Yatak perdelerinin yanındaki derin gölgede Will, Josette'in giysilerinin bağcıklarını çözdü ve kancalarını çıkardı, elleri becerikli ve emindi. Josette'i kombinezonuna kadar soydu, sonra da altına girebilmesi için yatak örtülerini tuttu. Adamın vücudu odanın geri kalanını görmesini engelledi ve karanlık onu gizlemeyi bitirdi. Bir gözlemci -eğer izleyen biri varsa- Josette içeri girip çenesine kadar örtünürken sadece yatak örtülerinin telaşını görecekti.

Will çoraplarını ve pantolonunu daha yavaşça çıkardı ve sonra üzerinde sadece teni varken, Josette için bir gecelikte birlikte ateşin yanında ısınması için bırakılmış olan geceliğe uzandı.

Uzun boylu, çıplak ve sandalyede oynadıkları için yarı sertleşmiş Will'in görüntüsü her izleyiciyi tatmin etmeliydi. Josette'in bakışlarını ona dikmesine neden olduğu kesindi.

Ona bir ilişki olmayacağını, ayrı yatak odalarında kalacaklarını söylemişti. Kader ve Leydi Bentley aksini dikte etmişti. Josette'in kararları çözülüyor, parçalanıyordu ve bu kadar çabuk çözüleceğini bilip bilmediğini merak ediyordu.

Will telaşsızca geceliğini giydi ve yatağa tırmandı, etrafındaki perdeleri kapatarak Josette'e sıcak geceliğini giymesi için mahremiyet sağladı.

Uzandıklarında ona sarıldı. "İyi uykular aşkım," dedi onu kendine doğru çekerek. "Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Beline doladığı güçlü kolu güven veriyordu, arkasındaki bedeni bir koruma duvarıydı.

Ama beni Will'den kim koruyacak? Josette, yolculuğun ve gece eğlencelerinin verdiği yorgunlukla uykulu bir şekilde merak etti.

Uykuya , cevap geldi. *Öyle.*

* * *

Will uyumak istemiyordu ama yorgunluğun yanı sıra Josette'in rahatlığı da onu bunalıtmıştı. Uykusunu kontrol etmeyi öğrenmişti -uzun süre uykusuz kalmayı, sonra da kendini toparlamak için günlerce uykuya dalmayı- ama Josette'le birlikteyken, öz disiplini onu terk etmişti.

Bir kez olsun rüya görmedi ve saatler sonra uyandı. Yatağın perdeleri arasındaki çatlağa bir bakış ve uzun deneyimler ona saatin öğlen olduğunu söyledi.

Josette ona doğru kıvrılmış, yüzü rahatlamış bir halde uyudu. Josette'in bu halini seviyordu, tüm gerginlik onu terk ettiğinde ve o sadece uykunun tatlı rahatlamasının tadını çıkarıyordu.

Will bugün odayı arayacak ve gözetleme deliklerini ya da diğer açıklıkları kapatacaktı. Dün bunu yapacak zamanı olmamıştı ve odaya her girdiğinde sürekli bir hizmetçi ya da diğeri odada oluyordu; giysilerini boşaltıyor, yatağı düzeltiyor, ateşi yakıyordu. Leydi Bentley bu kadar şeffaf olmasaydı gözetleme deliklerinden haberi olmayacaktı.

"Bunları çok seveceksin," demişti çilek dolu kâseyi adamın eline tutuştururken. "Sen ve sevgili karın. Ben de senin onlardan keyif almanın tadını çıkaracağım."

Gizemli görünüp uzaklaşmıştı ve Will, onları izlemenin bir yolu olduğu sonucuna varmıştı.

Zavallı kadın. Belli ki bedensel tatmin için yanıp tutuşuyordu ve kocası yatakla ilgili her şeyden rahatsız görünüyordu. Burada bu kadar çok genç erkek olmasına şaşmamalı, aralarında eşlerine aşık olmadıkları belli olanlar da vardı.

Ama Will, Leydi Bentley'ye acımakla birlikte, onu Josette'le birlikte izlemenin röntgenci tatminini ona yaşatmayacak ya da Josette'e bakmasına hiç izin vermeyecekti.

Will başını Josette'in yastığına koymuş, yakınlıklarının tadını çıkarıyordu. Yakında sadece yataktaki yakınlık değil, birlikte geçirdikleri zaman da sona erecekti. Bir şeyler keşfedecekler ya da hiçbir şey keşfetmeyecekler ve Josette'in onu yine kol mesafesinde tutacağı kaleye döneceklerdi. Yapabildiği kadarını yapmak en iyisiydi.

Josette kıpırdandı. Gerinirken mırıldandı, sonra yuvarlandı ve ona yaslandı. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Günaydın sevgilim," dedi Will, dinleyenler olursa diye Sir William'ın ses tonunu benimseyerek. "İyi uyudun mu?"

İlk şaşkın bakıştan sonra Josette nerede ve neden olduğunu ve Will'in neden onun yanında yattığını anladı. Will, Josette'in yataktan fırlamasına ya da yataktan kalkmasını önermesine hazırlandı ama Josette rahatladı ve Will'e sokuldu.

"İnanılmaz derecede iyi, efendim. Temiz hava, güzel çilekler..."

"Ve güzel bir yatak. Oldukça rahat. Seninle birlikte." Sonuncusunu alçak bir sesle söyledi, gerçekte.

Josette'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Bugün ne yapacağız?"

Will ona yavaşça bir gülümseme gönderdi ve kızarıklığının daha da artmasından hoşlandı. "Sör Harmon mükemmel balık avlandığını söylüyor. Akşam yemeğindeki lezzetli balıklar da bunu kanıtlıyor. Belki bir sonraki yemeğimizi ben yakalarım."

"Ah, erkekler ve balıkçılıkları." Josette onu şakacı bir şekilde itti. "Sanırım geride kalıp nakış işlemem gerekiyor?"

"Nakış işliyor musun? Hiç bilmiyordum. Belki ev sahibemiz ve diğer hanımlar size biraz eğlence sağlarlar."

Will kendini tam da kendi çıkarlarının peşinde koşan ve karısının onun yokluğunda neler yaptığını bilmeyen ya da umursamayan bir koca gibi gösteriyordu.

Josette'i kendisiyle evlenmeye ikna ettiğinde, onun nelerden hoşlandığını, tüm ilgi alanlarını keşfetmeyi kendine iş edineceğine yemin etti. Onun dikkatini dağıtacak. Will'e göre, karısını görmezden gelen bir adam, karısı *onu* görmezden gelmeye başladığında şaşırılmamalıydı.

Şimdilik Josette onun gecelikli bedenine yaslanmıştı, üzerinde sadece bir gecelik vardı. Yatağın kalın perdeleri kapatılmıştı ve dışarıda aydınlık bir öğle vakti olmasına aldırmadan gölgeler hüküm sürüyordu.

Will bir eliyle Josette'in yüzünü kavradı ve onu öptü.

Korktuğu gibi onu itmek yerine Josette öpücüğe doğru yükseldi, vücudu uykudan sıcacıktı. Sevgi dolu bir kadındı, asla tutmazdı. Glenna'ya olan bariz sevgisinde bunu göstermişti ve ne zaman Will'le birlikte olsa ...

Durdurulamazlardı.

Will ona doğru eğildi, ona karşı açlık duyuyordu. Josette'in küçük bedeni Will'in büyük bedenine uyuyordu ve sanki Will'in her yerine dokunmak istercesine ona doğru uzanıyordu.

Ağzında bir sıcaklık vardı, parmakları da adamın sırtında, kalçalarında, poposundaydı. Çok uzun zaman olmuştu, çok uzun yıllar. Will, kız ona dokundukça onu okşuyor, öpücüklerinin tadını çıkarıyordu.

Onu yumuşaklıkla ve aynı zamanda güçle kucakladı. Josette güzellik, nezaket ve dayanıklılıktı. Will'in hayatındaki korkunç her şey Josette'in büyüüne yenik düşerek uzaklaştı ve ona ulaşamaz hale geldi.

Etrafını saran kargaşaya, onu her vuran tehlikeye karşı onu tuttu, bir şekilde acıyı saptırdı, böylece ona zarar veremedi.

Gecelik, Will'in bacaklarının arasına kayarken kalçasını açıkta bırakıyor, geceliğin ince kumaşı, onun sıcaklığına dokunmasına izin vermek için kenara çekiliyordu. İkisi de yarı giyinikken bile onu nasıl tatmin edeceğini biliyordu, her zaman biliyordu, onun kontrolünü ve soğukkanlılığını kaybetmesine neyin neden olduğunu biliyordu.

Onun dokunuşuyla yüzü gerildi ve sonra Will, Josette'in kendini rahat bırakmasını izledi. Yalnız oldukları bir yerdeydiler, yatağın etrafındaki kalın perdeler onları olası izleyicilerden koruyordu.

Will'in öpücüğü onun yumuşak iniltisini gizledi. Onu kavradı, kendini Will'in kalçasına sürüyor, sıcak sürtünmeden zevk alıyordu. Will onun için acı çekiyordu, sertliği onu ve yatak örtülerini çarparak tatmin ediyordu.

Bu hareket onda boşalmak, Josette'in içine girip onu doldurmak isteği uyandırdı ama Will içgüdülerini bastırdı. Josette bu maskaralığa rıza göstermişti ve sadece istediğini alarak ona borcunu ödemeyecekti.

Öte yandan, bu cezalandırıcıydı. Will tam kalkıp kendini yataktan ve kadından uzaklaştırmak üzereydi ki Josette onu yakaladı ve

Onu.

Kız ona karşı kıpırdandı ve adam kızın mantığını bir kenara bırakıp saflaştığını gördü.

Duyguların kontrolü ele geçirmesi. Will o zaman hareket ederse lanet olsun. Josette gözlerini açtı, serbest kaldığını haykırırken gülümsemesi genişledi.

Çok uzun bir süre zevk aldı, Will onu tutmak ve içine girmesini engellemek için çaba sarf etmekten titriyordu. Ölüyordu ama güçlü bir adamdı. Daha önce hayal kırıklığıyla yaşamayı öğrenmişti.

"Çok güzelsin aşkım," diye fısıldadı, sözleri kızın çığlıkları arasında boğuldu. "Çok güzelsin. Benim J- Benim tatlım."

Şimdi bile onun adını söyleyemiyordu. Will ve Josette olamazlardı.

Bir gün -bir gün, diye yemin etti- dünyayı dışlayacak ve sadece kendileri olacaklardı.

"William," diye nefes nefese kaldı.

Josette onu ezici bir şekilde kavradı. Will memnuniyetle onun üzerine düştü ve gücünü kucakladı. Bu kadın sevmeye değerdi. Onu tüm gücüyle koruyacaktı ve yakında bir gün onun olacaktı.

* * *

Sıkıcı bir gün daha. Will, bu evin sakinlerinin birbirlerini öldürmeden nasıl var olduklarını merak etmeye başladı.

Kapıların ardındaki İskoç toprakları capcanlı bir güzelliğe, sürekli değişen bir ihtişama sahipti ama bu insanlar kendilerini içeriye kapatmış, pencerelerden dışarı bakmaya bile tenezzül etmiyorlardı. Onlar için İskoçya Dağlık Bölgesi zar zor tahammül edilebilen bir sürgün yeri idi, Will ise oraya evim demek için savaşıyordu.

Sör Harmon, Kaptan Ellis'i kendisine ve Will'e balığa katılmaya davet etti. Ellis kabul etmeye başladı ama Josette'in geride kaldığını fark edince fikrini değiştirdi.

Will de neredeyse fikrini değiştirecekti ama Josette'in gizli bakışı onu yoluna devam etmeye zorladı. Josette kendi başının çaresine bakabilecek cesarete, zekâya, kaynaklara ve yeteneğe sahipti -Will bunu biliyordu. Ama Kaptan Ellis gibi bir bekçi köpeğinin onu koruması da rahatlatıcıydı.

Will, Josette'e veda öpücüğü verdi ve öpücüğün, diğerlerinin küçümseyen ya da bilen bakışlar atmasına neden olacak kadar sıcak olmasına izin verdi. Josette'i, tahmin ettiği gibi nakış işleyen hanımlara karşı kibar olmaya çalışırken bıraktı ve Sör Harmon'a nemli yaz gününde eşlik etmek için oltalarını omuzladı.

Rüzgâr tazeydi, İskoç yazının kısa süren ihtişamı içinde gün ılıktı. Havada asılı duran sis, gölün üzerinden akıp gidiyordu.

Will, Sör Harmon ve maiyetinin arkasından kayalığa doğru yürüdü; adam, etrafında sürekli iki ya da üç hizmetkâr olmadan hareket edemezdi. Bunlardan biri, bir gün önce Will ve Josette'e çeşmelerin etrafında rehberlik eden genç adamdı. Uşaklar en azından kırmızı saten paltolarını ve pantolonlarını çıkarmış, rutubete karşı daha mantıklı, soluk renkli yünler giymişlerdi.

Will'in Josette'le ilgili düşünceleri dikkatini elindeki işten uzaklaştırdı. Bu düşünceler çoğunlukla onun sıcaklığı, kokusu ve altındaki bedeniyle ilgiliydi. Onun güzelliği ruhunu istila etmişti.

Ondan nasıl bu kadar uzun süre uzak kalabilmişti? Basit: Will ona giderse, Londra'da bir pansiyon işletmeleri, Fransa'ya çekilmeleri ya da İskoçya'nın ücra bir köşesinde bir kulübede kamp kurmaları fark etmeksizin, onunla kalmak için hayatının geri kalanını bir kenara atacağını biliyordu. Önemli olan ikisinin birlikte olmasıydı.

Josette'in bunu istemesine gerek yoktu. Arkadaş canlısı olduklarına ve oyuna kolaylıkla dahil olduklarına katılıyordu. Ama Will Mackenzie'nin değişken rüzgârından ve hayatını ya da onun için daha da önemlisi kızının hayatını riske atabilecek sürekli tehlikeden hoşlanmıyordu.

Tehlikeli sırların peşinde koşmaktan, tehlikeli adamları gizlice avlamaktan vazgeçeceğini söylese ona inanır mıydı? Büyük ihtimalle inanmazdı.

O zaman onu ikna etmesi gerekecekti.

Sör Harmon zayıf bir konuşmacı olduğunu kanıtlamış olsa da, balıkçılık hakkında çok şey biliyor gibiydi. Will'in kıyıdaki yerini seçti ve hizmetkârlarına tabureler, direkler ve ayrıca tepenin biraz yukarısında yemek yiyecekleri oldukça özenli bir çadır kurmaları talimatını verdi.

Sör Harmon, onlar repliklerini atarken hiç konuşmadı. Will, Sör William olarak gevezelik etmeye başladı ama Sör Harmon ona ters ters bakınca utanç verici bir sessizliğe büründü. "Doğru balık." Will bakışlarını yavaşça dalgalanan göle çevirdi. "Öyle olmalı.

Sessiz ol."

Bu Will'e onaylayan bir baş selamı kazandırdı. Becerikli bir şekilde balık tutarak ve birkaçını çabucak yakalayarak Sör Harmon'dan daha fazla onay aldı.

Will, Sör Harmon'ın kendisini övmesi üzerine, "İsviçre'de yapacak başka bir şey yok," dedi. "Şey, o ve tırmanmak. Orada iyi balık tutulur."

"Lucerne'de miydiniz?" Sör Harmon sordu.

"Ve Basel. Güzel şehir." Will hayatının bir yılını orada geçirmişti, bu yüzden William ve Anna'nın gezisi için orayı seçmişti.

"Basel'de arkadaşlarım vardı." Sör Harmon oltasını suya attı. "Hottingen'de yaşadım."

Sör Harmon, Zürih yakınlarındaki bir kasabanın adını söylerken Will şaşkın görünmeye çalışıyordu. "Orasının Basel'de olduğunu sanmıyorum. Ama biz daha çok Ren Nehri'nin güneyinde kaldık. Basler Münster yakınlarında."

Sör Harmon kaşlarını kaldırdı. "Ah. Şey, belki de onu yanlış tanımışımdır."

Will'i test ediyordu. İlginçti. Belki de adam görüldüğü kadar zayıf fikirli değildi.

Bir süre avlandılar, atılan oltaların yumuşak şıptısı ve yemi inceleyen bir balığın sıçraması dışında ses yoktu. Sessiz sisin içinde balıklar iyi ısırды ve iki adam güzel bir yığın biriktirdi.

"Yemek için eve dönmenize gerek yok," dedi Sör Harmon. "Tabii aceleyle karınızın yanına dönmek istemiyorsanız." Will'e onaylamayan bir bakış attıktan sonra balıkları koyu tenli uşağı uzattı.

Will ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Sevgili kızım şüphesiz benden bir süreliğine kurtulduğuna seviniyordur. Onun cebinde yaşamaya meyilliyim."

"Evinizin kombinezonlar tarafından yönetilmediğine dikkat edin." Sör Harmon sopasını omuzladı. "Bana güvenin."

"Ama karımın kombinezonları çok güzeldir. Özellikle de onun üzerinden çıkarken." Will kahkahalarla güldü ve Sör Harmon ona onaylamayan bir bakış fırlattı. Kesinlikle bedensel tutkulara düşkün bir adam değildi.

Çadıra ulaştılar. Koyu tenli uşak çadırın arkasındaki balıkları temizlemeye başlamış, bir diğeri ise yemek pişirmek için ateş yakmıştı. Çadırın içine çarşaf ve gümüşlerle bir masa kurmuşlardı ve üçüncü uşak koyu kırmızı şarap dolduruyordu.

"Viski yok mu?" Will neşeyle sordu.

Sör Harmon hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. "Benim evimde olmaz. Pis şeyler. Bağırsaklarınızı yok eder."

Will, kardeşi Malcolm'un içki fabrikasındaki tadım günlerini düşündü; imbikteki bakır ve buhar kokularını, yillandırma odasındaki yumuşak meşe kokusunu, şarap fiçilerinin yakıldığı ve viski için kullanılmak üzere yeniden inşa edildiği kümesin buruk, dumanlı kokusunu soludu.

Mal, üç yıllık kış uykusundan çıkan ilk fiçiyi açar ve kardeşler kadehlerini kaldırıp tadına bakarlardı. Mal'ın tadım odasında yayılırlar, gülerler, içerler, korkunç şakalar yaparlar, farkında olmadan mutlu olurlardı.

Her şeyi sana geri vereceğim, Runt, diye yemin etti Will sessizce. Sana söz veriyorum.

Sör Harmon ve Will tekrar çadırdan dışarı çıktılar ve şimdi Sör Harmon, elindeki şarap kadehini sisten koruyarak suya doğru bakıyordu.

Will, koyu tenli uşağın onu izlediğini, balıkla uğraşırken gözlerinin yana kaydığını fark etti. bakışları, yüzündeki nefret açıkça belli olan Sör Harmon'a yöneldi.

Will ona doğru ilerlerken, diğer uşaklar da aniden bir şey isteyebilir diye Sör Harmon'ı takip ettiler.

Will, "Kötü görünümlü bir bıçak," dedi.

Genç adam ayağa kalktı ve bıçağına baktı - ucunda küçük bir kanca olan uzun ince bir bıçak.

"İçini boşaltmak için en iyisi," dedi.

"Tahmin ediyorum. Adın ne, delikanlı?"

"John."

Sör Harmon evindeki her uşağı "John" derdi. "Yani gerçek adın."

Uşak Will'e asık suratla baktı. "Henri."

Will usulca, "Bunu asla yapamayacaksın Henri," dedi. "Çok fazla tanık var."

Henri itiraz etmedi ya da öfkelenmedi. Sadece Will'e korku ve öfkeyle baktı, öyle ki Will onun bir süredir öfkesini bastırmaya çalıştığını biliyordu.

"Beni tutuklayacak mısınız?" Henri'nin sesi meydan okurcasına çıkıyordu.

"Balığın içini boşaltmak için mi? Bıçak sadece balığın içinde kalırsa olmaz. Ne yapmayı planlıyordun? Sürünerek mi yaklaşacaktın? Yoksa sadece saldırmayı mı? Diğer çocuklar sana izin vermez, biliyorsun. Büyük ihtimalle seni durdurmadıkları için onlar da asılırlar."

Henri sanki bunu hiç düşünmemiş gibi gözlerini kırptırdı. Bir hizmetkâr efendisini öldürdüğünde, genellikle diğer hizmetkârlar da suçlanırdı. Güçlü bir adam bu masumları yargılayabilir ve mahkûm ettirebilirdi.

Henri inatla, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum efendim," dedi. "Ustanın benden istediği gibi balık temizliyorum."

Will ona sakın bir sesle, "İntikamı anlıyorum Henri," dedi. "İnan bana. Ama bunu yapmanın daha iyi yolları var. Yakalanmayacağın yollar."

Henri'nin güvenini olmasa bile ilgisini kazandığını gördü. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum, efendim."

"Seninle bu konuda konuşmak istiyorum. Ama şimdi olmaz," dedi Will çabucak. Sör Harmon çadıra doğru geri dönmüştü. "Daha sonra. Bahçeleri görmek için bir kez daha can atacağım. O zaman anlatırsın."

Henri'nin kabul etmesini beklemedi. Will, Sör William suratına büründü ve Sör Harmon'a katılarak çadıra girip yemeklerini beklemek üzere oturdular.

"Sir Harmon," dedi Will dostça, uşaklardan biri onlara kan kırmızısı hock'tan biraz daha doldururken. "Benim gibi genç bir adam acilen paraya ihtiyaç duyarsa ne yapmalı? Çok çabuk mu? Herhangi bir tavsiyeniz var mı?"

Bölüm 12

Sör Harmon kadehini dudaklarına götürürken dondu kaldı. "Bana para için mi dokunuyorsun, genç adam?"

"Hayır, hayır, hayır," dedi Will hemen, soluk soluğa bir kahkaha atarak. "Asla varsayımında bulunmam. Ama..." Omuz silkti. "Nasıl olabileceğini bilirsin. Karım, sağ olsun, evlendiğimizde iyi bir servete sahipti, ama bir şey ve başka bir şeyle ... Sevgili jel her şeyin en iyisine sahip olmalı, biliyorsun."

Sör Harmon acımasızca, "Savurganca yaşadın ve müdürü ezip geçtin," dedi. "Aptalca."

"Katılıyorum. İkimiz de pek akıllı sayılmayız. Öte yandan, iş adamımız bizi hayal kırıklığına uğrattı. İnsanın iş adamının onu zorluklardan uzak tutması gerekir, değil mi?"

Sör Harmon homurdandı. "Bir iş adamı sadece ücretini ister. İyi ve sağlam yatırımlar zenginliğe giden yoldur, efendim, ama elde edilecek çok az şey var. Bildiğiniz gibi ben paramı kolonilerden kazandım. Benim tavsiyem oraya gitmeniz. Toprak ucuz, kral Yeni Dünya'nın nimetlerini toplayıp eve getirecek adamlar istiyor. Ekici olun. Tütün ya da şeker . Karına kısa sürede yeni ve güzel elbiseler giydirebilirsin."

"Ekici mi?" Will kaşlarını kaldırdı. "Nasıl çiftçilik yapılacağı hakkında en ufak bir fikrim yok, özellikle de yabancı bir iklimde. Babamın küçük arpa ve patates tarlalarını zar zor anladım."

Sör Harmon sabırsızlıkla, "Bu işten anlayan adamları işe alıyorsunuz," dedi. "Ne zaman ekip ne zaman biçeceklerini, işçileri nereden bulacaklarını ve mahsulü nasıl satacaklarını bilirler."

"Sanırım kolonilerde bu işçiler köleleştiriliyor?" Will yüzünü buruşturdu. "Ben de köleliğe karşıyım. İnsanların köleleştirilmesini onaylamıyorum."

"İşin o tarafıyla da ilgilenecek birini bulursunuz."

Will, *ellerimi kirletmek zorunda kalmayacağım*, diye düşündü tiksintiyle.

"Ben olsam yemek yapardım." Will içini çekti. "Daha az seyahat içeren bir şey umuyordum. İngiltere ile Amsterdam arasındaki yolculukta perişan oluyorum. Denizde geçireceğim haftaları hayal bile edemiyorum." Bir mendil çıkardı ve sanki çoktan deniz tutmuş gibi alnını sildi.

"Biraz süt çocuğu , değil mi evlat?" Sör Harmon sordu. "Bundan utanmıyorum. Hanımlar beni hâlâ seviyor."

"Hımm." Sör Harmon ona şöyle bir baktı. "Sanırım öyle. Dişiler pek mantıklı değil. O zaman burada para bulman gerekecek. Yatırım için, anlarsın ya."

Sör Harmon parmaklarını şıklattı ve uşaklardan biri elinde bir kutuyla öne çıktı. Will, Sör Harmon'ın kutuyu açıp içinden bir avuç altın çıkarmasını bekliyordu ama o sadece iki pipo ve bir kese tütün çıkardı.

Will'e bir pipo uzattı ve kendi piposunu doldurmaya başladı. Will, karakterinin ara sıra pipo içmekten zevk alacak kadar erkek olması gerektiğine karar verdi ve tütün kesesini kabul etti. Konyağa batırılmış güzel kokulu tütünü kâseye sıkıştırdı ve uşağın yakmasına izin verdi.

"Size yardımcı olabilirim," dedi Sör Harmon birkaç dakika tüttürdükten sonra, çadır keskin bir dumanla dolmuştu. "Elbette bir iyilik karşılığında."

Will, sesine yeterince ciddiyet katarak, "Çok minnettar olurum," dedi. "Yine de sizin için ne yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok."

Sör Harmon ona keskin bir bakış fırlattı. "Siz ve eşiniz çok seyahat ediyorsunuz. Bir şeyler duyduğunuzu, bir şeyler gördüğünüzü hayal ediyorum."

Will şaşkın görünmemek için kendini zor tuttu. "Öyle yapıyoruz. Gezip görmeyi, insanları ziyaret etmeyi seviyoruz. Gittiğimiz her yerde gördüğümüz misafirperverlik beni hayrete düşürüyor."

"Aynen öyle. Ve sohbete dalmakta hiç zorlanmıyorsunuz. İyi dinlerseniz, kendinize fayda sağlayabilecek bir şeyler öğrenebilirsiniz -gemiler veya politikacıların neyin peşinde olduğu veya Kıtada nerede savaşılabacağı hakkında ipuçları- bu da nereye yatırım yapacağınızı bilmenize yardımcı olabilir."

Will kaşlarını çatı ve sonra aydınlanmış gibi dik oturdu. "Hangi gemilerin geldiğini ya da birliklerimizin ne kadar silah aradığını mı soruyorsun? Ya da Fransız birliklerinin ne kadar silah istediğini. Herkesin bir şeyler satın alması gerekiyor."

"Sen zeki bir genç adamsın," dedi Sir Harmon cesaretlendirici bir tonla. "Kıtada kimin nereye hareket ettiğini ve ne planladığını bilmenin de faydası var. Böylece neye ihtiyaçları olduğunu ve hangi gemilerin onlara bir şeyler götürebileceğini, erzaklarını kimin sağladığını... bu tür şeyleri biliriz."

Tanrım, İngiliz Ordusu'na casusluk yapmaya çalışıyor, diye düşündü Will bıkkınlıkla. Ve pek de iyi değil.

"Anlıyorum," dedi, sanki üzerinde çalışıyormuş gibi. "Yani, ordu için tedarik ve sevkiyat yapan bu insanlara yatırım yapabilir ve paramızı geri kazanabiliriz, hatta daha fazlasını."

"Olayı kavramışsın evlat. Ama bu konuda başkalarına, hatta karına bile güvenmen iyi olmaz. Kadınlar para konularından anlamazlar, değil mi?"

Will'in Edinburgh'dan tanıdığı bir kadın vardı; kendisine küçük bir miktar nakit miras bırakıldığında, bunu yetenekli yatırımlarla büyük bir servete dönüştürmüştü. Londra'daki borsanın sürekli ziyaretçisiydi ve birçok şirketin yönetim kuruluna danışmanlık yapıyordu.

Will başını salladı. "Evet, hanımlar sevimli yaratıklar ama mali konularda pek becerikli değiller."

"Birbirimizi anladığımız için memnunum."

"Tekrar.." Will ustaca tereddüt etti. "Nereye yatırım yapacağınıza karar vermenize yardım etmeye hazırım ama bunu yapmak için çok az param var."

"Ben de oraya geliyorum. Size biraz borç verebilecek bir arkadaşım var. Elbette mümkün olan en kısa sürede geri ödenmek üzere."

Tüm bunların hiçbir anlamı olmayabilir -Sir Harmon bir başkasını ağına düşürmekten mutlu olan küçük bir düzenbaz olabilir, ama o zaman da İngiliz birliklerinin hareketleri hakkında sırlar satıyor ve bir Fransız altın sürüsünün üzerinde oturuyor olabilir.

Will bunu öğrenmek zorundaydı. Şatoda bekleyen kadınların, sürgündeki ailesinin, hapisteki ya da saklanan arkadaşlarının, kendisinin ve en önemlisi Josette'in iyiliği için bu ipucunu takip etmeliydi.

Will, "Elbette," dedi. "Kendimi sizin ellerinize teslim ediyorum." Sandalyesinden eğilerek kalktı ve kadehini Sör Harmon'a doğru kaldırdı.

* * *

Josette sıkıcı bir öğleden sonra geçirmiş, hapsedildiği yerde acı çekmişti. Korktuğu gibi, Leydi Bentley salonda oturup ipek üzerine nakış işlemekten ve dedikodu yapmaktan başka bir şey istemiyordu. Ev sahibelerini memnun etmek isteyen diğer hanımlar da aynı şeyi yaptı ve orada bulunmayan her hanım ve beyefendiye kurdele kesmeye başladılar.

Kocaları kâğıt ya da zar oynamadıkları zamanlarda etrafta dolaşıyor, biri klavikordda boş boş melodiler seçiyordu. Evde kapalı kalmaktan pek memnun görünmüyorlardı ama geniş bahçede bile yürüyüşe çıkmaları önerildiğinde dehşetle karşılanıyorlardı.

Josette sabırsızlığını bastırdı ve konuşulanları dikkatle dinledi. Kadınlar genellikle evlerde, iş yerlerinde, bankalarda ve siyasi arenada olup bitenler hakkında beylerin anladığından ya da onlara hak verdiklerinden çok daha fazla şey bilirlerdi.

Ancak Leydi Bentley erkek anatomisine, özellikle de anatominin bir parçasının büyüklüğüne takmış gibiydi. Uzun boylu, büyük elli ya da büyük burunlu bir erkek -hatta büyük dirsekler bile- buna uygun büyüklükte başka özelliklere sahip olmalıydı.

Leydi Bentley bu şakaları yaparken Josette'e bariz bakışlar attı. Will Gerçekten de uzun boyluydu, elleri büyüktü ve burnu da dirsekleri gibi vücudunun geri kalanıyla orantılıydı.

Ama Leydi Bentley, Josette'in Will'in sikinin tam boyutlarını anlatacağına inandıysa, çok yanılmıştı. Josette'in tam olarak ölçme fırsatı olmamıştı, ama muhtemelen elleriyle yaklaşık olarak ölçebilirdi.

Sör William'ın ismiyle çok eğlenildi ve Josette'e ona Willie dediğinde kızarıp kızarmadığı soruldu.

"Mutlu William, mutlu Will," diye bağırdı Leydi Bentley. "Ama sert Willie en çok karısını mutlu eder."

Hanımlar kahkahalara boğuldu. Yan odadaki erkekler şaşkınlıkla onlara baktı, bu da hanımları daha da neşelendirdi.

Josette de onlarla birlikte gülüyor ve keşke şatoda kalsaydım . Oradaki hanımlar da Londra'daki kiracıları gibi müstehcen konuşmalar yapmıyor değildi. Ama Will hakkında şaka yapmıyorlardı, Josette'in sevdiği adam için gözlerinde açlık yoktu.

Bu ürkütücü kelime anlamsız konuşmayı böldü ve Josette'in keskin bir nefes almasına neden oldu.

Will bu sabah ona karşı soğuk davranma konusundaki iyi niyetini, onu kolayca neşelendirdiğinde boşa çıkarmıştı. Onu kendisinden uzak tutacağını hiç söylememiş de olabilirdi. Josette hiçbir şey söylememiş olmayı diledi; Will'in onu sadece dokunuşuyla baştan çıkarmış olması daha az utanç verici olurdu.

Ani bir gürültüyle Sör Harmon, Will ve hizmetkârların dönüşü duyuldu ve Josette rahat bir nefes aldı.

Will keşif gezisinden temizlenmiş olarak salonda belirdiğinde Leydi Bentley, Josette'e sinsice gülümsedi.

"Bahçede bir tur atalım mı, ihtiyar?" diye sordu Josette'e. "Hava neredeyse ısındı. Dünyanın bu cahil bölgesinde ne kadar sıcaksa o kadar sıcak."

Leydi Bentley, Josette'e ters bir bakış atarak, "Yazlık evin yanındaki köşe oldukça güzel," dedi. "Ve تنها."

Will kıkırdayan kadınlara şaşkın şaşkın baktı ama kolunu Josette'e uzattı.

Dirseğinin dışarıda kaldığını görünce kahkahalar daha da arttı. " giyinin, Leydi Jacobs," dedi kadınlardan biri. "Ve eldivenlerinizi giydiğinizden emin olun, Sör William."

Will, ince deri bir eldivenle kaplı elini kaldırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. Hanımlar neşeyle yere yığıldı ve Leydi Bentley'nin gözleri sevinçle parladı.

Josette, Will'i fiskiyelerin arasındaki patikadan aşağı yukarı sürüklerken, "Tanrı'ya şükür hiçbiri dışarı adım atmaya cesaret edemiyor," dedi. "Çılgılık atacağımı sandım."

"Sıkıcıydı, mi?"

"Korkutucu, daha doğrusu. Size yalvarıyorum, bu evin koridorlarında yalnız dolaşmayın. Kim bilir ne zaman bir odaya sürüklenirsiniz ve horoz sopanız ölçüme tabi tutulur."

"O da ne kızım?" Will ona şaşkın bir bakış attı, sonra kıkırdadı. "Korkunç."

"Şaka yapmıyorum." Josette onu daha yakına çekti. "Hanımlar eve tıkılmış durumda ve beyler onlara pek ilgi göstermiyor. Hepsi de oyalanmak için yanıp tutuşuyor."

Will, "Daha fazla kalmamız gerekemeyebilir," dedi. "Sör Harmon beni borç para verecek bir arkadaşına göndereceğini söyledi. Bunun altınla bir ilgisi olmayabilir ama şansımı denemeliyim."

Josette canlandı. "Bir şans bile mükemmel bir haber. Sör Harmon bu arkadaş hakkında ne dedi?"

"Küçük, ama buraya sana bunu anlatmaya gelmedim." "Oh, o zaman ne-"

Will üç çıplak kalçalı adamın çeşmesinin yanında durduğunda sözünü kesti. Çocuklar.

Bir uşak, balıkları taşımak için giydiği sağlam kıyafetlerle orada bekliyordu. dişli. Josette'in tahminine göre gençti, ergenlik çağının sonlarındaydı ve gençliğin verdiği zayıflık yakında cüsseye ve kaslara dönüşecekti. Şu anda yüzünde korku, güvensizlik ve umut vardı - bir hizmetçinin boş çehresinden olabildiğince uzaktı.

Will, delikanlıya takip etmesini işaret etti ve sanki bir Yunan adasından koparılıp buraya yerleştirilmiş gibi görünen küçük bir binaya doğru ilerledi. Josette, Leydi Bentley'nin bahsettiği yazlık ev olduğunu tahmin etti.

Oraya vardıklarında Will, "Bu Henri," dedi. İsmi Fransız usulü, *Ahn-ri* olarak telaffuz etti. "Karıma güvenilebilir, delikanlı."

Henri rahatlamış görünmüyordu.

"Olabilirim," dedi Josette. "Bu neyle ilgili?"

"Henri bana neden Sör Harmon'ın ölümünü düşünme gereği duyduğunu anlatacak," dedi Will, onun şaşkınlığı karşısında. "Nedenini bilmek istiyorum."

"Çünkü o bir katil," dedi Henri hiç tereddüt etmeden. "Antigua'da ailemi öldürdü, sonra da beni yanına alan İskoç aileyi öldürdü. Ailemi iki kez öldürdü ve bunun için ölmeli."

Bölüm 13

J osette, Henri'nin vahşi sözlerinden ve bahçelerin bu köşesinin güzelliğiyle hiç bağdaşmayan şiddetten ürktü.

"Ne oldu?" diye sordu .

Henri'nin gözleri utanmadan yaşlarla doldu. "Ailem Antigua'da köleydi. Sör Harmon çalıştığımız çiftliği devraldı. Orada yaşadığımı bilmiyordu, bizi hiç fark etmedi. Annemle babamı ve kız kardeşimi hastalanana kadar çalıştırdı ve daha fazla iş yapamayacak duruma geldiklerinde de kapı dışarı etti. Elimden geleni yaptım ama annem, babam ve kız kardeşim çok hastaydı, çok açtılar. Öldüler."

Josette dehşet içinde dinledi. "Ah, delikanlı. Çok özür dilerim."

"Kaçtım. İskoç bir aile bana yardım etti. Beni buraya getirdiler ve serbest bırakıldığımdan emin oldular. Belgeler bunu kanıtlıyor. Burada onlar için çalıştım. Böyle değildi."

Henri elini yazlık eve, bahçelere ve uzaktaki büyük malikâneye doğru salladı.

"Ve sonra *o* geldi," diye devam etti Henri. "Sir Harmon Dunbar'lardan nefret ediyordu -İskoç ailesi- Hint Adaları'nda onların düşmanıydı. Onlar misyonerdı ve bir köle isyanına neden olacaklarına ve tüm topraklarını ve parasını kaybedeceğine inanıyordu. Sir Harmon İngiltere'ye döndüğünde hükümete yalan söyledi ve Bay Dunbar'ın Kral'a Su üzerinden para gönderen bir Jakobit olduğunu söyledi. Ama değillerdi. Onlar masumdu. Tutuklanıp götürüldüler ve eminim ölmüşlerdir. Sör Harmon mülklerine el koydu ve tüm bunları inşa etti. Ben çalışmak için burada kaldım. O bilmiyor. Şimdi onu öldürüp kendimi denize atacağım ve intikamlarını alacağım. Beni neden durdurdun?" Will'e ters ters baktı.

Will, "Çünkü Sör Harmon'ın biraz daha hayatta kalmasına ihtiyacım var," dedi. "O çürümüş bir piç, kabul ediyorum. Ama onu öldürmek meseleleri çözmeyecek ve boğulmak hoş olmayan bir ölüm. Bu adam için ölmeye değmez."

Henri ona inanamayarak baktı. "Yaşamak için ne sebebim var ki? Değer verdiğim herkes gitti. Benden alındı."

"Biliyorum." Will genç adamın omzuna nazik bir el koydu. Henri yüzünü ama geri çekilmedi. "Sana yardım edebilirim delikanlı. Sör Harmon'ı alaşağı etmeye ne dersin? Muhtemelen onu tutuklatıp astırmak, hâlâ hayattalarsa Dunbar'ları serbest bırakmak ve ömrünün geri kalanını onun haksız kazançlarıyla geçirmek?"

Henri ikna olmamıştı. "Onu öldürmek daha hızlı olacaktır."

"Şart değil. Evde kalan süvari subayı Yüzbaşı Ellis, sizinle ne kadar aynı fikirde olursa olsun, sizi tutuklamak zorunda hissedecektir. O onurlu bir adam ve kurallara uyar. Öte yandan ben öyle değilim."

Henri, Will'in dokunuşundan irkildi. "Sana neden inanayım ki? Sen de onlardan birisin."

"Bana hakaret etmediğin için teşekkür ederim." Will'in sesinde biraz mizah vardı. "Ben o uydurma İngiliz veletlerinden biri değilim. Sana tam olarak kim olduğumu söylemeye hazır değilim ama inan bana delikanlı, Sör Harmon'ı istiyorum. Buraya onun işini bitirmeye geldim."

"Nasıl?" Henri'nin ses tonu kuşkuluydu ama en azından Will'in cevabını bekledi.

"Kendini ele vermesini sağlayacağım ve o zaman saygıdeğer Yüzbaşı Ellis'in onu gözaltına almaktan başka çaresi kalmayacak."

"Ve arkadaşları onu tekrar özgürlüğüne kavuşturacak," diye alay etti Henri.

"Eğer düşündüğüm gibi bir hainse, hayır. Sör Harmon'da bir kuruş kazanabilmek için öz annesini bile satabilecek bir adam seziyorum. Muhtemelen çoktan satmıştır."

Henri sabırsızlıkla dinledi. "Bu Dunbar'ları bulmama nasıl yardımcı olabilir?"

"İnsanları tanıyorum. O insanlar birçok şeyi bilen insanlar tanıyor. Ya da en azından onları bulabilirler." Will övünmüyor, hatta büyük bir özgüvenle konuşmuyordu. Sadece Josette'in doğru olduğunu bildiği gerçekleri dile getirdi.

Henri'nin kaşları yeniden çatıldı. "Sen gerçekte kimsin? Prens Charlie'nin kendisi değilsin, değil mi?"

"Yüce Tanrım, hayır. O aşırı kibirli ukala gibi ortalıkta dolaşırsam babam derimi yüzer. Ben sadece adaletle ilgileniyorum ve Sör Harmon bana çok yardımcı olacak bilgilere sahip olabilir. Söylesene delikanlı, bir hizmetçi olarak buranın giriş çıkışlarını öğrenmiş olmalısın. Sör Harmon'ın kimsenin bulmasını istemediği şeyler sakladığı bir yer var mı? Misafirlerinden, hizmetçilerinden, karısından?"

"İşte." Henri başparmağıyla sözde Yunan yazlık evini gösterdi. "Ana evdeki şarap mahzeninde de gizli bir oda var. Zaten o da gizli olduğunu düşünüyor."

"Ah." Will yazlık eve doğru yöneldi ve taş basamakları tırmanarak kapısına ulaştı. "Başlamak için kolay bir yer."

Henri, Josette'le birlikte onun peşinden giderken, "Kilitli," dedi. "Anahtarlar sadece Sör Harmon ve majordomoda var."

"Önemli değil."

Will cebinden bir çift ince tel çıkardı, kilidin önünde diz çöktü ve kilidi açmaya başladı. Josette ilgiyle, Henri ise kuşkuyla izledi. Bir dakikadan kısa bir süre içinde kilit tıkladı ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Will, "Pek de zorlu değil," dedi. "Bunu bir bebek bile seçebilir. Evde kimse mı?" diye seslendi.

Onları sessizlik karşıladı. Josette ev ahalisinden herhangi birinin burada olduğundan şüpheliydi; dışarı çıkmak zorunda kalmış olmalıydılar.

Yazlık evin içi, ana evin ihtişamı olmadan sade bir şekilde döşenmişti. Bir masa ve sandalyeler, bir kitaplık ve

kitaplar, bir sandalye ve kâğıtlarla dolu bir masa. Burası serindi, küçük şöminede ateş yoktu.

Aramadan bir şey çıkmadı. Will çok titizdi ve Josette'e de öyle olmasını öğretmişti. Henri katılmadan önce onları izledi.

Zemin sağlamdı, tünellere açılan tuzak kapıları yoktu. Will alayla, "Çok yeni," dedi. "Kaçış yolu, rahip deliği ya da kaçakçı tüneli yok. Eski günlerde kendine saygısı olan hiçbir İskoç böyle bir yer inşa etmezdi."

"Sör Harmon yaptırdı," diye doğruladı Henri. "Altı ay önce bitti."

"Yapardı. Pekâlâ." Will elinin tersiyle alnını sildi ve aramaya devam etti.

Ne sikke ya da külçe halinde Fransız altınıyla dolu bir tabut ne de onları böyle bir bulguya götürecek bir kâğıt ya da harita buldular. Oda Sör Harmon'ın atlar ve balıkçılıkla ilgili kitaplardan başka bir şey bulunmayan saklanma yeri gibi görünüyordu.

Will avuçlarını ovuşturarak daha canlı görünüyordu.

"Pekâlâ, o zaman," dedi. "Şarap mahzenine gidelim."

* * *

Ne Sör Harmon, ne Leydi Bentley ne de majordomo onları sorguladı ya da Henri'nin onları ana evin mahzenine götürmesini engellemeye çalıştı; Will bunu hiçbir şey bulamayacaklarına dair bir işaret olarak algıladı.

Gizlenme konusunda yetenekli bir adam, saklandığı yere yaklaşan birinden endişe duyduğunu belli etmezdi; gerginlik sadece saklanılan yeri ele verirdi. Ancak Sör Harmon yetenekli görünmüyordu; bu yüzden endişelenmemesi, Will'e onun mahzeninde hiçbir şey saklamadığını söylüyordu. Ama Will yine de aramazsa kendini asla affetmeyecekti.

Sör Harmon'ın pek çok şarap ve konyak fıçısı vardı. Will bir kez daha Malcolm'un yılın her günü üzerinde çalıştığı viskiyi, bir ana tavuk gibi mayşenin üzerinde nasıl gezindiğini ve yıllanmış bira fıçılarının arasında dolaşıp onlara dokunduğunu, onlarla *konuştuğunu* düşündü. Will, İngiliz ordusunun içki imalathanesini ve eskitme odasındaki tüm fıçıları tesadüfen gördüklerinde yaşadıkları sevinçli hayal etti ve derin öfkesi kaynadı.

Kilmorgan'ı düşüncelerinden uzaklaştırmaya, anıların yoğun acısını bastırmaya çalıştı. Will'in bir delikanlı olarak evden ayrılmaya hevesli olması ironikti, bir sürü huysuz adamla yaşamaktan bıkmıştı. Şimdi o günleri geri getirmek için her şeyini verebilirdi.

Bir varil yığınının arkasındaki küçük bir kapı ilgisini çekmişti, ayrıca varil raflarının raylar üzerinde olduğu ve kolayca hareket ettirilebileceği gerçeği de. Henri, Will'in rafları kenara kaydırmasına yardım etti ve bir kilit daha açtıktan sonra üçü birlikte küçük bir odaya baktılar; oda boştu.

Will iç çekerek, "Bu hayal kırıklığı yarattı," dedi. "Ama hatırlamaya değer."

Kapıyı kapattı, kazmalarıyla kilitledi ve Henri'yle birlikte varilleri tekrar kapının önüne itti.

"Oyun mu oynuyorsunuz?" diye seslendi Leydi Bentley.

Leydi Bentley, çantayı andıran şapkasının tüyleri sallanarak onlara doğru ilerlerken Will, Henri'ye hızla gölgelerin içine girmesini işaret etti. "Sen saklanıyorsun ve ben seni buluyorum, öyle mi?"

Josette, sağ olsun, tiz bir kahkaha attı. "Ne kadar hoş. Hayır, kocam kocanızın konyağını merak ediyordu. Ne kadar çok var." Ellerini iki yana açarak fıçı raflarına baktı.

Will içten içe sırtarak, Anna'nın yavan rolünü çok iyi oynadığını düşündü. Onu öpmek istiyordu. Tekrar öpmek.

"Sör Harmon içkisini seviyor." Leydi Bentley'nin sesi sinirli bir hal aldı. "Arkadaşları ona içki getiriyor ve yeni bir sevkiyatın gelmesinden hiç bu kadar memnun olmamıştı. Ömrü boyunca hepsini içemeyecek."

Will, "Misafirlerle paylaşma nezaketini gösteriyor," dedi. "Akşam yemeğinde daha fazlasını bekliyorum."

"Akşam yemeği olmayacak," diye açıkladı Leydi Bentley. "Yani yemek servis edilecek ama oturmayacağız. Biz balo salonunda dans ederken yemek salonunda bir ziyafet verilmesini emrettim. Ama şaşırmış görünüyorsunuz Leydi Jacobs, biz karar vermeden önce kocanızla yürümek için dışarı çıktığınızı unutmuşum." Heyecanlı bir kız gibi ellerini kavuşturdu. "Maskeli bir balo düzenliyoruz. Hemen yukarı çıkın, yoksa kostümlerinizi hazırlamaya vaktiniz olmayacak."

* * *

"Tüm o aptalca fikirler arasında..." Will, Leydi Bentley'nin geniş gardırobundan seçtiği ipek güllerle kaplı mavi ve pembe elbiseyi ona giydirirken Josette'in sözleri kesildi.

Will, birkaç yılını Avrupa saraylarına gidip gelerek geçirmiş, canı sıkılan bir kraliçe ya da resmi bir metres tarafından hayal edilen doğaçlama partilere alışmıştı. Onların konforlu dünyalarında doğaçlama eğlence sayılırdı.

Will, Josette'in kulağına, "Bir şeyler öğrenmek için daha çok zamanın var, canım," dedi.

Onun boynuna bir öpücük kondurdu. Kızın yüzünde beliren gülümseme, Will'in Bentley'leri cehenneme gönderip Josette'i gecenin geri kalanında yatağa götürmek istemesine neden oldu.

Will, Josette'in elbisesini bağlamayı bitirdi ve bir tarafında ipek çiçek spreyi olan dantelli maskesini takmasına yardım etti.

Will kostümünü, galeride asılı bulduğu bir sancaktan, majordomo Stelton'dan izin alarak yapmıştı. Omuzlardaki dikişleri dikmek ve pankartı -altın bir haç- ön tarafa yapıştırarak bir palto yapmak onun için kolay olmuştu.

Josette, "İğne kullanmakta çok beceriklisin," diye yorum yaptı.

"Zorla. Annesiz büyüdük ve altı delikanlı için kıyafet dikecek yeterli sayıda hizmetçi yoktu. Kendimiz için vardiya yapmayı öğrendik. Dikiş dikmek kullanışlı bir beceri."

İşini bitirdi ve paltosunu normal kıyafetlerinin üzerine çekti.

"Eski bir şövalye," dedi aynada kendini inceleyerek. "Sör William... Kim bilir nereli?"

"Haksızlık," dedi Josette. Bir tutam saçının üzerine taktığı peruğa çiçekler takmıştı. "Onu sadece akşam bittiğinde atman gerekiyor. Tüm bu telaştan kurtulmak için mücadele etmem gerekecek."

"Mücadele etmene yardım etmek benim için sorun değil." Will kollarını onun beline arkadan doladı ve açıkta kalan omzuna bir öpücük kondurdu.

Josette onun saçlarına dokundu ve Will'in kanı ısındı. Sör Harmon'dan, karısından ve onların aynı derecede tatsız misafirlerinden zaten bıkmıştı.

Şu anda kendini Josette'e gömmek ve acısını unutmak istiyordu. Bentley gibi adamlara ve Kral Geordie'nin ordularını İskoçya'dan atmanın kolay olacağını düşünen gayretli İskoçyalılar gibi aptallara lanet olsun. Onlar olmasaydı, Josette'in etrafında umursamadan kıvrılabilir, ikisi sıcak bir ekoseye sarılabilirdi.

Josette'in dokunuşu Will'i pişmanlık kuyusundan çıkardı. "İyi misin?"

Will başını salladı. "Hayır. Ama bunu atlatacağım. Her zaman ."

Josette onu izliyordu, güzel gözleri sıkıntılıydı. Will onun elini dudaklarına götürdü, öptü ve göğsündeki haça yapıştırdı.

"Aşağı inelim mi leydim?"

"Elbette, şövalyem."

Leydi Bentley çevredeki diğer İngilizlere haber göndermiş olmalıydı, çünkü balo salonu yaklaşık bir düzine çiftle dolmuştu. Hiçbiri İskoç değildi -bunu Will de hemen anlamıştı- ve hepsi de maskeliydi. Düşmanca bir vahşi doğanın ortasında olmalarına aldırmadan, eğlenmeye kararlı insanların neşeli tavırlarıyla konuşuyor ve gülüyorlardı.

Kaptan Ellis'in kostümden anladığı tek şey siyah bir maske ve koyu renk saçlarının üzerine çektiği üç boynuzlu bir attı. Will'e bir aşağı bir yukarı baktı. "Hangi tarikatın şövalyesi? Tanıyamadım."

"Kimsenin bilmediğinden eminim," diye yanıtladı Will. "İnsan evini süslemek için eski tarikatların sancaklarını satın alabilir. Benim kat kat büyük büyükbabam ünlü bir şövalyeydi, neden olmasın?"

Yaşlı Dan Mackenzie, klanının tüm düşmanlarıyla şimdi bile Mackenzie'nin damarlarında dolaşan bir vahşilikle savaştan vahşi bir adamdı. Durdurulamaz olduğu için kendisine düklük verilmişti ya da belki de İskoç kralı onu düklükle evcilleştirmeye çalışmıştı. Will'e söylendiğine göre işe yaramamıştı.

Kaptan Ellis kaşlarını çatı. Adam tedbirli olmayı severdi ve Will'in asla tedbirli olmadığına inanıyordu. Gerçi Yüzbaşı Ellis, ele geçirilen topları geri almak için bir avuç İskoç askerine karşı tek başına dumanın içinden hücum etmemişti. Mal onu püskürtmüştü ama büyük zorluklarla.

Will, çalmaya başlayan müzisyenlerin örtüsü altında Ellis'e, "Benimle sonra konuş," dedi. Çiftler bir minuet için kare şeklinde dizildiler.

Will, Josette'i dışarı çıkardı ve meydandaki diğer ikisini selamladı. O ve Josette minuet konusunda yetenekliydi; ne zaman bir araya gelseler sonunda bu dansı yapıyorlardı.

Josette zarıftı, ayakları zarıfçe hareket ediyor, basamaklardan geçerken etekleri baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu. Yüzü kızarmış, gözleri parlıyordu ve karşılaşp el ele tutuştuklarında Will'e attığı gülümsemede gerçek bir zevk vardı.

Minüet sona erdiğinde Will üzgündü. O ve ikinci beyefendi, Josette ve meydandaki diğer hanımefendiyi selamladılar ve hanımefendiler de nazıkçe reverans yaptılar.

Josette, Will'in koluna girdi ve başka bir dans oluşurken nefes almak için odada gezindiler.

Will'in gözüne bir şey takıldı, kılık değıştirmesini bozan ve gerçek Will'in kalbine çarpan bir aşinalık parıltısı. Bu bir uyumsuzluk sarsıntısıydı; geçmiş, puslu bir hayalet gibi şimdiki zamanla buluşmak için öne fırlıyordu.

"Bir dakika." Will ani bir dönüşle, içinde narin, kıvrık bacaklı bir kanepenin bulunduğu pencere boşluğuna yöneldi. "Sanırım bu benimkilerden biri. Evet, yemin ederim."

Koltuk, yaldızlı ahşaptan zarif bir şeydi ve ustalıkla işlenmiş lordlar ve leydilerden oluşan küçük bir sahne ile döşenmişti.

Josette şaşkınlıkla ona baktı. "Seninkilerden biri mi? Ne demek istiyorsun?"

"Fransa'dan Kilmorgan'a getirttim. Ön salonda duruyordu." Will ona doğru eğildi, parmağı hiç şaşmadan ön sol bacağının üstündeki döşemede bir deliğe gitti. "Evet, işte babamın Duncan'a bir viski bardağı fırlattığı yırtık. Yönünü değıştirmeye çalıştım ama kenarına takıldı."

Hayalet, görüşünü karartmak için yükselirken nefesi hızlandı. Will kendini yanmış evinden uzak tutmuştu; harabelere sadece bir kez dönmüş ve bir daha gitmemişti. Ama Fransız Kralı tarafından Will'e hediye edilen ve Will'in övgüyle söz ettiği bu mobilyayı görmek, Yaşlı Dan Mackenzie'den miras kalan kızıl öfkeyi harekete geçirdi.

Bu, ailesini yok edenler tarafından alınmış bir yağma, bir savaş ganimetiydi. Bu ganimetin *buraya*, aptal Sör Harmon'ın eline geçmiş olması, Will'in kaldıracabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Will." Josette'in yumuşak sesi öfkesini böldü.

Will kendini ona bakmaya zorladı. Josette onu uyarıyordu ama kara gözleri anlayış doluydu. O *biliyordu*.

Josette, Will'in hayatında neyi neden yaptığını anlayan tek kişiydi. Bir İskoçyalı'nın klanını toplayıp topraklarını koruyabildiği günler geride kalmıştı; İskoçya artık tek bir ülkeydi ve bir kalem darbesiyle Büyük Britanya adı verilen krallıkta toplanmıştı.

Will ailesini, entrikanın belirsiz dünyasında, yapabileceği tek şekilde savunmuştu. Sır ticareti yaparak İngiliz hükümetinin kapalı kapıları ardında gerçekte neler döndüğünü öğrenmiş ve bu bilgiyi ailesini ve arkadaşlarını korumak için kullanmıştır.

Sonunda, bu yeterli olmamıştı. Kilmorgan düşmüş, ailesi saklanmak üzere dağılmıştı. Tüm bunlar Will'in yeterince hızlı davranmaması, Jacobitler Prens Teàrlach'a katıldığında denizin ötesinden eve döndüğünde neler olacağını yeterince çabuk anlamaması yüzünden olmuştu.

Josette tekrar, "Will," diye fısıldadı.

"Benimle gel," dedi Will, sesinde hiddet vardı. Onu aniden odadan çıkarıp serin bahçeye götürdü.

Bölüm 14

Josette, Will onu uzun patikadan aşağıya, sessiz fısıkiyelerin etrafından, porsuk çitlerinin ve köşklerin yanından geçirip uzak bir kapıdan çıkarırken ona yetişebilmek için koşmak zorunda kaldı.

Dışarıda hava hâlâ aydınlıktı, gün ışığı gece yarısına kadar sürüyordu. Uzun alacakaranlık gökyüzünü altın sarısı bir mavilikle yıkıyordu.

Will tepeye doğru kıvrılan bir patika buldu, ev kısa sürede yeşil ve kahverenginin kıvrımları arasında kayboldu. Arkalarında, batı tarafında tepelerle çevrili, güneyde denize doğru kıvrılan, ışıltılı ve gri bir göl vardı. Yumuşak bir yağmur yağıyor, yeryüzünde patırdamaktan çok havayı sıvıyla dolduruyordu.

Will, ev ve resmi bahçe gözden kaybolunca durdu ve uzun bir nefes verdi. "Tanrılar aşkına Josette, burada ne işim var benim?"

Yalvarışı samimiydi, sesi ısırap doluydu.

Josette onun eldivenleri olmadan soğuk olan elini tuttu. "Aileni kurtarmak. Arkadaşlarını."

"Öyle miyim?" diye hırladı. "Her zaman yaptığım gibi lanet bir oyun oynuyorum. Kendimi oyuna o kadar kaptırmışım ki sonunun ne olması gerektiğini unutuyorum."

"Rolün içinde kaybolmak kolaydır," diye söze başladı Josette.

Will ondan uzaklaştı. Kollarını açarak, gölden gelen esintinin paltosunu kaldırmasına ve peruğunun kuyruğunu karıştırmasına izin verdi. Kılık değiştirmesi Josette'ten ne olduğunu gizleyemezdi; kendi topraklarında vahşi ve özgür bir İskoç.

Gökyüzüne doğru konuştu. "Alec bana soylu İngilizlerden oluşan bir kalabalığın içinde neredeyse çıldırmak üzere olduğunu söylediğinde, onun bir aptal olduğunu düşünmüştüm. Anlamsız bir gülümseme takınmalı ve İngiliz aptalların anlayamayacağı iğnelemeler yapmalıydı. Fark etmemiştim.

..." Josette'e doğru döndü. "Henri'nin Sör Harmon'ı öldürmesine izin vermeliyim ve diğerlerinin canı cehenneme."

"Bunu yaparsan altını bulamazsın."

"Altın." Will elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Öyle bir şeyin var olduğuna inanmıyorum Josie. En azından tek bir yerde olamaz. Bu bir rüya." Gözlerini göle dikti, vücudu sönmekte olan ışıkla aydınlanıyordu.

"Eğer var olmadığı doğruysa, ne yapacaksın?" Josette usulca sordu.

"Bu maskaralığa bir son verin. Yüzbaşı Ellis, Sör Harmon'ı casus ve olası bir hain olduğu şüphesiyle tutuklasın. Lanet olası kanepemi alın ve Kilmorgan'a geri verin. En azından oturacak bir şeyim olur."

"Hayır."

Will kıpırdamadan durdu, rüzgâr kahverengi peruğunun buklelerini kaldırarak kendi kırmızı saçlarının kaçmasına izin verdi. "O da neydi, genç kız?"

"Hayır dedim." Josette omuzlarını dikleştirdi. "Sör Harmon size para vermesi için bir adama göndereceğine söz verdi. Kim bilir? Fransız altını onda olabilir."

Will başını salladı. "Çok zor bir ihtimal. Muhtemelen Sör Harmon'ın cebindeki basit bir tefeci olacaktır."

"Almak istediğim bir şans. Buraya kadar geldik ve çok şeye katlandım. Şatoya geri dönüp hanımlara eski bir mobilya parçası gördüğünüz için onları hayal kırıklığına uğrattığımızı söylemeyeceğim."

Will ona dik dik baktı, gözlerindeki ıstırap çıplak ve çığdı. Josette, babasının evinden göz göre göre yağmalanan kanepeyi bulmanın sinirlerine dokunduğunu, en derin yaralarının üzerindeki sargıyı söküp attığını biliyordu.

Josette çok sert konuştuğu için özür dilemeye başladı ama Will'in acısı aniden kayboldu ve bir kakhaha patlattı.

"İyi bir kadın olduğun için sana şükürler olsun." Josette'in ellerini tuttu ve onu kendine çekti, sonra uzandı ve maskesini hızla çözdü. "Kimse senin gibi meselenin özüne inemez, Josie'm."

Kollarını Josette'e doladığında maskeyi fırlatıp attı. Will onu yukarı çekip dudaklarından sertçe öptüğünde Josette'in nefesi kesildi.

Brendi ve baharat tadı, öfke ve kakhaha, Will Mackenzie'nin karmaşıklığı. Öpüşme sertleşirken güçlü elleri onu destekledi, Will'in azabı ve kararlılığı ona ateş gibi geliyordu.

Yabani bir toprakta, sarp bir tepenin üzerinde durmuşlar, Highland'in oğlu sıkıca kök salmıştı. Toprak, Will'in içinden akıyor ve dokunuşları, öpüşleri ve kucaklayışıyla dışarı çıkıyordu. Josette, ilk tanıştıklarında ondaki İskoçya'ya özgü sağlamlığı hissetmişti ve şimdi eve döndüğünde bu sağlamlık içini dolduruyor, onu karşılıyordu.

Bıyıklarının sertliği dudaklarını yaktı, parmakları sırtını ısırdı, sert vücudu eteklerinin kenarına bastırdı. Josette onu içine çekti, ondan çok azına sahip olabileceğini biliyordu. Will güçtü, arzuydu, onu sabitlemek için ihtiyaç duyduğu ama asla tırmanamayacağı bir dağdı.

Adamın her an öpüşmeyi kesmesini, kıyafetlerini düzeltmesini ve bir kez daha oyuna devam etmek için onu içeri götürmesini bekliyordu.

Will onun yanından kalktı, gözlerindeki ışık geceye karşı yıldızlar gibiydi. Sahte paltosunu hızlı bir hareketle çıkardı ve bir halı gibi yere bıraktı.

Onu aşağı indirdi ve Josette kendi isteğiyle gitti, yolda rahatsız edici peruğunu çıkardı. Will'in becerikli elleri karnının, korsesinin ve eteklerinin bağcıklarını ve kancalarını kolayca buldu. Will de neredeyse onun kadar çok giysi giyyordu ve Josette onun kumaş kaplı düğmeleri, kurdeleleri ve kumaş bolluğuyla mücadele ederken gülmeye başladı.

"İskoç eteğiyle çok daha kolay, genç kız," dedi Will. Pantolonunun ön parçası çözüldü ve kalın ve sert aleti dışarı çıktı.

Josette onu elinde tuttu ve Will keskin bir nefes aldı.

Uzun zamandır onunla doğru dürüst birlikte olmamıştı ama sikinin her santimini hissettiğini hatırlıyordu. Sert başlığı, şaftın pürüzsüz, sıkı derisi, elindeki sarhoş edici ağırlığı.

Will onu öpmek için üzerine çıktı. Acele etmeden onu iyice öptü, bu sırada açıkta kalan bacaklarında serin rüzgârlar esiyordu.

Josette üşümüyordu ama. Will onu sıcak tutuyor, hava şartlarından koruyordu.

Göğüslerini açmıştı ve onları öperken karıncalandılar. Tenini yaladı, sonra meme ucuna doğru burnunu sokarak ağzına götürdü.

Josette onun dudaklarının çekilmesinin, dişlerinin sıyrılmasının, onu emmeye konsantre olurken gözlerinin kapanmasının tadını çıkardı. Onun sikini okşadı, başparmağını onun sevdiğini hatırladığı şekilde ucunda gezdirdi.

Will ona baktığında gözlerinde ateş vardı ama gülümsemesi yavaş ve hainceydi.

"Seni özledim, genç kız."

Josette onu özlemişti - onu tekrar görene kadar ne kadar özlediğini bilmiyordu. Şimdi her nefesinde onun dönüşünü beklediğini, hayatına geri dönmesini, ona gülümsemesini ve zengin İskoç sesiyle "Nasılsın aşkım?" diye sormasını istediğini fark etti.

Konuşamıyordu, kelimeler boğazında düğümleniyordu. *Seni özledim. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var.* Sesler onu saran duygular için yetersiz görünüyordu.

Josette parmaklarını Will'in saçlarının arasından geçirirken, Will onun üzerinde rahatlatıcı bir ağırlıkla uzanıyordu.

Bakışları buluştu, zaman akıp gitti. Josette yeniden gençti, üç yirmi yaşlarındaydı ve Lord Will Mackenzie'nin karşısında ayakları yerden kesilmişti. Onunla kolay bir ilişkisi, hazır bir gülümsemesi, dokunmak istediği bir kıvılcımı vardı.

Will, kızın bir tutam saçını geriye doğru taradı, yoğun bakışları kızın üzerindeydi, tüm gülümsemeler kaybolmuştu. "Seni çok uzun zamandır hayal ediyordum, genç kız."

Fısıltısı rüzgârla karıştı. "Seni tekrar göreceğime inanmaya cesaret edemiyordum. Ve sonra sen benim evime geldin.

sorgulama, istediğiniz kadar sakın olun."

Josette onun yanağına dokundu. "Seni öldürmelerini istemedim." Daha önce de bu konuda onu azarlamıştı ama şimdi sesi hıçkırıklara boğulmuştu. "Onlara izin veremezdim."

Will'in cevap veren bakışı ve dokunuşu kanında ateşler yaktı. "Sen tanıdığım en cesur kadınsın Josie'm."

"Çok korkmuştum."

"Hayır." Will parmağını kızın burnunun köprüsünde gezdirdi. "Sende bir aslanın kalbi var."

Josette, içkilerine kattığı afyon yeterince güçlü olmasaydı o adamlara saldırmaya hazırdı. Will'i, onu paramparça etmek isteyen adamlardan uzaklaştırmak için her şeyi yapardı.

Onu kollarıyla sardı ve kendine doğru çekti. Dudakları buluştu ve artık tartışma olmayacaktı. Ne zaman hazır olduklarını her zaman bilirlerdi. Josette adamın elini hissetti, sıcak ve çıplak, uyluklarının birleştiği yerde. Sonra eli kayboldu ve yerini, özlemle yanan kızın açıklığına körelmiş siki aldı. Will öpücükten başını kaldırdı, altın rengi gözleri Josette'in üzerindeydi ve sonra içeri itti.

Zaman tüm anlamını yitirmişti. Josette artık soğuk yayla rüzgârını hissetmiyor, pembe kenarlı bulutlarla kaplı gökyüzünü görmüyor ya da sırtındaki sert zemini hissetmiyordu.

Sadece Will'i tanıyordu; Will'in içinde, onu tam da hatırladığı şekilde gererken aldığı şekli.

Yavaşça başladı, sanki onu inciteceğinden endişe ediyormuş gibi, sonra kızın arayan elleri çıplak sırtını bulup onu sıkıştırdığında, yarı yolda geri çekildi ve tekrar itti, bu sefer daha sert.

Josette bir çılgılığı bastırdı ama yalnızdılar, herkesten çok uzaktaydılar. Josette, sevdiği adamın onu elinden geldiğince çok sevmesinden duyduğu memnuniyeti haykırarak boğazını yırttı.

Josette'in içinde olmak, Josette'in aceleyle ona *doğru* yükselmesi *doğru geliyordu*. Josette'in çılgılıklarında, kahkahalarında sevinç vardı. Will bir inilti çıkardı, devam ederken gözleri kapanıyordu, sıcak öpücükleri onun tenine düşüyordu.

"Josette. Aşk. Güzel." Sözleri dağınıktı, iniltilerle bölünmüştü. "Seni özledim. Sana ihtiyacım var. Aşk ..."

Seni seviyorum Will. Josette rüzgara karşı bağırarak istedi.

Başını arkaya doğru salladı ve aşkını kelimeler olmadan haykırdı, içinden akan ve diğer her şeyi silen karanlık, kötü hislerin tadını çıkardı. Will'le birleştikleri ihtiyaç noktasından başka hiçbir şey gerçek değildi.

İticilerinin sürtünmesi sıcak ve parlaktı. Will, kızın adını haykırırken aynı anda kız da onunkini haykırıyordu. Çılgınca bir çılgınlık içinde birlikte bitiriyorlardı, ikisi de vahşilik içinde kilitlenmişlerdi. Şu anda, alacakaranlıkta ve yağmurda yalnız olan Will ve Josette'ten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Will titreyerek son bir kez çılgınca hamle yaptı. Birden bastıran sisli yağmur, sırtına çarparak onu sıırıslıklam etti. Başını eğdi, yağmur saçlarından damlıyordu. Onunla birlikteyken kendini kaybettiğini söylediği çılgınlıkla, kendini onun içinde harcamıştı.

"Will," diye fısıldadı Josette.

Will başını kaldırdı ve gözlerini açtı. Mackenzie maltının renginde, ateş ve tutkuyla dolu, altın gibi yanıyordu.

Kıpırdamadan yattılar, yağmurun yağmasına izin verdiler, Josette'in vücudu yıllardır olmadığı şekilde rahatladı. Will'in yanağına dokundu ve o da avucunu öptü, ağzı yavaş ve sıcaktı.

"Josette'im." Will'in sesi kırılmıştı. "Josie'm." Onun dudaklarını öptü, üzerine uzandı ve hareketsiz kaldı.

* * *

Balo salonuna döndüklerinde, giysileri ve perukları onarılmış, giysilerindeki yağmur lekeleri aceleyle kurulanmış ya da kumaş kıvrımlarının arasına gizlenmiş olarak Will, yokluklarının çok az kişi tarafından fark edildiğini şaşkınlıkla fark etti. Elbette Leydi Bentley bir istisnaydı ve Will'e geniş bir gülümseme gönderdi. Kayıp paltosunu fark etti -yatak olarak kullanıldıktan sonra tekrar giyilemeyecek kadar çamurlanmış ve lekelenmişti- ve gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı.

Will onu görmezden geldi. Tüm bedeni hafiflemiş, kararlılığı geri gelmişti. Josette ona cesaretini geri vermiş, onu umutsuzluktan kurtarmıştı.

İnanılmaz derecede güzeldi, kalabalığın içinde büyük bir duruşla süzülüyor, giderken herkesi büyüliyordu. Peruğu ve maskesi, sevimlilerinin neden olduğu karmaşayı gizliyordu.

Will'in kanı zonkluyor, vücudu bir şimşek gibi çıtırdıyordu. Her şey daha parlak, daha keskin, daha temiz kenarlı görünüyordu.

Henri odanın etrafındaki hanımefendilere ve beyefendilere hizmet ediyordu, yüzü dikkatli bir şekilde boştu, zavallı delikanlı. Will, bu topraklardan kovulan İskoç ailesiyle hiç tanışmamıştı; burayı ancak Sör Harmon'a verildiğinden beri biliyordu. Yine de öğrenecek ve Dunbar'lara evlerini geri vermek ve Sör Harmon'ı kovmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Will, patlama ihtimaline karşı gözünü Henri'den ve uzun uzun konuşan Sör Harmon ile Yüzbaşı Ellis'ten ayırmıyordu.

En çok da balo salonunda salınan, sohbet eden, flört eden, gülen, yelpazesini bir koket gibi dalgalandıran Josette'e baktı. Harika bir oyuncuydu, bu aşırı giyimli kalabalığa tam olarak uyuyordu, ama Will onu vücudunu serbest bırakmış, saçlarını koyu ihtişamıyla dağıtmış haliyle daha çok seviyordu.

Will sonunda dikkatini Josette'ten tekrar çektiğinde, Sör Harmon'ın kendisine seslendiğini gördü.

Will zoraki bir gülümsemeyle balo salonuna doğru ilerledi. Yüzbaşı Ellis, Sör Harmon'ın yanına dikilmişti ve Will'i süzerken gözleri kısılmıştı.

"Cekete ne oldu?" Ellis sordu.

Will, "Üzerine şarap döküldü, bilemezsin," diye cevap verdi. "Sanki bir mızrak tarafından boynuzlanmışım gibi görünüyordu, ben de bir yere attım."

Kaptan Ellis ona inanmadı ama Sör Harmon önemsemeyen bir hareket yaptı. "Bir hizmetçi onu bulacaktır. Senin için meslektaşımın bir randevu ayarladım, evlat."

Will tedirginliğini gizleyerek, "Harika bir haber," diye cevap verdi. Sör Harmon'la bu konuyu Kaptan Ellis yanında olmadan konuşmayı tercih ederdi ama şu anda bunun için yardıma ihtiyacı yoktu. "Nereye gidiyorum?" Will bir an önce yola koyulmaya hazır mış gibi hevesle etrafına bakındı.

Sör Harmon eğlenmiş görünüyordu. "Yarın yeterli olacaktır. Burada tıkalı kalmak yerine tepelerde dolaşmayı tercih eden, yerinde duramayan bir delikanlısın, değil mi? Highlands'deki dostlarımdan birini ziyaret edeceksin. Adı Clennan Macdonald. Merak etmeyin, vahşi bir İskoç değildir. Çok medenidir ve Jakobitlere karşı savaşmıştır."

Will onun olduğunu çok iyi biliyordu. Ve Clennan Macdonald'ın yanına bile yaklaşamazdı, çünkü Will Mackenzie'yi görür görmez tanırdı.

Neler olup bittiği hakkında bir fikri olan ya da olmayan Yüzbaşı Ellis, Will'in cevabını bekledi.

Will her iki adama da geniş bir gülümsemeyle baktı. "Memnuniyetle efendim.

Doğru söylüyorsunuz.

-Tepelerde dolaşmak ve bu temiz havayı solumak bana iyi gelecek. Ne zaman isterseniz gidebilirim."

Bölüm 15

Will yatağa gelmedi. Josette, Leydi Bentley'nin gönderdiği hizmetçinin kendisini soymasına izin verdi; Will'in içeri girip hizmetçiyi kovacağını ve Josette'in giysilerini kendisi açacağını umuyordu.

Yapmadı. Hizmetçi, Josette'in peruğunu bir kenara bıraktı ve siyah saçlarını taradı, içinden aldığı birkaç parça ot hakkında hiçbir şey söylemedi.

Josette'in rahat geceliğinin düğmelerini ilikledi ve sıcak tuğlalarla ısıtılmış yatağa yerleşmesine yardım etti. Hizmetçi bir mum hariç tüm ışıkları söndürdü ve gitti. Hizmetçinin kapattığı yatak perdesinin aralığından sızan ışık Josette'i sıcak bir çadıra soktu.

Tek başına.

Yan döndü ve sevişmelerinden sonra Will'in yanında yere uzandığını, yağmurun hafiflediğini düşündü. Will o tembel gülümsemesiyle gülümsemiş ve onu sıcak tutmak için paltosunu ona sarmıştı.

Her şey geride kalmıştı; görevleri, geçmişleri, öfkeleri, beklentileri, hayal kırıklıkları, korkuları. Sadece ikisi vardı, Will ve Josette, engeller yoktu, pişmanlıklar yoktu.

Adam onu kollarına almıştı ama kadın ona rüzgârdan daha fazla tutunamayacağını biliyordu.

Kısa gece ilerliyor, şafak söküyor ama Will hâlâ gelmiyordu. Josette'in yorgunluğu onu ele geçirdi ve amansız bir uykuya sürükledi.

Dans etmek, alacakaranlık gökyüzünün altında sevişmek ve Will için endişelenmek derin bir uykuya neden oldu.

Uyandığında, Will yanında yatıyordu ve horluyordu. Uzun bedeni battaniyeye sarılmıştı, çıplak kalçası yorganın altından onunkine değiyordu. Kızıl-kahverengi saçları yastığın üzerinde birbirine karışmış, kirpikleri de teniyle aynı renkteydi. Yüzü Josette'in nadiren gördüğü bir şekilde rahatlamıştı.

Çok güzeldi. Ve gürültülüydü. Horlamaları yatağın perdelerini dalgalandırabilirdi. "William," diye fısıldadı onu dürterek.

Will uyumaya devam etti. Josette onu tekrar, daha sert bir şekilde dürttü.

"Mmphmph." Will'in iri eli yüzünü ovmak için kalktı ve birkaç homurtu sesinden sonra uyandı.

Yüzünde beliren gülümseme gürültüyü fazlasıyla telafi etti. "Günaydın aşkım. Eğer sabahsa."

"Güneş doğdu... Sayılır." Perdedeki aralıktan gelen ışık zayıftı ve Josette pencere camlarındaki yağmurun grenli sesini duydu.

"İşte sana güzel İskoçya," dedi Will yan döndü, geniş omzu yastığı düzleştirdi. "Yağmur viski için iyidir."

Sör William olmaya zahmet etmiyordu. Josette ona kaşlarını kaldırdı.

Will ona, "Dün bütün gözetleme deliklerini buldum," diye fısıldadı. "Onları dururdum. Bir insanın dinleyebileceği tüm yerleri de. Bunlardan pek yok. Evin hanımı, misafirlerinin entrikalarından çok yatak oyunları ile ilgileniyor. Hristiyan âlemindeki her casus burada dans edebilir ve o sadece çiftleşirken kaç pozisyon kullandıkları ile ilgilenir."

Josette adamın omzunu itti, içinden kahkahalar . "Korkunçsun." "Biliyorum, genç kız. O benim, Korkunç Sir William." Yanağındaki bir tutam saçı kaldırdı, dokunuşu şefkatliydi. "Bugün biraz gezmeye hazır mısın? Yoksa Leydi Bentley'in sıcak evinde kalmayı mı tercih edersiniz?" Sanki çoktan cevabını biliyordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Josette ürperdi. "Yağmur altında boş topraklarda bir gezinti kulağa harika geliyor. Nereye gidiyoruz?"

"Sör Harmon'ın bir arkadaşını görmeye. Ama daha sonra konuşuruz."

Josette anladı. Duvarlardaki delikleri bulmasına rağmen Will yine de kimsenin hayatı bir şeyi duyması riskini göze alamazdı. Beklemek zorundaydı.

Will onun boğazını öptü, saçları tenini gıdıklıyordu. kaldırdığında yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Aşkım," dedi usulca. "Bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor." Elini yorganın altından karnına doğru kaydırdı. "Tepelerdeyken, senin ne kadar güzel olduğun dışında her şeyi unuttum. İkimizden başka hiçbir şeyin var olmamasını istedim. Ama sana bir bebek vermiş olabilirim."

Josette'in kalp atışları umutla hızlandı; o da bu olasılığı fark etmişti. Geçmişte aynı yatağı paylaştıklarında, ikisi de birlikte geçirdikleri zamanın uzun sürmeyeceğini bildikleri için önlem almışlardı. Will bir keresinde ona başka bir çocuk doğurmaya niyeti olmadığını söylemişti.

"Ya da olmayabilir," dedi omuz silkerek. "Oldukça uzun ."

"Değilsin. Benim yaşlı olmam da önemli değil. Eğer fundalıkta birbirimizi sevecek gücümüz varsa, gebe kalacak gücümüz de vardır. Eğer öyleyse, çocuğu babasız bırakmayacağım."

Josette gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu hafifçe. "Benimle evlenmesi için birçok arkadaşından birini mi bulacaksın?"

Adamın yüzü karardığında, güneş yanığı yanaklarına kan dolduğunda sözünü kesti. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Alay ediyordu ama bu Will'in yapacağı türden bir şeydi. "Senin için her şeyi yapabilecek kaynaklara ve arkadaşlara sahipsin." Josette kelimeleri kayıtsızlaştırmaya çalıştı. "Bu neden farklı olsun ki?"

"Çünkü o *sensin*." Will onun yüzünü kavradı, eli güçlüydü. "Başka bir adamın sana dokunmasına, seninle evlenmesine ya da küçüğümü büyütmesine nasıl izin verebilirim ki?"

"Ah." Adamın ne demek istediğini anlayan Josette'in ağzı kurudu. Eğer hamile kalırsa, onunla kendisi evlenecekti.

Josette'in kalbi, vücudu ısınana kadar çarptı. Kendisini bir bebekle, Will'i de onun babası olarak yanında hayal etti; bu muhteşem, heyecan verici bir düşünceydi.

Belki de evlenmezdi. Çocuğa bir isim vermek ve ona bakıldığından emin olmak için Josette'le evlenebilirdi ama bu karı koca olarak yaşayacakları anlamına gelmezdi. Will Mackenzie uçan bir kuştı, sürekli hareket eden, nadiren ışık saçan bir şahindi.

Josette gebe *kalmazsa*, beklediği ve ne zaman eve döneceğini merak ettiği günlerden kurtulacaktı. Ama bu düşünce onu neden üşütüyordu?

"Will..."

"Bunu düşünmek için zamanımız var." Başparmağıyla onun elmacık kemiğini okşadı. "Bebekler birkaç haftadan önce doğacaklarını açıklamazlar. Bekleyip göreceğiz."

Josette birkaç hafta sonra nerede olacaktı? Fransa'da, kızının ve kendisinin güvende olduğunu mu umacaktı? Yoksa hâlâ Strathy Kalesi'nde bir sonraki adımda ne yapacağına mı karar verecekti?

Josette sadece başını sallayabildi. Gerekirse Will'in teklifini geri çevirmeyecekti. Duyguları incinebilir diye çocuklarını bir babadan mahrum edecek kadar kalpsiz olamazdı.

Will'in dokunuşu yavaşladı, daha baştan çıkarıcı oldu. "Biz beklerken..."

Josette onu kendinden uzaklaştırmalı, bir kerenin yeterli olduğunu söylemeli ve sonunda daha fazla kalp ağrısı çekmemeliydi.

Bunun yerine yorganı geriye itti, elini adamın sıcak saçlarının altına soktu ve onu kendine doğru çekti.

* * *

Sör Harmon yola çıkmadan önce yemek yemeleri için ısrar etti. Will sabırsızlansa da, her şeyden çok rahatıyla ilgilenen genç bir adam gibi hemen kabul etti.

Will, keklik, çırpılmış yumurta, jambon, sosis, tereyağı damlayan yumuşak ekmekler, çilek ve daha fazla kremadan oluşan mükellef kahvaltıya zar zor odaklanabiliyordu. Keklik mevsimi değildi ama tombul bir keklik kızartılmış ve onlar için paylaştırılmıştı.

Will'in tek düşünebildiği, bu sabah altındaki Josette'ti, uykudan sıcacık, kolları sıcacık. Dün gece yeniden aşık olmuştu. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı, ikisi birbirini tamamlıyordu.

Çocuk sahibi olma ihtimali Will'in heyecanla kızarmasına neden olmuştu. Onun yumuşak karnına dokunduğunda, Josette'in dizinde kıvrıcık saçlı bir kız çocuğuyla ona gülümsediğini hayal ederken özlemle dolmuştu. Ya da belki Mackenzie gibi altın gözleri olan kızıl saçlı bir oğlu.

Neden ikisi birden değil? Ya da bir avuç çocuk? Josette çocuk doğurmaya karşı çıkabilirdi ama onun için güvenli olan sayıda çocuk yapmayı deneyebilirlerdi.

Ani bir korku onu ele geçirdi. Doğum hiç de güvenli bir şey değildi; birçok anne ve çocuk doğumdan sağ çıkamamıştı.

Will yemeğine saldırdı. Josette'in iyi olduğundan ve iyi kalacağından emin olmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı, buna rahat yaşayabilmesi için bir yığın altın bulmak da dahildi.

Kahvaltısının hepsini bitirdi -neden iyi bir yemeği ziyan etsin ki? Ve Sör Harmon kadehini masaya vurup Will'in gitmesine karar vermeden önce boğazından aşağı bardak hock döktü.

Leydi Bentley, Josette'i kocasına eşlik etmekten vazgeçirmek için elinden geleni yaptı ama Josette kararlılığını sürdürdü. Kocasını uzun süre gözünün önünden ayırmak istemeyen genç bir kadını ustalıklı canlandırdı ve Leydi Bentley anlayışla karşıladı.

Will bütün bunların bir oyun olmadığını düşünüyordu; Josette muhtemelen Will'in, altın kutularını onsuz bulursa kollarının altına sıkıştırıp sisin içinde kaybolacağına inanıyordu.

Josette'in yanında olmasını tercih ediyordu. Zaten kabul etmemiş olsaydı onu da kendisine katılmaya ikna edecekti, çünkü bu ev yağışlı İskoç yazından korunmayı sağlasa da, sakinlerinin onu rahat bırakacaklarına güvenmiyordu. Diğer beyefendiler huzursuzdu, Josette çok güzeldi ve tek başına kalacaktı...

Öfke için yanıyordu.

Sör Harmon, Will'e sahil yolu boyunca kuzeye doğru uzanan Shieldag Kalesi'ni özenle tarif etti. Will buranın nerede olduğunu zaten biliyordu ama büyük bir dikkatle dinliyordu.

Kendini ahırda saklayan Bhreac, yağmurda dışarıda olmaktan memnun olmayan asık suratlı bir arabacı gibi arabanın tepesinde kambur duruyordu. Will, Josette'i arabaya bindirdi, Sör Harmon'la el sıkıştı ve içeri girdi.

Sör Harmon kapıyı kendisi kapattı ve onlara el salladı. Will kolunu camdan dışarı çıkarmak için camı indirdi, sonra kapıdan çıkıp yola yöneldiler.

Evden birkaç mil uzaklaştıklarında Will kendini koltuğa bıraktı ve uzun bir nefes aldı.

"Tanrı bizi korusun."

Karşısındaki Josette ayaklarını kaldırarak onun koltuğuna dayadı. "Aynı fikirdeyim. Bugün orada hapsedilen zavallılar için üzölmeliyiz ama ben sadece kaçtığımız için memnun olabilirim."

"Kendi hataları." Will kendini yukarı kaldırdı ve tavana vurdu. "Artık durabilirsin, Bhreac."

Araba yavaşlayarak durdu ve arka tekerlekler çamura bulanınca kaydı. Will kapıyı açtı, içeri bir sağanak yağmur girdi ve basamaklarla uğraşmadan çamurlu yola atladı.

Bhreac dizginleri koltuğun etrafına doladı, yere tırmandı ve atların yanına gitti. Onlarla bir süre konuştu, sonra onları uyuklamaya bırakıp Will'in yanına döndü. Will, atların kımıldamayacağını biliyordu. Hayvanlar Bhreac onlarla konuştuğunda dinleme eğilimindeydi.

"Gerçekten nereye gidiyoruz?" Bhreac ona sordu. "İçinde uyuduğum saman kutularından daha yumuşak yatakları olan bir yere, lütfen söyle bana. Evin efendisi kendi konforuna düşkündür ama hizmetkârlarıninkine değil." Yüzünü buruşturarak kışını ovuşturdu.

"Sör Harmon'ın para harcaması gerekecek," dedi Will. "Planladığımız gibi, Clennan MacDonald'la konuşmak için Shieldag Kalesi'ne gidiyoruz. Ama bir sorun var."

"Och, bu ne ?" Bhreac havaya sordu.

"Beni tanıyor, hem de çok iyi tanıyor. Bir zamanlar annem, Horace gibi ilginç bir lakabı olan kardeşiyle evlenecekti. Annem Horace Macdonald'ı babam için reddetti. O zamandan beri aileler arasında nefret var. Clennan beni görürse, tutuklamak için asker çağırmakla uğraşmaz, en yakın tabancayı alır ve beni vurur."

Josette, açık kapıdan dinlerken keskin bir nefes aldı. "Ve hâlâ onun evine gitmeyi mi düşünüyorsun? Senin hakkında haklıyım Will. Sen tamamen delisin."

Will, "Sör William Jacobs'ı hiç duymamış," diye cevap verdi. "Sör Harmon'ın bu mesajda yazdıklarından başka onun hakkında hiçbir şey bilmiyor." Sir Harmon'ın kendisine uzattığı ceketinin cebindeki kâğıda dokundu, sonra Bhreac'a baktı. "Aptal bir İngiliz gibi davranabilir misin?"

Bhreac boğazını temizledikten sonra yüzü gergin bir ifadeyle şöyle dedi git."

Josette ve Will önce ona, sonra birbirlerine bakıp inlediler. "Bu hayatımda duyduğum en kötü İngiliz aksanı," dedi Will.

"Belki de Fransız olmayı denemelisin," diye önerdi Josette. "Ya da bir İspanyol, ya da

Portekizce. Bay Macdonald'ın muhtemelen ziyaret etmediği bir ülkeden."

"Sör William neden Sınır Bölgesi'nden olmasın?" Bhreac sordu. "Eğer bu Macdonald onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsa?"

Josette cevap verdi. "Çünkü Sör Harmon yeni tanıştığı bir İskoçyalıya asla güvenmezdi."

"Kesinlikle hayır." Will başparmağını Clennan'a gelen mesajın üzerindeki mührün üzerinde gezdirdi; mesajı ısıtıp açması ve okuması gerekiyordu.

"Bay Macdonald *benimle* hiç tanışmadı," dedi Josette. "Onunla Anna Jacobs olarak konuşabilirim ve Will'in rahatsız olduğunu söyleyebiliriz. Belki de yediği bir şey yüzünden. Mesajı sizin kadar kolay iletebilirim."

Doğru. Sör William'in kötü balık yediğini ve en yakın meyhanede ve son çare olarak karısını ayak işlerini yapması için gönderdiğini iddia edebilirlerdi. Josette rolünü çok iyi oynayacak ve Clennan bu oyuna asla gelmeyecekti.

Will'in Josette'i Shieldag Kalesi'nde, kendi ailesinin üyelerini satan bir İskoçyalı'nın insafına terk etmek istememesi dışında, çözüm mükemmeldi. Macdonald ayaklanmayı onaylamamıştı ama ailesini son kadar koruyacak olan Will'in aksine, Clennan kuzenlerini ve diğer klan üyelerini tutuklatmıştı.

Bhreac uyandı. "Rider."

Will etrafına bakındı ve bir atın yokuştan geldiğini gördü; İngiliz üniforması giymiş bir adam bineğiyle birlikte rahatça ilerliyordu.

"Yüzbaşı Ellis," dedi Josette.

Will gözlerini gölgeledi. "Ah, güzel. Onu neyin tuttuğunu merak ediyordum. Dün gece ona bu girişimde ondan memnun olacağımı söyledim."

Üçü de sessizce at ve binicinin kendilerine ulaşmasını bekledi. Yüzbaşı Ellis üç boynuzlu şapkasını Josette'e doğru eğdi ve Bhreac'a sert bir bakış attı.

Will, yağmurla ıslanmış araziye göstererek Ellis'e, "Gezinti için güzel bir gün," dedi.

"Sör Harmon'a size eşlik etmek istediğimi söyledim. Yollarda tehlike olduğu bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü."

Will sakın bir sesle, ", " dedi.

Bhreac güldü. "Bizden daha tehlikelisi yok, Kaptan." Ellis sert bir sesle, "Hanımefendi için endişelendim," dedi.

Josette ona dostça bir baş selamı verdi. "Misafirliğinizi memnuniyetle karşılıyoruz efendim. Kızgın İskoçyalılar Will hakkında yanlış bir izlenime kapılabilirler."

Will de aynı fikirdeydi. Sör William olarak bu gezinti için açık mavi ve sarı giyinmişti, ceketinden ve hatta pantolonunun paçalarından danteller damlıyordu, gümüş ayakkabı tokaları büyük ve ışıltılıydı.

Will, "Beni en yakın mızraklı tüfekle delik deşik ederler," dedi. "Mayınların yasaklanmış olmasını boş ver, benim için bir tane bulurlar. Belki bir süvarinin varlığı, kendimi açıklamak zorunda kalmamı engeller." Josette'e sırtıttı. "Ama gelmesini önerdim çünkü Clennan Macdonald *onunla* hiç tanışmadı." Yüzbaşı Ellis başını salladı. "Bu doğru. Macdonald, İngiliz hükümeti tarafından hainleri teslim eden bir adam olarak biliniyor. Cumberland'ın adamlarını

saklanan birçok Jacobite var. Ama onunla hiç ."

Ses tonunda küçümseme vardı. Yüzbaşı Ellis, gelmiş geçmiş en sadık İngilizdi ama aynı zamanda Will'in tanıdığı en adil görüşlü adamdı. Ellis dönemlerden nefret ederdi ve Ayaklanma sırasında Highlander'ın Highlander'a nasıl düşman olabildiğini görünce dehşete düşmüştü.

Will ve kardeşleri, yüzyıllar öncesine dayanan klan rekabetlerini anlatmaya çalışmışlardı; sizin gleninizin dışındaki herkes ölümcül bir düşmandı. İskoçya artık teoride birleşmiş olsa da, bu rekabetler klanların kendi içinde bile derinlere uzanıyordu. İskoçlar, insanlar bu tepelerde yürüdüğünden beri entrikalar çeviriyor, komplolar kuruyor, savaşıyor ve birbirlerine düşman oluyorlardı ve birkaç yıl İngiltere ile tek bir büyük ulus içinde olmak bunu değiştirmeyecekti.

Will, "İşte bu yüzden onun salonuna elimi kolumu sallayarak giremem," dedi. "Beni oracıkta tutuklaman için sana yalvaracak, hatta muhtemelen darağacımı kendisi kurmak için acele edecek."

"O zaman neden gidiyorsun?" Ellis sordu. "Ve neden Bayan Oswald'ı bu tehlikenin içine sokuyorsunuz?"

"Bayan Oswald evde oturacak biri değil ve zaten benimle birlikte olursa ona göz kulak olmam daha kolay olur."

Josette, Will'i düzelterek, "*Ona* göz kulak olmaya geldim, Kaptan," dedi. "Ama Will'in ne demek istediğini anlıyorum. Eğer Bay Macdonald sizi hiç görmediyse, Yüzbaşı Ellis..."

Ellis acı çekmiş görünüyordu ama Will'in casus olarak başarılı olmasının bir nedeni de fırsatları değerlendirmesiydi.

Will cıcaflı paltosunu göstermek için kollarını uzattı. "Sizin için biraz büyük olabilir Kaptan. Ama elimizden geleni yapacağız."

Bölüm 16

Yüzbaşı Ellis'in yüzü kıpkırmızıydı ve sarı-mavi uzun püsküllü frakı, saatli ipek çorapları ve kadife diz pantolonu içinde rahatsızdı. Peruk takmayı reddetti ama saçlarını düzgün bir hale getirene kadar taradı ve Will'in uzun tüylü açık mavi üç boynuzlu şapkasını taktı.

Kaptan, "En gerçek makarnaya benziyorum," diye homurdandı.

"Sana yakışmıyor," diye kabul etti Josette. "Ama tam da Mr. Macdonald."

Yüzbaşı Ellis'in üniforması Will'e daha da az yakışıyordu. Sanki teni kumaştan büzüşmek istiyormuş gibi duruyordu. Ellis'in yapısı biraz daha küçüktü ve Will'in, üzerine oturması çok yanlış görünmesin diye kambur durması gerekiyordu.

Josette'le birlikte arabaya tırmanırken Yüzbaşı Ellis, "Atıma zarar vermeyin," diye uyardı.

"Hiç korkma," dedi Will. "Bırak konuşmanın çoğunu Josette yapsın ve aptalca başını sallasın. Sör William olduğu şeyden başka bir şey olamayacak kadar aptaldır; sadece rahatına düşkün, zayıf bir adam."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Kaptan Ellis. "Ama uydurduğun o anlamsız kahkahayı kullanmayacağım. Baban dehşete düşerdi."

"Evet, zaten bana ve maskaralıklarına karşı yeterince dehşete düşmüş durumda. Mary yine de seni öperdi." Will elini açık pencereye koydu ve yüzü ciddileşti. "Dikkatli ol."

"Bayan Oswald'ı hayatım pahasına koruyacağım," diye teminat verdi Ellis. "Kesinlikle koruyacaksın."

Josette, Will'in onu korumak için kaptanla birlikte bile olsa bu tuzağa tek başına düşmesine izin vermekten nefret ettiğini görüyordu ama başka seçenekleri olmadığı için bunu yapıyordu. Will'in onu Macdonald'ın, Highlands'in ya da İskoçya'nın yakınlarında istemediğini biliyordu. Onun yüzündeki ifade, Glenna için endişelendiğinde kendisinin de hissettiği şeydi.

"Kendime iyi bakacağım Will," dedi usulca. "Söz veriyorum."

Daha mutlu görünmüyordu ama doğruldu ve arabaya ilerlemesi için el salladı. Bhreac çoktan arabacı kulübesine çıkmış, atlara gıdaklıyordu ve atlar bozuk yolda sarsıla sarsıla ilerliyordu.

* * *

Shioldag Kalesi bir kale değildi. Belki uzak geçmişinde bir zamanlar öyleydi ama şimdi Sör Harmon'ınki gibi bir malikâneydi.

Evin kanatları tepenin üzerinde bir baraj gibi uzanıyor, pencereler altın taştan uzun sütunlar arasında parlıyordu. Her şey Berkshire'ın bir köşesinden sağlam bir şekilde kaldırılıp Highlands'in ortasına bırakılmış olabilirdi. Büyük bir kapı malikâneyi yoldan ayırıyordu ve bu kapı arabanın arkasında çınlayarak kapandığında Josette belirgin bir huzursuzluk hissetti.

Will onları kapıda bırakmış, Ellis'in atına binmiş, silahlı bir eskortmuş, onları İskoç barbarlardan koruyan bir askermiş gibi davranmıştı. Josette, Will'in uzaklaşmasını izlerken içine düşen boşluk hissinden hoşlanmamıştı.

Kaptan Ellis sakın bir sesle, "Gitmesi daha iyi," dedi.

Josette, Will'i mümkün olduğunca uzun süre görebilmek için başını eğdiğini fark etti. Kaptan Ellis, kıyafetinin içinde garip bir şekilde, mavi gözlerindeki anlayışla onu inceledi.

Josette pencereden döndü ve içini çekti. "Biliyorum ama onu tekrar gördüğümde daha mutlu olacağım."

"Neden ona yardım ediyorsun?" Kaptan Ellis ses tonundaki endişeyle ona sordu.

"*Bana* yardım ediyor," dedi Josette çabucak. "Bir havuzda toplandığımızı söyleyebilirsiniz.

kaynaklar."

Kaptan yüz ifadesini değiştirmede. "Daha önce de Mackenzie'lere aşık olan genç kadınlar gördüm. Mackenzie erkekleri bir kadınla saygın bir şekilde evlenen ve tehlikeli işlerine devam ederken onu rahat bir eve tıkan tipler değildir. Ne pahasına olursa olsun, kadını da kendileriyle birlikte o tehlikeli işe sürüklüyorlar."

"Biliyorum," dedi Josette. "Leydi Celia ile tanıştım ve Leydi Mary'den mektuplar aldım."

Yüzbaşı Ellis'in kibarlığı kayboldu ve Josette bir an için acı çektiğini gördü. "Leydi Mary gerçekten mutlu mu? Yoksa Fransa'ya yelken açıp Malcolm Mackenzie'nin uzuvlarını bedeninden ayırmalı mıyım?"

Josette gülümsemesini saklamadı. "Size onun çok mutlu olduğunu söylemekten memnuniyet duyuyorum.

Leydi Celia ile Alec de öyle. Onlar yakın bir aile," diye bitirdi sözlerini hüznle.

"Mackenzie'lerin evinde aylarca kaldım," dedi Yüzbaşı Ellis. "Malcolm'un kafasında ne kadar çılgın plan olursa olsun eninde sonunda durulacağına inanıyorum. Alec'in bir çocuğu var ve resim komisyonları onu karısı için sabit tutuyor. Will ise tamamen farklı bir adam."

"Kardeşleriyle tanıştım." Josette savunmacı görünmemeye çalıştı.

"Will huzursuz," diye devam etti Yüzbaşı Ellis. "Hem o hem de Malcolm ailelerinin koruyucusu olduklarını düşünüyorlar -babaları ve en büyük ağabeyleri bunun için kendi ihtiyaçlarıyla çok meşguller. Malcolm bu yükümlülüğünü para kazanmanın yollarını bularak ve aileyi yakından izleyerek yerine getiriyor.

Will bunu, kardeşlerini ve babasını özgür tutmak için kendini ortadan kaldırarak ve dünyanın geri kalanıyla savaşarak yapar. Bir eş ve çocuklar için zamanı olmayacak."

Josette, boğazında bir yumru sıkılsa da gözlerinin açılmasına izin verdi. "Tanrım, kim böyle bir şey söyledi ki?"

"Onu nasıl izlediğini görüyorum. Onun da seni nasıl izlediğini görüyorum. Seni önemsiyor - korkma - ama sana bakarken bir kulübe alıp koyun yetiştirmesini bekleme. Evde uzun süre kalmayacaktır."

"Bunu ben de biliyorum," dedi Josette sönük bir sesle. "Ben yakışıklı bir adama aptalca aşık olan genç bir kadın değilim, Kaptan. Will'i uzun zamandır tanıyorum ve onun nasıl biri olduğunu çok iyi öğrendim."

Yutkundu ve ellerini kucağında kavuşturdu. Will yosun tutmayan bir taşı. Hiçbir zaman bir yerde kök salacak kadar uzun süre kalmamıştı.

Ama yine de Josette de bir yerde uzun süre kalmadı. İkisi birlikte yuvarlanıp gidebilirler...

Josette bu düşüncüyü aklından sertçe uzaklaştırdı. Will, yanında neredeyse büyümüş bir kızı ve bir bebeği sürükleyen etekli bir kadın tarafından asla engellenmeyecekti.

Will'in bebeği... Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

At arabası da, onları kemerli bir revağa kabul etmek için açılan iki devasa kapının arasından sıyrılmadan önce su sıırılsıklam bir çukurdan geçerek sarsıldı. At arabası doğrudan evin içine girdi, üstü kapalı geçit açıkça misafirlerin rüzgâr ve yağmurdan korunarak inmesi için yapılmıştı.

Asık suratlı bir İskoç olan uşak arabanın kapısını açtı ve Kaptan Ellis Josette'i aşağı indirirken ona bakmadan minderli bir tabure koydu. Uşak onları yankılı, arduvaz zeminli bir salona götürdü ve orada bekleyeceklerini belirten hareketsiz bir el kaldırdı. Sonra arabaya el salladı ve Bhreac kişiliğine uygun olarak arabayı şakırdatarak uzaklaştırdı.

Konukların diledikleri gibi dolaştığı ve hizmetkârların Leydi Bentley'in klavikordundan yükselen müzik eşliğinde oradan oraya koşuşturduğu Sir Harmon'ın evinin aksine, Clennan Macdonald'ın evi ölüm sessizliğindeydi.

Geniş salonu bir merdiven çevreliyordu ve duvarları ekoseli ve boneli mağrur İskoçların, sert kıyafetli hanımların, insanlar kadar sert poz veren atların ve geniş yeşil alanların manzaralarının resimleriyle kaplıydı. Bir resimde, bu evin selefi olabilecek sarp bir kale tasvir edilmiştir. Resimlerin arasına serpiştirilmiş tarihin çeşitli dönemlerine ait silahlar, izleyiciye buranın savaşçıların evi olduğunu hatırlatıyordu.

Josette gezgin hayatı boyunca zenginliğin neye benzediğini ve neleri satın alabileceğini öğrenmişti. Bu salonda gördüğü her eşya -resimler, kılıçlar, halılar, masalar, sandalyeler, şamdanlar, heykelcikler- iyi bir paraya mal olmuştu.

"Bir iki şilini var, değil mi?" diye fısıldadı Yüzbaşı Ellis'e.

Duyulma ihtimaline karşı bunu Anna'nın sesiyle söyledi. Sözcükleri yumuşak bir tıslamayla yukarı süzüldü, heceler üstlerindeki boşlukta kayboldu.

Üst katta bir yerde bir kapı çarptı. Onları içeri alan uşak yeniden ortaya çıktı ve başını sallayarak onu merdivenlerden yukarı kadar takip etmelerini işaret etti.

Uşak hiç konuşmadı. Bay Macdonald için yemek yemek zorunda kaldığı için kızgın, yenilmiş bir Jakobit miydi? Yoksa Macdonald Klanı'nın sadık bir üyesi miydi, tüm yabancılara karşı somurtkan mıydı?

Bir kat, iki kat, üç kat çıktıkça daha fazla zenginlik ortaya çıkıyordu. Merdivenden çıktılar, uşak onları Josette'in soluklanmasına yetecek kadar uzun bir koridora götürdü. Yüzbaşı Ellis hiç soluk almadan sessizce onun yanında yürüdü.

Bu koridorun sonunda uşak oymalı iki çift kapıyı açtı. Bunun ötesinde, biri diğerine açılan bir dizi küçük oda vardı. Her oda Alec Mackenzie'nin hoşuna gidecek tablolarla doluydu.

Josette altından geçerken asıl sahiplerinin de öyle olduğunu fark etti. Hayatında resimler hakkında bir şeyler öğrenecek kadar sanatçı ve sanat koleksiyoncusu tanımıştı. Fransa Kralı Louis'nin koleksiyonundan iki resim ikinci antreye asılmıştı - Josette, Bay de Hooch'un çizdiği iç mekân tasvirini ve Bay van Rijn'in çizdiği sarıklı adamı majesteleri tarafından pervasızca sergilenirken görmüştü.

Üçüncü antrede daha yeni bir ressam tarafından yapılmış ve çok iyi bir ressam olan Alec Mackenzie'nin bir tablosu vardı. Orman gölünün kenarında bir su perisi gibi dans eden ve üzerinde sadece yarı saydam bir örtü bulunan model Josette'ti.

Josette olduğu yerde durdu. Yüzbaşı Ellis neredeyse ona çarpıyordu ve sonra bakışlarını neyin tuttuğunu gördü. Yüzbaşı Ellis resme baktıktan sonra elmacık kemikleri kırmızıya boyanarak gözlerini hızla kaçırınca Josette'in yüzü ısındı.

"Geri çekilelim mi?" diye fısıldadı kulağına.

Josette başını salladı. Resimde, başı izleyiciden yarı dönük, uçuşan bir kumaşın içinde küçük bir bedendi. Buklelerden oluşan bir çağlayan yüzünü daha da gizliyordu.

Tabloyu tanınmasının tek nedeni, Alec'in stüdyosunda tablo üzerinde çalışırken küçük Glenna'nın köşede oynadığı uzun seansları hatırlamasıydı. Alec ve Will kız için oyuncak tedarik etmekte ustaydılar.

Josette, sıradan kıyafetler giymiş bir sanatçı modelinin, çok ünlü olmadığı sürece pek tanınmadığını da biliyordu. Josette, kendisi için iyi şeyler yapmış olsa da, nispeten tanınmıyordu - modellik kariyeri uzun sürmemiştii, sadece birkaç yıl. Fransa'daki sanatçılar onu çoktan unutmuştu.

Yüzbaşı Ellis ikna olmamış görünüyordu ama yürümeye devam etti. Uşak ne aralarındaki konuşmayı fark etmiş ne de hızını kesmişti.

Odalar dizisinin sonuncusu dört uzun pencereden gelen ışıkla doluydu. Karşı duvarda, serin havaya rağmen yanan bir şömine görünüyordu. Şömineye pencerelerden daha yakın duran masanın üstü kitap ve kâğıtlarla doluydu.

Masanın arkasından kalkıp içeri girmelerini bekleyen adamın ev sahipleri Clennan Macdonald olduğu belliydi.

Elli yaşlarındaydı, iyi beslenmişti ama birçok İskoçyalı gibi sert kaslıydı. Ekoseli bir kıyafet giyse evinde gibi olurdu ama lacivert, iyi dikilmiş bir takım elbise giyiyordu, yeleği soluk fildişi ipeğindendi, görünürde dantel ya da kurdele yoktu.

"İyi günler," diye gürledi gürleyen bir sesle, keskin mavi gözleriyle onları süzerken. "Shioldag'a hoş geldiniz. Arkadaşım Sör Harmon size yardımcı olabileceğimi söyledi."

"Efendim." Kaptan Ellis şapkasını çıkararak ona bir selam verdi. "Bizi görmeniz büyük incelikti."

Macdonald, "Sör Harmon ve ben sık sık iyilik alışverişinde bulunuruz," dedi. "Otur dostum. Sana biraz viski doldurayım."

Davetiyeyle Josette'i dahil etmemişti. Yüzbaşı Ellis ona bir sandalyeye kadar eşlik ederken Macdonald masasından yaldızlı bir çan aldı ve sanki klanı bir tartışmaya çağırıyormuş gibi çınlattı.

Macdonald onlar beklerken konuşmadı ama Kaptan Ellis'i iyice süzdükten sonra aynı değerlendirici bakışlarını Josette'e çevirdi. İfadesinin ilgili ama silik kalmasına dikkat etti, sevgili kocasını nereye giderse gitsin takip eden ama ayrıntılarla zihnini bulandırmak istemeyen bir kadındı.

Bir başka İskoç hizmetçi içeri girdi, içinde sürahi ve bardaklar olan bir tepsiyi yan masaya bıraktı ve dışarı çıktı.

Macdonald sürahiye doğru ilerledi. "Küçük bir dram, Sir William? Devam etmesine izin verilen tek İskoç şeyi, *uisge beatha*. Bölgedeki tüm ruhsatsız içki imalathanelerini kapattım, bunu yapan da bana ait."

Kaptan Ellis, Macdonald'ın kendisine uzattığı kehribar rengi sıvı dolu bardağı kabul etti. Macdonald Josette'e de içinde az miktarda viski bulunan bir bardak verdi.

Josette, Bay Macdonald'ın onu tamamen susturmayı başardığından şüpheliydi. ruhsatsız imalathaneleri kapattı. Will'in ona yasadışı viski üretimi hakkında anlattıklarına göre, bir sonraki vadideki bir kulübede küçük bir imalathane ortaya çıkıyordu, sonra bir başkası ve bir başkası. Bir çiftçinin tek yapması gereken bakır bir fiçı ve boruları bir araya getirmek, hasat edilmiş arpanın bir kısmını saklamak ve başlamak. Çiftlik sahipleri dünyanın en iyi viskisini üretemeyebilirdi ama bir kış geçirmelerine ve karınlarını ısıtmalarına yetecek kadar satabilirlerdi.

Kaptan Ellis, "Çok teşekkür ederim," dedi. Sesi hafiflemişti ama Will'in ulaştığı aptallığın yakınından bile geçmiyordu. "Sör Harmon bunu evinde kabul etmez."

Macdonald, Kaptan Ellis bir sınavdan geçmiş gibi rahatlayarak, "Onun için Fransız şarabı ve konyağından başka bir şey yok," dedi. "Kendi adalarında yapılan şeye burun kıvırıyor. Tuhaf bir adam. Sağlığınıza."

Kaptan Ellis kadehini kaldırdı. "*Slàinte*. Highlands'de dediğiniz gibi."

Macdonald irkilmiş görünüyordu, sonra bir kahkaha patlattı. "Aksanın içler acısı, ama cesurca bir çabaydı. Yalnız bu salonlarda o kelimeyi konuşmayın. Erse dili yasaklandı, bilmiyor musun?"

"Evet, bunu biliyordum," dedi Kaptan Ellis biraz sert bir sesle. "Bir şaka."

Macdonald neşeyle, "İngiliz askerlerinin sizi taşaklarınızdan asmasına neden olacak bir şaka, efendim," dedi. "O zaman güzel karın ne yapardı, ha?"

Josette kıkırdamayı başardı ve viskisini yudumladı. Will ona uzun zaman önce ailesinin maltından tattırmıştı; İskoç rüzgârlarının tadını veren yumuşak ve pürüzsüz bir sıvıydı. Şimdi ağzında olanın sert bir ısırtığı vardı, neredeyse kezzap gibi. Yutkundu ve öksürmesine engel olamadı.

"Adil ve güçlü," dedi Macdonald yerine otururken. "Sizin gibi, Leydi Jacobs."

Josette eliyle ağzını sildi ve telaşlı görünmeyi başardı.

Macdonald, Kaptan Ellis'e dönerek, "Şimdi efendim, incelikler için fazla zamanım yok," dedi. "Sör Harmon sizi bana sermaye için gönderdi." Yolculuklarına devam etmeden önce Will'in mühürünü açmayı, okumayı ve tekrar mühürlemeyi başardığı mektuba dokundu. Will mektubun içeriğini paylaşmış, Kaptan Ellis'e henüz bilmediği bilgileri aktarmıştı.

Kaptan Ellis boğazını temizledi. "Korkarım buna oldukça karşıyım. Yatırımlar eskisi gibi değil."

Macdonald bilge bir tavırla onu izledi. "Asla öyle değil, delikanlı. Sana verebileceğim parayı daha ustaca değerlendirebileceğini nereden çıkardın?"

Kaptan Ellis, Will'in onu yönlendirdiği gibi, "Yönlendirmek niyetindeyim," diye cevap verdi. "Sör Harmon ve onun iş adamı bana yardım edecek."

Bir kahkaha daha. "Kendine dikkat et. Sör Harmon Borsa'daki en zeki kişi değil. Issız bir yerde yaşamasının ve evinden çıkmayı reddetmesinin bir nedeni var. *Benden* tavsiye al delikanlı, sadece benden. Paramı tekrar görmek istiyorum."

Kaptan Ellis sesindeki saygıyla, "Elbette efendim," dedi. "İşten anlamadığımı uzun zaman önce fark ettim."

Macdonald bakışlarını Josette'in üzerinde kaydırdı. "Dikkati dağınık, şüphesiz."

Josette kızarmaya çalıştı. Yüzbaşı Ellis acı çekmiş görünüyordu ve Josette onun soğukkanlılığını korumak için çabaladığını gördü.

"Karınızla nerede tanıştınız?" Macdonald ona aniden sordu.

Josette, Kaptan Ellis'ten önce cevap verdi. Anna ve William'ın yıllar boyunca Will'le birlikte uydurdukları, süsledikleri ve inşa ettikleri hikâyeyi ezbere biliyordu. "Fransa'da. Paris'te."

Macdonald başıyla onayladı. "Fransızsınız, değil mi?" diye sordu Josette'e doğrudan. "Annem öyleydi," diye yanıtladı Josette, sanki bu biraz utanmış gibi.

"Babam Wiltshire'dan Bay Garfield'dı-"

Macdonald güçlü bir el kaldırdı. "Bana güzel yalanlar söylemeyin, Leydi Jacobs. Dünyayı kandırabilirsiniz, hatta kocanızı bile kandırmış olabilirsiniz, bilemiyorum. Siz sıradan bir fahişesiniz, değil mi? Güzel olsa da. Alec Mackenzie için kıyafetlerinizi çıkarmanıza ne sebep oldu?"

Bölüm 17

Will, Shieldag Kalesi'nin arazisinde yavaşça at sürerek evi ve ötesindeki yolu izliyordu. Kayalık tepeler iz bırakmıyordu ve bineğinin bacağını kırabilecek, hatta onu öldürebilecek çukurlardan kaçınmak için atını dikkatle yönlendirdi.

Etrafta başka kimseyi görmemişti. Macdonald'ın kendi masraflarıyla iyileştirdiğine şüphe olmayan, geçtikleri dar yol vadiye giriş ve çıkış için tek yoldu. Cesur bir klan üyesi tepeleri kendi başına aşabilirdi ama yiyecek, içecek ve lüks şeyler bu yoldan gelmek zorundaydı.

Burası bir anda kesilebilirdi -muhtemelen şiddetli kar ya da yağmurda. Bir adam burada kapana kısılabilir ya da gelen herkese karşı burayı savunabilirdi. Macdonald iyi bir seçim yapmıştı. Eğer İngilizler yenilirse, Bonnie Prince'in babası artık tahtta olduğundan, Macdonald İskoç dostlarını gerçekten onların tarafında olduğuna inandırana kadar burada kolayca saklanabilirdi.

Ancak Jakobitler yenilmişti ve şimdi Macdonald intikam almak isteyen İskoçyalılara kendini kapatmıştı.

Uzun süre gözlerden uzak kalacağından değil. Macdonald entrikacıydı, hep öyleydi. Alison McNab'i geçtiğimiz yıl ölen kardeşi Horace ile evlendirme planı Clennan'a aitti. Alison'ın babasının bol miktarda arazisi, sığırı ve parası vardı, ayrıca birçok McNab'ın sadakatini de beraberinde getirecekti.

Alison, Will'in babasıyla tanışıp onunla kaçmaya karar verdiğinde Clennan çok öfkelenmişti. Bu bir aşk evliliği idi, ikisi de aşık olmuşlardı. Alison'ın babası onları affetmişti ama Clennan Macdonald asla affetmemişti. Tüm klanını Mackenzie'lerden nefret etmeye teşvik etmişti.

Will altındaki devasa evi inceledi. Palladyan tarzı, bugünlerde pek çok malikânede olduğu gibi, her zengin adam bir İtalyan sarayını taklit etmek istiyordu. Mal, bu yığının tam olarak hangi tarihte inşa edildiğini ve her bir özelliğine ne ad verildiğini biliyordu.

Bhreac'ı gördü, küçük ve uzaktaydı, evin arabanın tekerleğine yaslanmıştı. Herhangi birinin onu tanıyacağından endişe etmiyordu - Bhreac çok seyahat etmesine rağmen Ayaklanma sırasında Highlandsden oldukça uzak durmuştu. Her zamanki gibi çitin iki tarafını da oynuyordu.

Will ayrıca uzun boylu bir adamın tepelerin üzerinde adım adım ilerlediğini ve doğruca Will'e doğru geldiğini gördü. Evden kimsenin çıktığını görmemişti ama şimdi adam kayaların üzerinden tırmanıyordu, adımları hızlı ve emindi, sanki burada doğup büyümüş gibiydi.

Adam ona ulaşmadan Will attan inmişti. Davetsiz misafir uzun boylu ve sırkılydı; kırışmış kızıl saçları ve uzun yüzünde açık mavi gözleri vardı.

Adam Will'in önünde durmuş, sessizce onu inceliyordu. Titrek bir eliyle Will'in yüzünü okşarken kirpiklerinde gözyaşları birikmişti.

"Tanrı seni korusun delikanlı," dedi kısık sesle ve Will'i sert bir kucaklamanın içine sürükledi.

Will kucaklaşmaya karşılık verirken gözlerini kapadı ve bu adamın çocukluk günlerinden kalma gücünü hatırladı. Uzun parmaklı elleri Will'in adımlarını sabitlemiş ve Kilmorgan Kalesi'nin üzerine inşa edildiği dik tepeden aşağı düşmesini engellemişti.

Will, "Naughton," diye fısıldadı, içinde beklenmedik bir sevinç vardı. "*Burada ne halt ediyorsun?*"

Kardeşlerin hiçbiri doğmadan önce Mackenzie'lerle birlikte çalışmış olan uzun boylu, zayıf hizmetkâr Naughton doğruldu. Gözyaşları yanaklarını ıslatmış ve bir rüzgâr saçlarını çekmişti.

"Kardeşlerinin ve babanın Fransa'da iyi olduğunu biliyordum, ama sen..." Naughton'ın Will'in omuzlarındaki tutuşu her zamanki gibi güçlüydü. "Kimse senin ölü ya da diri olduğunu bilmiyordu."

Will, Naughton'ın titreyen ellerini okşadı. "Her zaman geri geldiğimi biliyorsun. Ama bana cevap vermedin, dostum. Clennan Macdonald'ın evinde ne işin var?"

Naughton, Will'i bıraktı ve geri çekildi. "Ona hizmet etmiyorum. Asla... Annenin, kardeşinin üzerine atıldığı zamanı hatırlıyorum. Clennan, klan üyeleri ve tabancalarla onun peşine düşmüştü, piç kurusu. Majestelerinin daha sadık adamları ve yasal bir evliliği vardı ama Clennan intikam yemini etti. İntikam almadığını görmek için buradayım."

"Neden? Ne planlıyor?"

Naughton pişman görünüyordu. "Tam olarak emin değilim. O yakın biri. Beni hatırlamıyor, muhtemelen babanla birlikte olduğumu hiç fark etmedi, hizmetkârları görmezden geliyor. Ama gözü Kilmorgan'ın üzerinde. Nadasa bırakılmış, çoğu kişi tarafından uzak durulan bir yer. Bazıları orada bir lanet olduğunu söylüyor. İngilizler burayı satmaya çalışıyor."

"Satmak mı?" Will, öfke ve korku onu ele geçirirken ellerini yumruk yaptı.

Will, arazinin muhtemelen çoktan ellerinden alındığını biliyordu. Bir ailenin soyu tükendiğinde, artık mirasçı kalmadığında, unvan ve topraklar kraliyete geri dönerdi. Artık İskoçya ve İngiltere teoride bir olduğuna göre, bu taç İngiliz tacıydı. Kilmorgan dört yüz yıldır bir dükalıktı - Will, Kral Geordie'nin adamlarının, kucaklarına düşecek kârlı bir toprak sahibi olma ihtimali karşısında ağızlarının sulandığını hayal etti. Arazi bazen gözde bir saray mensubuna veriliyor, bazen de Sör Harmon gibi gelecek vaat eden bir adama satılıyordu.

"Lanet olası piçler," diye devam etti Will. "Macdonald burayı satın almaya çalışıyor, değil mi? O mu?"

"Sanırım öyle. Ama İngilizler, başka bir seçenek olmadığı sürece bir İskoç'un o topraklara sahip olmasını istemiyorlar, bu yüzden ona vermekte yavaş davranıyorlar. Inverness'in kuzeyindeki topraklara göz kulak olması için bir İngiliz koymayı tercih ediyorlar. Orada büyük bir kale inşa ediyorlar ve Jacobite Highlanders'in çok yakın olmasını istemiyorlar. Orayı havaya uçuracaklarından korkuyorlar."

Will başını salladı. Moray Firth'in denize döküldüğü noktada bulunan George Kalesi'ni duymuştu. Gördüğü planlar doğruysa, kale çok büyük olacaktı. Black Watch, yani İskoçları koruyan İskoç birlikleri burayı koruyacaktı.

Will anlayışla, "Fırtınanın karşısında entrikacı bir İskoçyalı'nın yaşamasını istemezler," dedi. "Çok akıllıca. Gerçi Macdonald kendi bildiğini okumayı seviyor."

"Evet, ama ona sahip olmak için çok paraya ihtiyacı var. Şimdiye kadar hiçbir İngiliz istemese bile o kadar toprağı vermezler. Çok uzak, çok tehlikeli." Naughton içini çekti. "Hayaletlerle dolu."

Hayaletler oradaydı, evet, diye düşündü Will üzüntüyle. Çok fazla kahkaha ve hayat gitmişti.

Will düşünürken volta atıyordu. "Bahse girerim Macdonald, ona meydan okuyan kadının yürüdüğü yerde yürümek istiyordur. Kına yakmak için. Cehenneme kadar yolu var, Naughton. Ona izin vermeyeceğim."

"Katılıyorum lordum, ama ne ki? Baban ve kardeşlerin çok uzakta. Sen öldün - eğer açık sözlü olduğum için beni bağışlarsan."

"Evet ama ölü olmak bana küçük bir avantaj sağlıyor." Will, kafasında fikirler oluşurken çenesini ovuşturdu.

Naughton ona baktı, üniformasını inceledi, kaşları kalktı. "Düşmüş bir İngiliz askerinin hayaleti olmaya mı çalışıyorsun?"

"Pek sayılmaz. Gözden uzak duruyorum, ortama karışıyorum, bu arada ..." Will uzaktaki eve ters ters baktı. "Malum nedenlerden dolayı içeri giremedim. Ben de dostum olduğumu umduğum bir adamı ve hayatımda en çok sevdiğim kadını işimi yapmaları için gönderdim."

"Bayan Oswald'ı mı kastediyorsunuz?" Naughton hemen sordu. "Onu gördünüz mü? O iyi mi?"

Naughton başını salladı. "Hayır, ama sen başka bir kadından asla böyle bahsetmezsin." Will'in gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Naughton onu kızdırmak için bilmiş bir gülümseme gönderdi. "Genç kızlarla aranız iyi lordum, ama genellikle sadece amaca giden bir yol olarak. *Onunla* değil. Onu uzun zaman önce Kilmorgan'a getirdiğinizde nasıl davrandığınızı gördüm. Hiçbir şeyin değiştiğini sanmıyorum."

"Öyle olmadı." Will daha fazla konuşmadan ağzını kapattı. Naughton'ın sorunu, Mackenzie'ler hakkında her şeyi bilmesiydi, bazen onlar daha kendileri bile bilmeden.

"Neden babamla birlikte Fransa'da değilsin?" Will karşı çıktı.

Naughton omuz silkti. "Birinin Kilmorgan'a göz kulak olması gerekiyor. Hiç silaha sarılmadım ve kimse de bana pek aldırmış etmedi. Macdonald'ın arazinin peşine düştüğünü öğrenene kadar orada, içki fabrikasında ."

İçki fabrikası 1600'lü yıllarda Kilmorgan arazisinde bir evdi, daha acımasız olan kaleden uzakta bir yuva. Kale modernleştirilip daha konforlu hale getirildikten sonra ev, yeni lisanslı viski işi için bir içki fabrikasına dönüştürülmüştü. Will, kardeşleri ve babası, geçen yıl İngiliz birliklerinin kaleyi yakıp enkaza çevirmesinden sonra içki fabrikasına taşınmışlardı.

"Hmm." Will'in düşünceleri öfkeyle çalkalandı. "Macdonald'ın neyin peşinde olduğunu öğrenmekle akıllılık ettin. Parayı nereden bulduğuna gelince, bir fikrim var." Naughton'a ani bir sırtış fırlattı. "Tüm parayı ondan almama ve Kilmorgan'ı geri almamıza yardım etmeye ne dersin?"

* * *

Macdonald'ın eğlencesi artarken Kaptan Ellis ve Josette korkuyla Macdonald'a baktılar.

"Senin bir ressamın modeli olduğunu bilmiyor muydu?" Macdonald çenesini Yüzbaşı Ellis'e doğru sallayarak Josette'e sordu. "Hem de bir Mackenzie için?"

Yüzbaşı Ellis bir işaret bekleyerek Josette'e bir bakış attı, ama Macdonald bir işaret veremeyecek kadar yakından onu izliyordu.

"Elbette biliyordu," dedi aceleyle. "Sör William benimle böyle tanıştı. Ne olmuş yani?"

"Alec Mackenzie'nin sevgilisi miydiniz?"

"Hayır." Josette'in sözleri doğruluk payı taşıyordu. O ve Alec arkadaşlıklar, daha fazlası değil. Alec resim yapmakla meşguldü ve Josette Will'le tanışmıştı...

"Hayır mı?" Macdonald ona inanmamıştı ama Josette'in onunla tartışmaya niyeti yoktu.

"Benim... şey... geçmişimi... Sir William'ın tanıdıklarından saklıyoruz," diye devam etti Josette, üzgün görünmeye çalışarak. "Bu çok skandal olur. Lütfen, lütfen Sör Harmon'a bir şey söylemeyin."

Josette, Bay Macdonald'ın gözlerindeki parıltıdan hoşlanmamıştı. Macdonald'ın bu tür bilgileri kendi çıkarları için kullanabilecek biri olduğunu düşünmüştü; "Sör William "ı kontrol etmek için mi, yoksa Josette'i düşünmek istemeyeceği şeylere zorlamak için mi, bilmiyordu. İkisi de olabilirdi.

Macdonald ikisini de dikkatle inceledi, ama Josette onun tedirginliklerinin Josette'in modellik yaptığı günlerin sırrından kaynaklandığını düşündüğünü gördü. Bir süre sonra

Kendini beğenmiş bir küçümseme.

"Çok para harcıyor, değil mi?" diye sordu Kaptan Ellis.

"Korkarım öyle." Kaptan Ellis çaresiz bir hareket yaptı. "Ama ben de öyle. Bu yüzden paraya ihtiyacımız var."

Macdonald ayağa kalktı ve geniş ellerini masanın üstüne dayadı. "Peki karşılığında ne alacağım? İğrenç sırrınızı sakladığım ve size borç para verdiğim için mi?"

Yüzbaşı Ellis gözlerini büyüttü. "Paranızı faiziyle geri mi aldınız?"

Macdonald bir kahkaha attı. "Yeterince iyi değil. Sör Harmon bana çok seyahat ettiğinizi ve pek çok şeyi gözlemleyebilecek konumda olduğunuzu söyledi. Onun fazla iyimser olduğunu düşünüyorum - muhtemelen kullanabileceğim bilgiye sahip olamayacak kadar kendinizi kaptırmışsınız, ama şansımı deneyeceğim. Teklifimiz şu: Yatırımlarınız için size borç para vereceğim. Parayı sana söylediğim işlere yatırırısın, Sör Harmon'un ne dediğini boş ver, böylece hepsini kaybetmezsin. Sonra sen ve güzel karın size söylediğim evlere gidin ve insanlarla konuşun. Sör Harmon'un size bu olasılığı açıkladığını ve sizin de buna uymaya istekli olduğunuzu biliyorum. Sonra Sör Harmon'a dönün ve bu insanların neler konuştuğunu ona anlatın. Bilmek istediği şeylerin neler olduğunu belirttiğine inanıyorum."

Josette, adamın ödemeyi onun şahsı üzerinden yapmasını isteyeceğinden ve bu durumda masasının üzerindeki bronz at heykeliğini alıp ona vurmak zorunda kalacağından korkuyordu. Ama adamın tek istediği casusluk yapmalarıydı. İlginç.

Kaptan Ellis düşünür gibi yaptı, sonra da tam Will'in yapacağı gibi omuz silkti. "İstemek için çok küçük bir şey gibi görünüyor. Nereye gidersek gidelim kalacak bir yerimiz olur, değil mi Leydi Jacobs?"

Josette, "Çok uygun," diyerek Macdonald'a bir gülümseme gönderdi.

Macdonald onları inceledi, fikri belliydi. Aptal olduklarını düşünüyordu, ama saf ve manipüle edilmesi kolay insanlardı. Tam da Will'in tahmin ettiği gibi.

Macdonald fincanını bir yudumda boşalttı, paraları getirirken biraz daha viski içmelerini söyledi ve arkasına bakmadan odadan çıktı.

Josette yan odada oldukça iri yarı bir uşak daha gördü, onlara kaşlarını çatarak baktıktan sonra efendisi için kapıyı kapattı. Adamın kapının yanında durup nöbet tuttuğunu duydu.

Kaptan Ellis hiç konuşmadan viskisini yudumlarken Josette oturduğu yerde kaldı ve bardağını yanındaki masaya koydu.

Sir William ve Anna, karakterlerini korumak için sessizliği dolduracak şekilde gevezelik ediyor, parayı nasıl harcayacakları konusunda mutlu bir şekilde spekülasyon yapıyorlardı. Kaptan Ellis muhtemelen ikna edici olamayacağını bildiğinden hiçbir şey söylemedi.

Josette, Bay Macdonald'ın bir hizmetçi göndermek yerine ayak işlerini kendi başına halletmeye gitmesinin önemli olduğunu düşündü. İki ziyaretçisinin de peşine takılmasını istemiyordu. Bazı sırları başkalarına emanet etmediği anlaşıyordu.

Adamın bahsettiği parayı getirmekten başka bir şey yapmadığını umuyordu. Onların görüş alanı dışında yapabileceği çok fazla şey vardı; askerleri çağırmak, Bhreac'ı sorgulamak. Ya Will'i görürse?

Hayır, Will'in kendini görünmez kılma yöntemleri vardı. Onun için ne kadar endişelense de Josette, Will'in hayatta kalan en yetenekli adam olduğunu biliyordu... yani hayatta kalma konusunda.

Korkuları daha da artmadan, nöbetçi uşak kapıyı açtı ve Bay Macdonald iki elinde tuttuğu küçük bir kutuyla içeri girdi.

Uşağa uyarıcı bir sesle, "Bizi yalnız bırak," dedi. Uşak cevap vermedi ama kapıyı kapattıktan sonra Josette onun geri çekilen ayak seslerini duydu.

Macdonald masaya oturdu ve küçük tabutu yüzeye vurdu. Açmadı.

"Size vermek üzere olduğum şey beş yüz altın değerinde." Kaptan Ellis'e sert bir bakış attı. "Ama bunu bu şekilde kullanmak için Londra'daki iş adamıma götürmeniz . O sizin için bir hesap açacak ve beş yüz doları benim talimatlarıma göre yatıracak. Parayı alıp kendini akıllı sanarak harcamayacaksın, çünkü harcarsan haberim olur. Anladın mı?"

Yüzbaşı Ellis başını salladı. Josette de öyle yaptı.

"Bu kutunun içindeki listede yer alan arkadaşlarımı ziyaret ettikten sonra tekrar İskoçya'ya yolculuk yapacak ve Sör Harmon'un yanında kalacaksın. Öğrendiğin her şeyi ona anlatacaksın ve ben de seni orada ziyaret edeceğim. Shildedag Kalesi'ne asla geri dönmeyeceksin."

"Anlıyorum efendim," dedi Kaptan Ellis doğru miktarda hevesle. "Teşekkür ederim, efendim."

Macdonald ona belli belirsiz bir alayla baktı. Josette'e baktı ve yüzüne sinsî bir ifade geldi.

"Bunu taşıman için *sana* vereceğim genç kadın," dedi. "Güzel bibloları seviyorsun sanırım. Bunu... *erdemle* koruyacaksın, değil mi?"

Josette hafif bir kahkaha atmaya başladı ve tedirginlikle irkilmemek için kendini zor tuttu. Macdonald ayağa kalktı - Josette ve Yüzbaşı Ellis de ayağa kalktı - ve tabutu Josette'e uzattı.

Ağırdı. Yaklaşık altı inç uzunluğunda ve dört inç yüksekliğinde ve genişliğindeki kompakt kutu, işlemeli egzotik ahşaptan yapılmıştı ve sağlam bir kilidi olan pirinç bir mandalı vardı.

"Anahtar nerede?" Josette kilidi inceleyerek sordu.

"İş adamımda var," dedi Macdonald. "Ona götürün, sizin için açacaktır."

"Oh, anlıyorum." Josette bir kahkaha daha attı. "O zaman burayla orası arasında harcamayacağız."

Macdonald tabutu tutarken bir elini tabutun üzerine koyarak onu ağırlaştırdı. "Sana söylemiştim, genç kız. Ben bilirim."

"Tabii ki." Yine mırıldandı. "İyi olacağız, Bay Macdonald."

"Öyle olduğunu gör." Kutuyu bastırarak Josette'in göğsüne doğru itti. Kendisi ona dokunmadı ama elinin kutuya yaptığı baskı Josette'in biraz hasta hissetmesine neden oldu.

Kaptan Ellis hiçbir şey fark etmemiş gibi onu selamladı ama Josette onun gerginliğini hissetti. Yüzbaşı Ellis patlamadan önce gitmeleri gerekiyordu.

Neyse ki Macdonald elini kaldırdı ve gitmeleri için bir işaret yaptı. Josette gülümsemesinin yeterince yapmacık olduğunu umarak reverans yaptı. Yüzbaşı Ellis, Macdonald'ı selamladıktan sonra Josette'e kendisinden önce gelmesini işaret etti ve Josette odadan çıktı.

Macdonald dışarı kadar takip etti, adımları arkalarında ağır bir şekilde yankılanıyordu.

"Çok güzel bir ev," dedi Josette. Yanından geçerlerken Alec'in tablosuna bakmamaya çalıştı ama kendini tutamadı. Macdonald gördü ve kıkırdadı.

"Bu resmi bulmayı nasıl başardınız Bay Macdonald?" diye sordu, sadece merak ediyormuş gibi.

"Jakobitler," diye homurdanarak cevap verdi Macdonald. "Mackenzie'nin babası Kilmorgan Dükü'ydü, şüphesiz biliyorsunuzdur. Krala karşı silaha sarıldılar ve Culloden Field'da tek bir adam kalmayınca kadar katledildiler. Evleri, geriye ne kaldıysa, kargalara açıldı. Enkazdan birkaç tablo kurtardım, inanır mısınız, Rubens'e ait bir tablo. Kale yandığında kaçmışlar ve hepsini çürümeye terk etmişler. Hainler ve aptallar, hepsi."

Sesi öylesine kin doluydu ki Josette dönüp ona baktı. Macdonald'ın yüzü kiremit kırmızısıydı, boynundaki kordonlar göze çarpıyordu. Bir öfke portresi.

Josette'in kendisine baktığını fark edince ses tonunu yumuşattı. "Sevinmedin mi? Tabloyu senin için mi kurtardım, genç kız? Çok güzel olduğun için sana vermeyi düşünüyorum. Ama hayır, sanırım onu saklayacağım. Bana seni hatırlatması için."

Bakışları çok açıktı. Sir William gibi bir züppe bile öfkelenirdi. "Efendim," diye başladı Kaptan Ellis, tam olarak öfkeli ama kararsız bir Koca.

Macdonald güldü. "Tabii ki şaka yapıyorum. Paramı geri ödediğinizde, size devredeceğim Sir William. Elbette karınızı kendi yatak odanızda isteyeceksiniz."

Yüzbaşı Ellis tereddüt etti, sanki duvarlarda asılı duran çok sayıdaki silahtan birini kapıp adamı yere sermeye hazırды. Josette ona uyarıcı bir bakış gönderdi ve Yüzbaşı Ellis, yüzü kaskatı kesilmiş olsa da sakinleşti.

Her nasılsa, cinayet merdivenlerden zemin kata kadar inmeyi başarmışlardı. Josette kutuyu göğsüne bastırdı ve aceleyle

Yüzbaşı Ellis'le birlikte Bhreac'ın revağın altına çektiği arabaya doğru ilerledi.

Asık suratlı uşak onlara basamak hazırlamak için oradaydı ama Bay Macdonald Josette'i arabaya kendisi bindirdi. Adamın elini eldivenin içinde hissetmek hiç de hoşuna gitmemişti - sertlik ve acımasızlık.

Kaptan Ellis ona kaşlarını çatarak baktı ve Macdonald büyük bir keyifle ikisini de selamladı.

Yüzbaşı Ellis arabaya bindi ve Macdonald neredeyse Ellis'in ayağını yakalayacak şekilde kapıyı çarptı. Bhreac arabayı çalıştırdı ve gökyüzünün gri bir örtüyle kaplandığı kemerden açık havaya çıktılar.

Yüzbaşı Ellis en azından başka bir görevli tarafından açılan kapıyı geçmelerini ve şapkasını çıkarıp yere atmadan önce yolun bir mil kadar ilerlemesini bekledi.

"Hayatım boyunca karşılaştığım tüm iğrenç, kaba, zalim kabadayılar arasında, o hepsinin efendisi!" Öfke kaptanın yüzünü kararttı ve gözlerini parlattı. "Sana söylediği her şey için ona hesap soracağım, hatta onu öldürmeden önce eline bir kılıç almasına bile izin verebilirim."

Josette, "Çok nazıksınız," diye söze başladı ama Kaptan Ellis onun kesti.

"Bu nezaket değil, hanımefendi, ama genel bir terbiye. Siz çok saygı duyduğum bir ailenin dostusunuz ve Macdonald gibi kaba bir hödüğün sizi aşağılamasına izin vermeyeceğim. Bahse girerim Kilmorgan Kalesi'nin kalıntılarını bir fare gibi karıştırıp en seçkin parçalara saldırmıştır. Mackenzie'ler aşağılanırken onun gibi bir adama kraliyet tarafından güvenilmesi kaba bir adaletsizliktir. Buna bir son verilmelidir."

Josette, eli yanındaki altın kutusunun üzerinde, o içini dökerken bekledi. Prensipleri tamamen ayaklar altına alınmış bir adamı tanımıştı.

Eğer Sir William Jacobs rolünü oynamak zorunda kalmasaydı, para için yanıp tutuşan gülünç züppe, Kaptan Ellis'in Bay Macdonald'a tam olarak ne düşündüğünü söyleyeceğini, ona meydan okuyacağını ve muhtemelen acıları için öldürüleceğini biliyordu.

"Gerçekten de çok nazıksınız," diye tekrarladı Josette, adam sözlerini bitirdiğinde. "Ve iyi bir . Bay Macdonald zaman içinde cezasını çekecek -bugün buraya gelmemizin nedeni de bu. Sör Harmon'la birlikte ne planladıklarını ve Fransız altınları hakkında ne bildiklerini öğrenmek için." Yanındaki tabutun ağırlığı çok şey bildiklerini gösteriyordu.

Kaptan Ellis'in ağzında acı bir çizgi vardı. "Biliyorum ama Mackenzie'nin köşe kapmaca yöntemlerine hiç tahammülüm yok. Bir adamla doğrudan yüzleşmeyi ve onu neden öldürdüğümü açıklamayı tercih ederim."

"Şansınız olabilir. Ah, duruyoruz ve Will de orada."

Bölüm 18

Shiellag Kalesi'nden birkaç mil uzaklaşmışlardı; kale artık yolun zahmetle tırmandığı bir kayalığın kalmıştı. Josette, Will'in Yüzbaşı Ellis'in atının yanında beklediğini görünce kalbi ısındı ama yanında başka bir adamın daha olduğunu fark edince endişelendi.

Will adamın varlığından hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bhreac arabayı durdurunca Will öne çıktı, arabanın kapısını yırtarak açtı ve Josette'i kollarına alarak dışarı çıkardı.

Sıcak yün, açık hava ve soğuktan korunmak için içtiği viskinin ısırtığı gibi kokuyordu. Will onu güçlü bir kucaklamanın içine çekti, vücudu bir rahatlık duvarı gibiydi.

Josette'i kucakladı, sonra geriye yaslandı ve sanki ikisinden başka hiçbir şey yokmuş gibi ona baktı. Yaylalar, altın ve Bay Macdonald bir rüzgârda uçup gidebilirdi. Josette öyle olmasını diledi.

"Bay Naughton," diyordu Kaptan Ellis, sesinde sevinç vardı. "İyi karşılaşmalar."

Josette Naughton adındaki adamı Kilmorgan'a yaptığı ziyaretten tanıyordu ama rahatlaması mı yoksa telaşlanması mı gerektiğinden emin değildi. Kilmorgan Dükü'nün güvendiği kâhyası neden buradaydı?

"Arkadaşı Macdonald'a göz kulak oluyor," diye yanıtladı Will onun dile getirilmeyen sorusunu. Tünediği yerden aşağı atlayan Bhreac de dahil olmak üzere diğerleriyle yüzleşirken Josette'in elini kolunun altına sıkıştırdı. "Naughton'ı hatırlıyorsun, Josie."

"Bayan Oswald," dedi Naughton kibarca, ama gözleri onu görmekten duyduğu mutluluğu ele veriyordu. "Umarım iyisinizdir?"

"Beklenebileceği kadar iyi, Bay Naughton. Peki ya siz?"

"Evet, iyi." İngiltere'de bir adam kibarlık diye dertlerini hafife alabilir ya da gizleyebilirdi ama Josette bir İskoçyalıya gününün nasıl geçtiğini sorduğunda ona anlatacağını öğrenmişti. "Clennan Macdonald için bir şeyler getirip götürmek çok zahmetli, diyebilirim."

Josette, "İstersen Will'in seni Paris'teki ailenin yanına göndereceğinden eminim," dedi. "Kalmana gerek yok."

Naughton ona hafifçe gülümsedi. "O zaman burada Macdonald'ın yaptıklarını izliyor olmazdım. Kalırsam aileye daha iyi hizmet etmiş olurum."

Will, "Macdonald, Kilmorgan'ı ele geçirmeye çalışıyor," diye açıkladı. "Onu durduracağım."

Bu sözler öfkeyle ya da şiddetle değil, sessiz bir kesinlik içinde söylenmişti.

"Bize ne verdiğini görelim mi?" Kaptan Ellis sordu. "Yoksa Sör Harmon'a dönene kadar bekleyelim mi?"

Will neşeli bir ses tonuyla, "Bir bakalım bari," dedi.

Kaptan Ellis fıçıyı koltuğundan kaldırıp Will'uzattı ve Will fıçının ağırlığı karşısında gözlerini hafifçe araladı.

Will, kutunun ahşabının eskimiş patinasına tezat oluşturacak şekilde yeni ve parlak olan kilide dokundu. "İçinde ne olduğunu bilmemizi istemiyor, değil mi? Bhreac, gözcülük yap."

"Ne yaptığımı *sanıyorsun*?" Bhreac hırladı. Yolu ve ötesindeki toprakları taradı, sanki kayalar dikkat etse iyi olurmuş gibi parlıyordu.

Will, eline tam oturan bir taş bulana kadar botlarıyla taşları itti. Fıçıyı bir kayanın üzerine koydu, seçtiği taşı kaldırdı ve sonra tüm gücüyle masum çengele vurdu.

Kilit kırıldı ve Will kapağı açtı.

Josette onun koluna doğru eğildi, içinde ne olduğunu görünce kalbi çarpmaya başladı. "Ah... benim..."

Kutu parıldayan madeni paralarla doluydu. Josette uzanıp bir tanesini çıkardı ve zayıf güneş ışığına tuttu. Fransa Kralı Louis'nin profili ona göz kırptı.

"Louis d'or," dedi huşu içinde.

Bunlardan biri, Strathy Kalesi'ne kapatılan tüm kadınları bir hafta boyunca doyurabilirdi. Kutudaki parayla kocalarının, erkek kardeşlerinin ve oğullarının özgürlükleri satın alınabilir ve Albay Chadwick'in Will'i yakalamayı ya da Glenna'yı götürmekle tehdit etmeyi unutmaları için ona ödeme yapmaya yetecek kadar para kalırdı. Ya da Josette ve Glenna'nın, Albay Chadwick'in onları asla bulamayacağı, kıtanın uzak bir köşesine kaçmasına izin verebilirdi.

Will, paraların altında duran katlanmış bir kâğıt parçasını çıkardı. Açıldığında, Macdonald ve Sör Harmon'ın, Sör William ve Anna'nın ziyaret etmesini ve casusluk yapmasını istediği kişilerin isim listesi olduğu ortaya çıktı.

Josette, "Macdonald'ın fıçıyı açıp içindekileri harcarsak haberi olacağını söylemesine şaşmamalı," dedi. "Bir fıçı dolusu Louis d'or'u takas etmeye ya da bir dükkânda kullanmaya kalkarsak dedikodu yayılırdı."

"Evet, esnaf ve bankacılar konuşurdu," dedi Will, sesinin altında bir heyecan vardı. "Aşkim, sanırım Fransız altınını bulduk. Şey... en azından bir kısmını."

* * *

Araba yolda ilerleyip onları Sör Harmon'ın evine götürürken Will sevincini güçlükle kontrol altına aldı.

Naughton vedalaştı ve Macdonald'ın büyük evine doğru, yeni bir güçle sırtını dikleştirerek yürümeye başladı. Yüzbaşı Ellis ve Will tekrar kıyafetlerini değiştirdiler ve Yüzbaşı Ellis şimdi onlara eşlik etmek üzere arabanın yanında gidiyordu.

Ellis, Shielbag'da olanları giyinirken Will'e anlatmıştı; buna Macdonald'ın Josette'i Alec'in modeli olarak tanınması da dahildi, ama ismen değil. Ellis ayrıca adamın kendisine söylediği iğrenç şeyleri ve kendisinin Macdonald'a hesap sorma isteğini de aktarmıştı.

"Bayan Oswald'ın, erkeklerin kendisine bu kadar iğrenç davranabileceği bir ortama girmesine nasıl izin verdiğinizi anlayamıyorum." Yüzbaşı Ellis, Will'e kaşlarını çatmıştı. "Adamı öldürün ve işinizi bitirin."

Will'in buna verecek bir cevabı yoktu, çünkü Ellis'in haklı olduğunu biliyordu. Altını bulmak gibi büyük bir amaç için bile olsa, Josette'in o eve girmesine asla izin vermemeliydi.

"Onu alacağız," dedi Will sert bir sesle. "Muhtemelen bize verdiğinden çok daha fazlasının üzerinde oturuyordur. . Yakında Macdonald'ı vatana ihanetten içeri tıkmanın mutluluğunu yaşayabilirsiniz."

"Eğer bunu ," diye Ellis. "Fransız altını onda *olabilir*, onu Kral George'dan saklıyor olabilir ve İngiliz düşmanlarına sırlar veriyor *olabilir*. Bu noktada tek bildiğimiz, kadınlara saygısı olmayan nahoş bir adam olduğu."

Will, "Kirli işler çevirdiği doğru," dedi. "Bu onun tarzı. Macdonald kirli işlere nasıl bulaşmayacağını bilmiyor. Söz veriyorum, eğer bir yargıcı onun bir hain olduğuna ikna edemezseniz, onu kendim öldüreceğim. Onu çağırmakla ve düello kurallarına uymakla uğraşmayacağım, sadece vuracağım."

Yüzbaşı Ellis de Will de tatmin olmamıştı. Ama Macdonald, Josette'e hakaret ederek bir hata yapmıştı ve bunun bedelini ödeyecekti.

Araba dar yolda ağır ağır ilerlerken, Will sönmekte olan ışıktaki Josette'i izledi. Gölgeler, yorgunluktan çizgiler halinde olan yüzüne vuruyordu. Josette dirençliydi ama bu işi ne kadar çabuk bitirirlerse o kadar iyiydi.

"Bay Macdonald aptal mı?" Josette sordu. "Fransa'dan geldiği belli olan altın paraları bize vermek için mi? Bir zamanlar Alec Mackenzie'yi iyi tanıyan aptal Sir William Jacobs ve karısına?"

Will başını salladı. "Bu paralar Fransa'daki sağlam yatırımlarından gelmiş olabilir, çok merak edip kutuyu açarsak bunu iddia edeceğine şüphe yok. Eğer parayı onun adamıyla uğraşmadan harcarsak

Macdonald'ın gece bizi ziyaret etmeleri ve neden kötü bir fikir olduğunu açıklamaları içingöndereceğini hissediyorum." Kollarını gerdi, kollarındaki danteller ceketin kadifesinde garip desenler oluşturdu. "Seninle bir Mackenzie arasında bir bağlantı bulmuş olsa da, hepimizin ölüp gittiğine gerçekten inanıyor ve ayrıca kadınların düşünebileceğine, mantık yürütebileceğine veya tutarlı bir şekilde konuşabileceğine dair hiçbir fikri yok. İsterse senden faydalanmayacağından değil ama planlarına boyun eğeceğine inanmıyor. Son olarak, altınları saklamak için bir cahilin borsada kumar oynamasından ve ödemeyi İngiliz parasıyla Macdonald'a götürmesinden daha iyi bir yol var mı?"

Josette düşünceli bir şekilde dinledi. "Sanırım bu mantıklı. Yani onun için. Sör Harmon, Macdonald'ı kendisi için bilgi toplaması ve parasını temizlemesi için kandırmış olmalı -Sör Harmon'ın diğer konuklarından kaçının benzer bir esaret altında olduğunu merak ediyorum. Bu *kandırılanlar* yakalanırsa, Macdonald'a ya da Sir Harmon'a değil, ellerini açıp bu tür ahmakların kendilerini suçlamasına şaşırabilecek iki önemli adama, yasaya hesap ."

"Büyük olasılıkla," dedi Will. Özellikle de adamın Kilmorgan'a olan saplantısı göz önüne alındığında, Macdonald'ın durumunu tersine çevirmeyi dört gözle bekliyordu. *Bu* onu, Macdonald'ın kendisine farkında olmayan casuslar satın alma ihtiyacından çok daha fazla endişelendiriyordu.

"Altının geri kalanının onda olup olmadığını nasıl öğreneceğiz?" Josette sordu. "Mahzenini mi kazacağız?"

"Eğer iş o noktaya gelirse." Will bakışlarıyla onu sabitledi. "Hiç kazı yapmayacaksın. Bu parayı iyi bir şekilde kullanmanı ve Glenna'yı Paris'e götürmeni istiyorum. Sana göz kulak olacak ve Glenna'nın babasını uzak tutacak olan ailemle kalacaksın."

Josette'in kara gözleri büyüdü. ", değil mi?"

Will'in bütün gün kontrol altında tutmayı başardığı öfkesi patladı. "Kahretsin genç kız, tehlikeli planlarımdan biri için kırlarda dolaşıp Macdonald gibi serseriler tarafından aşağılanmana izin vermeyeceğim. Kardeşlerimin senin memleketinde rahat bir evi ve bir sürü arkadaşı var. Sen ve kızın iyi yemek yiyeceksiniz ve hayatınızın geri kalanında korunacaksınız. Albay Chadwick için endişeleniyorsanız, onu boş verin. Onunla ilgileneneğim ve işim bitecek, hiç korkmayın."

Josette'in gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Bitirdin mi?"

"Pek sayılmaz ama içimden bir ses bana bağıracağını söylüyor. Devam et ama Fransa'ya gidiyorsun ve bu iş burada bitiyor."

"Benim kibirli dostum, sen benim kocam *değilsin*. Parayı Glenna'yı güvenli bir yere göndermek için kullanma konusunda hemfikirim ve bunu yapacağım. Ama seni bu adalarda bırakıp İngiliz subaylar tarafından yakalanıp işkence görmene ve altının geri kalanını ararken hayatını riske atmana izin vermeyeceğim. Eğer beni ve Glenna'yı Fransa'da istiyorsan, o zaman bizimle oraya gel."

Bizimle gel. Will pencereden dışarı baktı ve öfkesi azaldı. O anda, tehlikeye rağmen neden İskoçya'ya bu kadar sık gittiğini, neden asla Fransa'ya yerleşmeyeceğini ve Josette'i burada yanında tutmak için neden elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu. Bunu istemekle onun güvende olmasına ihtiyaç duymak arasındaki çelişki içini parçaladı.

"Yapamam," dedi usulca. "Kalmalıyım."

Josette'le ilgili şaşırtıcı olan şey, onun bunu anlamış olmasıydı. Will'in, İskoçya'nın kendisinin bir parçası olduğunu ve kendisinin de onun bir parçası olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Buraya geri dönmemesinin, nefes almayı kesmesinden daha iyi olmayacağını.

Ve Macdonald'ın Kilmorgan'ı almasına izin veremezdi.

Will aniden, "Evimi istiyor," dedi. "Kilmorgan Dükü'nün ve Mackenzie'lerin yenildiğini ve yok olduğunu dünyaya kanıtlamak için. Eğer hiçbir şey yapmazsak, o zaman haklı olacak ve işimiz bitecek."

Josette öne doğru eğildi ve elini onun dizine koydu. Dokunuşunun gücü, Will'in sevdiği bir canlılıkla ince dokunmuş kadife pantolonuna yansıdı.

"Seni onunla tek başına savaşmaya bırakabileceğimi mi sanıyorsun? Bay Macdonald'la bir saatten az bir süre konuştuktan sonra onun kurnaz bir şeytan olduğunu öğrendim, hatta belki senin kadar zeki. Ama ben de kurnazım, Will. Ailenin mülkünü ya da atalarının kemiklerini çiğnemesini istemiyorum. Kızımı güvenli bir yere gönderip seninle birlikte onunla savaşacağım."

Will bakışlarını tepelerden çekip Josette'e odakladı. Josette ona baktı, kararlılığı yüzünden okunuyordu.

Malcolm, Mackenzie'lerin güçlü kadınlara ihtiyacı olduğunu söylerdi, böylece onları parçalara ayırmazlardı. Efsaneye göre yaşlı Dan Mackenzie, kendisiyle kaçmak için her şeyi göze alan ve Kilmorgan topraklarını kazanmasına yardım eden genç kızda böyle bir kadın bulmuştu.

Yüzyıllar boyunca Mackenzie kadınları güçlü oğullar yetiştirmiş ve kızları da kocalarının yanında savaşmak için silahlanmıştı. Kilmorgan için, aileleri için, hayatları için savaşmışlardı.

Will, Clennan Macdonald'ın ya da bir İngiliz lordunun, herhangi birinin

-O kadın ve erkeklerin uğruna öfkeyle savaştıkları şeyi alın.

Will elini Josette'in elinin üzerine kapatıp sıkıca kavradı. Josette'in sabitliğini bulana kadar titrediğini fark etmemişti.

"Benimle kalmanı istiyorum, genç kız. Şimdi ve her zaman için. Bunu yapabilir misin, sence?"

Bölüm 19

Will'in Josette'in elindeki eli sıcak ve sertti, gücü sinir bozucuydu.

Ne istiyordu? Seyahatlerine onunla birlikte, yanında, ortağı olarak devam etmeyi mi? Yoksa daha fazlası olarak mı?

Josette daha fazlasını istemeye cesaret edemedi. Ona tutunmak isteyecekti ve Will tutunmayı iyi karşılayan bir adam değildi.

Ama o kim oluyordu da adamın kendisini yanında tutma teklifine burun kıvrıyordu? Ne kadar süreceği başka bir zaman sorulacak bir soruydu.

"Sanırım ," dedi Josette. "Ama Glenna güvende olmalı."

"Onu Celia ve Mary'ye göndereceğiz." Will'in yüzünde yeni bir kararlılık belirdi. "Glenna yaygara koparacak, tahmin ediyorum, ama onu göndereceğiz."

"Tabii ki yapacak, daha on altı yaşında. Ama Bay Macdonald gibi adamlar oradayken onun Highlands'de koşturmasına izin vermeyeceğim. Chadwick'in onu benden almasına da izin vermeyeceğim." Josette son cümleyi titreyerek söyledi.

"Ben de öyle, inan bana. Ve hayır, o da bana sahip olmayacak." Will yanındaki kutuya dokundu. "Bu altın ve Clennan Macdonald için planlarım var aşkım. Onları gerçekleştirmeme yardım eder misin?"

Josette elini sıktı, kendisini göndermekten bahsetmeyi için memnundu. O seçimini yapmıştı ve sonuçlarına da katlanacaktı. ". "

* * *

Sör Harmon'ın evine vardıklarında gece yarısı karanlığı gökyüzünde asılı duruyordu.

Huzursuz misafirler evin içinde dolaşıyordu -Sör William ve Anna'nın yokluğunu fark etmemişlerdi ama döndüklerinde onları ilgiyle karşılamışlardı-.

Will tabutu saklaması için Yüzbaşı Ellis'e verdi. Yüzbaşıya güveniyordu ve en cesur kişinin bile cesaret madalyası almış bir İngiliz süvari yüzbaşısını soymak için iki kez düşüneceğini biliyordu.

Will diğer konuklara ne için gittiğinden söz etmedi. Will, neden vahşi doğaya gittiği sorulduğunda sadece başını salladı.

"Burası güzel bir ülke," dedi Josette sıkıştırılınca. "Hiçbir şekilde medeni değil ama kendi vahşi tarzında çok güzel."

Beyefendilerden biri pudralı burnunu kırıştırarak, "İskoçlar gibi serserilik mi yaptınız?" diye sordu. "Ne kadar korkunç."

"Tanrı aşkına, hayır." Josette bunu önermesine şaşırılmış görünüyordu. "Koçumuz vardı."

Henri, Will'den memnun görünmüyordu ama neyse ki kızgınlığını kendine saklamıştı. Gençti ve bir şeylerin *hemen* olmasını istiyordu, Will bunu anlıyordu. Hem de çok iyi anlıyordu.

Yakında, delikanlı.

Diğer konuklar kâğıt oynamaya otururken, Sör Harmon Will'i evin arka tarafındaki terasta köşeye sıkıştırdı.

"Tatmin oldun mu?" diye sordu Will'e.

"Ah, evet." Will sesinin hararetle yükselmesine izin verdi. "Siz ve Bay Macdonald bana çok az şey karşılığında çok şey veriyorsunuz."

"Şartlar hoşunuza gitti mi?"

"Elbette. Ben senin adamınım."

Sör Harmon'ın gözlerinde bir zafer ışıltısı vardı. *Balığını yakaladığını sanıyor, diye düşündü* Will. *Muhtemelen bu evdeki her erkek ve kadını tuzağa düşürmüştür.*

"Güzel. O zaman yarın gitmeni istediğimde anlayacaksın. Ziyaretlerinize başlamak için," diye ekledi Sör Harmon, Will'in şaşkın bakışları karşısında.

"Oh, evet, evet, anlıyorum. Yarın mı? Çok yakında. Eşimin yarın kadar erken hazır olacağından emin değilim. Hanımlar, bilirsiniz, toparlanıyorlar..."

"O zaman en geç ertesi gün." Sir Harmon kayıtsızmış gibi davrandı ama Will onun sabırsızlığını anladı.

Macdonald ve Sör Harmon'ın konuşmasını istediği kişiler ne gibi sırlar saklıyorlardı? Will listeye şöyle bir göz atmış ve birkaç ismi tanımıştı -özellikle biri dikkatini çekmişti- ama hepsini tanımıyordu, bu da garipti. Will çok fazla insan tanıyordu ya da en azından bazılarını. Yüzbaşı Ellis, Will'in bilmediklerini biliyor olabilirdi; geri kalanları ona soracaktı.

Will, "Sakıncası yoksa uşağınız Henri'yi de yanımıza almak istiyorum," dedi. "Benim için bir şeyler taşıyacak birine ihtiyacım olacak ve o sağlam bir delikanlı."

Sör Harmon'ın kaşları gerçek bir şaşkınlıkla çatıldı. "Kim?"

"Sanırım ona John diyorsunuz. Balıkçı eşyalarımızı taşıyan Batı Hintli delikanlı."

"Oh, mu?" Sör Harmon eliyle onu uzaklaştırdı. "Çocuk biraz hantal ama sanırım onu ödünç almanızda bir sakınca yok."

Adamın Henri'nin gerçekte kim olduğu ya da nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun için Will'in onu balık bıçağıyla kendi elleriyle deşmesi gerekirdi.

Will kendini Sör Harmon'a bakmaya zorladı. "Teşekkür ederim efendim. Onu tek parça halinde geri getireceğim."

* * *

Will ancak kahvaltıdan sonra Josette'le birlikte, Kaptan Ellis'le buluştukları yazlık eve kaçmayı başardı. Will, Henri'nin de onlara katılması için ısrar etti ve genç adam bunu büyük bir isteksizlikle yaptı. Bir konferans gibi önemsiz bir şeye katılmak istemiyordu ve Will'in Sör Harmon'ı, ayrıldıklarında Henri'nin de Will'e eşlik etmesine izin vermeye ikna etmesi onu iki kat mutsuz etmişti.

Henri inatla, "Gitmek istemiyorum," dedi. "Biz yokken ne yapacak, ha?"

Will, Henri'ye sert bir bakış attı. "Delikanlı, seni burada Sör Harmon'ı öldürmen ve sonra da işkence görüp idam edilmen için bırakmıyorum. Zamanı geldiğinde Sör Harmon cezasını çekecek ve sen de tüm dünyaya onun yaptıklarını anlatacaksın. Tercihen onu en kötü cezaya çarptıracak yaşlı, kötü huylu, uzun peruklu yargıçların önünde."

Henri kaşlarını çatarak, "Mahkemedeki hiçbir yargıç benim gibileri dinlemez," dedi.

"Eğer *benimle* bir alakası varsa yapacaklar. Yalan söyleyen, hile yapan ve katlederek yumuşak bir hayata adım atan uydurma, yeni adamları sevmezler. Sör Harmon son olmayacak, size söz veriyorum."

"En iyi yol bu," dedi Josette yumuşak ses tonuyla ona. "Bir kahraman olacaksın ve hayatını yaşamaya devam edeceksin. En iyi intikam budur."

Will de kısmen ona katılıyordu. Düşmanlarını bozguna uğrattıktan ve *yere* serildiklerinden emin olduktan sonra iyi yaşamak daha da iyiydi.

"O haklı," dedi Yüzbaşı Ellis. "Bırakın Sör Harmon'ın icabına kanun baksın."

Henri ters ters baktı ama sakinleşti. Gözcülük yapmak için kapıya doğru yürüdü ve

Will, Yüzbaşı Ellis'e döndü.

"Bu insanların kim olduğunu biliyor musun?" Will ona listedeki birkaç ismi göstererek sordu. "Onlara hiç rastlamadım."

Kaptan Ellis kâğıda dokunurken başını salladı. "*Kendisi* Lord Yüksek Amiral'in eniştesi. Bu da savaş bakanının ikinci kuzeni. Kendileri çok güçlü insanlar değiller ama kendi aileleri içinde bağlantıları ve güçleri var."

Will onları neden tanımadığını şimdi anlıyordu. Önde gelen adamların biraz uzak akrabalarıydılar ve Will, aileleri aracılığıyla değil, doğrudan önde gelen adamların kendileriyle ilgilenme eğilimindeydi. Sör Harmon ve Clennan Macdonald'ın açıkça gibi, masumları kullanmıyordu.

"Sir William Jacobs'u evlerine kabul edecek türden beyefendiler değil.

Sanırım evler," dedi Will. "Sör Harmon neden onlara yaklaşabileceğime inanıyor?"

"Salisbury'de birlikte kaldığınız Lord Marsden ile bir bağınız var.

-Sir Harmon bana bundan bahsetti. Leydi Bentley bana yaptığı gibi, gelişinizde ikinizin de bağlantılarını öğrenmiş ve kocasına aktarmış olacak. Lord Marsden muhtemelen size kefil olacaktır. Bu listedeki diğer birkaç isim de öyle."

"Evet..." Will düşünürken kelimeyi uzattı. "Kesinlikle onlardan birini ziyaret edeceğim."

Ellis onun ne demek istediğini biliyordu. "Emin misiniz? Ona güveniyor musun?" Ellis güveniyordu ama Will'in söz konusu adamla karşılaşmaları her zaman dostça olmamıştı.

Will başıyla onayladı. "Kurnaz bir ihtiyar keçidir ama bildiğin gibi dürüsttür ve kızının iyiliği için her şeyi yapar."

"Sir Harmon ve Macdonald'a verebileceğiniz bilgiler de dahil mi? Onları tutuklatmak için mi?"

"Belki." Will kâğıdı incelemeye devam etti. Josette'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti - ne yaptığını merak ediyordu. "Ne olursa olsun onu ziyaret edeceğim."

Josette bakışlarında şüpheyi onu sertçe izledi. Ona endişelenmemesini söyleyemeden -ona inanacağından değil- dışarıdan bir bağırış duyuldu.

Bir süre sonra Henri, kızıl saçlı ve aynı derecede sıırım gibi bacakları olan küçük bir delikanlıyı yazlığa çekti.

"Bırak beni, seni büyük hödük!" diye bağırdı delikanlı. "Lord Will ile konuşmam gerek."

Will sert bir sesle, "Sen de sesini alçaltmalısın," dedi. "Bırak onu Henri. Uyanıklığın için teşekkürler."

Henri küçük çocuğu ayağa kaldırdı ama onu yakından izledi, yanlış bir hareket yaparsa onu yakalamaya hazırды.

"Sizi uyarmam için beni gönderdi," dedi delikanlı nefes nefese. "Bay Naughton gönderdi. Macdonald evinden ayrıldı ve Sör Harmon Bentley'i ziyaret etmek için *buraya geliyor*. Tam şu anda, lordum. Ben tepeleri aşarak geldim, o ise yolda kıvrıla kıvrıla ilerliyor, ama arkamdan gelmesi uzun sürmez." Çocuğun bacakları büküldü ve Will ya da Henri onu yakalayamadan yere düştü. Doğrulup bir elini terden sıırılsıklam olmuş saçlarına sürterek, saçlarının diken diken olmasını sağladı. "Tanrım, bir bira bardağı öldürebilirim."

* * *

Josette korkutucu haberlerin zihnini ne kadar iyi odakladığına şaşırmıştı. Ne yapmaları gerekebileceği konusunda endişelenmek yerine, tam olarak ne yapmaları gerektiğini biliyordu. Derhal.

Will de öyle. Her şeyi anlatan bir bakış attılar.

Will, "Henri, Bhreac'a koş ve ona atları getirmesini söyle," dedi. "Koç çok yavaş olacak. Ellis..."

Josette onun yerine, "Bizimle gelmeniz gerekecek Kaptan," diye sözlerini tamamladı.

"Ya da kendimi gizlerim," diye karşı çıktı Kaptan Ellis. "Macdonald gittiğinde eve döneceğim ve Sir Harmon'a ikinizin de vahşi doğada tek başınıza seyahat etmekten korktuğunuz için bir sonraki kasabaya kadar size eşlik etmem için yalvardığınızı söyleyeceğim. Buna inanacaktır."

Will çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Macdonald ve Sör Harmon notları çok yakından karşılaştırırlarsa, Sör Jacobs'ın kimliğini neden üstlenmek zorunda kaldığınızı merak etmeye başlarlar ve sizi sorguya çekmelerini istemiyorum. En kötü ihtimalle, bir miktar altınla kaçan bir güven dolandırıcıları çetesi olduğumuzu düşünmelerine izin vermek daha iyi."

"Bunun için seni kovalar," dedi Ellis. "Ortadan kaybolamam. Onlar beni adımla tanıyor."

"Soyguncu olduğumuza inanırlarsa, evet, kovalarlar ama *gerçekte* kim olduğumu öğrenirlerse yapacakları kadar hevesli olmazlar."

"Ve biz tartıştıkça, beyler, Macdonald daha da yaklaşıyor," diye araya girdi Josette. "Artık gitmemiz gerekiyor. Siz de, Yüzbaşı Ellis."

Kaptan Ellis görevinin aniden sona ermesinden memnun görünmüyordu. "Harmon'ın iyi bir şey yapmadığına dair sağlam kanıtlar bulmaya çok yaklaştım," diye homurdandı.

Will kendinden emin bir tavırla, "O konuda endişelenme," dedi. "Zamanı geldiğinde büyük tutuklamayı senin yapmana izin vereceğim. Eşyalarını geride bırakman gerekecek."

Kaptan Ellis'in ağzı bir karış açık kaldı ama başını salladı. "Hafif seyahat etmeyi öğrendim."

Tıraş takımından başka bir şey bulamayacaklar."

Çok geçmeden Bhreac yazlık evin ötesindeki açık arazide, biri Yüzbaşı Ellis'e ait olan güçlü atları sürerken görüldü.

"O arabayı temin etmenin bana neye mal olduğunu biliyor musun?" Bhreac, Will Josette'i bineğe kaldırırken bile Will'e homurdandı. "Ya bütün o giysiler?"

Eyer yoktu, bunun için zaman da yoktu. Will, Josette'in arkasından fırladı, vücudu sıcak bir kütleydi, kolları dizginleri almak için Josette'in etrafına dolandı. Yüzbaşı Ellis uzun bir alıştırmamanın verdiği rahatlıkla atına bindi ama Henri bineceği hayvana tam bir güvensizlikle baktı.

Naughton'un delikanlısı Henri'ye bir ayak uzattı ve Henri biraz kaykıldıktan sonra yerini buldu ama tedirginliğini korudu.

Will, Sir William'ın ses tonunun sonsuza dek uzaklaşmasına izin vererek Bhreac'a, "Sana parasını ödeyeceğim," dedi. "Bunun için her zaman iyiyimdir, değil mi?"

Bhreac ona karanlık bir bakış gönderdi.

Josette uzandı ve İskoç çocuğa bir madeni para uzattı - Fransız madeni paralarından biri değil, gümüş bir kron. "Teşekkür ederim delikanlı. Sen dinlen ve biranın tadını çıkar."

Parayı kaptı ve Josette'e zarif bir selam verdi. "Teşekkür ederim hanımefendi. iyi olacak. Merak etme genç kız, tepeleri işemek kadar kolay aşabilirim."

Onlara el salladı ve yüzü gülücüklerle parlayarak kendini fundalığa bıraktı.

"Pişman mısınız, Leydi Jacobs?" Will, Josette'in kulağına, Bhreac'i kayalarla kaplı yamaçlara doğru hatasız bir şekilde takip ederken söyledi.

"Gardırobum için mi?" Josette yanağını onunkine dokundurdu. "Tek ihtiyacım olan basit bir giysi, Sör William ve ben mutluyum."

"Göğsünüzün üzerinde süzülen bir tutam kırmızı belki?" Sesinde sıcaklık ve rahatlık vardı.

Josette, Alec'in stüdyosuna girdiği günkü tembel gülümsemesini hatırlayarak kızardı. Mutlu bir zaman, masum bir zaman, dünyanın olasılıklarla dolu olduğu bir zaman.

"Şimdi biraz daha büyük olması gerekiyor," dedi. "Çok ."

Will güldü, gürültüsü hoştu. "Sen tanıdığım en güzel kadınsın Josie'm. Bu hiç değişmedi."

"Dalkavuk," dedi Josette ama kendini onun sözlerinin tadını çıkarmaya bıraktı.

Josette elini atın kalın yelesine doladı, Will'e yaslandı ve Highlands'e doğru ilerlerken yaz yağmurunun soğuğunu kesmek için onun sıcaklığını kullandı.

* * *

Josette, Will'in onları hanımların ve Glenna'nın beklediği Strathy Şatosu'na geri götüreceğini sanıyordu ama bunun yerine onları güneye çevirdi. Bu onu biraz endişelendirmişti ama nereye gittiklerini söylemeyi reddetti. Bhreac aldırıyor gibiydi ve Yüzbaşı Ellis bile Will'in onları götürmesine itiraz etmeden izin verdi.

Atlar kompakt ve güçlüydü, bu tepelerde gezinmek için Highlands'de yetiştirilmişlerdi. Dümdüz dağ yamaçlarına tırmanıyor ve yollardan kaçınarak, Will, Josette'in orada olduğunu asla bilemeyeceği patikalar buluyordu. Yüzbaşı Ellis ve Henri, Will'in atmadığı bir adımı atmaktan korkar gibi, onları yakından takip ediyorlardı. Öte yandan Bhreac, atını rahatça sürüyor, dizginleri umursamazca tutarken, neşeli melodiler mırıldanıyordu.

Josette, artık yağmurdan lekelenmiş giysileri içinde battaniyesiz kamp yapmaktan hoşlanmıyordu ama Will bunu da sağlamıştı. Yaz ışığında gece ile gündüz arasındaki nokta kafa karıştırıcıydı ama Josette'in vücudu yorgunluktan çökerken Will onları, çatısındaki bir delikten duman sızan siyah taş bir evin bulunduğu bir kovuğa götürdü.

Elinde kötü görünümlü bir kılıçla onlara meydan okumak için ortaya çıkan adam Will'e şöyle bir baktı, silahını indirdi ve tek kelime etmeden eve geri döndü.

Will umursamaz bir tavırla atından indi, Josette'in inmesine yardım etti; Josette'in bacakları, Will onu sabitleyene kadar büküldü ve eve doğru yürüdü. Bir kadın sesi yükseldi, Erse dilinde konuşuyordu, heceler Josette'in yorgunluğunun arasından hoş bir şekilde süzülüyordu.

Yıpranmış eller Josette'in etrafını sardı ve yaşlı bir kadın onu sıcak bir yere götürdü. Kulübe çok küçüktü ama yağmur dışarıda kalıyordu ve rüzgâr da neredeyse dışarı çıkıyordu.

Adam az konuşuyordu, kadın ise hararetili bir şekilde ama sadece kendi dilinde. Kadın onu yatağı evin geri kalanından ayıran bir battaniyenin arkasına götürüp Josette'in kıyafetlerini çıkarmasına yardım ederken Josette onun gevezeliğine aldırmadı. Josette'in başına cızırtılı ev kumaşından bir gecelik geçirdi ve onu solmuş bir yün ekoseyle sardı.

Josette soru sormak istedi ama uyku onu çok çabuk aldı. Yattığını hiç hatırlamıyordu ama bir sonraki bildiği şey taşların arasından süzülen ışıkla uyandığıydı. Yastıksız sert bir şiltenin üzerinde yatıyordu ama ekoseye sarınmış halde sıcacıktı.

Josette kıpırdanır kıpırdanmaz kadın battaniyenin etrafından fırladı. Kolunda, Josette'in üzerine bir hanımefendi hizmetçisinin becerisiyle giydirdiği kahverengi bir elbise vardı. Sadece Erse dilinde konuşuyordu ama meramını açıkça anlatmayı başarmıştı. Bu elbise, altına giydiği deri pantolon ve Josette'in ayağına bağladığı yumuşak deri çizmeler Josette'in olacaktı.

Kadın ufak tefekti ve Josette'e verdiği kıyafetler için çok küçüktü ama Josette itiraz etmedi ya da sorgulamadı. Kadına hem Fransızca hem de İngilizce teşekkür etti ve anladığını umdu.

Will, üç arkadaşı ve ev sahibiyle birlikte gökyüzünün altında bekledi, hepsi de parmaklarıyla derme çatma bir kahvaltı yapıyordu. Josette, kadın ona içinde yulafli keklerin olduğu bir bez parçası uzatırken, bunun börek olduğunu fark etti. Josette kendi kendine börek yapmayı öğrenmiş ve bazen pansiyonda tereyağı ve krema sürerek servis etmişti. Bunlar sade, kuru ve biraz da pütürlüydü ama Josette minnetle yedi.

Josette kadının ve kocasının Henri'yi kabul ettiklerini ve Yüzbaşı Ellis'e karşı sadece biraz temkinli olduklarını fark etti -aralarında bir İngiliz subayının bulunmasından fazla endişe duymuyor gibiydiler. En çok da ilginç bir şekilde Bhreac'tan çekiniyorlardı.

Bhreac Josette'e, "Çünkü ben Sınır Bölgesi'ndenim," diye açıkladı. "Pantolon giyen şeytan. Will kaptana ve Henri'ye kefil oldu, bu yüzden onlara güvenecekler - ya da en azından Will'e güveniyorlar. Bana kefil olmaz."

"Neden olmasın?" Josette şaşkınlıkla sordu. "Arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Bhreac ona göz kırptı. "Bana güveniyor demek değil bu. Will'le uzun bir geçmişimiz var. O daha iyi bilir. Ben de ona güvenmiyorum."

Josette parmaklarındaki kırıntıları yalayarak, "Siz ikiniz çok karmaşık hayatlar yaşıyorsunuz," dedi.

"Pek sayılmaz. Will Highlands'deki herkesi tanır. Ben de Lowlands ve Border herkesi tanıyorum. Bazen bilgilerimizi birleştiririz; bazen de anlaşmazlığa düşeriz. Hangisinin hangisi olduğunu biliyoruz."

Josette bıraktı ve ekmeklerini bitirdi.

Kahvaltıdan hemen sonra atlarına binip yola koyuldular, Will yolda kadına bozuk para verdi.

"Arkadaşların mı?" Josette güneye doğru ilerlerken hafifçe sordu, bir kez daha Will'le ikiye katlanmıştı. Bhreac fazladan bir at getirmişti ve altın tabutu da dahil olmak üzere yetersiz eşyalarını taşımak için onu kullanıyorlardı. Will yük atının dizginlerini tutuyordu.

"Evet. Edinburgh'da bir adamla evlenen bir kızları var. Ayaklanma sırasında onu güvenli bir şekilde oraya götürmelerine yardım ettim. Minnettarlar."

"Eminim." Josette'in elbisesi ve çizmeleri kızlarına ait olmalıydı. Will, takas için giysilerinden vazgeçmişti; karı koca bir dahaki sefere şehre gittiklerinde giysileri bir ikinci el dükkânına satacaklardı.

Eteğin altındaki pantolon, Josette'in atın üzerinde oturabilmesini sağlayarak ona daha fazla denge kazandırdı, ancak Will'in onu kollarıyla sarmasına aldırmadı.

Yolculukları sonraki günlerde de aynı şekilde ilerledi; Will onları zorlu tepelerden, dik duvarlı kayalıklardan, nehirlerden geçirdi ve gece çökerken dostça karşılanmak üzere kuytu bir çiftlik evine vardı.

Yolda hiç kimseyle karşılaşmadılar; geceleri kaldıkları taş evlerin dışında başka kimseyi görmediler. Arada sırada bir grup tüylü yayla ineği, insanların neden vahşi doğanın bu kadar içinde dolaştığını merak ediyormuş gibi başlarını çevirip geçişlerini izliyordu. Will ve ekibi güneye doğru ilerledikçe, inekler yerlerini koyunlara bıraktı ve onlar da benzer şekilde uzun ön ayaklarının arasından aynı bakışları onlara yöneltti.

Sir Harmon ya da Macdonald onları takip ettiyse de, buna dair hiçbir iz yoktu.

Will kolayca hareket ediyor, onları en dik tepelere çıkarıyor ve soğuk nehirlerden endişelenmeden geçiriyordu. Gömlek, pantolon, yün ceket ve Josette'e elbisesini veren çiftten aldığı, bir zamanlar koyu yeşil olan ekose bir elbise giymişti. Giysiler ona şüphe uyandıracak kadar iyi oturmuydu; adam da karısı kadar ufak tefekti. Josette giysilerin Will'e ait olduğunu, ihtiyacı olursa diye orada bırakıldığını tahmin etti.

Yollarının üzerindeki bütün evlere kendisi için bir şeyler bırakmıştı, Josette bunu onlar gittikçe öğreniyordu. Will her zaman bir arkadaş gibi karşılanırdı, onu tanıır tanımaz çiftlik sahiplerinin yüzlerindeki asık surat ifadeleri hafiflerdi.

Bir gece birlikte yatarlarken Josette ona bu konuyu sorduğunda Will omuz silkti.

"İnsanlar için iyilik yaparsan unutmazlar," dedi Will. "İster İskoçyalı ister Lowlandlı olsun. Aramızda eski önyargılardan başka pek fark yok. Bir de savaşlar. Savaşlar. Kötü kan. Ama yine de hepimiz aynı şekilde yaşam mücadelesi veriyoruz, değil mi?"

Yatakta birlikte oldukları, Will ve ekosesi ona sarıldığı için Josette'in tartışmak için bir nedeni yoktu.

Beş gün süren zorlu yolculuktan sonra Josette, Will'in kaderini keşfetti. Edinburgh şehri önlerinde uzanıyordu, güneşin örttüğü sisin içinde gri ve güzeldi.

Son tepeden aşağı, şehir surlarına doğru bakarlarken Josette endişeyle "Will," dedi. "Edinburgh'a gidemeyiz. Yani *sen* gidemezsin. Özellikle de sen."

"Mmm?" Will dudaklarını onun yanağına değdirdi. "Neden olmasın? Bu gece daha yumuşak bir yatakta uyuyacaksın."

Josette, Yüzbaşı Ellis, Bhreac ve şimdi daha iyi at süren Henri'nin duyup duymadıklarından emin olmak için şöyle bir baktı. Will'e usulca, "Çünkü Albay Chadwick Edinburgh'da," dedi. "Seni ona götürmemi söylediği yer burası."

Bölüm 20

Will, Josette'i kızdıracak şekilde sıçramadı, haykırmadı, soluk soluğa kalmadı ya da şok ve endişe belirtisi gösteren başka bir şey yapmadı. Bunun yerine onun boynunu okşadı.

"Oradaki bir adamla konuşmalıyım," diye mırıldandı sinir bozucu bir duraksamadan sonra. "Şu anda Chadwick'le uğraşacak vaktim yok, o yüzden bizi görmemesine dikkat edelim."

Josette ona ters ters bakabilmek için döndü. "Bu şaka değil. Seni ele geçirmek istediği konusunda ciddi."

Will'in dalgın hali kayboldu ve altın rengi gözleri keskin bir şekilde ona odaklandı. "Biliyorum aşkım. Bana ya da Glenna'ya asla sahip olamayacak. Şimdilik, Edinburgh'u sürekli kaplayan sisler gibi bir oraya bir buraya gidip geleceğiz. Yapmam gereken şey, onun bizi uzaklaştırmasına izin veremeyeceğim kadar önemli."

"Kendine çok güveniyorsun."

Will'in ona sarılan kolları sıkılaştı. "Hayır, genç kız. Çaresizim ve kararlıyım. Ayrıca üşüdüm ve yağmur altında at sürmekten yoruldum. Bizi asla fark etmeyecektir."

Josette cevap vermedi. Will isterse gerçekten de tanınmaz hale gelebilirdi ve Bildiği kadarıyla Albay Chadwick onunla hiç karşılaşmamıştı. Bhreac ve Henri büyük olasılıkla ona yabancı olacaktı ve Yüzbaşı Ellis piyade değil süvariydi, bu yüzden muhtemelen yolları kesişmemişti. Ama Chadwick *onu* tanıyor olabilirdi.

"Beni iyi gizlemen gerekecek."

"Asla korkma." Will usulca güldü. "Kılık değiştirmekten hoşlanırım." Josette, "Bu övünülecek bir şey değil," dedi.

"Sen de onlardan hoşlanıyorsun, bana hoşlanmadığını söyleme." Will onun saçlarını öptü. "Hiç endişelenme. İşimizi çabucak sonuçlandıracağız. Ama albayınla görüşeceğim, aşkım." Sesine çelik girmişti. "Sana söz veriyorum."

Josette ona inanmıştı. Ama endişe içinde şehre baktı - Kanal'a kadar kendini güvende hissetmeyecekti ve Albay Chadwick ile sevdikleri arasında büyük miktarda toprak vardı.

* * *

Onları Edinburgh'a götüren Yüzbaşı Ellis'ti. Will ekosesini topladı, sonra kapüşonlu pelerininin içine büzüldü ve dişi ağrıyan yaşlı bir adam gibi mırıldandı.

Will, Josette'i kalın bir şala sarmış, yıpranmış hasır şapkasını gözlerinin üzerine kadar çekmiş ve etrafına ve çenesinin altına yırtık pırtık bir bez bağlamıştı. Josette

yük atıyla birlikte, başı eğik, saygıdeğer görünümlü İngiliz subayını takip eden bir hizmetçi kadın gibi yürüyordu.

Kimse onlara meydan okumadı, eski kemerli kapıdaki askerler Yüzbaşı Ellis'in yanındaki köylü grubuyla pek ilgilenmiyordu. Ayaklanma bir yıl önce bastırılmış, asi İskoçlar toplanmış ya da öldürülmüştü ve büyük şehirde işler devam ediyordu.

Josette Edinburgh'a sadece bir kez gitmişti ama yüksek evlerine, dar sokaklarına ve kaleden saraya uzanan, insanlarla, atlarla, arabalarla dolu uzun bulvarına hayran kalmıştı. Holyrood'da artık Prens Charles Edward Stuart, yani babasının tahtını geri almak için gelen çekici genç adam oturmuyordu. Josette, buradaki insanların Charles'la, Jakobitlerle, savaşlarla ya da ekoseyle ilgilenmiyormuş gibi davranarak işlerine koşuşturduklarını fark etti.

"Yeraltına çekildiler," dedi Will onun kulağına. "Özgürlük özlemi hâlâ var ama arka odalarda ve mahzenlerde."

Josette yönünü bulmak için etrafına bakındı. Albay Chadwick'in Will'i getirmesini söylediği ev, kentin batı ucunda, kalenin ve onun yakınında inşa edilen yeni evlerin yakınındaydı. Yüzbaşı Ellis, Will'in kendisine verdiği talimatlara uyarak, onları şehrin diğer tarafında, saraya daha yakın olan lüks evlere götürdü.

Ana caddeden uzakta, siyah boyalı panjurları ve iyi süpürülmüş bir ön basamağı olan uzun ve temiz bir eve vardılar. Burası Will'in ailesinin şehirde kaldıkları süre boyunca kiraladıkları uzun ve ince ev değildi; Will, Josette'i Edinburgh'a getirdiğinde, sadece Malcolm ve Alec'in yaşadığı dönemde Josette'i oraya götürmüştü. Josette ne kadar güzel vakit , Alec ve Mal'in onu nasıl hoş karşıladıklarını hatırlıyordu. Buradan çok da uzak olmayan o evi düşündüğünde gözleri yaşardı.

Yüzbaşı Ellis ön kapıya vurdu. Soluk benizli, siyah saçlı, son derece İngiliz olan genç bir uşak kapıyı açtı ve mağrur burnuyla onlara baktı. Yüzbaşı Ellis'i üniformasıyla görünce biraz daha saygılı davrandı ama yine de tereddüt etmedi.

"Üzülerek söylüyorum ki Lord Hazretleri evde değil, efendim."

Lord hazretleri, eğer bu aristokrat görünümlü kişi oysa, birinci kattaki bir pencereden onlara bakıyordu. Josette'in kendisine baktığını fark edince geri adım attı ve gözden kayboldu.

Uşağın arkasında bir telaş vardı ve beyaz saçlı ve daha kıdemli bir hizmetli onu iterek kapıyı ardına kadar açtı.

"Bağışlayın beni, Kaptan. Sizi tanıyamadık. Lord Hazretleri sizinle konuşmaktan memnuniyet duyacaktır."

Uşak utanarak, kaptanı içeri almak için geri çekildi. Kapıyı diğerlerinin üzerine kapatmaya çalıştı -hizmetçiler ya personel girişini kullanıyordu ya da sokakta beklemeliydiler- ama Will içeri eğildi ve uşağı nazikçe yoldan çekti.

Kaptan Ellis, "Benimle kalıyorlar," dedi.

Kâhya onaylamaz bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ama Will onu görmezden geldi. Bhreac endişelenmeden içeri girdi ve sadece Henri tedirgin bir şekilde tereddüt etti.

Josette Henri'ye güven verici bir bakış attı ve uşakla sessizce konuştu. "Belki Henri'yi merdivenlerden aşağı indirip ona bir bira verebilirsin. Susuz bir yolculuk oldu."

Henri bu öneri karşısında neşelendi ve uşak, otoritenin sesini ve kendi statüsündeki bir delikanlıyı tanıyarak Henri'nin kendisini arka merdivenlere kadar takip etmesi için başını salladı.

Sert uşak geri kalanları dar giriş holünün etrafında kıvrılan merdivenlerden yukarı çıkardı. Sanki sadece Kaptan Ellis varmış gibi davranıyor, aşağılık hizmetkârların Kaptan'a üst katta eşlik etmesinden açıkça mutsuz oluyordu.

Evin efendisi onları cömertçe döşenmiş bir çalışma odasının ortasında bekliyordu; arkasında Josette'in onu gördüğü pencere vardı.

Ufak tefek bir adamdı ve oldukça zayıftı, yüzünün her iki yanında üç beyaz buklesi olan düzgün bir peruğu vardı. Takım elbisesi son modaydı ama Sir William'ın kat kat kurdele ve dantellerinin aksine ceketi sade ve koyu kahverengiydi, pantolonu da aynıydı.

Sade kıyafetler, adamın yüzünün kompaktlığı ve mavi gözlerinin dikkatliliğiyle uyumluydu.

"Teşekkür , Upton," dedi Lord Hazretleri. "Bizi yalnız bırakabilirsiniz."

Kâhya soğuk bir selam verdi, Will, Josette ve Bhreac'e, uslu durmalarını tembihler gibi keskin bir bakış fırlattı ve oradan ayrıldı.

Kaptan Ellis söze başladı: "Bu şekilde üzerinize geldiğim için özür dilerim Lord Hazretleri. Gideceğimiz yerin burası olduğunu , önceden haber verirdim."

Will, "Bu bir felaket olabilirdi," diye araya girdi.

Aristokrat, Yüzbaşı Ellis'e nazikçe başını salladıktan sonra kısık bakışlarını Will'e çevirdi. "*Sen,*" dedi. "Bir dilenci ve hırsız gibi görünerek en ilginç yerlerde ortaya çıkıyorsun. Bu seferki oyunun ne?"

"Ah," dedi Bhreac, kaşları kalkarak. "O halde iyi tanışıyorsunuz."

Will yumuşak bir sesle, "Gerçekten de öyleyiz," dedi. "Josette, canım, seni Wilfort Kontu James Lennox hazretleriyle tanıştırayım. En büyük kızı, kardeşim Malcolm'la evlenmek gibi düşüncesizce bir karar verdi. Wilfort, bu Bayan Oswald, tüm İskoçya'yı hiç sızlanmadan geçebilen, sonra da sosyetenin en üst düzeyiyle dolu bir ziyafete katılıp rahatça konuşabilen olağanüstü bir kadın."

Lord Wilfort tam bir İngiliz aristokratıydı. Josette'i saygıyla selamladıktan sonra dikkatini Will'e verdi.

"Arkadaşlarınızı buraya gelmeye zorladığınızdan hiç şüphem yok," dedi Lord Wilfort. "Bir nedeniniz olmalı. Siz sosyal çağrılar yapmazsınız."

Will elini kalbine bastırđı. "Beni yaralıyorsun, Wilfort. Kardeşimin kayınpederiyle yeni çocukları hakkında çene çalmak istemediğimi nereden biliyorsun? O çok iyi bir çocuk."

"Biliyorum. Onu gördüm." Lord Wilfort'un gözlerinde sevgi dolu bir ışık parladı ama hemen bastırıldı. "Ne istiyorsunuz?"

Josette, Yüzbaşı Ellis'in Kilmorgan'daki hapsini sorduğunda Will'in anlattığına göre, Lord Wilfort da onunla birlikte Mackenzie'lerin şatosunda savaş esiri olarak kalmıştı. Will'in söylediğine göre, her iki adama da kendi yatak odaları verilmiş ve yemeklerde aileye katılmaları sağlanmıştı. Wilfort ve Mackenzie'ler, onun tutsaklığı sırasında arkadaş, Mary Malcolm'la evlendiğinde de aile olmuşlardı.

Will, "Bir lütuf istiyorum," diye cevap verdi. "Ama önce Bayan Oswald'a yumuşak bir yatak ve iyi bir yemek verebilir misin? Zavallı kadın ta Yaylalar'dan beri ekmekle yaşıyor ve kutularda uyuyor."

* * *

Will, banyo yapmanın ve cildini acıtmayan giysiler giymenin iyi bir değışiklik olduğunu kabul etti. Odadan, Henri'ye koşturup ikinci el olarak aldırdığı kahverengi bir palto ve pantolonla çıktı; Lord Wilfort'un sahip olduğu hiçbir şey ona uymuyordu. Giysiler biraz dardı ama Will şikâyet edemezdi.

Josette, Henri'nin temin ettiğı pembe ve altın rengi elbisenin içinde çok güzeldi; bu renkler siyah saçlarına ve gözlerine çok yakışıyordu. O kadar güzeldi ki, Will onunla birlikte yatak odasına kapanmayı ve elindeki işi hiç umursamamayı diledi.

Wilfort, Wilfort olduğu için, onları gece kalmaya davet etti ve onlara mükellef bir akşam yemeğı ikram etti. Will yemekten önce onunla konuşmuş, altınlardan, Strathy'deki kadınlardan ve Macdonald'ın kendisine verdiği listeden söz etmişti. Wilfort, her zamanki gibi yüz ifadesini değıştirmeden dinledi.

Adam burada yalnız yaşıyor olsa da -kız kardeşı, ikinci kızı ve damadı şu anda Lincolnshire'daki Lennox atalarının evindeydiler- yemek odası düzinelerce mumun ışığında parlayan kaliteli porselenler ve pırıl pırıl gümüşlerle döşenmişti.

Günlerce yulaflı kek ve arada sırada berrak nehirlerden gelen balıktan başka bir şey yemeyen Will, yemekleri ağzına tıkıştırmamak için kendini zor tutuyordu: limon soslu kalkan balığı, sosisle doldurulmuş tavuklar, bir eyer sığır eti ve dilini eritecek kadar yumuşak ekmekler. İyi yetiştirilmiş bir İngiliz'in isteyebileceğı her şey vardı.

Şarap da çok lezzetliydi, doğrudan Fransa'dan gelmişti. Will bunda Mal'ın parmağı olduğunu anladı; o her zaman en iyisini nerede bulacağını bilirdi.

Josette sanki bir hafta boyunca onu yarı aç bırakmamış gibi zarafetle yemek yedi. Dünyalar arasında kolayca geçiş yapabiliyordu ama Josette onu böyle rahat ve mutlu görmeyi tercih ediyordu.

Wilfort karakteristik olarak neden geldikleri dışında her konuda sohbet etti. O ve Yüzbaşı Ellis birbirlerinin ailelerini ve geçen yıl neler yaptıklarını sorarak acı verici derecede uzun bir zaman geçirdiler. Yamasız giysileri ve taranmış saçlarıyla neredeyse saygın bir duruş sergileyen Bhreac bir yandan yemek yerken bir yandan da onları dinliyordu. Josette sessizce yemeğini yedi, Wilfort onunla konuştuğunda kibarca cevap verdi.

Nihayet uşaklar son tabakları da götürdükten ve Upton, köylülerin efendisinin soylu dostları çıkmasına hiç şaşırmayarak tatlı şarap ikram edip çekildikten sonra Wilfort gözlerini Will'e dikti.

"Nedir bu nimet?"

"Sizi memnun edecek bir şey." Will sandalyesinde arkasına yaslandı ve yumuşak sauterne şarabının tadını çıkardı. "Kızınızı ve Mal'i Britanya'ya geri götürün. Tam olarak İskoçya'ya. Kilmorgan'a."

Wilfort ona dikkatle baktı. "Kilmorgan Dükalığı kraliyete geri döndü."

"Anlıyorum. Ama son varisin hayatta olduğunu kanıtlarsan olmaz." Will kadehini dantel masa örtüsünün üzerinde çevirdi. "Ve onun bir hain olmadığını. Malcolm Mackenzie, kardeşi Duncan'ın yaptıklarından sorumlu değil. Birçok aileden kardeşler bu çatışmada birbirleriyle savaştı."

"Doğru, ama Malcolm Mackenzie Prestonpans Savaşı'nda silahları ve bir süvari subayını ele geçirdi." Wilfort söz konusu subay olan Yüzbaşı Ellis'e sert bir bakış fırlattı. "Ayrıca Culloden'de Jakobitlerin safında savaşmış ve anlatılanlara göre orada öldürülmüş."

"Bu ölüme tanık olan var mı?" Will sordu. "Culloden tam bir karmaşaydı." Tarlanın sonundaki bir duvarın dibinde durmuş, İngiliz askerlerinin arkadaşlarını ve ailesini vurup şişlemesini çaresizce izlerkenki görüntüsü gözünün önüne geldi. Sevdiği adamlar, sevmediği adamlar ve hiç tanımadığı adamlar, teslim olmaya çalışırken göğüslerine saplanan kurşunlarla ya da süngülerle aynı şekilde ölmüşlerdi.

Savaş alanından yükselen duman hâlâ gözlerini yakıyormuş gibi gözleri nemlendi. "Malcolm'u orada gerçekten gören oldu mu?" diye devam etti.

Wilfort kuru bir sesle, "Yüzbaşı Ellis Prestonpans'ta kardeşinizle göğüs göğüse çarpıştı," dedi.

"Ve kaybettim," diye araya girdi Ellis. "Oldukça net hatırlıyorum."

Will ona, "Belki de hafızanın zayıflamasına izin verebilirsin," dedi. "Duncan Prestonpans'taydı, kesinlikle, tüm ihtişamıyla. Bunu inkâr edemezsin. Mal sadece Duncan'ın pelerinine tutunup onu eve sürüklemeye gitti. Belki de Duncan topçuları ve yüzbaşayı ele geçirirken, Mal sadece izledi."

Kaptan Ellis şarabını yudumladı ve yüzünü buruşturduğunu zorlukla gizledi. Viskiye ve konyağı tatlı şaraba tercih ederdi. "Yalan söylemekte zorlanıyorum," dedi. "Mahkemeye çıkıp kötü bir hafızam olduğunu iddia edebileceğimden emin değilim."

"O zaman sana yemin ettirmeyeceğiz. Wilfort, bir süre evimizde misafir oldun ve Malcolm'u iyi tanıdın. Jacobite sempatisi olmadığını biliyorsun. Aslında, Ayaklanma'ya gereksiz yere çok sayıda kişiyi öldürdüğü ve hayatlarımızı altüst ettiği için öfkelenildiğini hatırlıyorum; o kadar sık ki, söylenmeye başladığında odadan çıkmaya başladık."

"Hatırlıyorum," diye kabul etti Wilfort.

"Ben de öyle," dedi Ellis alaycı bir gülümsemeyle.

"Mal, iradesi dışında çatışmanın içine sürüklendi. Culloden'den tarlanın kenarına kadar tırmanarak kaçmış, doğru. Bana anlattı. Eve dönemeyeceğini bildiği için karısıyla birlikte Fransa'ya yelken açmış ve kendi kendini sürgüne göndermiş. Bu da doğru. Oraya gitmelerine yardım ettim. Ama Mal İskoçya'ya ve Kilmorgan'a ait. Hepimizden daha çok. Ordunun yıktığı malikanesini orada inşa etmeye başlamıştı. Onu Paris'teki odasında planlarını gözden geçirirken, geri döneceği günün hayalini kurarken görebilseydiniz... Bu kalbinizi kırardı, beyler."

Will'in son ziyaretinde kırılmıştı. Malcolm, Will'e, Alec'le birlikte bahçeler için ne düşündüklerini göstermiş, ikisi de bundan memnun kalmıştı. Will çizimlere hayran hayran bakarken, Mal aniden onları buruşturup odanın öbür ucuna fırlatmıştı.

Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum, diye kızgın bir öfkeyle ilan etmişti. Bu lanet şeyleri asla kullanma şansım olmayacak. Alec sessizce durmuş, mutsuzluğunu ve üzüntüsünü belli etmişti.

"Biliyorum," dedi Lord Wilfort sessizce. "Mal bana gösterdi."

"Babam geçmişte geride bıraktı," diye devam etti Will. "Paris'teki günlerini orada edindiği dostlarıyla geçirecek ve olabildiğince mutlu olacak. Annemiz öldüğünden beri nerede olduğu pek umurunda değil. Alec, kral tarafından sevilen bir sonraki büyük sanatçı olarak Paris'in gözdesi olmaktan mutlu. Madam de Pompadour şimdi ona sponsor oluyor ve onu moda yapıyor. Bense bir gezginim ve hep öyle kalacağım. Ama Malcolm." Will kadehini olmayan kardeşine kaldırdı. "Onun bir eve ihtiyacı var. Evini inşa etmesi, içki imalathanesini onarması ve Mary ile ailesini yeniden kurması için onu Kilmorgan'a geri koyun, o zaman mutlu olacaktır. Hepimiz de mutlu olacağız."

Will, Mal'e içti ve kadehini masaya vurdu. Josette'in gözlerini üzerinde hissetti, bakışlarında anlayış vardı.

"Size katılıyorum," dedi Wilfort. "Benden Aziz James'in sarayındaki nüfuzumu kullanarak Mal'ın adını temize çıkarmamı ve Kilmorgan Dükü olarak İskoçya'ya dönmesine izin vermemi istediğinizi anlıyorum. Ailenin geri kalanı resmen öldü ve Malcolm tek varis olarak hayata döndürülebilir. Ama bunun için benden daha fazlası gerekebilir."

ve Yüzbaşı Ellis'in sözü. Malcolm'un kendini kanıtlaması, bir şekilde asla hain olmadığını göstermesi gerekecek."

"Bunu düşünmüştüm." Will arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını uzattı. "Benim çözümüm basit. Malcolm beni bir casus ve hain olarak ele verebilir ve senin sözünle ve Malcolm'a verdiği destekle güçlenen kral onu kucaklayıp topraklarımızı ona geri verir."

Josette öfke dolu bir çığlıkla ayağa fırlamadan önce Will'in sözleri ağzından daha yeni çıkmıştı. Wilfort ve Ellis, Will'e aklını yitirmiş gibi bakarken Josette, gözleri ateş saçarak onunla yüzleşti.

"*Bunu yapmana izin vereceğim, Will Mackenzie.*"

Bölüm 21

Josette öfkeyle titriyor, aşırı zengin yemek midesinde çalkalanıyordu. Will, lanet olsun ona, sanki bunların hiçbir önemi yokmuş gibi sandalyesinde uzanıyordu.

"Will'in bir çözümü var ve her şey yolunda mı?" diye sordu sesi yankılanarak. "Ve biz de ne kadar saçma olursa olsun buna atlayıp itaat mi edeceğiz? Kendinizi *krala* teslim mi edeceksiniz? Atlar sizi lime lime çekerken, planınız işe yaradığı için sevinecek misiniz?"

Will yavaşça ayağa kalktı. Josette ayağa kalktığında Wilfort ve Ellis de harfiyen kibar bir şekilde ayağa kalkmışlardı. Bhreac bir istisnaydı. Oturmaya devam etti, şarabını içti ve dramanın tadını çıkardı.

Will sessizce, "*kalacağımı* hiç söylemedim, aşkım," dedi.

"Oh, öyle mi? Kaç kere ? Şansın er ya da geç tükenecek - seni nefes alamayacağın kadar derin bir zindana koyacaklar ve seni parçalara ayırana kadar zincirli tutacaklar."

"Kilidin ne kadar sağlam olduğu önemli değil, önemli olan kapıyı kimin koruduğu," dedi Will, sesi fazla makul geliyordu. "Bunu sana ben öğrettim."

Josette yumruklarıyla masaya vurarak gümüş çatal bıçakların dans etmesini sağladı. "Bana öğrettiğin şey, canın ne onu yaptığın, şeytanın en arkadan geldiği, çünkü bu sana uyuyor. Bizler ölene kadar senin ölüp ölmediğinden endişe ederken, sen neşeyle yoluna devam ediyorsun. Ama sen rahatsız olmuyorsun, çünkü iyi olduğunu biliyorsun. Arkadaşların gidip asılabilir."

"Josette." Gözlerindeki şaşkınlık hiç azalmamıştı. "*Bana* ne olacağı önemli değil, anlamıyor musun? Hiçbir zaman da olmadı. Hiçbir zaman düğ olmak istemedim ve hiçbir zaman Mal'in olduğu gibi Kilmorgan'ın bekçisi olmayacağım. Ben sadece Will'im. Yedek. Ne yaptığının bir önemi yok, değil mi?"

Hafifçe konuştu, ama Josette sözlerinin ardındaki acıyı okudu.

Bunu ona daha önce de söylemişti; Mackenzie'nin eklentisiydi. Duncan mirasçıydı, Angus babalarına bakıyordu, Alec sanatçıydı ve Malcolm da içki fabrikasını işletiyor ve çiftlikte üretim yapıyordu. Will kendini boşlukta hissetmiş ve dünyayı görmek için erken yaşta kaçmıştı. Dünyada kalmış, yapacak heyecan verici şeyler, ona ihtiyacı olan insanlar bulmuştu; evde boş boş oturmaktan çok daha iyiydi, ya da o öyle söylüyordu.

"*Sana ne olduğu önemli değil mi?*" Josette onun sesinin, kızının bela anlamına geldiğini bildiği o tok bağırışa yükseldiğini duydu. "Bana bunu mu söylüyorsun Will Mackenzie, yaşasan da ölsen de kimsenin umurunda olmayacağını mı? Senin için bu kadar mı önemsiziz?"

Biz demişti ama Josette kendini kastetmişti. Will'e bir şey olursa Glenna'nın çok üzüleceğini ve bu odadaki erkeklerin de üzüleceğini biliyordu ama Josette asla çıkamayacağı bir acı kuyusuna inecekti.

Will'in sabit bakışları karşısında, "Sen bencil piçin tekisin ve sana zaman ayırdığım için özür dilerim," dedi.

"Seni doğru tespit etmiş," dedi Bhreac. "Üzülme tatlım. Sallanmaya başladığında seni rahatlatacağım."

Josette şarap kadehini kapıldığı gibi içindekileri Bhreac'ın yüzüne fırlattı. Bhreac şaşkınlık içinde sandalyesinde geriye doğru kaydı, ayağa kalktı ve gözlerini sildi. Sonra bir kahkaha patlattı.

"Kendine bir cadaloz seçtin, Willie. Akıllı adam. İzninizle lordum, gidip kendimi kurulayacağım."

Wilfort'un onayını beklemeden, karlı keten bir peçeteyle yüzünü silerek odadan çıktı.

Wilfort, Will'i sert bir ifadeyle inceledi. "Sen artık varissin, yedek değil. Babanın öldüğü ilan edildi ve en büyük kardeşin de öyle. Duncan'ın hiç çocuğu olmadı. Bu da *seni* sıradaki kardeş olarak Kilmorgan Dükü yapıyor."

Will hafif bir yeşil tonuna döndü. "Ben ölmüş olarak kalacağım, çok teşekkür ederim. Malcolm Kilmorgan'ı seviyor ve onun bir karısı ve oğlu var. Torunlarına aktarması için Runt'a verin."

Josette alaycı bir tavırla, "Evet, kesinlikle," dedi. "Sorumluluğu Malcolm'un üzerine yık. Tanrı seni herhangi bir bakım görevini üstlenmekten korusun. Bir yerde bir haftadan fazla kalman gerekebilir ve arkadaşlarının gitmeni istemediğini kabul etmelisin."

Will'in şaşkınlığı bir nefes içinde öfkeye dönüştü. "Aşkım, hayata geri dönüp düklüğü kendim için talep edersem, beni ve bana yataklık edenleri öldürürler. Kimsenin gözünün yaşına bakmam. Bu sen anlamına geliyor." Geniş bir parmağını ona doğrulttu. "Malcolm insanları tatlıya bağlama konusunda iyidir. Evine, topraklarına, geleceğine sahip olacak. Kardeşlerimin bağırsaklarını deşen İngiliz piçlerine boyun eğip el pençe divan duramazdım ve bir anda ölürdüm. İstedğin bu mu?"

Josette, "Ve sen de bir tartışmayı kendi lehine çeviriyorsun," diye tersledi. "Senin cesur fikrin Malcolm'un seni *o* İngiliz piçlerine teslim etmesi ve böylece Malcolm'un huzur içinde kalması. Sen ne yapacaksın? Bir iskeleden atlayıp Kıta'ya geri mi yüzeceksin?"

"Eğer mecbur kalırsam." Gülümsemeye çalıştı, şeytani bir gülümsemeydi bu, cehennemde bile yürüyebileceğini ve iyi olacağını söylüyordu. Ama bunu yapmak için Josette'i geride bırakacaktı.

Josette boş bardağını yere çarptı. "Sen git. Malcolm'u İskoçya'ya getir. Seni İngiliz ordusuna teslim etsin. Ama benden veda almayacaksın, kaçmayı başarırsan da hoş geldin demeyeceğim. Seni beklemekten ve senden korkmaktan bıktım, Will Mackenzie. Gidersen, yalnız gidersin."

Kastettiğinden daha fazlasını söylemişti ama sözcükler ikna edici bir şekilde çınlıyordu. Josette eteklerini topladı ve Will'e ya da diğer iki beyefendiye bakmadan kapıya doğru yürüdü.

Arkasında ağır sessizlik duydu, sırtında gözler hissetti ama kapıyı açtı ve boş salona daldı, gözlerinden yaşlar akarken salonun soğuğu onu kucakladı.

* * *

Josette'in merdivenlerdeki hızlı ayak seslerini duyduklarında Yüzbaşı Ellis kaşlarını çatarak, "Bayan Oswald haklı," dedi. "Bu aptalca bir plan. Onu hayatını riske atacak kadar az mı önemsiyorsun?"

Lord Wilfort hiçbir şey söylemedi ama sert ağzı Will'e Ellis'le aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. "Affedersiniz beyler." Will onların onaylamayan bakışlarından uzaklaştı ve

Josette'in açık bıraktığı kapıdan çıktı.

Koridor ve merdivenler boştu. Will, Josette'in topuk seslerini ve ardından bir kapının çarpma sesini duydu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve Josette kapıyı kilitleyemeden yatak odasına dalmayı başardı. Gerçi zahmet etmemişti. Çoktan birkaç parça eşyasını bir bohça haline getirmişti ve Will içeri daldığında arkasını dönmedi.

"Josette, aşkım, gitme."

Josette tuvalet masasının üzerindeki aynadan ona baktı. "Neden olmasın? Görevimi tamamladım. Kadınların kocalarına rüşvet vererek özgürlüklerine kavuşmalarına ve Glenna'yı Chadwick'in ulaşamayacağı uzaklara götürmeme yetecek kadar param var." Tuvalet masasının üzerindeki tabutu okşadı. "Yoksa altını alacağımı bildiğin için kalmamı mı istiyorsun?"

"Bir kutu bozuk para umurumda değil. Al, harca, istersen Kuzey Denizi'ne dök."

Josette başını salladı, gözleri bilge ama çok üzgündü. "Bunu söylüyorsun çünkü geri kalanını Bay Macdonald'dan alabileceğini ya da sana yerini göstermesini sağlayabileceğini biliyorsun."

"Bana kendi planlarımı anlatmayı kesecek misin? Özellikle de bilmediğin zaman onları?" Will yumruklarını sıktı ve öfkesini dizginlemeye çalıştı. "Her neyse, benim fikrim Albay Chadwick'i engeller. Zaten İngilizlere teslim edilmişsem, beni ona vermen için seni tehdit edemez."

"Şu anda onun evine koşup seni ona itirmek için yarım aklım var." Josette, Henri'nin ikinci el mağazasından aldığı geceliği

valizi olarak kullanılan çuval. "Planlarınız hakkında spekülasyon yapmama nasıl yardım edebilirsiniz? Ne yapmak istediğinizi ancak tahmin edebilirim. Will kimseye , onu seven kadına bile."

Will sustu. Josette kıpkırmızı kesildi ve başını hızla çantasının üzerine eğdi.

Aşk mı? Will bu kelimeyi onun dudaklarından hiç duymamıştı. Josette kızını seviyordu. Will'e tahammül ediyor ve onun sevgilisi olmaktan zevk alıyordu, hepsi bu.

Bir an içinde odanın öbür ucuna, kızın yanına gelmişti. "Ne dedin sen?"

Josette ona bakmadı, samur saçlarından bir tutam yanağına düştü. "Sen boş ver."

"Önemsiyorum." Will elini onun koluna koydu ve dokunuşunu yumuşak tutmaya çalıştı. "Beni sevemezsin, genç kız. Benim sevilecek bir yanımla yok."

"Bilmiyor ?"

Will onu yüzüne çevirdi. Yanakları kızarmıştı, gözleri ıslaktı ve hâlâ başını kaldırıp bakmayı reddediyordu.

Başparmağını elmacık kemiğine sürttü ve Josette'in göğsü hızlı bir nefesle yükseldi.

"Seni sevmek istemiyorum," dedi hızla. "Bu benim hayatımı korkunçlaştırıyor - her zaman ölü müsün yoksa sağ mısın, iyi misin ve bana söylemeye zahmet etmedin mi diye merak ediyorum. Seni sevmemeye çalışıyorum. Elimde olsa bırakırdım."

Will'in boğazı . Onun yanağını okşadı. "Lass."

"Sana asla tuzak kurmam," dedi Josette. "Sir William'ın Anna'ya yaptığı gibi benim yanıma bağlanıp cebimde yaşamamı istemiyorum, sen biri değilsin. Ama kimseyi umursamıyorsun ve bu arkadaşların için çok zalimce. Senin için endişelenmemek için kendimizi parçalıyoruz ama bu imkânsız."

Will ona kuşkulu bir bakış attı. "Kimseyi umursamıyor muyum? Buraya, İskoçya'ya, Edinburgh'a, yürümenin benim için ölüm olduğu bu yere neden geldiğimi sanıyorsun? Kardeşim için yalvarmaya geldim, hak ettiği hayatı yaşayabilsin diye. Sana dönen kadınlara yardım etmek için kendimi Sör Harmon'ın iğrenç evine götürdüm. Kızına yardım etmek için. *Sana* yardım etmek için. Eğer umurumda değilse, o zaman burada ne işim var?"

Josette kaskatı kesildi. "Dünyayı kurtarmak için saldıran cesur şövalyeyi oynuyorsun. Maskeli balo için o aptal kostümü seçmenin bir nedeni var. Herkesin hayatını yoluna koymaya çalışıyorsun, ne istediklerine aldırmadan. O kadar çok ortadan kayboldun ki, seni tekrar gördüğüme sevineyim mi yoksa dehşete mi kapılayım hiç emin olamıyorum."

Will onun elini tuttu. "*Seni* her zaman tekrar görmek istiyorum Josie. Her zaman."

"Sence ben nasıl hissettim?" diye ilan eden gazeteleri gördüğümde Culloden'de ölenlerin hepsi mi? Adını listelemek mi? Korkunçtu. Günlerce ne yemek yiyebildim ne de uyuyabildim - Glenna öleceğimden korkuyordu."

Will onun parmaklarını öptü, acı göğsünde sert bir yumak oluşturdu. "Elimden geldiğince çabuk haber gönderdiğimi biliyorsun."

"Ve çok öfkeliydim." Josette sonunda doğrudan ona baktı, gözlerinde öfke ve istirap vardı. "İyi olduğunuzu ve kardeşlerinle birlikte Fransa'ya doğru yola çıktığınızı bildiren neşeli notunuzu aldım. Bunu bana şahsen söyleme zahmetine girmedin, girmemekte haklıydın. Ortaya çıkmanı istedim ki seni kendim öldürebileyim."

"Lass." Kelime bir fısıltıydı.

Will, onun ölüm haberine böyle tepki vereceğini bilmiyordu. Josette her zaman canlı ve gerçekçiydi, Will'in onu solumak için oyalanmayı tercih ettiğinde gitmekten başka çaresi olmadığını anlıyordu. Birkaç kez ondan gitmesini isteyen *de o olmuştu*.

Gitmekte her zaman haklıydı, bu da düşmanlarının onu bulmasını ya da onu tuzağa düşürmek için kullanmasını engelliyordu. Ta ki yakın zamana kadar. Albay Chadwick onun düşmanı değildi, adam bir tür oyun oynuyordu ve Will bunu durduracaktı.

Josette ona doğru döndüğünde Will arkasına geçti ve kollarını Josette'in beline doladı. "Gitme aşkım. Bu sefer olmaz."

Ona doğru eğilmedi ama de çekilmedi. "Kardeşinin seni kralın adamlarına teslim etmesine izin vermeyi planlıyorsan burada kalamam. Bunu izlemek için burada olamam."

"Geçici bir önlem-"

"Onlardan kolayca kaçabileceğine inandığını biliyorum, ama ya kaçamazsan? Bunu başarsan bile, bir daha asla İskoçya'ya ayak basamayacaksın. Kardeşinin Highlands'e dönmesi için savaştığını, burada, evinde olman gerektiğini söyleyip duruyorsun ama kaçmak zorunda kalacağını garanti ediyorsun. Çok uzaklara, babanın Paris'teki evinden çok daha uzaklara. Seni bir daha asla göremeyeceğim kadar uzağa."

"Hayır." Will onun yanağına sokuldu ve saçlarının ipeğini sevdi. "Sen ve ben ne olursa olsun birlikte geleceğiz. Her zaman bir araya geliriz. Dünya şimdiye kadar bizi ayırmayı başaramadı, aşkım. Asla da ayıramayacak."

"Sen de her zaman istediğini yapabileceğine inanıyorsun," dedi Josette, sesi daha yumuşaktı ama daha az üzgün değildi. "Hiçbir sonucu olmadan."

"Oh, bunun sonuçları var." Sözlerindeki çaresiz öfkeyi duydu. "Yeterince çaba göstermediğim için kardeşlerimi, evimi ve kendi adımları kaybettim. Asla yeterince yapamam ..."

Yıkılmak istememişti. Will her zaman sert olan, her durumu kontrol altında tutan Mackenzie'ydi. Sırlarını öğrenebilmek için *adamların* kendisini yakalamasına izin verir, işi bittiğinde de ortadan kaybolurdu. Planlarını keşfetti ve insanlar ölmesin diye bunları doğru kulaklara ilettili.

Ama bazen...

Hiçbir zaman yeterli olmadı. Savaşlar oldu ve insanlar yine de öldü. Will sözlerinin, eylemlerinin başkalarını kurtarmasını sağlamaya çalıştı ama her yerde olamaz, herkesi kurtaramazdı. Zayıf bir kalp yüzünden ölen küçük kardeşi Magnus'u, Duncan'ı hayatta tutmaya çalışan Angus'u ya da kibirli Duncan'ın kendisini kurtaramamıştı.

"Aileye ben baktım, çünkü Duncan asla bakmazdı," derken kendini duydu. "Duncan ihtişam ve hayallerle ilgiliydi. Ben pratik biri olmak zorundaydım."

Josette'in dokunuşunu hissetti ama oda onun için kararmıştı. "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Hayatı onlar için daha iyi hale getirmek için evden ayrıldım. Malcolm da aynı nedenle evde *kaldı*. Ben cevabı aramak için dünyayı dolaşırken o Kilmorgan'a baktı."

"Öyle şey yok." Josette'in sözleri de dokunuşu kadar yumuşaktı.

"Bunu öğreniyorum, aşkım. Bu yüzden her şey bu kadar karışık."

Ve dünyada anlatabileceği kimse yoktu. Josette Oswald gibi, kızını korumak için tek başına dünyaya karşı duran bir kadın gibi anlayacak kimse yoktu.

Hayır, yalnız değil. Will, Josette'in yalnız kalmasına asla izin vermezdi.

Josette onun kollarında dönerek yüzünü ona döndü. "Her şeyi yoluna koymaya çalışıyorsun. Ama kendini feda ederek bunu düzeltmeni izleyemem. Buna katlanamam. Farklı bir yol denemeliyiz."

"*Biz*." Will, kızın yüzünü ona doğru eğdi. "Bu kalacağın anlamına mı geliyor? Her sefil adımda yanımda mı yürüyeceksin?"

Şüphe onun yumuşaklığını kesti. "Ancak Mal'in seni teslim etmesi gibi çılgınca bir fikirden vazgeçersen. Bana bunu yapmayacağına söz ver, ben de kalayım. Şimdilik."

"Sadece şimdilik mi?" Will'in kalbi aniden hafifledi. "Beni sevdiğini söylemiştin. Vefasız kadın."

"Bunu söylemekle aptallık ettim. Bunu bana karşı kullanacaksın, kendi yararına kullanacaksın-" "Beni pek , değil mi genç kız?" Will onun yüzünü avuçladı. "Ne? Sözlerinize değer vereceğim. Onları kalbime bastıracağım ve her zaman saklayacağım."

"Beni bir kez daha büyüledin."

Will, "Cazibeli Mackenzie ben değilim," dedi. "Asıl çekici olanlar Malcolm ve Alec. Ama bende olup da onlarda olmayan şey *sensin*."

Josette ona baktı, koyu renk gözleri ıslaktı. "Lanet olsun sana," diye fısıldadı ve sonra parmak uçlarında yükselip onu öptü.

* * *

Öpücük Josette'in kontrolünden çok çabuk çıktı. Will başını ellerinin arasına aldı, parmaklarıyla saçlarını gevşetirken ağzını kendi ağzıyla açtı.

İnanılmaz derecede güçlüydü, Josette'i kendine doğru çekiyordu, bir ayağı onunkinin arasında kayıyordu. Sanki bu bir süre için son öpüşmeleriymiş gibi onu öptü ve Josette'in kalbi bunun böyle olabileceğinden korkarak sıkıştı.

Will geri çekildi ama işini bitirip uzaklaşmak yerine, onu daha da yaklaştırarak tekrar, bu sefer daha sert öptü. Parmakları , dudakları emrediyor, öpüşme şiddetleniyordu.

Josette ceketini karıştırdı, onu kapalı tutan düğmeleri bulup sarsarak açtı. Bu engel ortadan kalkınca ellerini içeri, Will'in sert kaslarını kavrayan saten yeleğin içine kaydırды. Kaygan kumaşın altında sıcacıktı, dokunması bile güzeldi.

Will onun ağzını yaladı ve alt dudağını kendi dudaklarının arasına aldı. Josette sözsüz bir ses çıkardı ve ellerinin Will'in yeleğinden, sırtını saran pantolonuna doğru hareket etmesine izin verdi. Will sıçrayarak Josette'in ağzına çarptı ama öpüşmeyi kesmedi.

Ancak kadın elini pantolonunun ön kısmına götürüp düğmelerini açtığında Will bir solukla başını kaldırdı.

"Lass," diye hırladı, gözleri yanıyordu. "Seni uyarıyorum, hayır."

Josette, dudakları öpücüklerden çiğ kalmış bir halde ona gülümsedi ve pantolonunun önünü indirdi. Will, siki serbest kalırken hırıltılı bir nefes aldı.

Bölüm 22

J osette'in gülümsemesi onu açıklamalarından bile daha fazla rahatsız etti.

Onu seven kadın, demişti. Ona öğüt veriyordu ama istemeden de olsa en içten düşüncelerini açığa vuruyordu.

Şimdi o kadın iki eliyle sikinin etrafını sarmıştı ve Will bir iniltiyi tutamadı.

"Lanet olsun sana, genç kız. *Bunu* yaptığında beni terk etmene nasıl izin verebilirim?"

Josette cevap vermedi, sadece ona hınzırca gülümsedi. Uzun, çok uzun zaman önce, ilk kez sevgili olduklarında ona böyle gülümsemişti ama o zaman gözlerinde endişe vardı.

Will ona nazıkçe yaklaşmış, bu güzel kadının yatağını paylaşmayı kabul etmesine hayret etmişti. İlk başta geçici olarak, sonra birbirlerini tanıyıp anladıkça, şevk ve ihtiyaçla bir araya gelmişlerdi.

Josette yıllar geçtikçe daha da güzelleşmiş, daha da cüretkâr olmuştu. Onu istemesini, *arzulamasını* sağlıyordu.

Şimdi onu arzuladığı gibi.

Will, bağcık açmak ve düğme çözmek için asla sabrı olmayacağını biliyordu. Josette'i belinden kavradı ve tuvalet masasındaki sandalyeye doğru çevirdi. Will sandalyeye oturup Josette'i üzerine kaldırırken Josette Will'e tutunamadı ama bunun bir önemi yoktu.

Hacimli etekleri bir engeldi, ama o sadece bir üst elbise ve bir jüpon giyiyordu, birçok moda kadınının giydiği kat kat giysiler gibi değil. *Kadını* bulana kadar kumaşları kaldırıp itti, hepsinin altında çıplaktı, kalçaları giydiği ipeklilerin hepsinden daha yumuşaktı.

Will, Josette'i kucağına oturturken Josette onun bakışlarıyla karşılaştı, koyu renk gözleri özlem doluydu. Ondan ya da onun yapacaklarından korkmuyordu; sevmenin tutkusunu en az onun kadar istiyordu.

Will onu yavaşça üstüne kaydırdı, siki kadının içine doğru ilerliyordu. Önce küçük bir miktar, sonra daha derine, daha uzağa. Josette onu içine alırken gözleri kapandı. Josette onu, yumruklarının yapabileceğinden daha sıkı bir şekilde sıktığında Will bir nefes çekti.

Bu kadının içinde olmaktan daha iyi bir şey var mıydı? Josette onu vücuduyla, kokusuyla, sıcaklığıyla sarmıştı. Will sandalyede geriye doğru sallandı, daha fazlası için çaresizdi.

Gözlerini açtı, sükûnet onu ele geçirmişti. Sert sözler ve inişli çıkışlı duygular geride kalmıştı; ikisi akıcı bir uyum içinde bir araya gelmiş, her zaman olduğu gibi acıyı ve kederi silmişti.

Will onun dışında her şeyi unutmuş, sıcak bir hisle içine doğru ilerliyor, çılgınlıklarını duyuyor, arzusunu yerine getirirken yüzünü izliyordu. Will'in gevşettiği saçları aşağıya döküldü ve Will'i ipeğiyle sarmaladı.

Josie, aşkım, senin için dünyada her şeyi yaparım.

Dünyanın sonu gelene kadar onunla kalmak da dahil. Ki yakında bitebilir.

Josette gözlerini açtı. Will'in gözlerinin içine baktı, kadife bakışlarının karanlığı korkunç olan her şeyi siliyordu. Onu öpmek için eğildi, sonra Will onu sıkıca tutarken inledi.

Ateş söndü, mumlar ve Josette hâlâ Will'den zevk alıyor ve ona bu zevki yüz kat fazlasıyla geri veriyordu.

* * *

Will ertesi sabah Wilfort'un çalışma odasına iyice dinlenmiş ve kendini uzun zamandır olmadığı kadar canlı hissederek girdi. Günün geri kalanında Josette'le yatakta yatmayı, ona önce kahvaltı, sonra akşam yemeği yedirmeyi, arada da onunla ateşli bir sevişme yaşamayı tercih ederdi. Henüz değil, ama bir gün. Yakında...

Will ve Josette birbirlerini giydirenken, uşak Will'e, Kont'un onu çalışma odasında yalnız görmek istediğini bildiren bir mesaj getirmişti. Yüzbaşı ve Bhreac'ın - uşak ona sert bir şekilde *Bay Douglas diyordu* - yemek odasında olduklarını ve Josette'i orada bekleyeceklerini de eklemişti.

Will merdivende Josette'ten ayrıldı ve nazik bir öpücük verdiler. Josette'in parmakları kısa bir an Will'in elini sıkıca kavradı, sonra arkasını dönüp sakinleşti ve yemek odasına indi.

Kont çalışma odasının penceresinde durmuş, sisle örtülü Edinburgh'a bakıyordu. Dün geldiklerinde de aynı penceredeydi, buradan gözetlemeyi seviyor olmalıydı.

Will içeri girerken bakışlarını manzaradan ayırmayan Wilfort, "Eski ve güzel bir şehir," dedi. "Ve artık burada korkusuzca yaşayabilirim."

"Korkusuzca diyemem," dedi Will kolayca. "Bazı yerler çok tehlikeli."

"Biliyorum, ama bu duyguyu bozuyor." Wilfort ona döndü. "Sanırım beni şehirlerinden atacak ya da boğazımı kesecek pek çok İskoç var."

"Var ama kızgınlık duydukları için onları suçlayamazsınız. Culloden korkunç bir bedel ödetti."

"Biliyorum. Buna pişmanım. Cumberland'ın emirleri net değildi ama o bunları saf katliam olarak yorumladı, teslim olmayı kabul etmedi. Zafer için can atıyor.

Fransız savaşları pek de iyi geçmedi. Şimdiye kadar kazandığı tek savaş Culloden oldu."

Will, "Bu bana Jakobit ordusunda daha fazla Fransız olması gerektiğini söylüyor," dedi. "Ama İskoçya'nın, Roma'dan kalma duvarımızın arkasına saklanıp diğer herkesi dışarı atmak yerine dünyaya katılma zamanı geldi. Edinburgh, bu dünyaya katılma işinin yapılacağı yerdir. İntikamımızı alacağız, ama çoğu insanın düşündüğünden farklı bir şekilde, sanırım."

"Katılıyorum." Wilfort'un ses tonu kuruydu. "İskoçya'da eski felsefelere bağlı kalan İngiliz geleneğine bağlı olmayan müthiş düşünürler var. İlgiyle izleyeceğim."

"Neden beni çağırttınız?" Will sordu. "İskoçya'nın geleceği hakkında konuşmak için mi?" "Hayır, bugünü hakkında konuşmak için." Wilfort . "İsim listesi Yüzbaşı Ellis'in bana verdiği bilgi sınır bozucu. Bu beylerin Lordlar Kamarası'ndaki asillerle, King's Bench'teki adamlarla ve Lord High Chancellor ile bağlantıları var. Benim de bu listede yer almam daha da can sıkıcı; St. James's'e elimi kolumu sallayarak girip istediğim kişiyle sohbet edebilecek az sayıdaki kişiden biriyim. Sör Harmon Bentley ve Clennan Macdonald sırlarımızı öğrenmek istiyorlar, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Ve onları toplaması için senin gibi davrandığın sümüklüböceği mi gönderdiler? Riskli olduğunu söyleyebilirim."

Will başını salladı. "Sir William Jacobs'ın, toplaması gereken istihbaratı anlayamayacak kadar aptal olduğuna inanıyorlar. Paraya o kadar muhtaç ki, ne derlerse sorgusuz sualsiz yapacak. Ve bu beylerin kim olduğunu anlayacak kadar sosyete de yüksek bir mevkide olmadığını düşünüyorlar." Alt dudağına vurdu. "Sör Harmon kendini alacaklılarından koruyacak kadar zeki değil ama kraliyete karşı komplolar başkalarının emeğiyle zenginleşmekle daha çok ilgileniyor. O sadece kazanabileceği parayı istiyor. Macdonald'ın onunla oynadığından, yardımına karşılık ona zenginlik vaat ettiğinden eminim."

"Clennan Macdonald'ı duymuştum. Charles Stuart İskoçya'ya doğru yola çıktığında gözümüz onun üzerindeydi; Jakobit bayrağını alıp zorlu bir rakip olacağından emindik. Ama o bizi şaşırtarak başka yöne döndü."

"Rüzgârın nereden eseceğini görmek için bekliyor," dedi Will. "Teàrlach mhic Seamas'ın, arkasında ne kadar kararlı İskoç olursa olsun, galip gelemeyeceğini tahmin etti -doğru olarak-. Örneğin Macdonald, Lord Murray'den hiç hoşlanmazdı. Muhtemelen Murray'nin ordunun başına seçilmesine içerlemişti - Macdonald'ın beslediği pek çok kin vardır."

"Mackenzie'lere karşı da demiştiniz."

Will neşeyle, "Annemi küçük kardeşinin üzerine attığı için asla affetmedim," dedi. "Kişisel algıladı. Horace'ın evlenip mutlu mesut yaşamasını boş verin."

Edinburgh'da ölünceye kadar. Clennan kin tuttu. Hâlâ da öyle."

"Macdonald'ın senin bu işe karıştığından haberi yok mu?" Wilfort hafif bir sesle sordu

ton.

"Ona yüzümü hiç göstermedim ve Sör Harmon'ın evinden kaçtık.

O oraya ulaşmadan önce. Şansım yaver giderse, Sir Harmon ödülümü kazanmak ve parayı yatırmak için Kaptan Ellis'i koruma amaçlı yanımıza alarak yola çıkmak istediğimi anladı. Eğer o ve Macdonald kovaladıysa da bunu pek kararlı bir şekilde yapmadılar."

"Ya da zahmet etmeye gerek görmediler," dedi Wilfort. "Sör William'ın kendi kontrolleri altında olduğuna inanıyorlar. Ama ben Yüzbaşı Ellis'in bir süre daha burada kalması gerektiğine inanıyorum. Onun bu olaydaki rolünü gizli tutmak, ayrıca Macdonald'ın ona ihanet ettiğini anladığında almayı düşünebileceği intikamdan uzak tutmak istiyorum."

"O iyi bir adam, Ellis. Mackenzie'nin entrikalarına kapılmayı hak etmiyor."

Wilfort kuru bir sesle, "Ama yine de devam ediyor," dedi. "Kızıma karşı bir şefkati olduğunu biliyorum ve bir zamanlar ona damadım demekten mutluluk duyardım."

Will kıkırdadı. "Ama Malcolm ölünden dirilerek bunu mahvetti. Sizi temin ederim ki Mary Runt'tan çok memnun."

"Katılıyorum. Bu yüzden sana ve sorunlu ailene yardım etmek için elimden geleni yapıyorum. Bu arada bunu yaparken kendi boynumu da riske atıyorum."

Will sessizce, "Biliyorum," diye cevap verdi.

Birbirlerine anlayışla baktılar. Wilfort, Mackenzie'leri bir anda yok edebilirdi ama kızını sevdiği için bunu yapmamıştı.

Sonra Wilfort içini çekti. "Ama Macdonald'ın sinsiliği konusunda haklısın. Ayaklanma sırasında İngilizlere pek çok bilgi sattı ve Jakobitleri bizzat avladı, ama çok iyi biliyorum ki Jakobitlere de pek çok bilgi sattı. Ama bu konuda hiç yakalanmadı. Kraliyete yaptığı yardımlar karşılığında kral tarafından affedildi ve tahttan indirilen İskoçyalıların ganimetlerinden pay aldı."

"Kilmorgan Kalesi ve toprakları da dahil."

"Aynen öyle."

Will sert bir sesle, "Onu almasına asla izin vermeyeceğim," dedi. "Sanırım bunu anlıyorsun." Başını salladı ve öfkesi daha yükselmeden konuyu değiştirdi. "Peki ya Louis d'or?" diye sordu. "Macdonald onu saklaması için mi verdi? Yoksa verdiği hizmetlerin karşılığı olarak mı?"

Wilfort ellerini iki yana açtı. "Bunu bilmiyorum. Altını hiç kimse bulamadı; ne onu bekleyen Jakobitler, ne onu ele geçirmek için gönderilen İngilizler, ne de onu Fransa'dan getiren Fransız kaptan. Gemiden indirildi ve ortadan kayboldu."

"Sanırım Macdonaldda," dedi Will. "Ya da en azından bir kısmı. Tesadüfen bulmuş, çalmış ya da sizin haberiniz olmadan ona emanet edilmiş ve saklamış olabilir. Ne olursa olsun, altını istediği gibi kullanmaya karar verdi."

Wilfort tüyler ürperten sessiz bir otoriteyle, "Ona baskın yaptırabilirim," dedi. "Doğru insanlara onun her şeye rağmen bir hain olabileceğini söyleyebilir ve evini aratabilirim, hem de hiç de nazıkçe değil."

"Bu hoşuma giderdi," dedi Will. "Gerçi paranın büyük kısmını orada sakladığından şüpheliyim. Josette'e ve bana verdiği, bütünün sadece küçük bir parçasıydı -eğer Fransa'daki bir adamın bana buraya gönderildiğini söylediği meblağa inanılacaksa. Macdonald çok kurnaz." Ellerini birbirine sürterek neşelendi. "Ama ona baskın yapın. Eğlenceli olacak. Sör Harmon'inkini de bas. Baktım ve hiçbir şey bulamadım ama doğru dürüst arayacak zamanım olmadı. Ayrıca... şu delikanlı, Henri. Henri'ye göre Sör Harmon o araziye Dunbar adında İskoç bir aileden çalmış, iyi insanlarmış. Gidecek hiçbir yeri yokken delikanlıyı yanlarına almışlar. Tutuklanmışlar, Henri idam edildiklerine inanıyor ama emin değil. Görünüşe göre Sör Harmon'ın servetini kölelerin sırtından kazanmasına itiraz etmişler ve bu da onu kızdırmış."

Wilfort başını salladı. "Soruşturabilirim. Sör Harmon'ın kendisi... sinir bozucu." Ve Wilfort sinirlendiğinde, kafalar yuvarlanırdı - bazen kelimenin tam anlamıyla.

"Malcolm hakkında," dedi Will. "Görünüşe göre beni ele vermesine izin vermeyeceğim. Bana bunun iyi düşünülmediği söylendi."

Wilfort'un soğuk bakışları aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. "İstediğiniz şey Malcolm Mackenzie'nin Culloden'den sağ kurtulan tek kişi olması. Hain olmadığının kanıtlanması ve Kilmorgan'ın ona geri verilmesi. Bu konudaki tüm haklarından vazgeçeceksin."

Will ellerini kaldırdı. "Evet. Malcolm burayı seviyor ve bir İskoç savaşçısı ne kadar yumuşak duygulardan utansa da ben Malcolm'u seviyorum. Runt mutlu olmayı hak ediyor. Bense bir köşeye çekilsem iyi olacak. Beni anlıyorsanız, Will Mackenzie olmamak benim için daha kolay."

"Sanırım anlıyorum, yine de nedenlerinizi hiçbir zaman gerçekten anlamadım. Peki ya Bayan Oswald?"

Ne olmuş ona? Will, onun yanında, neredeyse burun buruna uyandığını, kızarmasının ve gülümsemesinin içindeki her boşluğu nasıl ısıttığını hatırladıkça ısındı. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim olursa, Bayan Oswald da benimle birlikte o köşede olacak."

"Demek istediğim, o köşede mutlu olacak mı?" Wilfort sert bir şekilde konuştu. "Adı sanı olmayan bir adamla mı? Yoksa onu da benimle kalmaya davet etmeli ve gitmek istediği yere göndermek için gerekli hazırlıkları mı yapmalıyım?"

Hayır, Will'in o anki düşüncesi buydu. Josette'in kızıyla birlikte güvende ve korunaklı olmasını istiyordu ve Wilfort'un bunu ayarlayabileceğini çok iyi biliyordu. Ama dün gecedan sonra...

Will her şeyi istiyordu: Mal için Kilmorgan'ı, ihtiyacı olan herkese yardım edecek Fransız altınını, Josette ve Glenna'nın tehditten kurtulmasını ve Josette'in yanında olmasını. *Ailesini*. Artık Mackenzie'lerin ötesine geçmişti.

"Bu Bayan Oswald'a bağlı," dedi Will. "Size söz veriyorum, bir tartışma yapacağız, muhtemelen gürültülü bir tartışma olacak ve o da istediğini yapacak. Her zaman yaptığı gibi," diye gururla sözlerini bitirdi. "Edinburgh'da Chadwick adında bir adam var. Bir İngiliz piyade albayı."

Wilfort ona başıyla onay verdi. "Adını duymuştum. Dul. Karısı Sör Rufus Addison'ın kızıydı, krala ve ülkeye büyük miktarda para ödünç verdiği ve Fransa Kralı Louis ile savaşmak için bir alay topladığı için şövalye ilan edilmişti. Müthiş bir adam Addison. Chadwick onun kontrolü altında. Neden onun hakkında bilgi edinmek istiyorsunuz?"

"Benim için ona göz kulak ol, olur mu? Kımıldarsa haber ver."

Wilfort kaşlarını kaldırdı. "Nereye haber göndereceksiniz? Ve neden ilgileniyorsunuz?" Şüphesi artmıştı.

"Beni bulamıyorsan Bhreac'ı bul. Mesaj bana ulaşacaktır. Ben de *sana* haber göndereceğim. Birçok şey hakkında. Albay'a olan ilgim kendim için değil, Bayan Oswald için. Onun için bir tehdit ve hazır olduğumda onu elime geçirebileceğim bir yerde istiyorum. Yardımınızı isterdim ama bu kişisel bir mesele. Lütfen yerinde kalmasını sağlayın."

Wilfort onu dikkatle izledi. Kurnaz bir adamdı ve muhtemelen parçaları birleştiriyordu. "Aynen öyle."

"Bu arada ben de hanımlarla dolu bir şatoya geri döndüm, zavallı ben. Onların durumlarını araştırarak mısın?"

Wilfort, "Hiçbir şeyi garanti edemem ama soruşturma yapacağım," dedi. "Eğer söz konusu adamlar silahlanmaya zorlanmış ya da tehdit edilmişlerse, ki Ayaklanma'daki pek çok kişinin öyle olduğunu biliyorum, serbest bırakılmaları için bir dava açılabilir. Sürgüne gitmek zorunda kalabilirler - hanımları buna hazır mı?"

"Öyle. Bazı askere alma işleri iyi yapılmadı." Will, Jakobitlerin, içerideki erkekleri savaşa katılmaya zorlamak için çiftlik sahiplerinin evlerini yakmakla tehdit ettiklerini görmüştü. "Bu hanımların erkek arkadaşlarına ihtiyacı var - belirsizlikleri içinde bu kadar cesur olduklarını görmek yürek parçalayıcı. Ayrıca," diye bitirdi hızlıca, "eğer daha fazla beklemek zorunda kalırlarsa, Londra'ya koşup Kule'yi kendileri yıkabilirler."

Wilfort bunu küçük bir gülümsemeyle onayladı. "İskoç kadınlarına aşina oldum. Eğer onlardan daha fazlası Jakobit ordusuna önderlik etseydi, şu anda Lincolnshire'daki evimde İngiltere tahtında bir İskoç kralıyla birlikte sınıyor olabilirdim."

"Evet, anlıyorsun."

"Bildiğim bir şey var," dedi Wilfort ayılarak. "Lillias McIvor'ın kocası. Üzülerek söylüyorum ki öldü. Hapishanede ateşi vardı."

tutuldu ve oradaki neredeyse tüm erkekler öldü."

* * *

Josette, Will, Bhreac ve Henri'yle birlikte Strathy'ye geri döndü ama bu kez atı Will'le paylaşmadı. Atın sert omurgasından daha rahat olan bir eyere binmiş, pantolonunu ve eteğini yeniden giymişti. Bir yük atı, bagajlarında dikkatle saklanmış olan altın tabutu taşıyordu.

Edinburgh'u geride bıraktıklarında rahat bir nefes aldı. Will, Albay Chadwick'i öldürmek, teslim olmak ya da saçma sapan başka bir şey yapmak için onu bulmaya çalışmamıştı. Şiddetli tartışmalarından beri Albay'dan hiç söz etmemişti ve bu Josette için sorun değildi. Glenna'yı adamın ulaşamayacağı bir yere götürecek, sonra da onun Will'e asla elini sürmemesini sağlayacaktı.

Yüzbaşı Ellis, Lord Wilfort'un misafiri olarak geride kalmıştı. Yüzbaşı, Josette'in Will'le gitmesini istememişti ama ona engel de olmamıştı. Will'in Sör Harmon'a mektup yazıp, Sör William ile karısının bir süre kendilerine eşlik etmesini istediklerini ve şimdi güneye, İngiltere'ye gittiklerini söylemesi önerisini kabul etti.

Josette, Will'in hem Yüzbaşı Ellis'e hem de Lord Wilfort'a yeni talimatlar verdiğini biliyordu ama her zamanki gibi bunları şifreli bir şekilde anlatmıştı. Will'in bir süvari yüzbaşısını ve Britanya'nın en önde gelen kontlarından birini parmağında oynatmayı nasıl başardığını bilmiyordu ama başarmıştı. Onlardan kendisi için ne yapmalarını istediye, yapacaklardı.

Will ve Bhreac çiftlik sahiplerinin giysilerini giymişlerdi; Will kendini daha küçük göstermek için geniş pelerininin altında kambur duruyordu. Henri onların hizmetkârı gibi giyinmişti ama Will'in onu hizmetkâr olarak görmediği açıktı. Üç adam da her sabah atları yükleyip eyerliyor, her gece de eyerlerini çözüyor, hiçbiri diğerinden daha fazla iş yapmıyordu.

İlk gün, Edinburgh'a doğru yolculuk eden birkaç İskoçyalı ve ailesinin yanından geçtiler. Adamların sırtlarında çantaları vardı, pantolonları ve ev yapımı gömlekleri yırtık pırtıktı. Büyük kiltler gibi vücutlarını saran pelerinlere bürünmüşlerdi ama görünürde hiç ekose kumaş yoktu. Kadınlar yırtık pırtık görünüyordu, yürümekten bitkin düşmüşlerdi.

Josette topraklarından kovulduklarını ya da Cumberland'ın adamları geldiğinde kaçtıklarını tahmin etti. Şehir onlara iş ya da en azından nereye gideceklerine karar verene kadar toplanacakları bir yer sağlayabilirdi.

Bhreac liderlerine seslendi. "Kendini aç dostum," diye öğüt verdi. "giymiş gibi görüldüğünüz için bile sizi tutuklayacaklar. Niyetleri, bu topraklarda

tamamen ulusal kıyafet."

"Bir Lowlandlının sözüne mi inanacağım?" diye sordu adam akıcı bir Highland sesiyle, ama sesi kızgınlıktan çok yorgun gibiydi.

"O haklı, delikanlı." Will sonunda başını kaldırdı. "Dikkatli git."

İskoçyalı, Will'e sert bir bakış attı ve sonra gözlerini kırptırdı, gözleri büyüdü. Will başını hafifçe salladı ve adam bakışlarını kaçırdı.

"Tanrı seninle olsun," dedi İskoçyalı alçak bir sesle. "Ve sen, dostum."

Will ve beraberindekiler, İskoçyalıların geçmesine izin vermek için atlarını kenara çekti ve gittiler.

Josette baştaki İskoçyalı'nın onlara sertçe baktığını gördü. "Sizi tanıdı mı?" diye sordu endişeyle.

"Öyle yaptı," diye yanıtladı Will. "Hiç şaşırmadım. Babamın çiftçilerinden biri." Gözleri kararlılıkla parlıyordu. "İşte bu yüzden hepsini geri istiyoruz, aşkım. Fabrikalarda çalışmak ve topraklarını bir daha görememek zorunda kalmamalılar. En azından bu iş bittiğinde onları nerede bulacağımı bileceğim."

Josette aralarındaki boşluğa uzandı ve Will'in elini tutup sıktı. Will bineklerini yaklaştırdı ve onu öptü.

Atları itiraz etti ve sarsılarak ayrıldılar. Will güldü, sesinde gerçek bir sevinç vardı ve onları Highlands'e giden yola çıkardı.

* * *

Will, mümkün olan en kısa sürede onları Wade yollarından uzaklaştırıp dağların üzerinden geçirerek batıya doğru ilerletti.

İngiliz kalelerinden ve kamplarından uzakta, gizli vadilerde, akan derelerin yanında ya da yüksek dağ yamaçlarında çiftçilerle birlikte barınıyorlardı. Ben Nevis'in zirvesinde yaz aylarında bile kar vardı ve rüzgar yamaçlarından aşağı yuvarlanırken ürpertiyordu.

Will, Ben Nevis'in doğu yakası boyunca kuzeye döndü ve Loch Ness'in sonundan, Fort Augustus'un ve Loch'un mavi-siyah sularının görüş alanının hemen dışından geçti. Oradan engebeli tepelere girerek yavaş yavaş açık yaylalara ve Strathy Kalesi'ne doğru yol aldılar.

Strathy'nin bulunduğu vadi hava soğumuştı.

Yaz ortası geçmişti ve sonbahar hızla yaklaşıyordu.

Josette Glenna'yı görmeden önce duymuştu. Kız uzun tüylü bir ineğin boyun ipini tutmuş, Fransızca, İngilizce ve Josette'in Erse dilinde olduğunu anladığı bir karışım la hayvana küfrediyordu.

Glenna'nın yanında dolaşan köpek Beitris onların kokusunu aldı. Başını yukarı kaldırdı ve gürültülü bir *havlama* sesi çıkardı.

"Ona böyle bağıırırsan fazla süt vermez," diye seslendi Josette tepeden aşağı kızına. "Onu nazikçe kandırmalısın."

Glenna ipi bıraktı. "Anne!" diye bağırdı ve ona saldırdı.

Josette kalbindeki sevinçle attan indi. Glenna'yı şiddetle kucakladı ve birbirlerine sıkıca sarıldılar, Josette'in dünyası bir kez daha tamamlandı. Beitris etraflarında dolanıyor, Glenna ve Josette'ten adamlara koşuyor ve tekrar geri dönüyordu.

Koyu renk saçları tek bir örgü halinde olan Glenna başını kaldırdı ve Josette'e kaşlarını çatarak baktı. "Neden bu kadar uzun süre yoktun? Seni çok özledim!"

"Edinburgh'a kadar gidip gelmek zorunda kaldık," dedi Josette, sanki böyle şeyler çok da önemli değilmiş gibi konuşmaya çalışarak. "İneği nereden bulduğunuzu sormayacağım, sadece sağ salim olduğunuz için mutluyum."

Glenna'nın bağıırışını ve Beitris'in havlamasını duyan şatonun hanımları ön kapıdan dışarı fırladılar. Lillias'ı görünce Josette'in kalbi sıkışmıştı. Will, Josette'e Lillias'ın kocasının akıbetini anlatmıştı.

Josette yutkundu ve Glenna'yı nazikçe kenara itti. "Lillias, aşkım," dedi. "Hadi yürüyelim."

* * *

Will, Josette'le birlikte fundalığa doğru ilerlerken Lillias'tan yükselen iniltiyi duydu; Lillias, Josette'in yanına yığılmıştı.

Josette'in de Will'den aynı haberi aldığı bir görüntü gözünün önüne geldi, Josette kederden çökmüştü.

Ne kadar acımasız bir dünyada sevmek için doğmuşuz, dedi Will sessizce. Ama bu sevmemize engel değil.

Atları avluya çıkarırlarken Henri başını salladı, ardından meraklı bir Beitris geldi. "Zavallı hanımefendi."

Bhreac gözlerinde kederle Lillias'ı izledi. Will'e dizginlerini verdi ve iki kadının gittiği yoldan ilerledi. Kolunu Lillias'ın omuzlarına doladığında söylediği sözler havada asılı kaldı.

"İşte şimdi, genç kız. Kocanı tanırdım. İyi bir adamdı. İyi bir adam." Will üçünü bir süre daha izledi, kalbi ağırlaşmıştı.

Henri atları kalenin arka tarafındaki barınağa götürdü.

Daha sonra, herkes güvenle içeri girdiğinde ve yol boyunca topladıkları erzaklar minnettar sakinler tarafından ambalajlarından çıkarıldığında, Josette yeniden ortaya çıktı. O giydi

Will onu burada ilk kez uyandığında üzerinde gördüğü pratik ama güzel elbiseyi giymiş ve saçlarını düzenli bir şekilde toplamıştı. Artık firfırlı giysiler ve uzun bukleler halinde parıldayan mücevherler yoktu.

Josette, Will'e alçak sesle, "Lillias'ı yatırdım ve uyumasına yardımcı olacak bir şey verdim," dedi. Will başını salladı, hâlâ adamı kurtarmak için çok geç kaldığı için kızgındı.

Uzun masada yemek yemek için mutfaktaki hanımlara, Bhreac'a ve Henri'ye katıldılar. Beitris, Will'in gizlice uzattığı eti kemiriyordu. Ortam kasvetliydi ama alttan alta bir heyecan da vardı. Will ve Josette altının bir kısmını bulmuştu.

Will, "İşleri ayarlamak biraz zaman alacak," dedi. "Ama doğru insanlarla konuşacağına ve adamlarınizi serbest bıraktırmaya çalışacağına dair onurlu bir adamın sözünü aldım. O kadar tatlı bir dili var ki, rüşvetle bırakılmaları için paraya ihtiyacınız olmayabilir. Kendinize Kıta'ya bir geçiş satın almak ve orada yerleşmek için kullanabilirsiniz."

Mysie gerçek bir minnettarlıkla "Teşekkür ," dedi ve diğerleri de aynı fikirdeydi.

Will, "Onları gelecek hafta beklemeyin," diye uyardı. "Belki gelecek ay ya da ondan sonraki ay. Çarklar yavaş döner."

"Bu hepimize yetecek mi?" Mysie masanın ortasında duran tabuta bakarak sordu.

"Muhtemelen," dedi Will, "Ama kendini üzme. Daha fazlasını nerede bulacağımı biliyorum."

Josette'in keskin bakışlarını üzerinde hissetti. Ona her şeyi anlatmamıştı ve niyetinin ne olduğunu öğrendiğinde çok mutsuz olacağını hissediyordu.

* * *

"*Delirdin* mi sen?" Josette talep etti.

Kulenin tepesinde, Will geldiğinde tartıştıkları yerde tek başlarına duruyorlardı. Will'in altın rengi gözleri, bir sonraki çılgın planını anlatmayı bitirirken, sönmekte olan güneş ışığında parlıyordu.

"Bana kızacağımı biliyordum," dedi, pek de pişman görünmüyordu. "Nasıl ?"

Josette yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Senin ne zaman

O haritaya bakınca gitmene engel olamadım. Bu senin ölümün anlamına gelse bile."

Will'in ses tonu çileden çıkaracak kadar makuldü. "Bunu gazetelere basmayı ve her köy meydanında haykırmayı planlamadım, aşkım. Kimse vefatımı fark etmeyecek."

Josette ona, "Bay Macdonald buralarda dolanıyor," diye hatırlattı. "Yoksa gitmek istemenin gerçek nedeni bu mu? Onun yönetimi ele geçirmesini engellemek için mi?"

Kilmorgan?"

"Bu bir neden," diye itiraf etti Will. "Birkaç nedenim daha var. Ama bu nedenler ne olursa olsun, benim güzel kızım, benimle gelmeni istiyorum."

Bölüm 23

Will ve Josette Kilmorgan'a yalnız gittiler, ancak Will son anda Beitris'i de götürmeye karar verdi. Bhreac bu kez geride kalmayı tercih etti.

"Hanımların bakıma ihtiyacı var," dedi Bhreac. "Korunmaya." Bakışları Lillias'a kaydı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Henri de kalmak istedi. Will'e, "Burada yardım edebilirim," dedi. "Sör Harmon'ı öldürmeme izin vermeyeceksin ve burası iyi bir yer. Ama acele et." Henri'nin gözleri öfkeli bir kararlılıkla parlıyordu. "Sonsuza dek beklemeyeceğim."

Will, "Uzun sürmeyecek," diye söz verdi, ciddiye. Hem Sör Harmon'ı hem de Macdonald'ı yok etmeye hazırды. Lillias'ın kocası ağır bir hapishanede hummaya yenik düşmüşken, bu adamların yumuşak bir konfor içinde yaşıyor olması onu planının son aşamasına itti

Henri'yi bir kenara çekip delikanlıya yapması gereken birkaç görevi açıkladı. Will sözlerini bitirdiğinde Henri yumuşamış görünüyordu ve elinden gelenin en iyisini yapacağına söz verdi.

Josette, Will'in Bhreac'la da konuştuğunu, ona kim bilir ne talimatlar verdiğini biliyordu. Will'in hazır olana kadar bunları kendisiyle paylaşmayacağını bildiği için sormaya zahmet etmedi.

Glenna onlara eşlik etmek istedi ve Josette reddedince çok öfkелendi. Will, anne ve kızı avluda tartışırken bekledi; sesleri tepelere ve gölün aşağısına kadar yankılanıyordu.

Josette onu terk etmekten nefret ediyordu, Will biliyordu ama Kilmorgan, Glenna için çok tehlikeli olacaktı. Bu ücra harabede, Bhreac ve ona göz kulak olacak vahşi hanımlarla birlikte çok daha güvende olacaktı.

Josette'in de gelmesi çok tehlikeliydi ama Will onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Ayrıca onun yardımına ihtiyacı olduğunu da biliyordu.

Glenna tartışmayı kaybetti. Gözyaşlarına boğuldu ve hışımla içeri girdi, ama bir dakika sonra yüzü ıslak bir şekilde Josette'e sarılmak için geri döndü.

Will, Josette'in atına binmesine yardım ederken Glenna ona döndü. "Onun ölmesine ya da yaralanmasına neden olursan, seni avlarım."

"Eğer yaparsam," dedi Will, kızı kucağına çekerek. "Bunu hak edeceğim, genç kız."

Glenna'nın gözyaşları devam ediyordu ama diğerleriyle birlikte onları da sildi. Will onları kuzeye doğru çevirdi, vücudu eve dönüyor olmanın verdiği bilgiyle uğulduyordu.

* * *

Josette bu yolculuğun hepsinden daha önemli olacağını hissetmişti. Aynı zamanda en tehlikelisiydi. Kuzeye, Highlands'in kalbine doğru gittiler, köylerden geçtiler, bu sefer çiftlik sahiplerinden kaçındılar. Bu bölgedeki tüm erkekler Jakobitlere katılmamıştı ve bir Mackenzie'yi ihbar edip ödülleri almaktan mutlu olabiliyorlardı.

Diğer tehlike ise saklanan ve yollarına çıkan herkesle savaşmaya hazır olan çaresiz Jakobitlerdi. Will, dizginlerdeki ve eyerlerdeki metal olan her şeyi kumaş şeritlerle susturdu, bir keresinde atların toynaklarını da saracak kadar ileri gitti. Beiris gizliliğin gerekliliğini anlamış görünüyordu ve onlara yakın, tetikte ve sessiz duruyordu.

Will ve Josette, yıpranmış bir ekoseye sarınmış halde, kayalıklardaki oyuklarda uyudular. Josette, Will uykuya dalarken onun boynuna kondurduğu öpücüklerin tadını çıkararak Will'e sokuldu. Tetikte olmaları gerektiği için sevişmediler ama Josette, Will'in yanında yatmanın verdiği keyfi kendinde topladı.

Will, Kilmorgan'a kuzeyden yaklaştı ve kıyı şeridini güneğe doğru takip ederek, derelerin etrafından dolaştı. Kullandığı yol ıssızdı, geçtikleri her ev ya yanmış ya da boştu, çatısı sarkıyordu.

Josette, bu metruk kulübelere birinin önünden her geçişlerinde Will'in üzüntüsünü ve öfkesini hissediyordu. Ülkesinin insanları ya kaçmış ya esir düşmüş ya da öldürülmüştü. Will kendini suçluyordu ama Josette asla . Kazanamayacakları bir savaşa düşüncesizce katılan İskoçyalıları ve hızlı ve acımasız intikamını aldığı için Cumberland Dükü'nü suçluyordu. Ona boşuna Kasap demiyorlardı.

Will, Strathy Kalesi'nden ayrıldıktan birkaç gün sonra bir açıklığın kenarında durakladı. Önlerinde, fidan ağaçları ve sıklaşan çalılarla kaplı bir tepe, gün batımı gökyüzüne doğru uzanıyordu. Bu tepenin üzerinde, duvarları rüzgâra açık, bir zamanlar cam olan pencereleri aralık ve boş olan bir binanın kütüğü duruyordu.

Kilmorgan Kalesi. Josette burayı uzun zaman önce, Will'i ilk tanıdığında, Will onu atalarının evini göstermek için buraya davet ettiğinde ziyaret etmişti.

Babaları dük, kalenin "Will'in kadınları" tarafından istila edilmesini istemediğini haykırmişti. Ama aralarında Alec'in ikizi Angus'un da bulunduğu kardeşler Josette'e hoş geldin dedikten sonra dük boyun eğmemiştir.

Dük, Glenna'yı çok çabuk benimsemiştir; Josette bir gün onu salonun zemininde diz çökmüş, minik Glenna'nın kitaplardan duvar örmesine yardım ederken yakalamıştır. Dük, merdivenler ve perde duvarlar inşa ederlerken, kalelerini tüm gelenlere karşı savunmaya hazır olan Glenna'nın raftan aldığı pahalı kitaplara destek oluyordu.

Josette harabeye bakarken nefesi kesildi, gözleri yaşardı. Will sessiz bir sesle, "Evet," dedi. "Bu üzücü bir şey."

Will bir tepeden aşağı dönüp harabeyi arkalarında bırakmadan önce birkaç sessiz dakika kaleyi incelediler.

Onları kaleden yaklaşık bir mil uzaklıktaki sarp bir vadiye götürdü ve buradaki dar bir patikadan aşağıya indirdi. Vadinin sonunda tepenin sarp yamacına inşa edilmiş bir eve geldiler; evler gibi siyah taştan yapılmıştı ama pencereleri tamamen camdı ve ön kapısı sağlamdı.

Burası, on yedinci yüzyılın sonunda kale modernize edilirken aileyi barındırmak için inşa edilen ve daha sonra viski üretimine dönüştürülen içki fabrikasıydı. Mackenzie'ler kendilerini hiçbir zaman yanlıştta görmemiş olsalar da, ilk başta gizlice. Onlara göre kurallar, hükümetin ağır bir vergi alıp viski üreticilerine çok az pay bırakabilmesi için konulmuştu.

Ev o kadar gizliydi ki diğer İskoçyalılar bile varlığından haberdar değildi. Aile, kale yıkıldığında buraya taşınmış ve derme çatma bir ev kurmuştu. Josette, pencerelerden ve ahırın kapısındaki bir çatlaktan gözetleyenleri hissederek şimdi bile burada yaşandığını hissetti.

Avluya daldıklarında, Beitris dikkatle etrafına bakınırken Josette gerginliği hissetti, insanlar savaşmaya hazırdı. Sonra Will pelerininin kapüşonunu geriye iterek yüzünü ortaya çıkardı ve üzengilerinin üzerinde durarak herkesin görebileceği şekilde kendini gösterdi.

Ahırın kapısı çarparak açıldı ve bir çocuk dışarı fırladı. Erse dilinde bir şeyler haykırdı ve Will yere savrulurken kendini Will'e doğru fırlattı.

"Ewan!" Will onu yakaladı, çocuğun bacakları sallanıyordu, sonra onu ayağa kaldırdı. "Çığlıkların kulak zarımı kanatabilir. Nasılsın delikanlı?"

Ewan'ın sırtışı ölmekte olan günü aydınlattı. "Sizi gördüğüme çok sevindim efendim." Josette'e merakla baktı - Josette yaklaşık on yıl önce ziyaret ettiğinde henüz kundakta bir bebektir.

Will, Josette'i atından indirdiğinde diğer insanlar da evden akın etmişti; kadın erkek yaklaşık yarım düzine insan, somurtkan bakışları hoş geldin gülümsemesine dönüşmüştü. Beitris, bu kadar çok insanla tanıştığı için mutlu bir şekilde kuyruğunu sallayarak etraflarında dolanıyordu.

"Sizi evinizde görmek ne güzel," dedi bir adam.

"Errol," diye selamladı Will onu. "Hanımefendi için bir oda var mı?"

"Elbette." Errol gür kahverengi sakalları ve kocaman elleriyle iri bir adamdı ama Josette'e bakarken gülümsemesi neredeyse utangaçtı. "Karım onunla , merak etme."

"Karısı," onun yarı boyunda bir kadındı, bir zamanlar tombuldu ama şimdi cildi sarkmıştı - Josette son bir yıldır kendilerini beslemenin zor olduğundan şüpheleniyordu.

"Ben Isla, bu koca yumrunun karısıyım," dedi kadın. Ufak tefek olabilirdi ama sesi güçlüydü. "Biz Mackenzie klanınız. Uzak bir kol ama yine de Mackenzie."

Josette'i içeri, rüzgârın ve yağmaya başlayan ince yağmurun dışına götürürken gururla söyledi .

Evin içi karanlıktı, sadece ön kapının içindeki küçük bir fenerle aydınlatılıyordu. Tepeye doğru uzanan ana salon birkaç kat yükseliyor, bir merdiven karanlığın içine kadar uzanıyordu. Bir başka geniş salon evin uzunluğu boyunca uzanıyor, odalar buradan açılıyordu.

Will ona burayı ziyaretinde kısa bir süre göstermişti ve her odada ışıkların yandığı, hareketli bir yer olduğunu hatırlıyordu.

Şimdi ev yankılanıyor, koridorlar sessizleşiyordu. Will'in anlattığına göre, kaleyi yerle bir eden askerler imbiği havaya uçurmuş ve birçok viski fıçısını yok etmişlerdi. Hizmetkârlar yangını çabucak söndürmüştü ve ev yıkılmayacak kadar sağlamdı, ama bir zamanlar olduğu şeyin hayaletiydi.

Isla Josette'i merdivenlerden yukarı, soğuk ama rahat bir odaya götürdü. Çocuk Ewan çok geçmeden ocakta bir ateş yakmış, hava yanan turbanın kokusuyla dolmuştu.

Josette aşağıda Will'in sesini duydu ama Isla, Josette'i ıslak ve çamurlu binicilik kıyafetlerinden çıkarıp günlük elbisesini giymesine yardım ederken ve onu yetkinlikle bağlarken yukarı gelmedi. Bir yudum bira ve biraz ekmek Josette'e kendini çok daha iyi hissettirdi - nihayet sıcak ve kuru olmanın yanı sıra ve Will'i aramak için aşağıya geri döndü.

Onu, tepenin arkasına yerleştirilmiş bir odanın tonozu olan hareketsiz odada buldu. Will kararmış bakır yığınının bakarken, yanındaki adamı Errol kederli bir şekilde ona bakıyordu. Errol, "Kimsenin bir başkasını yapacak imkânı yok," diyordu.

"Yeterince almak

kimsenin haberi olmadan birlikte tedarik etmek kolay değildir. Lord Malcolm doğru insanlardan nasıl bir şeyler koparacağını biliyordu, Tanrı onu korusun."

"Evet," diye kabul etti Will. "Ama durup da bana burada hiç fıçı olmadığını söyleme, eski dostum. Bir İskoç, dere kenarındaki bir kazanda viski demler, bunu sen de biliyorsun."

Errol mahcup görünüyordu. "Bu sadece bizim için," dedi kısık bir sesle. "Soğuktan korunmak için. Mackenzie maltı gibi bir şey değil, satabileceğin bir şey değil."

Will gerçek bir neşe içinde, "Ha!" diye bağırdı. "Biliyordum. Bu da bir başlangıç. Peki ya fıçılar? Cumberland'ın adamları *hepsini* almamış, değil mi? Tam olarak açıkta depolanmamışlardı."

Errol sırtıttı. "Bunu sorman komik. Benimle gel."

Hareketsiz odanın arka tarafındaki kapıya yöneldi. Arkasında doğal kayalardan oluşan serin bir tünel açılıyordu, tünelin tavanı Errol gibi bir adamın eğilmeden geçebileceği kadar yüksekti.

Errol bir fener aldı ve Will'i içeri götürdü.

Josette merakla arkalarından koştu. Will onun elini tuttu ve Errol'u takip ederken onu da peşinden sürükledi. Ona geride kalmasını söylemedi ya da

Bunun kadınlarla hiçbir ilgisi yoktu. Will'in aklına böyle düşünceler hiç gelmemiştir, onu sevmesinin bir başka nedeni de buydu.

Tepenin epey gerisinde tünel genişledi. Bu açık alana raflar yerleştirilmiş ve üzerlerine otuz kadar küçük meşe fiçı yığılmıştı. Onların ötesinde tünel daralıyor ve karanlığa doğru kıvrılıyordu.

"İşte güzel bir manzara." Will elini fiçılardan birinin üzerine koydu. "Açılmamış mı?"

"Hayır, delikanlı." Errol elini en yakındaki rafa doğru salladı. "Bunlar üç yıldır bekliyordu, neredeyse hazır. Şunların arkasında..."

"Yirmi yıllık," dedi Will, ses tonu saygılıydı. "Mal'ın özel rezervi." "El değmemiş," dedi Errol gururla. "Onu içmeyiz. Bu Lord Malcolm'un."

"Evet." Will'in bakışları uzaklaştı, Josette bunun kafasında çarkların döndüğü anlamına geldiğini biliyordu. "Sen iyi bir adamsın, Errol. Çok geçmeden giyecek yeni giysilerin ve karnını doyuracak bir sürü yemeğin olacak."

Errol şaşırmış görünüyordu. "Rezervi satacak mısın? Kime? Artık hepiniz öldüğünüze göre lisansınızın pek bir değeri olamaz."

Will ona bilmiş bir bakış gönderdi. "Büyükbabamı ya da ondan önceki babasını hiç durdurmamış. Malt ne kadar nadirse ve bir adamın onu elde etmek için ne kadar gizli olması gerekiyorsa, o kadar çok talep görüyor."

Errol ciddi bir şekilde başını salladı. "Evet, bu doğru."

"Bu yıl arpa nasıl?" Will tozlu bir fiçinin çitasını okşadı. Errol kızarıp cevap vermeyince Will telaşla sordu: "Tarlalar nadasa mı bırakıldı? Hiç tohum ekilmedi mi?"

"Hayır, hayır," dedi Errol çabucak. "Tarlalarda dalgalanan bir ekin var. Geçen hasattan bu yıl ekecek kadar biriktirdik."

Will onu dikkatle izledi. "Ama onu nakit olarak satmayı planlıyordun."

Errol suçluluk duygusuyla koca başını eğdi. "Yemek yememiz gerek lordum." Josette'in kalbi onun için sıkıştı ama Will, Errol'a ters ters baktı.

"Ağzındaki lokmayı sana göreceğimi mi sandın? Tabii ki mahsulü satacaksın. Başka ne yapacaksın, çürümeye mi bırakacaksın? Ama püre için biraz tahıl sakla, olur mu? Hasat zamanına kadar burayı çalışır hale getireceğim, hiç merak etme."

Errol ona kuşkulu bir bakış gönderdi. "Kimsede bakır yok," dedi. "Küçük bir imbiğimiz var, evet, ama dediğin gibi, bir çaydanlıktan fazla demlenmiyor ve ham. Onu ısıtmak için içiyoruz."

Will, "Çaydanlık viskinizi iyi bir meşeye döktüğünüzü sanmıyordum," diye homurdandı. "Kendini kırbaçlama dostum. Elinden geleni yaptın. Zaten fiçılarımız var."

Errol . "Evet, boşlar. Bunlar yeniden inşa edilebilir ve ."

"Alec ve Mal'e de daha fazla şarap fıçısı göndermelerini söyleyebilirim." Will, Josette'e baktı. "Yeniden doldurulmuş eski şarap fıçıları viski için iyidir. Ve onları boşaltmak için şarap içmemiz gerekiyorsa, çok daha iyi olur."

Errol sırtı, suratsızlığı gitmişti. "Seni evde görmek güzel, delikanlı."

"Ama burası benim evim değil." Zayıf fenerin ışığı Will'in kocaman, geniş omuzlu silüetini arkasında bıraktı. "Bunu düzelteceğim ama Runt her şeyi alacak. Bütün hırslı planları olan o."

"Kendine dikkat etsen iyi olur," dedi Errol karanlık bir sesle. "Şık takım elbiseli adamlar çiftlik sahiplerine gelip Mackenzie arazisinin satılık olduğunu ve yakında taşınmak ya da yeni bir ev sahibini kabul etmek zorunda kalacaklarını söylüyorlar. Bazı İskoçlar bile sizi kovmaya çalışıyor, sonsuza kadar lanet olsun onlara."

"Clennan Macdonald gibi İskoçlar mı?" Will aldatıcı bir şekilde yumuşak bir sesle sordu. "Evet, etrafta dolaşıyor." Errol yere tükürdü. "Kendine sadık diyor."

Ben *ona* piç diyorum. Prens Teàrlach'ın kazanacağından emin olsaydık, Macdonald delikanlının izinden öyle bir giderdi ki, onun gölgesini bile çalardı. Şimdi adam İngilizlerle içli dışlı, İskoçları kendi topraklarından kovuyor."

"Duydum," dedi Will sıkıca. "Merak etme dostum, yakında itibarını kaybedeceğine dair bir fikrim var. Tabii bu konuda benim yapabileceğim bir şey varsa."

Errol bir kez daha sırtı. "Zevkle izleyeceğim. Yaşlı Piç Macdonald'ın kiracısı olmadan önce gemiyle dünyanın öbür ucuna gideceğim."

Will onun omzuna vurdu. "İzlemekten fazlasını yapacaksın. "Onu enkaza çevirmeme yardım edeceksin. Şimdi şu üç yıl bir günlük fıçılardan birini alalım ve doğum gününü kutlayalım."

* * *

Will ve Errol, Will'in seçtiği fıçıyı içki imalathanesine götürdüler, Mackenzie hizmetkârlarını topladılar, onlar da bir an için başlarını eğip dua ettiler, sonra Will fıçıyı açtı.

İlk fincanı daldırdı ve tatması için Josette'e uzattı. Josette alkollü içkilerden pek hoşlanmazdı ama kabul etti, gözlerini kapadı ve içti.

Yumuşak bir sıvı, karnına doğru sıcak bir iz bırakmadan önce dilinin üzerinde dans etti. Rüzgârın ve dumanın, funda ve yağmurun, Highlands'in vahşi topraklarının tadını aldı.

"Mükemmel," dedi ve sonra öksürdü.

Salonda kahkahalar ve tezahüratlar patladı. Will fincan üstüne fincan daldırdı, bardakları, kadehleri, tankardları -erkeklerin ve kadınların elinde ne varsa- doldurdu. Hatta

"küçük bir damla" dediği şeyi Ewan'a verdi.

Ewan viskiyi hızlı ve pratik bir yudumla içti. "Eğer bu üçüncü yılsa," dedi hayranlıkla. "Yirmi yıl çok büyük olacak."

Şenlikli bir hava hakim oldu. Kemanlar ve davullar ortaya çıktı. Erkekler ve kadınlar el ele tutuşup daire şeklinde dans etmeye başladılar.

Josette kendini dansa katılırken ve Will'in elini sıkıca tutarken buldu. Yorucu yolculuk geride kalmıştı.

Şimdilik mücadele yoktu, soğuk ve açlık yoktu, yenilgi yoktu. Aileler ve arkadaşlar kutlama yapmak için bir araya geldi, ellerindeki yiyecekleri ve hepsini yıkamak için ateşli viskilerini paylaştı.

Will ekosesini yeniden giymişti. Diğerleri de kendilerininkini çıkardılar, İskoçyalılar eski içki fabrikasının salonlarında tüm gözlerden saklandılar. Hiçbir kısıtlama olmadan dans ettiler, bağırıyorlar, eğlendiler. Josette'i Will'in hanımı olarak kucakladılar ve Mackenzie ekosesini omuzlarına attılar.

Dansın durgunluğu sırasında Josette herkese iyi geceler diledi, yorgunluğu ağır basıyordu. Yorgun bir şekilde kendisine verilen odaya doğru ilerledi, basit giysilerini çıkardı ve yüksek yatağa tırmandı. Aşağıdaki keman seslerini duyarak uykuya daldı.

Josette rüyasında Highlands'in üzerinde süzüldüğünü gördü. Funda tarlalarına, karla kaplı kayalık tepelere, denize doğru yürüyen koyu yeşil ağaçlara baktı. Will Mackenzie'yi gördü, büyük bir İskoç eteğine sarınmış, yanında kılıcı, saçlarında rüzgâr, arazide ilerliyordu.

Will'in bu görüntüsü hoşuna gitmişti ve daha da iyisi, Will'in toprağa dokunduğunda ona yaklaşması, onu toplaması ve sert bedenine bastırmasıydı. Onu fundalığa yatırdı, çıplak gücünü ortaya çıkarmak için eteğini açtı, sonra ikisini de vücudunun ısıttığı ekosenin içinde yuvarladı.

Josette uyandığında rüyasının bir kısmının gerçek olduğunu gördü. Will onun yanında yatıyordu, çıplak ve güçlüydü, ekosesi ikisini de sarıyordu.

"Seni uyandırmak istememiştin, genç kız," diye fısıldadı, saçlarına bir öpücük kondurarak.

Josette ona doğru yuvarlandı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve sessiz bir çaresizlikle onu öptü.

Bölüm 24

Zaten *içki* ve coşkuyla yarı sarhoş olan Will, Josette'le birlikte tamamen sarhoş olmuştu.

Onu tutkuyla ve açlıkla öptü, elleri kalçalarına gitti, sonra zaten sertleşmiş olan sikinin üzerine kapandı. Will de aynı açlıkla öpücüklerine karşılık veriyor, onun ağzının tadına bakıyor, dudaklarını emiyordu.

Hızlı hareketlerle geceliğinin bantlarını çözdü ve giysiyi iterek uzaklaştırdı. Kadının her yeri yumuşacıktı; omuzları, göğüsleri, karnı, saçları adamın tenini okşamak için uçuşuyordu.

Josette'i tutmak, Will'in yarım kaldığını hiç bilmediği bir parçasını tamamlıyordu. Josette'i huzur içinde yaşayabilmesi için gönderebileceğini düşünmüş olması inanılmazdı. Onun gitmesine asla izin veremezdi - bir sonraki anda kapısına dayanır, kendisini içeri alması için yalvarırdı.

Will onun saçlarını avucunun içine aldı ve ağzını öptü. Josette onun sikini sıktı ve Will keskin bir nefes aldı.

"Dikkat et aşkım," diye fısıldadı. "Çok hızlı olacağım."

Josette ona utangaç bir bakış attı ve tekrar sıktı. Ona işkence etmek istiyordu, değil mi?

Will onu yatağa yatırdı, eliyle dolgun göğsünü kavradı. Ona doğru eğildi, meme ucunu ağzına aldı ve onun sıcak kadifesinin tadına baktı. Josette onun dokunuşuyla yükseldi ve hafif bir inilti çıkardı.

Will elini kadının karnından aşağıya, bacaklarının arasına kaydırды ve onu ıslak ve ateşli buldu. Kız onu okşarken Will de onu okşadı, kızın ani nefesi sessizlikte yüksek sesle duyuluyordu.

Birbirlerini çıldırtıyorlardı, Will parmaklarını onun içine kaydırıyor, Josette parmak uçlarını usulca onun sikinde yukarı aşağı gezdiriyordu. Josette Will'e doğru eğildi, nefes alışları zevk iniltilerine dönüştü.

Will daha fazla acıya dayanamayınca Josette'in ellerini kenara çekti, üzerine çıktı ve içine girdi.

Josette'in bir sonraki çığlığı bir haykırışa dönüştü. Will daha sessiz değildi, her hamlede sesi yırtılıyordu. Yatak sertti, Josette'i sıkıca tutuyordu, böylece Will onun içine derinlemesine girebiliyordu.

Birbirlerine sımsıkı sarıldılar, öpüştiler, ağladılar, güldüler. Sonunda Josette kollarını ve bacaklarını Will'in etrafına doladı ve ona doğru yükseldi, o da kendini Will'in ateşinde tüketene kadar itti.

Josette'in çığlıkları sessizleşmeye başladı, ağır nefeslere, yumuşak gülümsemelere ve uykulu bir mırıltıya dönüştü. Will onun teninin nemli sıcaklığını öptü ve tatmin edici bir yer olan göğüslerinin arasına uzanmak için yerleşti.

* * *

Josette tuvalet masasında oturmuş, Will arkasında uyandığında saçlarını bir düzene sokmaya çalışıyordu. Bütün gece onunla birlikte uyumuştular, ikisi de nefes nefese ve bitkin bir halde yere yığıldıktan sonra derin bir uykuya dalmışlardı.

Will gerindi, gözlerini ovuşturdu ve doğrulup oturdu. Aynadan Will'in yataktan kalkışını izledi, üzerinde dikiş yoktu. Kolları ve bacakları uzun ve güçlü, karnı düz, aleti yarı dikti. Nefis bir manzaraydı.

Will elinin topuğunu saçlarının üzerinde gezdirerek gözlerini kırıştırdı. Sonra titremeye başladı. Battaniyelerin arasına düşmüş olan bir ekoseyi kaptı ve çıplak vücuduna sardı, yerinde durması için kıvrımlar yaptı.

Josette'in saçları, onun basit hareketinin zarafetini ve yüklü duygusallığını izlerken hareketsiz parmaklarından düştü. Eski bir İskoçyalı gibi görünüyordu, geçmişin gölgesi şimdi ve buranın canlılığıyla birleşiyordu.

"Bunu senin için yapmama izin ver." Will onun arkasına geçti ve eline bir saç fırçası alarak saçlarında gezdirdi, dokunuşu şefkatliydi. "İsla akıllı bir kadın. Seni Mal ve Mary'nin odasına yerleştirdi. Evdeki en rahat oda."

Josette gözlerini kapadı ve saç kıllarının kafa derisinde yarattığı hissin tadını çıkardı. Will uzun bir süre sonra fırçayı bıraktı ve güçlü parmaklarıyla saçlarını örmeye başladı.

"Neden Errol'a imbiği yeniden inşa edeceğine söz?" O çalışırken Josette mırıldandı. "Ve yedek viskiyi satacaktın?"

"Çünkü yapacağım." Will'in sesindeki şaşkınlık notası Josette'in gözlerini açmasına neden oldu. Onun bakışlarını açık sözlülükle karşıladı. "Onlara yalan söylemem."

"Peki ya askerlerin evleri aramasına ne demeli? Ya bakır eksikliği? Ya Bay Macdonald'ın araziyi satın almaya çalışması?"

Will o çıldırtıcı sakinliğiyle, "Her şey halledilecek," dedi. "Lord Wilfort güçlü bir adam. Zaman alsa bile, kendi boynunu ya da itibarını riske atmadan Mal'in adını temize çıkarabileceğini biliyorum. O kadar çok etkisi var. Wilfort kızını hayatındaki her şeyden daha çok seviyor ve şimdi düşünmesi gereken bir torunu var."

"Malzemelerin parasını nasıl ödeyeceksin?" Josette sordu. "Bütün altını Mysie ve hanımlarına bıraktık. Zaten altınlar bunun için değil."

Will saçını örmeyi bitirdi ve bağlamak için bir kurdeleye uzandı. "Endişelenmiyorum. Parayı burada bulacağıma inanıyorum."

"Burası mı? Sen neden?"

Will ona yavaş bir gülümseme gönderdi. "Highlands'de madeni paradan çok altın var, genç kız." Josette onun açıklamasını bekledi ama Will sadece kurdeleyi bağladı ve Josette'in başının üstünü öptü. "Ama Fransız altınının geri kalanının da yakınlarda olduğuna inanıyorum."

Josette dönüp ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Bunu nereden biliyorsun?"

Will omuz silkti. "Elbette emin değilim, bakana kadar da olamayacağım ama burası saklamak için iyi bir yer. Naughton bana Macdonald'ın Kilmorgan'ı istediğini söylediğinde bunu fark ettim. Hem Errol hem de Naughton, Macdonald'ın buraya birkaç kez geldiğini ve etrafı incelediğini söylüyor. Macdonald'ın kaleyi yağmaladığını biliyoruz, lanet olası adam. Altını mahzenlere ya da altındaki tünellere saklamak, hatta ormana gömmek için bolca zamanı olacaktı. Eminim Macdonald er ya da geç bu araziye satın almasına izin verecek kadar yetkiliye rüşvet verecektir. Sonra da yıllarca altının üzerinde yaşayacak." Durakladı. "Ya da o öyle sanıyor."

Josette bunun mümkün, hatta mantıklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. "Ama altını arar ve bulursak, o zaman ne olacak? Mackenzie'lerin değil de Bay Macdonald'ın buraya sakladığını nasıl kanıtlayabiliriz? Eğer Kilmorgan'da Jakobit ordusu için saklanmış bir Fransız altını bulunursa, bu ailenizi sonsuza dek mahkûm eder."

Will onun dudaklarını öptü, sonra gözlerinde hınzır bir parıltıyla ona gülümsedi. "Tam olarak nerede olduğunu Macdonald'ın kendisinin söylemesine izin vereceğimi düşündüm, genç kız."

* * *

Will giyinip aşağı indiğinde, Errol ona açık bir sırıtişla baktı. İri adam önceki gece herkesten fazla viski içmişti ama yine de dimdik ayaktaydı, gözleri ıslık ıslık, adımları hareketliydi.

"Düğün ne zaman lordum?" diye sordu. Will

şaşkınlık numarası yaptı. "Eh?"

"Çıkardığınız seslere bakılırsa Isla ve ben yakında çocuk sahibi olacağınızı tahmin ediyoruz. Bunun için evlenmek istersiniz, değil mi?"

Will'in yüzü kızardı ama Errol'un omzuna vurdu. ". Ve yapacağız.

Ama önce gereken birkaç iş var."

Kısık bir sesle Errol'a niyetini ve adamın ne yapmasını istediğini anlattı. Errol yüksek sesle güldü. "Sen sinsi birisin, delikanlı. Hep öyle derler. Kardeşlerin iyi adamlar ama sen onların asla yapamayacağı şekilde düşünüyorsun."

"Bir hediye," dedi Will. "Tanrı'dan, dedi annem. Şeytan'dan, dedi babam."

Errol iki işaret parmağıyla çarpı işareti yaptı ve tekrar güldü.

"Siz beyler çok neşelisiniz," dedi Josette odaya süzülürken, onu meraklı bir Beitris izliyordu. Josette kahvaltı etmişti, dinlenmiş ve iyi görünüyordu. Aslında Beitris de öyle görünüyordu.

Will, kolunu Josette'e doladı ve onun kolunun kıvrımındaki sıcaklığından hoşlandı. Errol keyifle izledi. "Öyleyiz," dedi Will. "Bu harika bir gün." Josette ona temkinli bir bakış attı.

Will, "Tünellerden başlarız diye düşünmüştüm," dedi. "mı?"

Josette hâlâ temkinli bir tavırla başını sallayınca Will onu koridordan aşağı, hareketsiz odaya doğru yönlendirdi, Beitris de onu takip etti. Errol kıkırdayarak onları yalnız bıraktı.

Tünellerin girişine vardıklarında Will bir fener aldı, kapıyı açtı ve içeri adım attı. Josette'in ayak seslerini o kadar yakından duydu ki, gülmek istedi. Teorisinin doğru olup olmadığını öğrenmek için da en az Will kadar endişeliydi. Beitris'in de tırnaklarını yere vurduğunu, duvarları incelerken burnundan sesler geldiğini duydu.

"Gerçekten Bay Macdonald'ın altını buraya sakladığını mı düşünüyorsunuz?" Fıçıların bulunduğu geniş alana ulaştıklarında Josette sordu. Sözleri taş tavanda yankılandı.

"Hiçbir fikrim yok. Kilmorgan büyük bir yer. Her yerde olabilir."

Josette sabırsızlıkla eteğini rafın ucundan çekti. "Aramanıza yardım etmek için mi buradayım? Odamızda gömleklerinizi dikiyor olmam gerekmiyor mu?"

Will feneri yukarı kaldırdı, fenerin ışığı onun pembe yüzüne, gür saçlarına, kahverengi ve krem rengi elbisesine düştü. "Neden benim gömleklerimi dikiyorsun ki?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hanımlar böyle yapar," dedi kibarca. "Beyler dışarıda eğlenirken. Giysilerinizi onarırsınız ve siz dönmeye zahmet ettiğinizde evi sıcak tutarsınız."

Will gözlerini kırptırdı. "mi?"

"Çok az evli arkadaşınız var mı? Dünya böyledir."

Will, "Alec ve Mal ortadan kaybolurken Mary ya da Celia'nın evde kalıp ateşleri yaktığına hiç tanık olmadım," dedi. "O kızlar bunu asla kabul etmezdi."

"Onlar aristokrat," diye karşılık verdi Josette. "Ben halktan biriyim. Bu farklı bir şey."

Will onun yanağını okşarken sırtmasına izin verdi. "Sende sıradan olan hiçbir şey yok, aşkım."

"Dur," dedi Josette, alaycı tonu buharlaşarak. "Kalbimi eritiyorsun." "Güzel."

Will, parmak eklemine kızın ipeksi teninde gezdirdi. "Sen ve ben asla sıradan olacak, Josie'm. Bu konuda bana güven."

Josette kızardı ama Will'in parmağına bir öpücük kondurarak kanında ateşler yaktı. Bunu bitirmesi gerekiyordu, böylece onu kollarına alabilir ve sonsuza dek onunla kalmaya ikna edebilirdi.

Will arkasını dönüp yürümeye devam etti. Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler, Beitris de arkadan geliyordu. Josette rutubetten, soğuktan ya da karanlıktan şikâyet etmedi ya da Will'den kendisini içki fabrikasının görece rahat ortamına geri götürmesini talep etmedi. Tam bir hanımefendiydi.

"Bu tünel bir yere çıkıyor mu?" diye sordu bir süre sonra. "Ya da daha derin mağaralara mı gidiyor?"

Will dönmeden cevap verdi. "Eskiden kalenin ötesindeki tepelere ulaşırdı, ama kapatıldı mı bilmiyorum. Çocukluğumdan beri buraya inmedim. Ama şu anda doğrudan kalenin altında olmalıyız."

Sanki kayanın içinden çocukluğunu geçirdiği evi görebiliyormuş gibi yukarı baktı. Tünel geçmiş çağlarda taşlar ve ahşap sütunlarla desteklenmişti ve oldukça sağlam görünüyordu.

Josette'in bir sonraki sorusu, "İki yüzlü bir amacı vardı, değil mi?" oldu. "Kaçakçılık mı? Sığır hırsızlığı mı? Rakip klanların kızlarını kaçırmak?"

Will kıkırdadı. "Çok fazla hikâye okuyorsun, canım. Komşularımızın sığırlarını ya da kadınlarını çalmamıza hiç gerek olmadı. Babam annemle kaçtı, doğru, ama o eşyalarını toplayıp hazırlamıştı. Belki de hiçbir şey getirmemişti, hatırladığım kadarıyla becerikliydi. Ama kaçakçılık konusunda haklısın. Özel tüketim vergisi memurları her zaman İskoçya'nın gerçek düşmanı olmuştur."

"Viskiyi buradan mı çıkaracaksın?" Josette devam etti. "Bekleyen gemilere mi?"

"Suça olan ilgin endişe verici, aşkım. Ama haklısın, büyükbabam viskiyi dışarı çıkardı ve konyağı içeri getirdi. Kilmorgan denize o kadar yakın ki, küçük bir koyda gelgitte birlikte açılmaya hazır teknelerimiz olabilir."

"Kaçak malları saklamak için iyi bir yer o zaman," diye Josette. "Ama acaba Bay Macdonald bunu biliyor mu?"

"Yeterince derinlemesine araştırmış olsaydı yapardı. Umarım yapmamıştır. *Tüm* sırlarımızı keşfetmesini istemiyorum."

Onlar yürüdükçe zemin yükselmeye başladı, bu iyiye işaretti. Sorun, tavanın onunla birlikte yükselmemesiydi. Çok geçmeden Will iki büklüm olmak zorunda kaldı. O kadar uzun olmayan Josette'in daha az sorunu vardı ama o da yürürken eğiliyor, eteklerini topluyordu.

Will dikkatle hareket ediyordu; ikisinden biri düşerse ya da taşlar üzerlerine düşerse bunun bir yararı olmazdı. İleride bir ışık parıltısı yakaladığında nefes nefese kalmıştı ve dinlenmeye hazırды.

Sadece bir parıltı. Tepede buldukları yatay açıklık dardı. Will etrafındaki gevşek toprağı kırdı, sonra fenerini çimlerin üzerine koydu ve sürünerek peşinden gitti.

Tünelin kapalılığından sonra açık havada ayağa kalkmak iyi hissettirmişti. Will, Josette'in delikten yardım etmek için dönmeden önce, sırtındaki kasılmayı serbest bırakarak gerindi.

Eteklerini kurtarmak için çekiştirmek zorunda kaldı ama Will'in ellerine yapıştı ve hızla ayağa kalktı. Beitris arkalarından sıyrıldı, kendini silkeledi ve ilgiyle etrafına bakındı.

Üzerlerinde yükselen dik bir uçurumun dibinde ortaya çıkmışlardı; kalenin yanmış kabuğu tepede görünüyordu. Arazi, Will buraya geldiğinden beri sıklaşmış olan ormana doğru eğimliydi, ağaçlar kullanılmayan ekili araziye doğru sürünüyordu.

Ormanın ötesinde, Mackenzie kaçakçıları için mükemmel olan aşağıdaki bir koya bakan uçurum tepeleri uzanıyordu. Will hayatının bir döneminde Fransa'ya, Alçak Ülkeler'e ya da İngiltere'ye yaptığı seyahatlerde bu koya gelip gitmişti.

Ancak Culloden'den beri bu şekilde gelmeyi bırakmıştı. Artık ülkeye buradan çok uzak yerlerden, genellikle Dover ya da Greenwich'e inen bir yolcu olarak, takma adlarından biriyle, ustaca düzenlenmiş sahte belgelerle zararsız bir şekilde giriş yapıyordu.

Josette turba dumanı kokan temiz havayı soludu. "Çok güzel. Ama geçerken hiç altın görmedim. Son kısımda yüzümü neredeyse yere bastırmıştım, kaçırmaıdım."

Will de aynı fikirdeydi. "Kazma izi de yok. Macdonald tüneli hiç bulamamış olabilir. Ama Kilmorgan'da saklanacak pek çok yer var. Kalenin altındaki mahzenler çok geniş."

Josette ona yorgun bir bakış attı. "*Ne kadar kapsamlı?*"

"Merak etme canım. Atalarımın evinin her karışını kazmama yardım etmeni beklemiyorum. Benim başka fikirlerim var."

Ses tonu kuşkulu olmaya devam etti. "Mr. Catherine'i nasıl alacağınızı hiç açıklamadınız.

Macdonald yolu gösterdi. Onu buraya getirmeyi mi planlıyorsun?"

"Mesajlar şimdiden burası ile Macdonald'ın Shildedag'daki evi arasında gidip gelmeye başladı. Ewan hızlı ve güvenilir bir delikanlıdır ve Naughton adamın gelmesini sağlayacaktır."

Josette dehşetle baktı. "O zavallı küçük çocuğu Macdonald'a mı gönderdin?"

"O *zavallı küçük çocuk* Mary'yi, babasını ve teyzesini tutuklamaya gelen Jakobitlerin burnunun dibinde güvenli bir yere götürdü. Ayrıca Henri de kendi rolünü oynayarak Sir Harmon ve Clennan Macdonald'ın içine, değerli zulanın kaybolabileceği korkusunu saldı."

"Henri mi?" Josette irkilerek sordu. "Bhreac'ın Strathy Kalesi'ndeki kadınları korumasına yardım ettiğini sanıyordum."

"Yapacak bir şeye ihtiyacı vardı." Will, Josette'in suçlayıcı bakışları karşısında omuz silkti. "İntikamını şiddet kullanmadan ya da kendini riske atmadan almasını sağlayacak bir şey."

"Bu takdire şayan bir davranış ama öfkesine hakim olup Sör Harmon'ı öldürmeye kalkışmayacak mı?"

"Sanırım öyle. Henri acelecidir ama aptal bir delikanlı değildir. Sizin yaptığınız gibi ben de ona, siz keyifle yaşarken korkunç şeyleri yapanlar yasal olarak cezalandırılırsa intikamın ne kadar iyi olacağını anlattım."

"Anlıyorum. İkna olmuş görünmüyordu."

"Kahramanca ölmeye hiç niyeti yok." Will, Josette'in şüpheli tonunu görmezden gelmeye çalışarak bir nefes verdi. "Ona umut verdim, en çok ihtiyacı olan şey de buydu."

"Bu umut gerçekleştiği sürece."

"Öyle olacak. Ona, Sör Harmon'ı adalete teslim etmezsem, benden kendi payını alabileceğini söyledim." Yamaçtan aşağıyı işaret etti. "Şimdi, koya giden yol biraz engebeli olabilir ama sanırım üstesinden gelebiliriz."

"Will!"

"Evet, kızım?"

Josette onun önüne geçti, elleri kalçalarında. "Henri'ye onu öldürebileceğini söyledin."

Sen?"

"Öyle demiş olabilirim, evet." Will masum görünmeye çalıştı. "Bir şey çıkmayacak, aşkım. Wilfort, Sör Harmon'dan hoşlanmıyor, Macdonald'a da güvenmiyor ve ikisini de aşağıya etmek için can atıyor. Bunu fark etmemiş olabilirsin, çünkü Wilfort sevinçli de olsa, öfkeden kudurmuş da olsa, bir fincan çay da istese aynı görünüyor. Henri iyi bir çocuk, sadece kederli ve kızgın. Bana zarar vermez."

Josette bıkkınlık dolu bir ses çıkardı. "Yaptığın her planı insanları tatlıya bağlama yeteneğine dayandırıyorsun. Ben de dahil." Bakışları etraflarındaki kayaları parçalayabilirdi. "Bay Macdonald'ın evinde oturup şarabını içerek ve resimlerine bakarak altın hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmayacağına neden inanıyorsun? Buraya gelmek onun sırlarını açığa çıkarmaktan başka bir işe yaramaz."

"Çünkü o öyle bir adam değil. Eğer altını gerçekten çalıp buraya sakladıysa, onu kurtarmak için koş koş gelecektir, özellikle de Will Mackenzie'nin geri döndüğünü ve etrafta dolaştığını duyarsa."

Josette neredeyse bağırarak, "Lanet olsun Will," dedi. "Kendini tehlikeye atmaktan ne zaman vazgeçecek ve *yaşamaya* özen göstereceksin? Delikanlılara seni öldürebileceklerine dair söz vermek ya da tehlikeli bir adama hayatta olduğunu ve onu beklediğini söylemek yerine?"

"Buna cevap vermek kolay." Will ellerini onun sıkılı yumruklarının etrafında birleştirdi. "Altını bulduğumda duracağım ve seninle evleneceğim."

Bölüm 25

J osette'in nefesi onu terk etti. Will'e baktı ama o, olması gereken uhrevi yaratık gibi bir anda kaybolmadı. Karşısında durdu ve onunla evlendiği gün tehlikeye atılmaktan vazgeçeceğini söyledi.

"Bu *hiç* evlenmeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu, boğazı kurumuştı. "Yani cehennemde kar yağdığında mı yuva kuracaksın?"

Will'in sırtışı parladı. "Hayır, seni aptal kız. *Seninle* evlenmek istiyorum demek. Çocuğumu taşıdığın ortaya çıkarsa evleneceğimi söylemiştim. Ama ne olursa olsun istiyorum."

Josette'in ağzı birkaç kez açılıp kapandı. "Ama yapamazsın."

"Neden olmasın?" diye sordu, sanki bu Josette'in hayatındaki en önemli konuşma değilmiş gibi. "Yaşımız tutuyor ve aklımız başımızda." Will onun karnına sıcak bir el koydu. "Ve bu şekilde, bir çocuğu *garanti altına alıyoruz*. Bir babası olsun istiyorum."

Josette daha fazla kelime oluşturmaya çalıştı ama artık konuşamıyordu. Yıllar önce Oliver Chadwick onu baştan çıkarmış, ilgisini, cazibesini ve hediyelerini esirgememişti. Josette'in çocuk sahibi olduğu ortaya çıktığında, ona açıkça çocuğuyla hiçbir şey yapmak istemediğini söylemişti. Evli olduğunu ve karısının onu asla anlamayacağını ya da affetmeyeceğini açıklamıştı. Sonra da ortadan kaybolmuş, alayına ve nihayetinde İngiltere'ye dönmüştü.

Josette'in genç kalbi, dünyanın yöntemleriyle sert bir şekilde tanıştırıldığı için kırılmıştı.

Will, altın gözleri ve hazır gülümsemesiyle birkaç yıl sonra hayatına girmiş ve onu sonsuza dek değiştirmişti. Şimdi, sanki hiç şüphe yokmuş gibi, elbette evleneceklerini söylüyordu.

"Ama sen öldün," dedi sonunda, kelimeler güçsüzce çıkıyordu. "Ve eğer canlı bulunursanız, pek çok kişi sizi mezarınıza geri götürmek için çabalayacaktır - Bay Macdonald, Sir Harmon, İngiltere Kralı George'dan bahsetmiyorum bile..."

Will ellerini kızın kollarında gezdirdi. "Ölmemi mi istiyorsun, genç kız?"

Bazen ya da beni böyle kışkırtma gibi sözlerle onu kızdırabilirdi ama Josette ona gerçeği söylemek zorundaydı.

"Hayır." Gözleri yaşardı. "Asla."

Will'in gülümsemesi, onun dudaklarına dokunduğunda kayboldu. "O zaman diğerlerinin bir önemi yok." Kör bir parmak ucuyla onun ağzını çizdi. "Seninleyken Josie, dünyanın canı cehenneme. Ben sadece seni istiyorum."

Josette yutkundu, kalbi hızla çarpıyordu. "O zaman... bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

Will bir adım geri çekildi. "Mmm, henüz değil. Yer çamurlu ve tam bir beyefendi gibi tek dizimin üzerine istiyorum." Sanki kendine engel olamıyormuş gibi, son bir kez dudaklarına dokundu. "Macdonald ve Sör Harmon'ı tutuklattıktan ve Wilfort sözünü tuttuktan sonra evlenme teklif edeceğim. Düzgün bir şekilde."

"Oh." Josette hayal kırıklığına mı uğrayacağını, rahatlayacağını mı, kızacağını mı yoksa eğleneceğini mi bilemiyordu. "Peki. O zaman ben ..."

Will parmaklarını kızın ağzının üzerine koydu. "Hayır, bana cevabını söyleme. Doğru olana kadar olmaz. Ayrıca, reddedip reddetmeyeceğini bilmek istemiyorum. Bu kalbimi hafif tutacaktır. Dediğim gibi, umut her şeyi mümkün kılar."

Will elini çekince Josette bir nefes aldı. Şaka mı yapıyordu? Yoksa ciddi miydi? Will söz konusu olduğunda bunu bilmek zordu ve ona yaklaştıkça Josette'in eminliği azalıyordu.

Ama gözlerindeki tek bir bakış ona korkusunu, içinde derinlerde sakladığı bir acıyı, hayata geçirmekten korktuğu bir acıyı gösterdi.

"Evet," dedi onun bakışlarını tutarak. "Umut var."

Will ona, yıllar önce aşık olduğu o sıcak Mackenzie sırtışını gösterdi. "Güzel. Şimdi biraz altın arayalım."

* * *

Will, Josette'i koya kadar götürdü ve neredeyse dik olan patikadan aşağıdaki kayalığa inmesine yardım etti. Beitris hızla ilerliyordu, büyük patileri zaman zaman patikadan kayıyordu ama bir aksilik olmadan dibe ulaştı ve son birkaç metreyi büyük bir sıçrayışla tamamladı. Kuyruğunu sallayarak kayalık kumsalda onları bekledi.

Koy, Will'in hatırladığı gibi, mağaralarla kaplı ince bir çakıl şeridiydi. Gelgit yükseldiğinde çakıl örtülür, mağaraların alt katlarına su sızardı. Gelgit olduğunda tekneler kolayca açıklıklardan içeri kayıyor ve güvenli bir şekilde gözden kayboluyordu.

Errol ona bu sabah gelgitin dipte olduğunu söylemişti. Errol kendisi de iyi bir kaçakçı olduğu için gelgitleri takip ederdi.

Şimdilik koy ıssızdı. En solda oldukça büyük bir mağara vardı; bu mağara hiçbir zaman kısmen su ile dolu olmaktan öteye geçmezdi, derin kısımları her zaman kuruydu.

Will önce o mağarayı kontrol etti ama orada bir şey bulabileceğini sanmıyordu. -İyi bir saklanma yeri olamayacak kadar iyi kullanılmıştı ama kimse bilemezdi. Bunun ötesindeki ikinci bir mağara seti, uçurum duvarındaki sadece çatlaklar, onları bilmeyenler tarafından kolayca gözden kaçırılır, daha iyi bir bahisti.

Beitris bu dar mağaralara korkusuzca girdi ama Josette, Will'i dikkatle takip etti. Will onunla evlenmek istediğini ağzından kaçırıldığından beri pek konuşmamıştı.

Ona bunu söylemek ne kadar aptalca, diye kendi kendini uyardı Will. Josette hayatı boyunca erkekler tarafından mutsuz edilmişti ve buna Will de dahildi. Şaşırmış görünüyordu ve bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Kızın şaşkınlığını görünce soruyu aceleyle geçiştirmiş ve daha sonra tekrar soracağını söylemişti. Lanet olsun, nesi vardı bunun?

En azından burnuna yumruk atmamış, arkasını dönüp ona güzel ayak bileklerini göstererek . Sakin kahverengi gözleriyle onu izlerken, dudakları o çekici şekilde ayrılmışken, onun bir aptal gibi koşmasına izin vermişti.

Will onu öpmekten, kollarını ona dolamaktan ve karısı olmayı kabul edene kadar bırakmamaktan kaçınmak için geri çekilmiş ve neredeyse mağaralara doğru koşmuştu.

Ve şimdi buradaydılar, ikisi de garip bir şekilde tartışma olmamış gibi davranıyorlardı.

Will, fenerini etrafta dolaştırırken, bu küçük mağaraların da kullanıldığını gördü. Su seviyesinin üzerinde, kayadaki nişlerde işe yarar malzemeler vardı: ip, mum, koyu renkli bir fener, bir fiçı su ve konyak dolu küçük bir şişe.

Will konyağı kokladı, başıyla onayladı ve şişeyi cebine soktu. Sonra feneri için yeni bir mum aldı ve neredeyse sönmek üzere olan eski mumu yaktı. İzmariti, yanmamış donyağı mumlarının yanındaki nişin içine bıraktı.

Bir süre mağaraları aradı, Josette de Beitris'le birlikte etrafa bakındı ama uygun bir altın fiçısı bulamadı.

Yine de Josette ve Beitris dışarıda güneş ışığına doğru dolaşırken Will ilginç şeyler buldu. Başka bir konyak şişesi, kabzası mücevherlerle süslü kılıflı bir bıçak ve ilginç bir şekilde, Kilmorgan'ın duvarlarına asılmış birkaç resim. Rulo haline getirilmiş ve muşamba ile kaplanmışlardı, açıldıklarında esnek ve sağlam olduklarını kanıtlıyorlardı.

Ayrıca duvarda başka bir dizi sığ ama çok boş mağaraya açılan daha fazla çatlak buldu. Hmm.

Will bunları kısaca inceledikten sonra tabloları yeniden rulo haline getirdi ve bulduklarını Josette'e götürdü.

"Kayıp bir geminin ganimeti mi?" diye sordu, merakla rulo haline getirilmiş tablolara dokunarak. "Ya da bir soygundan mı?"

"Bu Duncan'ındı." Will, Duncan'ın en iyi resmi eteğiyle birlikte giydiği mücevherli bıçak olan *sgian dubh*'u havaya kaldırdı. "Kalenin enkazı kaldırılırken odasından çalındığına şüphe yok. Bunu her kim aldıysa, hangi tabloları çalacağını ve onları harap olmaktan nasıl koruyacağını da biliyordu." Rembrandt van Rijn'in yüzünü ve bir başka Hollandalı ustanın natürmortunu tanıdı.

Josette'in gözleri büyüdü. "Onları Bay Macdonald mı aldı? Hatırlıyorum... Yüzbaşı Ellis'e ve bana Kilmorgan Kalesi'ndeki tabloları yağmaladığını söyleyerek övünmüştü. Birkaç tanesini görmüştüm."

"Muhtemelen." Will ufku taradı. "Ama buraya başkaları da gelmiş olabilir." Bir nefes verdi. "Fransız altınından iz yok. Yanılıyor olabilir ve Macdonald'ın saklandığı yer tamamen farklı olabilir."

Josette cömertçe, "Kilmorgan'ı kullanması iyi bir teori," dedi. "Ve bir şeyleri saklamakta bunları alan hırsızdan daha iyi olabilir." Eliyle kucak dolusu eşyayı işaret etti.

"Doğru." Will bıçağı önce kabzasıyla ona uzattı. "Bunu benim için sakla Josie. Ancak bu kadar çok şeyle hokkabazlık yapabilirim." Tabloları güvenli bir şekilde kolunun altına sıkıştırdı ve feneri aldı. "Daha da iyisi, bunu kendine sakla. Eğer Duncan'ı tanırıysam, o bıçak temiz, iyi yağlanmış ve keskindir. Ya da satarsın. Birkaç şilin eder." Duncan'ı ve onun silahlarına özen gösterme konusundaki titiz takıntısını düşününce boğazına bir yumru oturdu. Sonunda bu onu hayatta tutmamıştı.

Josette, Mackenzie renkleri olan mavi ve yeşil taşlarla kaplı kını ve kabzayı saygıyla inceledi. "Kardeşinin bıçağını asla satamam."

"Şu anda onu kullanmıyor." Will boğazını temizledi. "Duncan kardeşlerine karşı huysuz bir adam olsa da, kadınlara karşı çok cesurdu. Sanırım benim yerime senin almanı tercih ederdi."

"Teşekkür ederim Will," dedi Josette, kara gözlerinde minnettarlık vardı. "Ben ilgilenirim."

Will onu öpmek istedi. O kadar çok istiyordu ki, bulutlarla kaplı gökyüzünün altındaki uçurum yoluna doğru ilerledi.

Onları yukarı doğru yönlendirdi, Josette biraz arkasında kaldı, Beitris birkaç deniz kuşunu kovalamak için oyalandı.

İskoçyalı bir adam tepede onları bekliyordu, uçurumun kenarından bakıyordu, sarp yüzü kaşlarını çatmıştı. Yalnızdı.

Will şaşkınlıkla, "Bhreac," dedi. "Neden geldin? Hanımları yanında getirmedi, değil mi? Henüz çok tehlikeli."

Bhreac cevap vermedi. "Buldun mu? Fransız altını mı?"

Will hızla düşündü ve şansını denedi. "Evet."

Josette hiçbir şey söylemedi -aslında, Will'in göz ucuyla bakması onun henüz görüş alanında olmadığını gösteriyordu, patikanın son dönemeci aşağıdaki manzarayı gizliyordu.

"Güzel," dedi Bhreac. Arkasında tuttuğu tabancayı kaldırdı ve Will'in burnuna doğrulttu. "O zaman onu bana verebilirsin."

* * *

Josette Bhreac'ın sözlerini duyunca donakaldı. Sık çalıların arkasına saklanarak çömeldi ve yukarıya, iki adama doğru baktı.

Bhreac tabancasını Will'in yüzüne doğrultmuştu. Will ona sakince baktı, hâlâ bir elinde fener, diğer kolunun altında tablolar tutuyordu.

Beitris patikanın tepesine ulaştı ve Bhreac'ı fark etti. Köpek derin bir *Wuh!* sesiyle ona doğru koştu.

Josette nefesini tutmuş, köpeğin saldırısının Bhreac'ın tetiği neden olacağından endişelenmişti. Ama Beitris sadece iki adamın etrafında dans etti, eski arkadaşını tanıdı ve yanlış bir şey görmedi. Bhreac onu görmezden geldi.

Josette, Bhreac'a güvenip güvenemeyeceklerini ilk sorduğunda Will' verdiği cevabı hatırladı. *Geçmişte güvendim. Bu onun tamamen güvenilir olduğu anlamına gelmiyor ama şu anda bana ihanet etmek için bir nedeni yok.*

Şimdi, öyle görünüyordu ki, Bhreac bir neden bulmuştu.

Will, "Sana altını sonra gösteririm," dedi. "Patika yollardan inip çıkmaktan yoruldum. Yine de orada olacak."

Bhreac, "Macdonald'ı buraya çekerek onu kurtarmaya çalışma planın aptalca," dedi. "Seni öldürecek ve altını alacak. O zaman bütün o güzelim altınlar kaybolacak."

Will yumuşak bir sesle, "Beni öldürmeye ve onu almaya geldin," dedi. "Fazla seçeneğim yok Ben."

"Biz dostuz, Willie. Altını bana ver, ben de seni rahat bırakayım. Onu istiyorum Benim ve zavallı Lillias'ın kıtaya ulaşması için bilet al. Ona bakacak birine ihtiyacı var."

Will kımıldamadı. "Bu onun fikri miydi? İçinde Lillias McIver'in tadı var."

"Benimle aynı fikirde olabilirdi," dedi Bhreac yüzü kızarmadan. "O benimle aynı fikirde değil."

Size çok güveniyor - kocasını kurtaramadığınız için biraz kırgın."

"Onu kimse kurtaramazdı," dedi Will kasvetli bir sesle. "Böyle olduğu için üzgünüm." Sessizce konuşmuştu ama Josette adamın ölümünün onu derinden yaraladığını biliyordu.

Yavaşça ve sessizce tepenin yamacına doğru süründü, gözden uzak durarak iki adamdan biraz uzaklaşmayı hedefledi.

"Evet, haklı olduğunu biliyorum." Bhreac omuz silkti. "Bana altını ver, biz de gidelim."

"Peki ya size şaka yaptığımı, bulamadığımı söyleseydim?"

Bhreac içini çekti. "Ah, Willie, beni seni vurmak zorunda bırakma. Josette beni asla affetmeyecek ve ben o genç kızı çok seviyorum."

"O da sana düşkün. Buna gerçekten sahip değilim Bhreac. Yolculuğun bir hiç uğrunaydı."

"Bir Mackenzie'ye asla güvenme," dedi Bhreac. "Her zaman söyledim-"

Josette, arkasında sessizce hareket ederek Duncan'ın bıçağının kabzasını kafatasının tabanına sertçe indirdiğinde sözleri kesildi.

Bölüm 26

O w!" Bhreac tökezledi, tabancası gevşemiş kabzasında sallanıyordu. "Şeytan seni alsın, kadın..."

Will tabancayı Bhreac'ten aldı ve ona doğrulttu. Sonra tiksintiyle tekrar baktı. "Onu hazırlamamışsın bile."

Bhreac omuz silkti ve başının arkasını ovuşturdu. "Seni incitmek istemediğimi söylemiştim. Çekil üstümden, seni büyük canavar."

Beitris sonunda bekçi köpeği olmaya karar vermişti. Bhreac'in üzerine atladı ama ısırarak yerine yüzünü yaladı. Will, saldırmamasına şaşmamalı, diye düşündü. Bhreac'in gerçek bir tehdit olmadığını biliyordu.

Josette ise adama ters ters bakıyordu. *Sgian dubh*'u Bhreac'a tekrar vurmak için hazırlamıştı ve Will, gerekli olduğuna karar verirse kılıcı bir çırpıda kınından çıkaracağından hiç şüphe duymuyordu. Josie gibi o da nasıl dövüşüleceğini biliyordu.

Will, "Yere yat, Beitris," dedi. Köpek, Bhreac'e dilini son bir kez savurduktan sonra kuyruğunu sallayarak kalçalarının üzerine çöktü. "Buraya girip ailemi restore etmeyi planladığım altını alabileceğini mi sandın gerçekten? Ve ben de sana kibarca izin vereceğimi mi?"

Bhreac omuz silkti. "Pek sayılmaz. Ama denemeye değer. Gerçekten bulamadın mı?" Sesi o kadar hüzünlüydü ki Will gülmek istedi.

Will tabancayı cebine kaydırды. Kabında barut yoktu, içindeki barutu kıvılcımlandıracak ve mermiyi ateşleyecek hiçbir şey yoktu - eğer Bhreac doldurmuşsa bile. Adam silahlardan anlıyordu, bu yüzden Will, amacının korkutmak olduğunu, zarar vermek olmadığını söylediğinde ona inandı.

"Aramaya yeni başladık. Josette, bıçağı artık kaldırabilirsin, tatlım." "Onu dışarıda tutacağım." Josette elini indirmede.

"O bilge bir kız," dedi Bhreac. "Peki, mağaralarda bulamadıysan, sırada neresi var?"

"House. Bu ."

Bhreac ve Beitris hemen peşlerinden giderken, Josette Bhreac'ın arkasında, elinde hâlâ bıçağı tutuyordu.

Will'in kalbi ısındı. Josette'in artçı olmasıyla, hiçbir şeyden korkmasına gerek yoktu. O, herhangi bir İskoç gelini kadar sert bir savaşçıydı.

Will, "ev" derken, Mal'ın büyük malikanesinin temellerinin atıldığı temizlenmiş araziye kastediyordu. Mal, İngiliz askerleri gelmeden kısa bir süre önce malikâneye başlamıştı. Askerler araziye girmiş, yapılan tüm çalışmaları yok etmiş ve taşları dağıtmıştı.

Yerliler, mükemmel yapı taşlarının boşa gitmesine izin vermek için bir neden görmeyerek, dilediklerini almışlardı. Will onlara haksızlık etmedi. Çiftlik sahiplerinin evlerini güçlendirmeleri ve zorlu kış için hayvanlarının barınaklarını onarmaları gerekiyordu. Temel harabeye dönmüş olsa bile, evin ana hatları açıkça görülebiliyordu. Ön galeri cephe boyunca uzanacak ve iç mekanı aydınlatmak için her birkaç metrede bir büyük pencereler açılacaktı. Malcolm, bu galerinin ikinci ve üçüncü katlarından manzaranın nefes kesici olacağını söyledi.

Kanatlar ana galeriden geriye doğru uzanacak, her birinde misafir odaları, kütüphaneler ve oturma odaları bulunacak, üst katlarda da yatak odaları yer alacaktı. Malcolm her kardeşin kendi malikânesi olmasına karar vermişti. Beş kardeşinin her biri ve babaları için birer tane olmak üzere altı kanat planlamıştı. Ne yazık ki bu planları revize ederek kanatları dörde indirdi.

Evin içinde büyük bir merdiven yükselecekti. Dük'ün sanat eserlerinin yanı sıra Alec'in resimleri de burada asılı olacaktı. Onur köşesine de sevgili eşi ve annesi Allison McKenzie'nin portresini asacaklardı. Malcolm onu yanan kaleden kurtarmıştı.

"Muazzam," dedi Bhreac hayranlıkla. "Olacak, yani, eğer inşa edilirse. Pek şansımız yok, değil mi?"

Will bir kayaya tekme attı. "Gerisini göreceğiz. Mal'in büyük fikirleri var, hakkını vermeliyim. Alec bahçeleri tasarlıyor."

"Huh." Bhreac bıçağından uzaklaşmasına izin vermeyen Josette'i görmezden geliyormuş gibi yaparak etrafına bakındı. "Eğer bakmaya değer." Ellerini birbirine sürttü. "Pekâlâ, en iyisi size finansman bulmanızda yardımcı olayım. Nereden başlayacağız?"

İşçiler, şarap ve viskinin yanı sıra gıda maddeleri ve erzakların saklanacağı mahzenleri kazmışlardı. Pek bir şey yapılmamıştı ama kuzey tarafında kirişlerle desteklenen kare şeklinde bir delik bırakmışlardı. Kirişlerin bazıları da yağmalanmıştı ama geçici tavanı yerinde tutmaya yetecek kadar kalmıştı.

Üçü birlikte aradılar ama mahzende saklı hiçbir şey bulamadılar ve gömülü bir hazineye işaret eden herhangi bir kazı izine de rastlamadılar.

Will, Macdonald'ın altını köylülerin ve çiftlik sahiplerinin kolayca bulabilecekleri bir yere bırakacağını düşünmemişti ama Macdonald altını tam da göz önünde *olduğu* için oraya saklamış olabilirdi. Çok kurnazdı.

Kale harabesi daha olasıydı. Temelleri geride bırakıp kaleye doğru tepeye tırmandılar, Beitris de peşlerinden koşuyordu. Will tepenin üstünden araziye baktı ve nefesi kesildi.

Güneş bulutların arasından sıyrılıp dünyayı altın renginde bir ışıkla yıkamıştı. Işıklar sislere takılıyor, vadinin üzerinde gökkuşakları oluşturuyordu. Yeni evin ana hatları buradan daha net görülebiliyordu.

yeşil-gri topraklar. Batıda ve kuzeyde dağlar ; doğuda denizin parıltısı vardı.

Sessizlik muazzamdı. Will hayatı boyunca şatoya bu avludan girip çıkmıştı ve gürültü her zaman hüküm sürmüştü. Kardeşleri bağırıyor, babası körük çalıyor, annesi gülüyordu. Müzik -Allison, Padua'dan özel olarak sipariş ettiği piyanoyu çalıyor, köylüler keman ve davul çalıyor, kardeşleri şarkı söylemeye çalışıyordu. Will piyanoda fena değildi ve ne zaman bir piyanofort bulsa çalmayı severdi.

Şimdi tek ses ağaçlardaki rüzgârdı, atmacalar rüzgârın üzerinde uçarken çığlık atıyorlardı.

Will bir an için şatonun bütün olduğunu, pencerelerin ısıldadığını, küçük çocuk Mal dışarı fırlayıp kendini patikadan aşağıya, tepenin dibine kapının gümbürdediğini hayal etti. Alec ya da Angus onu kovalıyor, Will yollarına çıkıp Runt'ın kaçmasına izin verdikçe gülüyordu. Genellikle Mal yaramazlık yapardı ama Will her zaman onu savunmaya gelirdi.

"İçeri geliyor musun Willie?" diye sordu annesinin sesi ona doğru süzülerek. "Gelmiyorsan kapıyı kapat. Büyük bir cereyana neden oluyorsun."

Josette onun koluna dokundu ve geçmiş, rüzgârda eriyerek yok oldu. Şato bir harabeydi, ailesi ölmüş ya da dağılmıştı.

Josette gerçektir. Sıcak. İşte.

Will yutkundu, elini onun elinin etrafına doladı ve içeriye doğru ilerledi.

* * *

Josette, Will'i şatonun kalıntıları boyunca takip ederken kalbi kırıldı. Uzun zaman önce yaptığı ziyaretten, yüce salonu, kalenin içinden yükselen cilalı ahşap merdiveni, resimler, kitaplar ve rahat mobilyalarla yumuşatılmış beyaz badanalı taş odaları hatırlıyordu.

Yaşlı dük asabiydi, kardeşler alay ediyor ve tartışıyorlardı, Alec ve Mal Josette'le flört ediyor ve aynı zamanda ona nazik davranıyorlardı. Duncan onaylamıyor ama kibar davranıyordu. Glenna her birini büyülemiş, sert İskoçyalıları pelteye çevirmişti. Şato, Mackenzie'lere göz kulak olmak için orada bulunan, aralarında ham kemikli Naughton'ın da bulunduğu küçük bir hizmetli sürüsü tarafından temiz tutulan bir bekâr eviydi.

Ama burası bir yuva olmuştu. Erkekler ve kadınlar burada sevdiler, yaşadılar, öldüler, büyük mutluluklar buldular, kayıplar yaşadılar. Doğum ve ölüm, evlilik ve aile, erkek kardeşler, babalar, kız kardeşler, anneler, arkadaşlar, sevgililer - yüzyıllar boyunca hareket ettiler.

Artık bir enkazdı. Yanmış kirişler odalar boyunca uzanıyor, altlarındaki mobilyaları eziyordu. Kömürleşmiş odun kokusu hâkimdi. Merdiven artık yoktu, alevler onu tükettiğinde parçalara ayrılmıştı.

"Oh, Will," diye fısıldadı Josette. "Çok özür dilerim." Gözleri yaşlarla doldu, zaten dumanın kokusundan yanmaya başlamıştı.

Bhreac sempati içinde etrafına bakındı. "Evet, kötü bir işti. Bunu yapanların cehennemde çürümesi için dua ediyorum, gerçekten."

Will omuzlarını dikleştirdi. Josette onun, birkaç taş duvarın az çok sağlam olduğu kalenin arka tarafına doğru ilerlerken bakışlarını yıkımdan fark etti.

"Yandığından beri sadece bir kez gittim," dedi Will, sesi nötrdü ama Josette sesindeki gerginliği duymuştu. "Mahzenler hâlâ erişilebilir durumda."

Kalenin en arkasında yoğun bir duman vardı ama küçük bir alan yangından kurtulmuştu. Will çarpık bir kapıyı çekerek açtı ve taş bir merdiven ortaya çıktı.

"Orijinal kaleden," dedi Will. "Eski Mackenzie'ler bu merdiveni mahzenlerin dibinden duvarların tepesine kadar tırmanabilirdi."

Endişelenmeden aşağı inmeye başladı. Josette Bhreac'ın onu takip etmesini bekledi - arkasından geleceğine güvenmiyordu. Bhreac aşağı doğru inmeye başlamadan önce ona gergin bir sırıtış attı, Beitris de peşinden. Josette, Will'in fenerinin ışıltısını takip ederek arkadan geldi.

"Güvenli mi?" Bhreac sesi gergin bir şekilde sordu.

"Öyle olmalı." Will'in sesi tekrar onlara doğru süzüldü. "Kale dört yüz yıldır ayakta. Birden fazla düşman onu yerle bir etmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Ah, işte buradayız."

Merdivenlerden çıkıp, ayak seslerinin yankılandığı tonozlu bir odaya girdi. Will'in fenerinin ışığı taş zemine ve boş raflara vuruyor ama karanlığın içine fazla nüfuz etmiyordu.

Will onları hiç tereddüt etmeden ilerletirken Josette eteklerini tozun içinden topladı ve içki fabrikasındakilere benzer raf sıralarının yanından geçti. Ancak görünürde hiç viski fiçisi yoktu, muhtemelen askerler ya da Macdonald gibi sonradan gelenler tarafından yağmalanmıştı.

Çalınmamış ne varsa parçalanmıştı; çanak çömlek, tahta kutular, kasalar, boş fiçiler. Josette'in görebildiği değerli hiçbir şey kalmamıştı.

"Hiç altın görmüyorum," dedi Bhreac, sözcükler durgun havada yüksek sesle.

Josette karanlıkta yaptıkları yürüyüşü hatırlayarak, "Şu anda tünellerin üzerinde olmalıyız," dedi. "Buradan aşağı inmenin bir yolu var mı?"

Will, "Eskiden midillilerin taşınması için viskiyi indirmek için bir tuzak kapısı vardı," dedi. "Hiç açmadık, o yüzden tuğlayla örülmüş olabilir."

"Macdonald'ın bundan haberi var mı?" Bhreac sordu.

Will, "Hiçbir fikrim yok," diye söze başladı ama Josette araya girdi.

"Kalenin ön kapısından daha az görünen başka bir giriş ve çıkış yolu olabilir," diye . "Bay Macdonald'ın altını aceleyle gerekirse, kaleden çıkarmanın kolay bir yolunu bulmuş olur."

"Kadının kurnazlığı var," dedi Bhreac. "Ben olsam onu izlerdim, delikanlı."

Will gururlu bir sesle, "Josette tanıdığım en bilge insan," dedi. "Erkek ya da kadın. Haklısın canım, tuzak kapısı şuradaydı."

Karanlığa doğru ilerledi, Josette ve Bhreac da onu takip etti. Beiris karanlıkta burnunu soktu ve keşfedecek pek çok şey buldu. Josette onun burnunu çektiğini, sonra da hapşırıldığını duydu.

"Ah." Will'in sesi tekrar onlara doğru yöneldi ve Josette aceleyle Will'in kıpırdamadan durduğu, fenerini kaldırdığı yere gitti.

Bhreac ileri atıldı, acelesinden enkazlara takılıp tökezledi. "Altını buldun mu? Burada mı?"

Will ona cevap vermedi. "Sonsuza dek gittiğini sanmıştım dostum," dedi usulca.

Fenerin ışığı, tozla kaplı bir bezle örtülmüş bir şeyin üzerine düştü. Will feneri yere bıraktı ve bezi büyük bir dikkatle kavradı. Yavaşça çekti, kumaş yaklaşık bir metre uzunluğunda ve dört metre yüksekliğinde bir nesneden kayıyordu.

Adam feneri tekrar kaldırdığında Josette'in nefesi kesildi, fenerin ışığı parlatılmış maun ve cilalı pirinç üzerinde parlıyordu.

Bhreac hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Orada altın yok."

"Hayır." Will'in sesi Josette'in nadiren duyduğu bir notaya dönüşmüştü. "Farklı türden bir hazine."

Josette mobilyanın üstü kapalı, tuşları örtülü bir klavsen ya da klavikord olduğunu düşündü. Sonra bunun bir piyanoforte olduğunu ve Will'in annesinin satın aldığını söylediği piyanoforte olması gerektiğini anladı.

Will kapağı anahtarlardan geriye katladı. Josette, burada terk edilmişken çalmaması gerektiğini düşündü. Ama bu şeye özen gösterilmiş, ahşap yağlanmış, pirinç temizlenmişti.

Will parmaklarını tuşlara bastırdı. Çıkan ses bozuktı, teller akorttan çok uzaktı, ama vurdular ve çaldılar.

Will, "Annem öldükten sonra babam bunu buraya gönderdi," dedi. Bir gam çaldı, sonra bir tane daha, notalar sessizdi. "Ona bakmaya dayanamıyordu. Naughton ona baktı, ben de bir gün babamın onu geri isteyebileceğini düşünerek baktım. Eskiden buraya gelip çalardım, evin geri kalanından duyulamayacak kadar uzakta."

Diğer elini klavyeye götürdü ve bir melodi seçti. Josette'in tanıdığı bir melodi değildi ama Will'in sahip olduğu müzik bilgisine sahip değildi.

Her ne çalarsa çalsın, piyanonun tabanında tam notalar ve tizlerde net, tatlı sesler vardı - ya da piyanoforte akort edildiğinde olurdu.

"Çok güzel," dedi Bhreac. "Altın içeride mi?"

Will parmaklarını kaldırdı ve müzik sustu. "Dostum, senin ruhun yok."

Bhreac'a küçümseyici bir bakış attı ama aletin içini göstermek için kapağı açtı.

Josette içeriye baktı ama sadece ses tahtası boyunca gerilmiş teller gördü, çekiçlerin üzerindeki pedler biraz daha kötü görünüyordu. Kesinlikle bir pianoforte. Harpsikord telleri koparılır, piyanoforte tellerine vurulurdu.

"Altın yok," dedi Josette sessizce. "Buna sevindim. Her şey mahvolabilirdi."

Will, onun yanında, bir kolunu beline doladı. "Evet, bu çok yazık olurdu."

Josette ona baktı. Gözlerinde hüznün, anılar ve sevgi vardı. Josette onun yanağına dokunduğunda, adam eğildi ve onu öptü.

Öpücük karanlıkta sıcaktı, çaldığı müzik kadar tatlıydı. Josette bu adamı ve onun kahkahalarından klavyeden dönerken göz kırptığı gözyaşlarına kadar pek çok yönünü seviyordu.

Bhreac öpüşme sona erene kadar sabırla bekledi. Will, Josette'in dudaklarındaki nemi silerken, "Bakmamız gereken başka bir yer var mı?" diye sordu.

Will'in cevabı taş odaların içinde çınladı. "Hayır, tozlu karanlıktan bıktım. Bir iki kadeh içkiyi hak ettik." Toz bezini aldı ve Josette, piyanonun üzerine yerleşmesine yardım etti. İşlerini bitirdiklerinde elini piyanonun üzerine koydu. "Errol'u ve bulabildiğim tüm sağlam adamları toplayıp bu hazineyi içki fabrikasına götüreceğim sanırım. Yeterince uzun süre saklandı."

* * *

Birkaç gün sonra Will, annesinin piyanosunu gün ışığına çıkarmak için adamlara mahzene kadar eşlik etti. Aradan geçen zaman içinde, küçük bir oturma odası olan odada piyanosu için yer açmış, Josette de odanın düzene girmesiyle yakından ilgilenmişti.

O ve Josette, Bhreac ve Beitris'in de yardımıyla, altın için muhtemel yerleri aramaya devam etmişler ama hiçbir şey bulamamışlardı. Will bunun nedenini bildiğini düşünüyordu ama spekülasyonlarını kendine saklıyordu.

Bhreac'a neden dağlık bölgelerde dolaştığını ve Strathy Kalesi'nde Will ve kadınlarla karşılaştığını anlattırdı.

"Seni arıyordum," dedi Bhreac, sesinde bir hü­zün vardı. "Eski dostum Will'in öldüğünü kabullenemiyordum ve sonra bir hayaletin kalelerin ve kampların etrafındaki askerler arasında kargaşaya neden olduğunu duydum. İntikamcı bir İskoçyalı'nın ruhu olduğu söyleniyordu. Erzakları yok ediyor, hayvanları serbest bırakıyor, sertleşmiş askerleri korkutuyordu. Bunun sen ya da kardeşlerinden biri olduğu sonucuna vardım. Ben de aramaya çıktım."

Josette de aynı hikâyeleri duymuş ve aynı sonuca varmıştı. Will, Bhreac'a tamamen inandığından emin değildi ama adamı bağrına bastı.

"Hayattayım, eski dostum. Ve öyle kalmaya özen göstereceğim."

Will'in uğruna yaşayacağı çok şey olduğuna karar vermişti. Culloden'de kalbine saplanan melankoli, Josette'in yastıkları dolgunlaştırdığını ve müzik odası olacak yer için resimler seçtiğini görünce hafifledi.

Yakında görevi bitmiş olacaktı. Sonrasında kutlama yapmayı dört gözle bekliyordu.

Şimdi Will, piyanoyu mahzenden çıkarıp Errol'un tam yerini bildiği kapaktan aşağı, bekleyen bir arabaya taşırırken dikkatli olmaları için adamları azarlıyordu.

Will de iplerden birine asılmıştı. O kadar endişelenmişti ki, Errol ona gitmesi ve arabayı çekmelerini beklemesi için hırlamıştı.

Piyanofort arabaya yerleştirilirken ve sabırlı at içki fabrikasına doğru yola çıkarken Will'in keten gömleği ter içinde kalmıştı. Bu şeyi temizletecek, pedleri değiştirecek ve telleri akort ettirecekti. Inverness'te tam da ona yardım edecek birini tanıyordu.

Genç Ewan avluya fırlayıp Will'e seslendiğinde, Will ve adamlar piyanoyu içki fabrikasının oturma odasına götürmeyi henüz başarmışlardı.

Will koşarak dışarı çıktığında nefes nefese, "Geliyor," dedi. "Macdonald'ın kendisi. Benden sadece birkaç saat geride."

Bölüm 27

Clennan Macdonald hem öfkeyi hem de zaferi tattı.

Bir Mackenzie yaşıyordu. *Will* Mackenzie, birçok İskoçyalıya ihanet etmiş, sonradan görme, palavracı bir casustu. Ailesi aptalca bir kararla, Mackenzie'leri, Macdonald'ları ve tüm glenslerde yüzlerce adamı öldüren Genç Pretender'a katılmıştı.

Duncan en kötüsüydü ama Culloden'de öldürülmüştü. Clennan, Duncan'ın ölümüne tanık olmuş ve buna sebep olanın *kendisi olmasını* dilemişti. Clennan, kanlı ailelerinin geri kalanına açılan ateşe katılmış, ancak tüm o duman ve karmaşa içinde kimin öldüğünü görememişti.

Daha sonra nefret dolu Kilmorgan Dükü'nün ve oğullarının -Allison'ın çocuklarının- ölüp gitmiş isimlerini neşeyle okuyacaktı. Hak etmişti.

Kadın zavallı Horace'la evlenmeli ve bir sürü Macdonald çocuğu doğurmalıydı. Clennan'ın onu Macdonald'lara zafer kazandırmak ya da fiziksel ihtiyaçlarını gidermek için kullanabileceği bir yerde olurdu, hangisi hoşuna giderse. Horace'ın umurunda olmazdı. Zaten bunu belirtmişti.

Ama kaltak onlara meydan okuyarak, seçebileceği onca erkek varken, lanet olası Kilmorgan Dükü Mackenzie ile kaçmak zorunda kalmıştı. Allison evlendikten sonra Clennan'ın yüzüne karşı, onun pençesinden kurtulduğunu söyleyerek böbürlenmişti.

Clennan Mackenzie'lerin öldüğünü öğrendiği gün kahkahalarla gülmüştü. Kilmorgan harabelerine gitmiş ve bulabildiği en iyi sanat eserlerini ve ıvır zıvırları almıştı. Allison'ın parası, Mackenzie piçlerine Horace ve Clennan'ın olması gereken yumuşak lüksleri satın almıştı.

Şimdi de Allison'ın oğullarından birinin kurtulduğu söylenmişti. Bunun, her zaman gerçek bir tehlikeden kilometrelerce uzakta olmayı başaran korkak Will olacağını düşündü. Will Mackenzie ortalığı karıştırır, sonra da pisliğini temizlemek için başkalarını bırakırdı.

Clennan onu öldürecek, Jakobitlerden kandırarak aldığı Fransız altınlarının geri kalanının güvende olduğundan emin olacak ve Kilmorgan Kalesi'nin her taşını yok edecekti. Mahzenlerde bulduğu klavsene, piyanoya ya da her neyse ona balyozla vuracaktı; daha sonra satabilirim diye oraya bırakmıştı ama Allison'a ait olduğunu biliyordu. Alman Bach'ın ya da İtalyan bestecilerin eserlerini çalmayı çok severdi - bir İskoç kadın için tuhaf bir yetenektir bu.

Sör Harmon Bentley'den bir mesaj geldiğinde, kendisine bir Mackenzie'nin yaşadığı ve Kilmorgan'a döndüğü gibi inanılmaz bir haber verdiğinde, Clennan afallamıştı ama bu uzun sürmemişti, hemen harekete geçmişti.

Will Mackenzie altın hazinesini bulursa, durdurulamazdı. Bir ödöl karşılığında altınları erdemli bir şekilde Fransız kralına iade etmeye çalışabilirdi - söylentiye göre Madame de Pompadour'un Louis ile tanıştırılmasında parmağı vardı. Muhtemelen Will de onun sevgilisiydi.

Eğer Alec'in ressamalara modellik yapan nefis kadın da onunla birlikteyse, ki Sör Harmon'ın söylediğine göre muhtemelen öyle olacaktı, Clennan onu da alacaktı. Clennan ondan bıkana kadar ona hizmet edecekti.

Zavallı kız muhtemelen Will'den sıkıp usanmıştı. Will ona karısıymış gibi davranmış, sonra da Clennan'ı verdiği paradan mahrum etmek için o İngiliz her kimse onunla birlikte göndermişti. Clennan, Will'in genç kızı Louis d'or'u teslim etmeye zorladığını, muhtemelen başka şeyler de yapmaya zorladığını hayal etti. Bunu düşünmek Clennan'ı hasta ediyordu.

Efendisinin acelesini hisseden atı, vadi boyunca Kilmorgan'a doğru hevesle ilerleyerek hızını artırdı. Will'in hayatta olduğu ve Clennan'ın altınlarının peşinde olduğu haberini getiren, Sör Harmon'ın uşağı olan Batı Hint Adaları'ndan gelen delikanlı, birkaç adım arkasında at sürüyordu. Aptal Sir Harmon, anlaşılan Will Mackenzie'yi çatısı altında barındırmış ve bunun farkında bile olmamıştı.

Genç -adı her neyse- asık suratlı bir adamdı. Gerçekten, köleler Yeni Dünya'da kalmalı ve burayı karıştırmamalıydı.

İskoç hizmetkârlar pek de iyi değildi, diye homurdandı Clennan kendi kendine. Uşağı Naughton tam da kendisine en çok ihtiyaç duyulduğu anda Tanrı bilir nereye kaçmıştı. Boş ver, bırak o çekingen adam şeytana uysun.

Clennan, Kilmorgan Kalesi'nden geriye ne kaldıysa onu görecektir şekilde durdu.

Harabe onu etkilemekte asla başarısız olmadı. Eski İskoçya, olması gerektiği gibi yıkılmıştı. Dünya bilim, anlayış ve akılla ilerliyordu, geçmişten gelen batıl inançlarla değil. Clennan'ın öz kardeşi cinlere, şeytanlara ve hayaletlere inanırdı, gülünç bir aptaldı.

En genç Mackenzie'nin başlattığı malikânenin ana hatları hoşuna gitmişti. Clennan orayı inşa edecek ve dünyanın her türlü lüksünü oraya getirtecekti. Gecelerini ısıtacak kadınlar da... Biraz para verildiğinde kadınlar uysallaşabiliyordu.

Will'in kadınına biraz teklif ederdi, o da hemen üzerine atlardı. Clennan onun türünü anlıyordu.

Harabeyi atladi ve Will'in saklanıyor olabileceğini düşündüğü içki fabrikasına doğru ilerledi. İçki fabrikasının, yok etme çabalarına rağmen hâlâ ayakta olduğunu ve Mackenzie'lere sadık kişiler tarafından yönetildiğini biliyordu. Önemli değildi. Clennan, Kilmorgan'a sahip olduktan sonra imbiği yeniden çalıştıracak ve viskiyi satacaktı; mükemmel bir malı ziyan etmek için hiçbir neden yoktu.

Will en büyük engeldi -Clennan'ın onu çabucak öldürmesi gerekiyordu. Bunu düzgün bir şekilde yapacak başka kimseye güvenmiyordu, bu yüzden kendisi gelmişti.

İçki fabrikasının avlusu terk edilmişti. Clennan atından indi ve dizginlerini arkasından gelen gence attı. Tabancasını kılıfından çıkaran Clennan, merminin namluya sıkıca yerleştirildiğinden ve namlunun doldurulduğundan emin oldu. Sadece bir atışı vardı ama ihtiyacı olan tek şey buydu.

İçki fabrikasının kapısını kilitli bulmadı. Kapıyı iterek açtı ve gölgelerin arasına dalarak içeri girdi.

Her şey sessizdi. Yukarıdan süzülen tek bir güneş ışığında toz zerrecikleri asılı duruyordu.

Clennan kedi gibi bir sessizlik içinde koridorda ilerleyerek büyük Mackenzie bakırının enkazının hâlâ bulunduğu odaya ulaştı. Kimseyi görmedi, hiçbir şey duymadı.

Bir rafın üzerinde duran feneri yaktı; mumun tutuşturulabilmesi için fenerin yanına çakmaktaşı ve çelik özenle yerleştirilmişti. Işığı alan Clennan fiçı odasının arka tarafındaki kapıyı açtı ve tünele girerek viski fiçılarının saklandığı daha geniş alana doğru ilerledi. Hiçbirine dokunmamıştı; araziye sahip olduğunda özel rezerv ona çok gelir getirecekti.

Will Mackenzie'yi fiçılardan birine yaslanmış, ince kristal bir kadehten viskisini yudumlarken buldu.

Will bardağı ona doğru kaldırarak, "İşte dostum," dedi. "Seni tutan neydi?" Clennan tabancasını kaldırdı ve ateş etti.

* * *

Will vurulmak için orada değildi. Clennan hareket eder etmez Will de hareket etti ve kayanın zeminine atladı.

Kurşun bir fiçıya çarptı. Tahta parçalandı ve viski fışkırarak havayı kokuttu.

Will ayağa fırlarken gerçek bir öfkeyle, "Seni aptal piç," dedi. "Lanet olası ziyan." Kırmamayı başardığı bardağındaki akıntının bir kısmını yakaladı, bir yudum aldı ve memnuniyet dolu bir iç çekti. "Mükemmel bir şey, öyle olacağını biliyordum."

Clennan öfkeyle ona baktı. "Bir ilmikte sallanıyor olmalıydın. Ya da dört ata bağlanıp parçalara ayrılmalısın. Belki bunu sana ben yaparım."

"Şimdi yapacak mısın?" Will, Clennan'ın arkasındaki boş alanı dikkatle taradı. "Yalnız , değil mi? Bana söylenen bu, sen ve bir hizmetkâr. Kendine çok güveniyorsun. Beni nasıl götürmeyi planlıyorsun?"

"Sen de yalnızsın," dedi Clennan. "Kadın hâlâ seninle mi? Yoksa ilk fırsatta kaçtı mı?"

"Josette mi? Hayır, o burada. Bu tünelde değil, çünkü kendini tehlikeye atmasına izin vermem." Will burnunun kenarını sıktı. "Bu konuda tartışmamış mıydık? Kız cehennem ateşi gibi bağırabiliyor."

"Demek seni parmağında oynatıyor, öyle mi? Hiç şaşırmadım. Alec'in fahişesiyle Mackenzie'lerle nasıl başa çıkılacağını öğrenmiş olmalı."

Will'in atalarından kalma öfkesi uyandı. Clennan'a saldırmak, adamın gözlerini oymak, omurgasını kırmak istiyordu. Ağzını sonsuza dek kapatmak.

Ama o zaman elinde, başkalarının bedelini ödeyebileceği bir cinayet olurdu ve planı bu değildi.

Will'in çenesi gerildi. Clennan öldürülmek için her saniye yalvarırken onun planını soğukkanlılıkla takip etmek zordu ama bunu yapacaktı.

Will, "Bunun için daha sonra yüzünü toprağa gömeceğim," dedi. "Ve yirmi yıllık bir fiçı rezervi mahvettiğin için. Sanırım Fransız altını için buradasınız."

"Aslında seni öldürmeye geldim," dedi Clennan. "Altın ikincil bir mesele."

"Ah. Gururum okşandı. Sorun şu ki Macdonald, *ben* altının nerede olduğunu biliyorum ama sen bilmiyorsun."

Will, Clennan'ın irkildiğini görmenin mutluluğunu yaşadı. Adam bunu yapmamaya çalıştı ama hafif bir duraksama, göz kırpma, Clennan'ın Will'i öldürmenin ve altınlarını alıp gitmenin kolay olacağını düşündüğünü ele veriyordu.

Will bardağını viskinin akan suyunun altına tuttu ve bir yudum daha aldı. Bu utanç verici bir şeydi, Mal, Clennan'ın az önce ne yaptığını bilseydi çok öfkelenirdi.

"Yalan söylüyorsun," dedi Clennan. "Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Seni oraya götürüyüm diye beni buraya çektin."

Will ona sadece baktı. Bhreac bunun asla işe yaramayacağını, Clennan'ın Will'in hilesini anlayacağını söylemişti. Josette, Clennan'ın Will'i öldürmeye çalışacağından ve altınlarının güvende olduğuna inanarak evine döneceğinden endişeleniyordu.

İkisi de hatalıydı.

Will, "Seni oraya götüreceğim," diye teklif etti.

Clennan ona kısık gözlerle baktı. "Neden seni takip edeyim ki? Seni şimdi öldürmeyi tercih ederim."

Will, "Tabancanı çoktan ateşledin," diye işaret .

"Başka silahlarım da var. Onlar olmadan seninle yüzleşecek kadar aptal değilim." Will, Clennan'ın silahını çekmek için bir hamle yapmadığından, bulunduğu yerden henüz yeterince emin olmadığından şüpheleniyordu.

Will sakince, "Altınlarını benimle geleceksin," dedi.

"Ve beni bir tuzağa mı sürükledin? Sadık adamların nerede? Mackenzie'ler için ölecek olanlar?"

"Sadık adamlarım uzun zaman önce tepelere kaçtı." Will geniş bir jest yaptı. "Etrafına bir bak Macdonald. Artık burada onlar için hiçbir şey yok. Senin gibi adamlar her şeyi ellerinden aldı."

"Benim gibi adamlar kraliyete sadıktır."

Will, "Evet, uygun olduğunda," dedi. "Uygun olmadığında..." Kadehiyle küçümseyici bir hareket yaptı.

"Ve sen de aynısın." Clennan'ın uzun zamandır beslediği nefret sözlerine yansımıştı. "Mackenzie'ler rüzgâr ne yönden eserse o yöne eğilirler, zevkiniz için kaç kişiyi ölüme gönderirseniz gönderin."

Will, İskoçya'nın bağımsızlığına yürekten inanan ve bunun için babasına meydan okumaya hazır olan Duncan'ı düşündü. Duncan, oğulları ve onların oğulları için daha iyi bir gelecek için savaştığına inanarak ölmüştü. Angus, İskoçya'ya inanmaya devam edebilmek için Duncan'ı hayatta tutmaya çalışırken ölmüştü.

Will sesini hafif tutmaya çalışarak, "Bu konuda pek haklı değilsin," dedi. "Bütün erkekler senin gibi düşünmüyor."

"değil mi? Aptal değillerse yapacaklar. Nereye koydun onu?"

Clennan ceketinin altındaki kılıftan ikinci bir tabanca çıkardı, silahın dolu ve hazır olduğuna şüphe yoktu.

Will silahı inceledikten sonra omuz silkti ve kadehini rafa vurdu. "Hadi o zaman."

Cesurca Macdonald'ın yanından geçip içki fabrikasına doğru yürüdü. Onu tünellerden uçurumlara götürebilirdi ama Will karanlıkta, yakın mesafede adama güvenecek değildi.

Will durgun odadan geçip, pencerelerinden sızan ışığın tünellerin ardından parladığı ana salona doğru yürüdü. Hiç durmadan, ışığın daha da parlak olduğu avluya doğru ilerledi; güneş bugün kendini göstermeyi seçmişti.

Avlu boştu. Macdonald hızla etrafına bakındı, sonra küfretti. "Nerede bu çocuk?" diye hırladı. "Lanet çocuk atlarımı çaldı."

Ve insanlar köle ticaretini durdurmak istiyor. Ben de diyorum ki, hepsini madenlere satalım."

Will ağzını kapalı tuttu ve ellerini iki yanında birleştirerek adamı boğazlama dürtüsüne direndi. Henri tam olarak söyleneni yapmış, Macdonald'ın ulaşım araçlarını ve erzaklarını alıp götürmüştü.

Planın ilerlemekte olduğu gerçeği Will'i biraz sakinleştirdi. Yakında Clennan'ı dövmek için bir şansı olacaktı.

"Yürüyerek gideriz," dedi Will. "Çok uzak değil."

Yeni evin temellerine ve ötesindeki kale kalıntılarına giden patikadan yukarı çıkmaya başladı. Macdonald, tabancasını Will'in kaburgalarına doğrultmuş, onun yanında yürüyordu.

Arazi ıssızdı. Ormanın derinliklerinde kuşlar ötüyor ve tepelerinde bir şahin süzülüyordu. Şahin, Kilmorgan malikânesinde kimin nerede olduğunu tam olarak görebiliyordu - Will herkesin kendisine ayrılan yere gitmiş olmasını umuyordu.

Yeni evin ana hatlarının yanından geçip gitti. Macdonald ona baktı, gözlerinde imrenme vardı. Will, yıkık kalenin yanından geçtiklerinde Macdonald'ın memnuniyetini de fark etti. Adamı öldürmemek gerçekten zordu.

Macdonald, Will'in doğruca harabelere gitmemesine şaşırılmış görünüyordu. Yine de bir şey söylemedi ve iki adam sessizce kaçakçıların mağaralarının üzerindeki kayalıklara doğru yürüdü.

Zor olan da buydu. Macdonald, Will'in aklında ne olduğundan şüphelenirse, Will'i kolayca uçurumun kenarına itebilir ve evine gidebilirdi. Will, Macdonald'ın herkes ve her şey üzerinde kontrol sahibi olmak istediği gerçeği üzerine kumar oynadı; Will'in altını alıp almadığını kendi gözleriyle görene kadar gidemezdi.

"Yolu göstereyim mi?" Will sırtarak teklif etti.

Macdonald tabancasıyla işaret etti. "Devam et, Mackenzie. Beni yanlış yönlendirmeye çalışırsan seni öldürürüm. Gerekirse bir adamı sırtından vurmaktan çekinmem."

Tabii ki yapmadı. Will hızla ilerleyerek patikadan aşağı inmeye başladı. Macdonald, Will'den yaklaşık yirmi beş yaş büyüktü ama adam zinde ve güçlüydü ve hiç zorlanmadan yoluna devam etti. Yaylalarda seyahat etmenin en kolay yolu yaya gitmekti ve bu, İskoçyalıları dinç tutardı. Bir sedan sandalyede taşınmadan bir adım bile atamayan Parisliler ve Londralılar, Will'in sağlamlığı karşısında hayrete düşüyorlardı.

Will kayadan kayaya atlayarak yamaçtan aşağı dans ederek iniyordu. Macdonald hemen arkasından geliyor, ayağını hiç kaybetmiyordu. Patikadaki rahatlığı, daha önce de bu yoldan geçtiği gerçeğini ele veriyordu. Muhtemelen birçok kez.

Patika aşağıya doğru düzleştiğinde, Will uçurumun duvarındaki küçük mağaralara açılan çatlaklara doğru ilerledi. Macdonald hemen arkasındaydı.

Sular çekilmiş, girdikleri mağaranın alt yarısında nemli kum kalmıştı. Will en kuru kısma doğru ilerledi ve son keşfinde bulduğu küçük açıklıklardan birine girdi. Bu yarık sığ bir mağaraya açılıyordu; mağaranın tavanı, çağlar önce suyun acımasız darbeleriyle kayadan oyulmuş, yüksek bir kemer şeklindeydi.

Macdonald, Will'in arkasına o kadar hızlı sokuldu ki komikti. Tabancasını bir kez daha Will'in yüzüne doğrultmadan önce boş mağaraya baktı.

"Bana oyununu anlat Mackenzie."

Will, "Burası onu sakladığın yer," dedi.

"Bunu biliyorum," diye tersledi Macdonald. "Beni buraya bunu açıklamak için mi getirdin? Seni şimdi öldüreceğim."

"Hâlâ burada olduğunu söylemedim."

Macdonald ona ters ters baktı. Sonra homurdanarak mağara duvarına doğru ilerledi ve kayadaki doğal nişlerden molozları kazıdı. Kireçtaşı iyi oyulurdu ve bir adam yukarıdaki çıkıntılara tırmanmak için güzel bir dayanak noktası bulana kadar çukurları kolayca yontabilir, sonra oraya koyduğu şeyi gizlemek için çıkıntılara yontma parçaları ve kayalar yığabilirdi.

Sadece gözlemci bir adam duvarlardaki alet izlerini fark edebilir ve sadece kararlı bir adam onun *üzerinde* bir şey saklanıp saklanmadığını keşfedebilirdi. Will hem gözlemci *hem de* kararlıydı.

Macdonald'ın derme çatma merdiveni tırmanışını izledi. Kayalar mağaranın zeminine çarptı ve Will, Macdonald'ın küfrettiğini duydu. Adam geri kayarak aşağı indi ve tabancasını Will'e doğrulttu.

"Nereye götürdün onu?" Macdonald neredeyse bağırarak talep etti.

"Onu aldığımı söylemedim. Burada olduğunu bildiğimi söyledim ama şimdi başka yerde."

"Nerede?"

Will gülmeye başladı. Kahkahanın içinde bir yerlerde Sör William'ın sesini duyuyordu ama Will'in gerçek benliğinde tüm karakterlerinden bir parça vardı. "Gerçekten *burada* güvende olacağımızı mı düşündün? Kaçakçıların mağarasında mı?"

"Bu mağaralar artık kullanılmıyor. Bundan eminim."

"Elbette yaptın. Bu akıllıca bir seçimdi ya da daha dikkatli olsaydın öyle olurdu. Kalenin kalıntılarını, Mal'ın yeni evinin temellerini ve içki fabrikasının tünellerini kurcalayan çok fazla adam vardı ama kimse mağaralara gitmedi. En azından siz öyle sanıyordunuz."

"Nerede benim lanet altınım?" Macdonald kükredi.

"Yani çaldığını kabul ediyorsun?" Will kıpırdamadan sordu. "Nasıl çaldın bu arada? Mal, onu alıp Teàrlach ve generallerine götürmesi gereken grubun bir parçasıydı ve pusuya düşürüldüklerinde ben de onlarla birlikteydim. Altın kayboldu. Rıhtımda atlarla mı bekliyordun? Onlara prensin ajanı olduğunu mu söylüyordun?"

Macdonald öğrenmiş görünüyordu. "Kalın kafalı olma. O sevkiyatın Fransa'dan gelmesi için kim para ödedi sanıyorsun, o uyuşuk kralı göndermeye kim ikna etti? Altını durdurmak zorunda değildim. Gemiden indiren adamlar söylediğim yere götürdüler. Teàrlach batı adalarında kovalandığında ve İskoçyalıları toplandığında onu olduğu gibi bırakmak ve geri almak kolaydı."

Will'in kaşları kalktı ve öfkesi de arttı. Macdonald'ın bir şekilde altını almak için olay yerinde olduğunu biliyordu ama adamın Fransa Kralı'nı kandırarak ona bir gemi dolusu altın gönderdiğini fark etmemişti. Macdonald başkalarının hayatını bu kadar küçümsemeseydi ve bu kadar bencil olmasaydı, Will ona hayranlık duyabilirdi.

Will, "Kabul ediyorum, bunu düşünmemiştim," dedi. "Jakobitlerin hırsını kendi ellerinizle oynadınız."

Clennan ona sıkı bir gülümseme verdi. "Bu bir İskoç geleneğidir. Düşmanın zayıflığını kullan."

"Eh? Ben geleneğin, başının üzerinde claymore'unla saldırmak ve klanını tehdit eden herkesi öldürmek olduğunu sanıyordum. Ama boş . Neden Cumberland'a ne yaptığını söylemedin? Kral Geordie'ye haber göndermedin? Bir kahraman olurdun."

Macdonald, Will'e bir ahmakmış gibi baktı. "Çünkü o zaman altını onlara vermek zorunda kalırım. Ödül olarak küçük bir yüzde alabilirim ama daha fazlasını değil."

"Ve bu şekilde, hepsi sende kalacak. O halde planınız asla kraliyete sadakat değildi."

"Sen neden bahsediyorsun?" Macdonald'ın sesi hayretle çıkıyordu. "Bir fırsat yakaladım ve değerlendirdim. Sen de aynısını yaptın ve sakın bana bunu yapmayacak kadar erdemli olduğunu söyleme. Cumberland'ın bilmesine gerek yoktu. Ona göre altın kaybolmuştu ve Jakobitlerin elinde değildi. Başka hiçbir şey umurunda değildi." Macdonald, tabancasını doğrultarak Will'e doğru bir adım attı. "Peki nerede?"

Will omuz silkti. "Belki Cumberland bunun için gelmiştir. Adamlarını gönderdi. Kilmorgan topraklarını istiyordu."

Macdonald başını salladı. "Cumberland aptalın teki ve Fransa'ya dönüp daha fazla zafer kazanmaya çalışıyor ama orada asla kazanamayacak. Ayrıca, ben ne dersem onu yapıyor ve Kilmorgan özgürlüğüne kavuşur kavuşmaz da elini çekmiyor. Onu alacağım, biliyorsun. Ödülümü kralın kendisinden talep edeceğim."

Will üşüdüğünü hissetti. Clennan'ın entrikacı bir piç olduğunu biliyordu ama bu kadar ileri gidebileceğini tahmin etmemişti. Will'in planının bir parçası da adamı konuşturmaktı.

"Cumberland ne dersin yapar da ne demek?" diye sordu Will. "O, dünyaya meydan okuyan ve kendini kanıtlamaya çalışan cesur bir genç adam. Sıradan İngilizler bile yaptığı katliam karşısında dehşete düşse de, İskoçyalıları alt için şimdiden bir kahraman."

"Aceleci ve düşüncesiz biri," dedi Clennan, küçümsediğini saklamadan. "Culloden'de galip geldi, çünkü Jakobitlerin ne zaman ortaya çıkacaklarını ve ne yapacaklarını biliyordum. Cumberland Fransa'da da onun için aynı şeyi yaptığını düşünüyor, çünkü Fransız ordusunun nerede olacağını ve ne yapacağını biliyorum. Ama yardımlarım için bana bir kez bile teşekkür etmedi."

Will anlayış gösteriyormuş gibi başını salladı. "Bu canını sıkıyor olmalı. O da Teàrlach kadar genç bir yavru. Söylesene, sence Kasap Cumberland neden Fransa'da asla kazanamayacak?"

"Çünkü kendi ön kapısından çıkış yolunu planlayamıyor ve şansa ve birliklerinin sadakatine güveniyor. Artı benim ona gönderdiğim bilgilere." Macdonald kendinden memnun görünmek için durakladı. "Ona göndermeye karar verdiğim şey."

"Yani ona doğru bilgiyi vermediğiniz için mi başarısız oluyor? Ya da doğru zamanda yeterince?"

"Kendisini besleyen eli ısırdığı için başarısız oluyor," dedi Macdonald sabırsızlıkla. "Ben olmasaydım Culloden'de kaybedecekti, ama o ne yapıyor? Beni elinin tersiyle itiyor, bana verilmesi gereken unvanı reddediyor - bir dük olmalıydım, hayatında hiçbir halt yapmamış lanet olası baban değil. Cumberland, Fransız planları ve birliklerinin hareketleri hakkında ona bilgi vermeye devam etmemi bekliyor, bunu yapabilirim, ama neden yapayım? En azından bana para ödeyen Fransız ordusuna aktaracak bir sürü bilgim var. Cumberland gönderdiklerimden bazılarına göre hareket etti ama bunları ona ulaştırmak için neler yaptığımı bir kez bile kabul etmedi."

"Kimse adamın iyilikle dolup taşıtığını söylemedi. Yani altını bir çeşit ödeme olarak mı saklıyorsun?"

"Elbette. Aptal genç velet. Ona denizin dibinde olduğunu söyledim." Macdonald mağaranın etrafına bir bakış fırlattı. "Yasal olarak, bu delik ve içindeki her şey *bana* ait. Sen ve hayatın da dahil. Şimdi, altınım nerede?"

"Takıntılı bir adamsın, değil mi? Düşünsene, annem senden kaçmasaydı, *sana* baba demek zorunda kalabilirdim." Will ürperdi. "Sadece kendi halkına değil, onlara ihanet ettiğin kişilere de ihanet etmenin *utancıyla* yaşamak zorunda kalırdım."

Macdonald'ın gözleri yeni bir öfkeyle parladı. "Bana bundan bahsetme. Nankör kaltak. Allison için mükemmel bir evlilik ayarladım. Her şeye sahip olacaktı. Senin cimri babanın ona verdiğiinden çok daha fazla zenginliğe. Yani *kardeşim* senin baban olabilirdi."

Will başını salladı. "Annem pek çok hikâye anlatırdı, babamla konuşmalarına sanıldığından çok daha sık kulak misafiri olurdum. Sevgili kardeşin çocuk sahibi olamazdı, değil mi? Yine de bu ayrıntıyla sen ilgilenirdin. Bir eşe katlanma zahmetine girmeden soyunu kendin devam ettirirdin. Ayrıca, annemden de zevk alırdın." Will'in neşesi kaçtı, sesi çelik gibi sertleşti. "İşte bu yüzden öleceksin, Macdonald. Boynunda bir iple darağacında sallanırken onu düşün."

Bölüm 28

J osette ağaçların altındaki çalılıklar ve çalılar arasında koştururken, dikenler eteğinin altına giydiği deri pantolonunu çiziyordu.

"Acele et," dedi nefes nefese.

Henri cevap vermedi -doğru olarak- elinden geldiğince hızlı hareket ediyordu. Zemin ıslak ve bataklıktı ve ikisi de bu ormanı iyi tanımıyordu. Ama ağaçların diğer tarafında ulaşmaları gereken uçurumlar vardı.

Bhreac, Errol ve diğerleri Will ile Bay Macdonald'ı takip etmişlerdi ama çok yakından gitmemelerini tembihlemişti Will. Macdonald'ın gözleri keskindi ve bir düşman yaklaştığında bunu anlayacak şekilde yetiştirilmişti.

Josette, Macdonald ve Will'in mağaralarda yalnız olmalarından hoşlanmıyordu ama Henri ya da Errol'un, hatta kendisinin onlara eşlik etmesi konusundaki tartışmayı kaybetmişti. Will, Macdonald'ın onları sadece rehine olarak kullanacağını söylemişti ve Josette onun haklı olduğunu biliyordu.

Ama Macdonald'ın Will'i öfkeyle mi, yoksa sırf istediği için mi vuracağını bilememek Josette'i korkudan çılgına çevirmişti. Macdonald ona hiç de yumuşak huylu bir adam gibi görünmemişti.

Henri'yle birlikte koya giden patikanın yakınındaki ormandan çıktılar ama uçurumun kenarından, aşağıdaki kayalıklardan yukarı bakan birinin onları hemen göremeyeceği kadar uzakta kaldılar.

Tekneler, Josette'in, Will'in Macdonald'ı köşeye sıkıştırdığına dair vereceği işaret için görüş alanının dışında bekliyordu -ya da bekliyor olmalıydı.

Henri uçurumun kenarında hızlı ve sessiz bir şekilde ilerlerken, o da uçurumun tepesinde soluklandı. Koyun kuzeyine gidecek ve *orada* olması gereken diğer gemilere işaret verecekti.

Josette delikanlının ağaçların arasında gözden kaybolmasını bekledikten sonra aceleyle kırmızı bir bayrak açtı (boyaya batırılmış bir çarşaf) ve onu sertçe salladı. Kurumamış kırmızı damlalar yanaklarına ve ellerine kan gibi sıçradı.

Denizde rüzgârın altında kalan dalgaların şapkalarından başka bir şey göremedi. Josette kolları ağrıyarak bayrağı sallamaya devam etti.

Gemiler gelmemiş miydi? Will ona, Kaptan Ellis ve Lord Wilfort'tan söz aldığını ama belki de üstlerini yardım etmeye ikna edemediklerini söyledi.

Koydan bir el silah sesi duyuldu. Josette dondu kaldı, üzerine daha fazla soğuk damlacık düştü.

yüz.

Sinyal vermeye devam etmeliydi, eğer varsa gemilerden adam getirmeliydi. Ama eden kimdi? Will mi? Macdonald mı? Will yerde yatıyordu,

kanıyor, ölüyor muydu? Yoksa Macdonald'ı o mu öldürmüştü ve şimdi tutuklanan o mu olacaktı?

Hiçbir gemi görünmedi. Josette dişlerinin arasından bir çığlık attı, bayrağı bıraktı ve yola doğru fırladı.

Eteklerini kaldırdı ve yol boyunca kayalardan sıyrılarak aşağı doğru tırmandı. Bhreac'tan ya da Will'e göz kulak olması gereken adamlardan hiçbir şey göremiyordu. Neredeydiler?

Josette patikadaki son birkaç metreyi de atlayarak kıyıya çıktı. Botları su içinde sıçradı; gelgit yükseliyordu. Will'in Duncan'ın bıçağını bulduğu mağaraya doğru koşarken ıslak kayalara takıldı ve içeri daldı.

Dış mağara boştu ama Will, Josette'e iç odanın girişini göstermişti. İlk mağaranın içinde dalgalar kuma vuruyordu ama ikinci mağarada zemin kuru olacaktı.

Mağaranın iç kısmındaki nişten sıkıca geçti ve dehşet içinde durdu, bir çığlık boğazında düğümlendi.

Ayaklarını iki yana açmış olan Bay Macdonald'ın elindeki tabancadan keskin bir duman çıkıyordu. Will yerdeydi ama yatmıyordu. Tüylü bir bedenin yanına çömelmiş, ağzından küfürler dökülüyordu.

"Seni çürümüş orospu çocuğu," diye hırladı Will. "*Köpeğimi* neden vurdun?"

"Çünkü bana saldırdı," diye verdi Macdonald. "Sırada sen varsın, tabii çeneni kapa ve beni çaldığın şeye götür."

Beitris, Will'in elinin altında hareketsiz yatıyordu ama Josette köpeğin kanaması mı vardı, ölüyor muydu yoksa çoktan ölmüş müydü göremiyordu. Tek bildiği, Will'in gözlerinden süzülen yaşların bitkin yüzünü çizdiği ve Beitris'in tüyelerine düştüğüydü.

Josette'in öfkesi patladı. Korkunç, açgözlü piç Macdonald, savunmasız bir köpeği vuracak kadar kendinden başkasını umursamıyordu. Will'in ailesinden her şeyi almak istiyordu -topraklarını, hayatlarını ve isimlerini- çünkü Will'in annesi onunla ve kardeşiyle bir şey yapmayı reddetmişti.

Öfkesine rağmen Josette sessizce nasıl hareket edeceğini biliyordu - Will ona iyi öğretmişti. Elinde Duncan'ın *sgian dubh*'u vardı ve o daha ne olduğunu anlamadan Macdonald'ın arkasındaydı.

Clennan onu fark edip dönmeye başladığında Josette bıçağın mücevherli kabzasını Clennan'ın şakağına sapladı.

McDonald acı içinde homurdandı. Josette'in açtığı yaradan kan damlıyordu ama yere düşmedi. Sendelerken bitmiş tabancası kuma düştü ve sonra Josette'in bileklerini ezici bir şekilde kavradı.

Josette onu tekmeledi. Kurtulmak için çırpınıyor ve kıvranıyordu.

Macdonald gözleri öfkeyle dolu bir şekilde sertçe bastırdı. "Ver şu bıçağı bana, seni lanet sürük. Sana ne yapacağım..."

Will, karanlık bir hayalet gibi arkasında yükseldi. Josette'in daha önce boğazından çıktığını hiç duymadığı tutarsız bir sesle kükredi.

Sanki Duncan ve Angus da dahil olmak üzere Clennan Macdonald'ın ölümüne gönderdiği tüm İskoçyalılar öfkelerini ve öldürme ihtiyaçlarını haykırıyorlardı.

Will, Macdonald'ın sırtına indi, bir eliyle adamın başını kavradı, diğer kolunu omuzlarına koydu. Macdonald, Josette'i bırakmadan onu üzerinden atmak için dönmeye çalıştı ama Will sıkıca sarıldı.

Adamın boynunu kıracaktı. Clennan ölmüş, gitmiş olacak ve İngiliz askerleri, sadık bir İskoçyalı'nın cesedinin başında duran kanun kaçağı Mackenzie'yi bulmak için acele edeceklerdi. *Will'i* zincire vurup hayatına son vereceklerdi.

Bu asla gerçekleşmezdi. Josette, Will'in ölümünün yaratacağı karanlıkta yaşamayı reddetti.

Ataları vahşice savaşmış olan tek kişi Will değildi. Josette, çağlar boyunca pek çok kişinin sahip olmaya çalıştığı bir ülkede hayatta kalmak için savaşmak zorunda kalan uzun bir erkek ve kadın soyundan geliyordu.

Ellerini serbest bırakıp Duncan'ın bıçağının çok sağlam kabzasıyla Macdonald'ın yüzüne vururken ağızından atalarının çığlıkları dökülüyordu. Macdonald bir yandan onu tekrar yakalamaya çalışırken, bir yandan da Will'den kurtulmak için mücadele ediyordu.

Macdonald nefes nefese kalmış, bacakları bükülürken Will'i pençeliyordu. Will sıklamaya devam etti ve Josette mücevherlerle kaplı kabzayı Macdonald'ın iri gözlerinin arasına sıkıştırdı.

Macdonald aşağı yukarı Josette'in üzerine düştü, Josette geriye doğru sıçradı ve yere düşerken eteklerini çekerek onu uzaklaştırdı. Macdonald yüz üstü yere düştü ve kıpırdamadan yattı, kanı kuma sızıyordu.

Josette onun yaşayıp yaşamadığını öğrenmeye zahmet etmedi. Will'in yanından hızla geçti ve kıpırdamayan köpeğin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Beitris'i kendine doğru çekti, Will yanlarına çökerken onu kucakladı. Josette köpeğin tüylerinde kan görmedi ama ellerini Beitris'in vücudunda gezdirerek kırık kemik olup olmadığını araştırdı. Will başını eğdi, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve büyük elini Beitris'in yanına koydu.

Köpek gözlerini kırıştırarak açtı, Josette'e hoş bir bakış fırlatmak için çevirdi ve kuyruğunu salladı. Kendini karnının üzerine atıp burnunu Josette'in eline sokarken hiçbir acı ya da endişe belirtisi göstermedi.

"Will!" Josette sevinçle haykırdı. "Yaşıyor. O ."

Will, elinin topuğuyla yüzünü ovuşturarak kiri, kanı ve gözyaşlarını cildine bulaştırdı. Başını Josette'in kolunun altına sokan köpeğe baktı, sonra Josette'e döndü.

"Peki *senin* burada ne işin var?" Will, kırık çakıl taşı gibi bir sesle sordu. "Bayrağınızla birlikte tepede bekliyor olmanız gerekiyordu." Gözleri

Yüzüne ve elbisesine sıçrayan kırmızı lekeleri görünce gözleri büyüdü ama kadın başını salladı.

"Bu kan değil. Silah sesini duydum. Korktum ..."

"Evet, o koca köpek bizi takip etti ve Macdonald'a saldırmaya çalıştı. Ona ateş etti, o da bağırdı ve düştü. Düşündüm ki..." Will titreyen bir nefes aldı. "Onu öldürdüğünü sandım."

Beitris sertçe ayağa kalktı ve sonra kendini salladı. Kan damlacıkları uçuşarak, sallamaya devam ettiği kuyruğunun yanına saçıldı. Josette kuyruğu nazikçe avucunun içine aldı.

"Kurşun onu sıyırdı. Gördünüz mü?" Will'e, Beitris'in kırmızıya boyanmış kuyruğunun ucunu gösterdi. "Zavallı şey."

Beitris kuyruğunu Josette'ten çekip pençelerini Will'in omuzlarına koydu ve yüzünü iyice yalamaya başlamadan önce ona sıırttı.

Ayağa kalkarken, "Aptal ," demeyi başardı. "Planlarımı ve her şeyi mahvediyorsun. Ve sen-" Will, Josette'i kendisine doğru çekti, gözleri altın rengi bir öfkeyle parlıyordu. "Buraya tek başına koşuyorsun. Adamın silahı ve bıçakları vardı. Aklından ne geçiyordu?"

"Seni kurtarmayı düşünüyordum," diye karşılık verdi Josette. "Sana zarar vermesine izin veremezdim."

Bhreac'ın hayranlık dolu ses tonuyla, "Evet, ona iyi bir vuruş yaptı," dedi. Mağaranın hemen içinde, Macdonald'ın kıpırtısız bedenine doğru Errol ve Yüzbaşı Ellis'in arkasında duruyordu. "Tam zamanında. Onun gevezeliklerini dinlemekten bıkmıştım."

"Lütfen bana söylediği her şeyi duyduğunu söyle." Will, Yüzbaşı Ellis'e seslendi. "İşkence altında bile size itiraf edeceğinden şüpheliyim."

Ellis sessizce, "Evet," diye cevap verdi. "Fransa Kralı'nın gönderdiği bir hazineyi aşırıp kendine sakladığını ve işine geldiğinde Cumberland'a sır sattığını. İşine geldiği zaman da İngiliz sırlarını Fransızlara satıyor. Tanıklığımın duyulmasını ve not edilmesini sağlayacağım."

Bhreac kuşkuyla, "Eğer dinleyen varsa," dedi.

Will ona, "Jakobit savaşının bir kahramanını dinleyeceklerdir," diye güvence verdi. "Ve Lord Wilfort'u. Wilfort o gemileri buraya yönlendirdiği sürece mutluyum. Yoksa Macdonald'ı hemen şimdi vururum."

Bağrıışmalar duyuldu ve Josette kayalara vuran botları, ardından kılıç şakırtılarını duydu. Teknelerdeki adamlar gelmişti.

Errol ve Bhreac, Macdonald'ı hızla suyla dolmakta olan dış mağaraya doğru ittiler. Belki de gemilerin gözden uzak kalmasının nedeni buydu, diye düşündü Josette arkalarından kayarken belli belirsiz. Karaya çıkmalarını kolaylaştıracak gelgitin yükselmesini bekliyordlardı.

Macdonald botları soğuk suya değdiğinde uyanmaya başladı. Macdonald gözlerini açtığında Beitris dalgalarla oynamak için dörtnala yanından geçti.

Josette, Macdonald'ın Wilfort Kontu'nun soğukkanlı ve gergin yüzüyle İngiliz süvarilerinden Yüzbaşı Ellis'in sert yüzünü gördüğünde yüzünde beliren ifadeden hoşlanmıştı.

"Clennan Macdonald," dedi Lord Wilfort sakın sesiyle. "Seni kral adına vatana ihanetten, casusluktan ve kraliyete karşı işlediğin diğer suçlardan dolayı tutukluyorum. Londra'ya götürüleceksiniz ve orada yargılanacaksınız. İtiraf etmenin inkâr etmekten daha kolay bir ölüm getireceğini şimdiden söyleyebilirim."

Macdonald başını geriye attı ama Josette'in darbeleri ve Will'in sıkması yüzünden hâlâ başı döndüğü için tökezledi. "*Ben* bir hain miyim? Hain *orada*." Bhreac ve Errol onu tutarken Will'e elinden geldiğince iyi bir işaret yaptı ve tekrar sallandı. "Size krala karşı silaha sarılan ve kendisini ölü gösteren listeleri asla yalanlamayan Lord William Mackenzie'yi veriyorum. Ama belki de bu senin umurunda değildir Wilfort, çünkü kendi kızının onun kardeşiyle evlenmesine izin verdin. Belki de hain olan *sizsiniz* lordum."

Wilfort soğuk mavi gözlerle ona baktı. "İyi karakterli ve ifade vermeye istekli tanıkların önünde haince faaliyetlerde bulunduğunuzu ve İngiliz ordusunun seferlerine kasıtlı olarak müdahale ettiğinizi itiraf ettiniz."

"Hileler ve yalanlar," diye atıldı Macdonald. "Will Mackenzie lanet olası bir düzenbaz, bunu herkes biliyor."

Wilfort, "Davanızı mahkemeye taşıyabileceksiniz," dedi. Josette hangisinin daha tüyler ürpertici olduğunu bilmiyordu; Bay Macdonald'ın etrafını sarmış, gözlerinden cinayet akan kırmızı ceketli deniz piyadeleri mi, yoksa Wilfort'un adaletin yerini bulacağına dair verdiği sakın güvence mi? Kendisine Lord Wilfort'u asla düşman edinmemesi gerektiğini hatırlattı.

Wilfort, Macdonald'ı götürmeleri için askerlere başıyla işaret etti.

"Bir dakika." Will sakince Macdonald'la yüzleşti, sonra kocaman yumruğunu sıkıp adamın suratına indirdi. "*Bu* annem için." Bir yumruk daha. "*Bu* da leydim için." Macdonald'a yaklaştı, aralarında bir santim boşluk vardı, Macdonald'ın burnundan, dudaklarından ve şakağından kan akıyordu. "Seni öldürmeyi tercih ederdim, piç kurusu," dedi Will, sesi alçak ve hırçındı. "Ama bu zevki leydimin hatırı için feda edeceğim. Ailem ve evim için de."

Josette, Will'i ve onun yapabileceklerini hafife aldığını fark eden Macdonald'ın gözlerindeki korku titreşimini gördü.

Sonra Errol ve Bhreac Macdonald'ı denizcilere teslim ettiler. Adamlar Macdonald'ı yarı sürükleyerek, yarı iterek bir tekneye doğru götürdüler. Yüzbaşı Ellis itmeye yardım etti, sonra da Macdonald'ı gözünün önünden ayırmak istemiyormuş gibi hızla tekneye tırmandı.

Will, Lord Wilfort'a dönmüştü ve onunla sessizce konuşuyordu. Josette yaklaşırken Will'in son sözlerini yakaladı.

"Sadece sözünü tutman için."

Wilfort gücenmiş görünüyordu. "Sana söz vermiştim, hatırladın mı? Her şey yapılacak."

Will başını salladı. "Güzel." Elini uzattı. "Krala dalkavukluk eden bir İngiliz aristokratı olsan da, sana dostum demekten mutluluk duyuyorum Wilfort."

"Ve sen," diye yanıtladı Wilfort. "Barbar bir İskoç olmana rağmen."

Will adamın omzuna vurdu. "Bizimle eve gel, her yerde viski var." Will son olarak bağırdı. "Kutlanacak çok şey var."

"Evet, hem de yakında." Bhreac bir ayağını salladı. "Ayaklarım ıslanıyor."

Wilfort kuru bir sesle boğazını temizledi. "Bir dakika Mackenzie. Fransız altınından ne haber? Nereye sakladınız?"

Will bir kahkaha patlattı. Yüzünü yağmura doğru kaldırdı, neşe ve sevinç yorgunluk ve üzüntüyü siliyordu. "Burada değil. Macdonald'a yalan söylemedim. Gitmiş. Bahse girerim çoktan gitmiştir."

Josette şaşkınlıkla ona baktı. "Gittiğini biliyor muydun? O zaman Bay Macdonald'a ne gösterecektiniz?"

"Bir şey değil, aşkım." Will ona gülümsedi, gözleri Mackenzie maltı gibi altın sarısı ve sıcaktı. "O para gerçekten gitti -kim bilir nerede? Bunlar kaçakçıların mağaraları ve eğer kalan erzak bir şey ifade ediyorsa, hâlâ kullanılıyorlar. Sence o adamlar yeryüzüne çıktıklarında her yeri didik didik aramazlar mı?" Will, rüzgâr hızlanınca saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Kendilerini bekleyen koca bir Louis d'or hazinesi bulduklarında şanslarına inanamadıklarını tahmin ediyorum. Bir çırpıda kapar ve iyi bir hayat yaşamak için Kıta'ya kaçarlardı. Zavallı Macdonald. Evi sahile yakın bir yerde değildir ve çaresiz adamların hayatta kalmak için neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktur. Kendisi hiç bu kadar çaresiz olmamıştı. Ta ki şimdiye kadar."

Will, Macdonald'ı çekip götürerek teknenin ardından baktı ama Josette'e baktığında gülümsemesi hafıftı. Macdonald'la işi bitmişti ve intikamının tadını sürekli çıkarmak ona göre değildi. Bunu geride bırakacak ve bir sonraki olayla yüzleşecekti.

"Gidelim mi aşkım?" Will sordu ve ona yolu işaret etti.

Josette ıslak parmak uçlarında yükselerek cevap verdi. Sonra onun elini tuttu ve eve götürdü.

* * *

İçki fabrikasına vardıklarında, avludaki bir grup kadından ayrılan bir figür Josette'e doğru koştu, ona çarptı ve vahşi bir kucaklaşmayla neredeyse onu deviriyordu.

Will, anne ve kızı kucaklaşırken onları ayakta tuttu, sonra da coşkuyla selamlaşmaya katıldı.

Görünüşe göre Glenna, Strathy Kalesi'nde kalma emrine itaat etmeyen diğer hanımlarla birlikte Kilmorgan'a . Yolculuk boyunca uzun boylu Naughton onlara göz kulak olmuştu. Hanımlar hep bir ağızdan altınlar, Macdonald, Sör Harmon, Bhreac, Henri ve Josette hakkında konuşuyorlardı.

Josette işi devraldı, hepsini içeri, sıcak ve kuru bir yere yerleştirdi ve kahve ya da viskiyle oturttu; Glenna'nın elinden bir bardak Mackenzie maltını aldı ve Will'e uzattı.

Sorular soruluyor, açıklamalar talep ediliyordu. Will hepsine, Macdonald'ın sözlerinin yankılandığı küçük mağaralardan ikincisinde Kaptan Ellis, Bhreac ve Errol'u nasıl konumlandırđını anlattı.

Gemiler donanmanın ve Lord Wilfort'un izniyle gelmişti; Bhreac'ın haftalar önce Loch Broom'da yüzerken gördüğü gemilerden bazılarıydı bunlar. Filo kaptanı, Will Macdonald'ı mağaraya çekip konuştururken gözden uzakta kalmayı kabul etmişti. Adam zekâsıyla övünmeyi sevdiği için, Will bunun zor olmadığını söylemişti. Josette ve Henri, Will Macdonald'ı mağaraya soktuktan sonra işaret bayraklarını sallamışlar ve tekneler gemilerden kayarak kıyıya yanaşmışlardı.

Will, hiçbir şey zor olmamış gibi rahatça konuşuyordu. Ancak, planlarının bozulmasına ne kadar yaklaştığını düşünmek istemiyordu. Kaptan Ellis'in, Ewan'ın Macdonald'ın çıktığını duyurmasından hemen sonra, Macdonald'ın kendisi tarafından görölmekten kıl payı kurtularak nasıl geldiğini. Ellis onlara Lord Wilfort'un gemiyle gelmesi gerektiğini söylemişti ama Wilfort'un donanmadaki bağlantılarını kendilerine ihtiyaç duyulduğuna zamanında ikna ettiğinden emin değildi.

Will, Naughton ve Henri de dahil olmak üzere erkekler mutlu bir şekilde viskilerini yudumlarırken, hanımlar da gözleri heyecandan parlayarak dinlendikleri için rahatlamıştı. Josette ve Glenna'nın düzelttiği Beitris, yağmur gibi yağacaktı.

Kutlama devam ederken, Naughton Will'i hareketsiz odaya çağırdı ve ona sıkıca sarılmış bir muşamba tüpü uzattı. "Bunu isteyeceğinizi düşünüdüm. Ya da Bayan Oswald'ın isteyeceğini."

Will, boyalı bir tuvalin üzerinde, başi dönük, siyah saçları sırtından aşağı dökölen genç bir Josette görene kadar bezi açtı. Çabucak tekrar sardı.

"Teşekkür ederim Naughton," dedi gerçek bir minnettarlıkla. "Onu geri aldığına çok sevinecek."

"Macdonald'ın Kilmorgan'dan çaldığı diğer tabloları da getirdim," diye devam etti Naughton. "Kralın adamları evini dağıtmadan önce onları geri almam gerektiğini düşünüdüm."

Will güldü. "Sen iyi bir adamsın, Naughton. Hanımları buraya sağ salim getirdiğin için teşekkür ederim."

Naughton uzun parmaklı eliyle kızıl saçlarını ovuşturdu. "İstediğiniz gibi onları kontrol etmek için Strathy'de durduğumda, gelmekte ısrar ettiler, hem de çok . Güvenli geçişe ihtiyacı olan *bendim*."

Will yine güldü ve adama bir bardak viski daha uzattı. Eğlence giderek artıyor, kahkahalar evi dolduruyordu.

Dansın başladığı ana salona geri dönen Lillias, Bhreac'i Will'in neyin peşinde olduğunu görmeye gönderdiği için özür dilemek üzere biraz endişeyle Will'e yaklaştı ama bunu kendi düşüncesine göre en iyi nedenlerle yaptığını açıkça belirtti. "Bulduklarını alıp bizi terk edeceğinden korktum. Seni çok iyi tanıyorum."

Will ona sert bir bakış attı. "Bana güvenen genç kızları terk edeceğimi düşünüyorsan, yeterince iyi değil. Aklıma gelse bile Josette buna izin vermezdi."

"Biliyorum." Lillias utanarak kızardı. "Uzun zamandır kederliyim ve korkuyorum. Başkaları savaşmaya giderken ben saklanacak biri değilim."

Will elini onun omzuna koydu. "Kocan için çok üzgünüm, Lillias. Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm."

"Senin hatan değil, biliyorum." Lillias başını salladı. "Onu öldüren piç İngilizlerdi. Highlands ile işim bitti, Will. Bhreac beni Amsterdam'a götürüyor. Bize verdiği altınla değil, onu diğerlerine bırakıyorum. Ama gelmeleri için yolu hazırlayacağım. Onlara yardım edecek misin?"

Will başıyla onayladı. "Çok güçlü ve dürüst bir adamdan, en kısa zamanda adamlarına kavuşacaklarına ve güvende olacaklarına dair söz aldım."

Lillias Will'in elini tuttu ve gözleri yaşlarla dolarken elini sıktı. "Teşekkür ederim, Will Mackenzie."

"İşte oldu." Will onu çabucak kucakladı. "Kadehini, iyi olduğunu bilmekten memnun olacak kocana kaldır."

Lillias itti, gözlerini sildi ve hüzünlü bir gülümsemeyle yanından ayrıldı. Bhreac onunla aynı hizaya geldi, ikisi birbirine yakın yürüyordu.

Will yas tutacağını biliyordu ama Bhreac onunla ilgilenecekti. İkili şimdilik Kıta'ya seyahat arkadaşı olarak gidiyor olabilirdi ama Will, bir yıl içinde birbirleri için bundan çok daha fazlası olacaklarını tahmin ediyordu.

Büyük salonda kemancılar ve davulcular çalmaya başladı ve dansçılar el ele tutuştu. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar kutlama yaptılar; her şeylerini kaybetmiş kadın ve erkekler bulabildikleri her yerde neşe buldular.

Henri, İskoç danslarını ustalıkla yaparak topluluğa kolayca uyum sağladı. Onu izleyen Will, onu İskoç ailesiyle yeniden bir araya getirmeyi dört gözle bekliyordu. Will, Wilfort'un bunu mümkün kılacağını biliyordu ve Will, Henri'nin kederinin ve öfkesinin geçtiğini görme zevkine erişecekti.

Eğlence devam etti ama diğerleri yiyip içip gülüp dans ederken Will, Josette'i üst kata yönlendirdi. Glenna çoktan yatağa girmişti.

odayı Mysie'yle paylaşacaktı, her ne kadar yorgun olmadığı konusunda ısrar etse de-
Josette kızı bir bankta yığılmış, derin bir uykuya dalmış bulduğunda onu yanına almıştı.

Josette'in yatak odası serin, boş ve nispeten sessizdi. Will alt kattaki gürültüye karşı
kapıyı kapattı ve kendini Josette'in önüne koydu.

"Macdonaldı devirmeme yardım ettiğin için sana hiç doğru dürüst teşekkür
etmedim," dedi. "Şimdi bunu yapmama izin ver, genç kız."

Bölüm 29

Will, Josette'le çaresiz bir adam gibi sevişti. Acılarını ve öfkesini yatıştırmak, korkularını gidermek için onun içinde olmaya ihtiyacı vardı. Onu Macdonald'la boğuşurken gördüğünde, içinde bir şeyler kopup gitmişti, uzun zamandır yüzeyin altında kaynayan bir çığına dönüşmüştü.

Ama Josette hayatında duyduğu en iğrenç Fransızca sözcükleri haykırıp Macdonald'ın iki gözünün ortasına tokadı indirdiğinde de güzel değil miydi?

Adam kadının içine daha sert, daha hızlı girdi. Kadın da onun itişine karşılık verdi, çığlıkları onunkiler kadar coşkuluydu.

Vücudu sıvı sıcaklığındaydı, elleri onun en hassas yerlerini buluyor, dudakları ve dili sihir yapıyordu. Josette ona açıldı, onu karşıladı. Onu sevdi.

Ve onu sevdi. Will onu o kadar çok sevdi ki, onunla parçalandı.

Bu rahatlama daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Will onun adını haykırırken, o da onunkini haykırıyordu. Oda etraflarında dönüyordu, cisimsiz ve pusluydu. Sadece Josette katı ve gerçektir.

Will üzerlerini bir örtü ile örterken birlikte uykuya daldılar.

Seni seviyorum kızım, diye fısıldadı ya da öyle sandım. Sonra her şey akıp gitti ve Will uyudu.

* * *

Josette gün ışığına uyandığında, Mackenzie ekosesinin içinde Will'e sımsıkı sarılmıştı.

Biraz göz kırptı, kıpırdandı ve inledi. Her yeri ağrıyordu, kayalıklara tırmanmaktan, dev bayrağı sallamaktan ve Macdonald'la kavga etmekten kaskatı kesilmişti. Sonra dans ve hepsinin sonunda Will'le çalgınca sevişmek.

"Bütün bunlar için çok yaşlıyım," diye mırıldandı.

"Otuzunu yeni geçmişsin ve dünyanın en güzel kadınısın." Will Mackenzie'nin derin, zengin sesi onu okşadı ve ardından parmaklarını yanağına dokundurdu.

"Ve sen en güzel erkeksin." Josette bakışlarını ekosenin ortaya çıkardığı sert omuzlarda ve yontulmuş göğüs düzleminde gezdirdi. "Yine de kafanı şişirmemeliyim."

Will elini söz konusu başın üzerine koyarak saçlarını daha da karıştırdı. "Şimdilik doğru boyutta görünüyor." Dudakları, Josette'i ayak parmaklarına kadar eriten sıcak bir gülümsemeye dönüştü.

"Kaçakçılar altını *gerçekten* çaldı mı?" diye sordu ona. "Altını kendin için bulup çıkarmadın, değil mi?"

Will odadakilere, "Ah, bana hâlâ güvenmiyor," dedi. "Onu suçladığımdan değil." Elini kalbine bastırdı, parmakları güneşin dokunduğu göğsünde oynaşıyordu. "Evet, gitti. Onu hiç görmedim. Onun yerine, üzerinde tek bir harf olan bir kâğıt parçası buldum."

Josette şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sen mi? Mektup neydi?"

"G. Sanırım Gair adında bir adam, kaypak bir şeytan ve onun yardımcısı Padruig, zulayı korumasız buldular ve kendilerine yardım ettiler." Will omuz silkti. "Mackenzie'lerin buradan çoktan gittiğini biliyorlardı -Culloden'den sonra bizi Fransa'ya götürenler onlardı. Macdonald'ın etrafı kurcaladığına tanık olmuş ve ne yapmaya çalıştığını merak etmiş olabilirler. Eğer kağıdı bulabilirsem, Gair ne anlama geldiğini bildiğimi anlayacaktı. Ve eğer bulamazsam..." Ellerini açtı. "Önemli değil. O ve Padruig muhtemelen şu anda Fransa'da ya da Alçak Ülkeler'de eğleniyorlardır."

Josette şaşkınlıkla dinledi. "Bunu Lord Wilfort'a ya da Yüzbaşı Ellis'e söylediğinizi hatırlamıyorum."

"Neden ben? Bırak Gair alsın. O ve Padruig, kendilerini büyük riske atarak yıllar boyunca bize çok yardımcı oldular. Bunu hak ediyorlar."

"Yani Fransa Kralı altınlarını kaybediyor," dedi Josette yavaşça, "ve arkadaşların bunun için daha zengin oluyor."

"Fransa Kralı Louis bu kaybı karşılayabilir. Artık dikkatini dağıtacak güzel Pompadour'u olduğu için muhtemelen hatırlamıyordur bile." Will ona sokuldu. "Dikkat dağıtıcı şeylerden bahsetmişken."

"Hayır," diye inledi Josette, ama tekrar onun içinde erimemek için kendini zor tuttu. "Kalkmalıyım. Glenna kalkmak üzeredir, eğer acelesi yoksa."

"Henüz değil, aşkım." Will'gülümsemesi kayboldu, gözlerine daha kasvetli bir şey girdi. "Konuşmamız gereken bir şey daha var."

"Mmm?" Josette uykulu uykulu mırıldandı. Elini Will'in göğsünde gezdirdi, onun sıcaklığını içine çekti, artık konuşmak, ayağa kalkmak ya da Will'e tekrar sarılmaktan başka bir şey yapmakla ilgilenmiyordu.

"Albay Chadwick'i görmemiz gerek. Onun hayatınıza sürekli olarak zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Josette doğrulup oturdu, örtüler üzerinden kayarak soğuğu içeri aldı ama hava korkularından daha soğuk değildi. "Chadwick'i unutam. Lord Wilfort'un Malcolm'u Kilmorgan'a geri getirmek için çalıştığını söylemiştin, sen de bunun için buraya geldin. Glenna'yı alıp Sör William ve Anna gibi Fransa'ya ya da belki İsviçre'ye gideriz. Ortadan kayboluruz. Ondan güvende oluruz."

"Hayır, aşkım."

Will'in sesi kısılmıştı ve Josette dehşet içinde ona baktı.

"İskoçya'yı bir daha terk etmeyeceğim," dedi. "Fransa Alec ve babam için yeterince iyi ama Kilmorgan benim evim. Mal, düklüğü ve malikanesini alabilir ama ben burada onunla kalacağım."

"Sonra Cumberland'ın askerleri seni toplayıp götürecek. Chadwick hayatta olduğunuzdan şüpheleniyor, şüphelerini doğru adamlara söyleyecektir. Clennan Macdonald bunu çoktan bir donanma filosuna haykırdı."

"Macdonald çılgın bir deli olarak görülecek, Lord Wilfort ve Yüzbaşı Ellis de bunu doğrulayacaklardır. Chadwick'e gelince, onun hiçbir şey yapmasına izin vermeye niyetim yok. Ama hayatımızın geri kalanını omuzlarımızın üzerinden bakarak, ne zaman saldıracağını merak ederek geçiremeyiz."

Josette yumruklarını sıktı. "Seni almasına asla izin vermeyeceğim. Yapamam Willie. Seni daha yeni buldum."

Hınzır ve yakışıklı gülümsemesi onu daha iyi hissettirmeliydi ama . "Seni bırakmıyorum Josie'm. Hepsini istiyorum, hatırladın mı? Seni, evimi, Glenna'yı, ailemi. Şu lanet köpeği bile. Tam bana göre."

Josette yutkundu, boğazı . "Glenna'ya düşkündür, Beitris." "Güzel, o zaman kalıyor. Bhreac'a söyleyeceğim."

Josette ona gevşek gevşek baktı. "Chadwick'e kendim gidebilirim. Altından payıma düşeni ona öderim. Hayatımdan uzak durması gerektiğini açıklarım. Bundan korkmuyorum. Beni terk ettiğinde yaşadığım ilk umutsuzluktan sonra onun oldukça zayıf bir insan olduğunu fark ettim. Hayatı boyunca karısı ve ailesi tarafından baskı altında tutulmuş."

"Ve bir süreliğine bundan kaçmak için genç ve güzel bir kadın gördüm." Will bir elini onun dağılmış saçlarında gezdirdi. "Sana neden aşık olduğumu anlıyorum aşkım. Eğer daha akıllı bir adam olsaydı, ne kadar değerli bir şey bulduğunu bilir ve seni asla bırakmazdı."

Will pohpohlayabiliyordu, Josette de ona bunu veriyordu. Gülümsemeye çalıştı. "Öyle olmasaydı, *seninle* tanışamazdım." Ve bu düşünülemezdi bile. "Yıllar içinde Oliver hakkında çok şey öğrendim. Kariyerini karısının babasına borçluydu ve bundan vazgeçemezdi. Bana deli gibi aşık olsa ve Glenna'yı istese bile bunu yapamazdı. Aile bağları."

"Evet, *bunların* hepsini biliyorum." Will onun başının tepesini öptü. "Bu tartışmayı kazanacağımı da biliyorum. En iyisi adamla yüzleşmek ve buna bir son vermek." Şakağına bir öpücük kondurdu, nefesi ılıktı. "Beni ya da Glenna'yı almasına izin vermeyeceğim. Asla. Bizden o kadar kolay kurtulamayacaksın."

Josette yıllar içinde Will hakkında da çok şey öğrenmişti. Edinburgh'a gidip Chadwick'kendisi konuşmaya kalkarsa, adamın oturma odasına girip Will'i kendisinden önce orada bulacağını biliyordu. O tehlikedeyken asla saklanıp güvende kalmazdı.

Josette onun yüzünü kavradı ve bakışlarıyla buluşturdu. "Bana karşı dürüst ol, aşkım. Onu öldürecek misin?"

Adamın gözlerinde eski bir öfkenin parıltısını gördü, karanlık ve tutkulu. "Sana çektirdiklerine karşılık, bundan zevk alırdım." Will başını çevirdi ve bıyıkları titreyen kadının avucunu öptü. "Ama söz veriyorum, seni bu kadar tehlikeye atmayacağım. Onu sadece kesinlikle gerekliyse öldüreceğim."

Will'e göre bu ciddi bir yemindi.

* * *

Albay Oliver Chadwick, Edinburgh'un şık bir semtinde güzel bir evde oda tutmuştu, ancak ev Lord Wilfort'un ki kadar lüks değildi. Ev sahibesi kibirliydi ve daha da kibirli bir uşak Josette'in adını aldı ve sonunda ona üst katı gösterdi. Hem ev sahibesi hem de uşak, yeni dul kalmış albayı ziyaret eden yalnız bir kadın hakkında ne düşündüklerini sessizce belli ettiler.

Chadwick onu ince bir zevkle dekore edilmiş bir salonda kabul etti. Daha genç ve saf Josette'i baştan çıkaran genç ve çekici piyade subayının iyi bir iş çıkardığını görebiliyordu. Ancak hiç lamba yakmamıştı ve iyi döşenmiş odaya kasvet çökmüştü.

Düzgün ve zayıf bir adam olan Chadwick, onu selamlamak için odanın ortasında dik durdu.

Josette yıllar önce Oliver'la tanıştığında yakışıklı ve gösterişliydi, kayınpederi sayesinde çoktan yüksek mevkilere gelmiş bir yüzbaşıydı. Şimdi kırkına yaklaşıyordu ve yıllar ona iyi davranmamıştı.

Yüzü, kendisine pek uymayan kahverengi peruğunun altında çukur ve sıkışık bir ifadeye sahipti; frakı ve pantolonu cılız bir iskeletin üzerinde sallanıyordu. Sıkıdığı eli acı verecek kadar inceydi, parmak eklemleri şişmişti.

Josette, Albay Chadwick'in çelimsiz görünüşünün, karısını kaybetmiş olmanın verdiği kederden daha fazla bir şeyden kaynaklandığını sarsılarak fark etti. Albay Chadwick çok hasta bir adamdı.

"Bayan ... Oswald," dedi. Chadwick'in sesi derindi, cızırtılı ve zayıf değildi ama bu iki kelime bile onu nefessiz bırakmıştı.

Josette ona kibar bir reverans yaparak, "Albay," dedi. "Pazarlık yapmaya geldim."

Chadwick hemen başını salladı. "Size Londra'daki şartlarımı söyledim.

Bana Will Mackenzie'yi getir yoksa kızımı alırım."

"Kızım yerde mutlu. Her zaman öyleydi." *Senin sayende değil,*
Josette eklemekten kaçındı.

Chadwick bir nefes daha aldı ve sanki güç arıyormuş gibi gözlerini kısa bir süre için kapattı. "Ona bakılacak," dedi sert bir sesle. "Ben seçkin ailelerle bağlantıları olan varlıklı bir adamım. Glenna büyük bir evde yaşayacak.

onun her kapisini bekleyecek hizmetkarlar. Eğer yanılmıyorsam, ilk kez sahneye çıkacak yaşı geldi bile. Gayrimeşru olduğu için saraya takdim edilmeyecek ama ben ve kayınpederim ona iyi bir eş bulabiliriz. İyi bir adamla evlenecek, kendine ait bir evi ve çocukları olacak. Tüm bunlar için size söz verebilirim. Eminim siz de kızınız için bunu istersiniz."

Josette bu konuşmayı dinlerken duyduğu kuşkuyu gizleme zahmetine girmedi. "Seni asla basit bir adam olarak görmedim. Kollarını açarak karşılanmayacak. Senin patavatsızlığının bir nişanesi olarak utandırılacak. Arka odaya alınacak, ailenizden uzakta saklanacak ve kayınpederinizin zorlayabileceği biriyle evlendirilecek. Evet, kendine ait bir evi olacak, ama bahse girerim bu ev taşrada bir yerde gömülü olacak ve kocasına hayatının her günü ne yapması gerektiği söylenecek. Tıpkı senin gibi."

Chadwick'in ağız sıkıştı. "Sizi temin ederim ki, onun için çoktan planlar yaptım ve bunları uygulayacağım."

"Senin yokluğunda mı?" Josette sesini yumuşattı. "Yanılmıyorsam Oliver, bu dünyada fazla kalmayacaksın."

Sustu, gözlerindeki öfke ve teslimiyet Josette'e doğru tahmin ettiğini söylüyordu.

Ses tonunu nazik tutarak devam etti. "Sen gittiğinde, ailenin onu tekrar dışarı atmasını engelleyecek hiçbir şey kalmayacak. Sana acıdıkları için hoşgörü gösteriyorlar. Eminim bunu görebiliyorsunuzdur."

Öfke alevlendi. "Belki de. Ama Will Mackenzie'ye elimi sürdüğümde, bir Jakobiti, bir casusu ve bir katili ele vererek kazandığım parayı tamamen Glenna'ya vereceğim. Onun için kimsenin dokunamayacağı bir vakıf kuracağım, ne kayınpederimin, ne de kocamın. Elbette Josette, sen de *bunu* isterdin."

Josette sıcak cevabını dilinden uzak tutarak kelimelerini dikkatle seçti. "Kızımın dünyayı ondan uzak tutmaya yetecek kadar parası olmasını ve mutlu bir hayat sürmesini mi? Elbette bunu istiyorum. Ama bunu ona kendim neden inanmıyorsunuz?"

Chadwick şimdi alaycı bir ifadeyle onu bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

Josette hakkındaki gerçek düşünceleri yüzünden okunuyordu: Josette onun için bir oyalanma, bir eğlence ve Will'in de belirttiği gibi, karısının boğucu ailesinden kaçmak için bir sığınak olmuştu. Josette, Chadwick'in ona hiçbir zaman saygı duymadığını, Josette'i kendisi olarak önemsemediğini şimdi açıkça görüyordu. Onu incelerken bunun kanıtı apaçık ortadaydı.

Daha genç olan Josette onun kovulmasıyla yıkılırdı. Şimdi sadece bu adama ömür boyu bağlı kalmadığı için yıldızlarına şükrediyor.

"Bir pansiyon işletiyorsun," dedi Chadwick yavaşça küçümseyerek. "Londra'nın ucuz bir bölgesinde sıradan bir pansiyon. Jakobitlerle arkadaşlık ediyorsun. Kötü şöhretli Will Mackenzie'nin sevgilisiydin." Neredeyse ismi tükürüyordu. "Sen

Kardeşi için bir ressam modeli oldu - kızınız stüdyoda sizi hiçbir şey olmadan geçit töreni yaparken izliyor." Sanki böyle yakışsız şeyler söylemek zorunda kaldığı için üzölmüş gibi ağzını sıkıca kapattı.

Genç Josette gözyaşlarına boğulabilir ya da en azından ona dilinin sert tarafını gösterip sonra da özel olarak ağlayabilirdi.

Yaşlı ve bilge Josette ellerini kavuşturmuş, sessizce onu izlemekle yetindi. "Glenna bebekken onu tüm bunlardan kurtarmak için acele ettiğini hatırlamıyorum. Ona bakmak için gerçekten hiçbir imkânım olmadığında ve ağzına yemek koyabilmek için sanatçılara poz vermek zorunda kaldığımda, yardım için yalvaran ne kadar mektup gönderirsem göndereyim senden tek bir ses bile duymadım."

Chadwick kızardı. "O zaman hiçbir şey yapamadım. Karım-"

"Sana kapıyı gösterirdi, evet. Ya da en azından babasının, cüzdanı da dahil olmak üzere değer verdiğin her şeyden seni koparmasını sağlardı. İçimden bir ses Bayan Chadwick'in boşanarak kendini asla küçük düşürmeyeceğini söylüyor, ama sen düşüncesizliğinin bedelini çok ağır öderdin, değil mi?"

"Evet." Kelimesi keskindi. "Anladığınıza memnun oldum."

"Anladığım kadarıyla yumuşak hayatınızın kızınızdan daha önemli olduğuna karar vermişsiniz." Josette sesinin sertleşmesine izin verdi. "Glenna'ya biraz değer verseydin onu gizlice destekleyebilirdin, ama bunun için bile çok korktun. Karınız size hiç çocuk doğurmadı, değil mi? Efendim, size acıyorum ama hayatınızdaki bu boşluğu kızımınla telafi etmeye çalışmanıza izin vermeyi reddediyorum."

"Kızım, madam." Chadwick'in gözlerinde yine kararlılık vardı. "Yasalara göre, o benim kızımdır, darbe olsun ya da olmasın."

Karanlık bir köşeden yeni bir ses yükseldi; sessiz, gürleyen ve İskoçça bir ses. "Bundan emin misin?"

Will Mackenzie ışığa doğru adım attı. "Mahkemeye çıkıp Glenna'nın senin olduğuna yemin eder misin?" diye devam etti. "Çünkü bunu yapmak zorunda kalacaksın. Onun senden olduğunu söyleyen bir tanığın var mı? Josette dışında yani?"

Bölüm 30

Chadwick, Will'in karşısında durduğunu görünce, cesaretinin her zerresi uçup gitti. Son derece yorgun, zayıf ve hasta görünüyordu. "Buraya nasıl girdin?"

Will omuz silkti. "Kendi yöntemlerim var. Ben bir hayaletim. Savaş alanı kayıtlarına göre ölüyüm. Ve öyle kalacağım. Şimdi sana bir soru sordum. Bir yargıcın karşısına çıkıp bir kız çocuğu talep etmek istediğini söylemeye hazır mısın?" Dudakları gülümsemek için kıvrıldı. "Glenna'nın benden olmadığını nereden biliyorsun?"

Chadwick daha az yorgun görünmüyordu ama sabırsızlığı geri gelmişti. "Çünkü başka kimse yoktu. Josette'in ilk çocuğuydum."

"Ah, onun saflığını kabul ettiğin için çok memnunum. Sonra da onu mahvettin. Ama suçunu kabullenemedin." Will'in gözlerinde bir parıltı belirdi. "Glenna'nın benim olduğunu söylüyorum. Onun için benimle savaşacak mısın?"

Chadwick ona soğuk bir bakış attı. "Sen bir kanun kaçağısın ve az önce de söylediğin gibi, dünyanın gözünde ölüsün." Josette'e attığı bakışta zehir vardı. "Onu sakladığını biliyordum."

Josette ellerini iki yana açtı ve hiçbir şey söylemedi. Will'in neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu kendi haline bırakmaya hazırdı. Ayrıca Will'in pencerelere fazla yaklaşmadığından ya da sesini ev sahibesini ve alt kattaki uşağı uyuracak kadar yükseltmediğinden emin olduğunu da fark etti.

"Kendimi saklıyordum," dedi Will. "Josette suçsuz. Ee? Glenna'yı bana teslim edecek misin?"

"Hayır," diye tersledi Chadwick. "Josette yıllar sonrasına kadar seninle hiç tanışmadı. Bunu biliyorum. Ona göz kulak oldum."

"Ne kadar yardımseversin. Onu uzaktan gözetledin ama ne bir kuruş gönderdin, ne bir teselli, ne de güzel bir söz. Şimdi sana neden Glenna'nın benim kızım olduğunu söylediğimi anlatayım." Will, Chadwick'in üzerine yürüdü; Chadwick, Will'in üzerine yürümesiyle birkaç adım geri çekildi.

Chadwick cesaretinin bir kısmını geri kazanarak, "Öyle değil," .

Will onu duymazdan gelerek başını salladı. "Glenna küçükken yaramazlık yapmaz mıydı? Peşinden koşmaktan ayaklarını yorulurdu, göz açıp kapayıncaya kadar bir yerden başka bir yere giderdi. Dünya hakkında her şeyi bilmek istediğinde, ağaçlara ne dendiğini, su pompalarının nasıl çalıştığını, yağmurun neden yağdığını ona anlattım. Ona kitap okudum, hikayeler anlattım, ezilmesin diye onu yollarda taşıdım. Korktuğunda elini tuttum ve ona nasıl *korkulmayacağını* öğrettim. Ve en önemlisi, annesini en az onun kadar çok sevdim. İşte bu yüzden dostum, ben Glenna'nın babasıyım. Sen değilsin. Asla sen olmadın."

Chadwick kaşlarını çatarak dinledi. "Önemli değil. Onu ben doğurdum."

"Glenna ve Josette için önemli olduğunu düşünüyorum. Onlardan ayrılmak zorunda kaldığım zaman-" Will sözünü kesti, gözlerinde kasvet vardı. "Bu beni paramparça etti. Josette ve Glenna'nın yalnız olduğunu bilmek her seferinde beni neredeyse öldürüyordu ama gittim çünkü bensiz daha güvende olacaklarını biliyordum."

Chadwick yutkundu, solgun boğazı hareket ediyordu. "Seninle hiç tanışmamış olsalardı daha güvende olurlardı."

Will, Chadwick'e acıyarak baktı. "Biliyor musun, bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Uzun süre böyle düşündüm, Josette'le birlikte olmak istediğim, ama birlikteyken ona sorun çıkardığım için kendimi azarladım. Ama hiçbir zaman tam olarak uzaklaşamadım. Her zaman onun ve Glenna'nın iyi, sıcak, beslenmiş ve mutlu olduğundan emin oldum. Josette'in bir daha çaresiz kalmasına ya da Glenna'nın herhangi bir şeyden korkmasına asla izin vermeyecektim. Ve korkmuyor da. Korkusuz, işte Glenna bu. Annesine çekmiş."

Josette nefes alamıyordu. Chadwick ve Will'in birbirlerine bu kadar sıkı odaklanmalarına çok sevinmişti, çünkü yıkılıp ağlamak üzereydi.

Will'le ayrı kaldıklarında her ne kadar üzülse de, Glenna için endişelenerek onu bir kenara itse de, Will'in onları asla gerçekten terk etmediği doğrudur. Will'in eli, onunla tanıştığı günden beri Josette'in hayatındaydı, kilometrelerce uzakta olsa bile.

Josette ve Glenna'ya para göndermiş ya da bir iş adamının onları fonda tutmasını sağlamış, onlara kalacak yer bulmuş ve Josette'in resmini yapan ressamın ona iyi ödeme yapmasını sağlamıştı. Kendisi gidemediğinde kardeşlerinin onlara göz kulak olmasını sağlamış ve Josette ne zaman Kilmorgan'a ya da Paris veya Edinburgh'daki Mackenzie malikânelerine gitmek isterse başımızın üstünde yeri olduğunu açıkça belirtmişti.

Josette ve Will neredeyse bir düzine yıldır birlikteydiler ama ikisi de bunu açıkça kabul etmemişti.

"Will," dedi.

Her iki adam da sanki birbirlerinin gözünü korkutmaktan vazgeçmek istemiyormuş gibi ona döndü. "Evet, aşkım?" Will sordu.

"Bırakın onu. Zavallı adam son anda Glenna'ya bakmaya çalışarak vicdanını rahatlatmayı düşündü, pişmanlık duymak istemedi." Josette, Chadwick'le yüzleşti. "Kızımı bana verdiğiniz için size teşekkür ederim efendim. O iyi bir genç hanım, gülbüz, güçlü ve çok güzel. O iyi ve mutlu ve inanıyorum ki geleceği de öyle olacak." Ona doğru bir adım attı. "Ama onu sana vermeyeceğim ve Will'i de sana vermeyeceğim. İçin sana vermeyi planladığım parayı da vermeyeceğim. Glenna'nın babası olmak için birçok şansın vardı ve sen bunları bir kenara attın. Eğer bundan pişmanlık duyuyorsan, özür dilerim. Karşılaştığın durum için sana acıyorum, gerçekten."

Josette gözlerini dikmiş bakan Chadwick'in yanına kadar yürüdü, bir deri bir kemik kalmış elini tuttu ve nazikçe sıktı. "Sonunda işleri yoluna koymaya çalıştığın için seni takdir ediyorum. En azından denediğini bilerek gidebilirsin ve Glenna'nın iyi olduğuna emin olabilirsin."

mutlu ve iyi bakılmış." Josette onun elini kaldırdı ve kuru parmaklarına bir öpücük kondurdu. "Hoşça kal Oliver," dedi usulca.

Onunla işi bitmişti. Sonsuza kadar. Josette arkasını dönüp odadan çıktı ve iki adamı onun gidişini izlemek zorunda bıraktı.

* * *

Will, planladıkları gibi Josette'e şehrin kapılarının dışında katıldı. Ona ulaştığında Josette titriyordu ve yanaklarında gözyaşları vardı.

Will, ezilmiş bir köylü kılığına girme riskini göze aldı ve onu kollarına aldı.

"Bitti," diye fısıldadı. "Sevgili Josie, sen tanıdığım en cesur kadınsın."

"Ya da en aptalca olanı." Josette onun göğsüne yaslandı. "Mezarın ötesinden bile peşinden adam göndermesine ne engel olabilir ki? Kendini göstermemeliydin."

Will ona daha sıkı sarıldı, kalbi artık öfke ve yüzleşmek zorunda kaldığı şey için üzüntüyle yanıyordu. "Elimde değildi. Seninle konuşma şeklinden nefret ettim. Chadwick güçlü bağlantılarıyla övünse de, benimkiler daha da güçlü. Gerekirse Chadwick'i ve kayınpederini yerle bir edebilecek en yüce mevkilerden kadın ve erkeklerin bana iyilik borcu var." Onun saçlarını okşadı, titreyen bedenini ısıtmak istiyordu. "O gitti, Josette. Geçmiş geride kaldı."

"Evet." Josette ona baktı, üzgün ama çok sevdiği kararlılığın ışııyla. "Tamamdır."

Will, ikisi de sakinleşene kadar ona sarıldı, sonra onu öptü ve eve doğru yola koyuldular.

* * *

O gece, son yolculuklarında ziyaret ettikleri çiftlik sahiplerinden birinde kaldılar ve hoş karşılandılar. Will, aileye Edinburgh'dan yiyecek ve giyecek getirmiş, Josette'le birlikte gittikten sonra bulabilsinler diye parayla birlikte saklamıştı.

Josette, Will'in de böyle olduğunu biliyordu. Ne kadar gölgede kalmak zorunda olursa olsun herkesle ilgilenirdi.

Çiftçinin evinde oda olmadığından, içinde uyudukları küçük barakada bir yığın ekosenin altında bir araya geldiler. Josette rahat ve sıcaktı.

bir sarayda kaldığı zamanki gibi. Daha sıcak, diye düşündü, saraylardaki sobalar nadiren iyi çalışırdı.

Yayla rüzgârı taşları döverek içeri girmeye çalışıp başaramazken Will onu hızlıca, derinlemesine sevdi.

Onu en yüksek noktaya getirdi ve orada ona katıldı, ikisi öpüştiler, serbest bırakıldıklarını haykırdılar, daha yüksek sesle rüzgâra meydan okudular. Kahkahalara, hoşnutluğa ve yorgun neşeye sürüklendiler.

Will onu uzun süre öptü ve sonra ona sarıldı. Josette uzun zamandır olmadığı kadar mutlu bir şekilde uykuya daldı. Aynı anda hem özgür hem de korunmuş hissediyordu. Will ona bunu vermişti.

"Aşk," diye fısıldadı. Yan yana, yüz yüze uzandılar. Will onun boğazını yokladı, gözlerindeki tek fener huzursuz bir ışık saçıyordu. "Düzgün bir şekilde yapacağıma söz verdim ama kalkamayacak kadar yorgunum. Bu yüzden sana şimdi soracağım."

Tereddüt etti, sonra kararlı bir nefes aldı. "Josette Oswald, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Josette sustu. Will onu izliyordu; hayır demesini, ondan kaçmasını ve kendini bir kez daha yalnız hayatına gömmesini beklediğini biliyordu. Kalbi sevinçle çarpıyordu ama duygulara hemen yenik düşmeyecek kadar uzun süredir pratik yapıyordu.

"Emin misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Will'in yüzü kaşlarını çatarak çatıldı ve bir dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Emin miyim? Bu nasıl bir soru böyle? Ben bir gezginim, bir serseriyim, bir ne oldum delisiyim. Asla bir yuva kurmayacağıma, aşık olmayacağıma ya da bir aile babası olmayacağıma yemin ettim. Böyle bir şansım olacağını hiç düşünmemiştim, neden uğraşayım ki?"

Josette onun yüzüne dokundu, ağzının çizgilerini düzeltti. "Peki neden şimdi rahatsız etmek istiyorsun?"

"Çünkü sensizken nasıl hissettiğimi biliyorum." Will'in sesi çakıllıydı. "Ve ne zaman bir odaya, bir kaleye ya da bir mağaraya girsen nasıl hissettiğimi biliyorum. Sanki ışık yeniden hayatıma giriyor, tüm karanlığı kovuyor." Cesaret arar gibi gözlerini kapatarak onun yüzünü kavradı. "Seni seviyorum, benim cesur Josie'm. Her zaman sevdim, bunu kendime itiraf edemediğim zamanlarda bile." Bir nefes aldı, altın rengi gözleri tekrar açıldı. "Pekâlâ, o zaman? Benimle evlenecek misin, evlenmeyecek misin?"

Josette pratikliği bir kenara bıraktı ve onu paketledi. Coşku ve sevinç kazandı. "Elbette, sevgili Will." Son sözcük bir hıçkırıkla kesildi. "Elbette. Seni çok seviyorum."

Will onu kendine yaklaştırdı, sözleri sıcaklıkla titreşiyordu. "Tanrı'ya şükürler olsun. Tartışmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Yine de sizi uyarıyorum, gerekirse bunu yıllarca yapmaya hazırdım."

Josette ona sarıldı, onun yakınlığı geçmişin tüm soğukluğunu, ıstırabını, korkusunu ve acısını kovdu. "Sürekli tartışacağımızı hayal ediyorum. Her konuda."

"Güzel. Bunu dört gözle bekliyorum. Ve sonrasında tartışmaları telafi etmek için."

"Evet, kulağa hoş geliyor." Josette beklenti içinde karıncalanmaya başladı. Will'e sarılmış, gülerek, sevişerek ya da sadece sessizlik içinde birlikte uzanarak geçireceği geceler, özlemini duyduğu şeydi. "Başkaları bizi caydırmaya çalışabilir, biliyorsun. Ne de olsa ben soylu değilim."

Will ofladı, vücudu da onunla birlikte hareket etti. "Ben buna nimet derim. Biz İskoçlar pratik zekalıyızdır, bir insanla konuşmaya tenezzül etmeden önce onun soyunu araştıran kibirli İngilizler gibi değildir. Bakın Leydi Bentley, zavallı Sir William'ı nasıl ezdi geçti. Bizim için önemli olan klan ve Mackenzie Klanı olduğunuzda bu yeterli olacaktır. Ayrıca Lord Wilfort'tan Mal'i hayata döndürüp düğün yapmasını istememin bir sebebi var, ben değil. Ben kaygısız Will olacağım. Sade Will. Baş belası Will, bana ne dersiniz deyin. Seninle evlenecek olan o, lanet olası bir aristokrat değil."

Josette gülümsemeye başladı. "Ve ben Fransızım."

"Tanrı'ya şükür." Will onun saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Tüm bu akraba evliliğinden kurtulmamız gerekiyordu."

Josette buna güldü, sonra sustu. "Üremeden bahsetmişken..." "Mmm, bu konuşmanın gidişatı hoşuma gidiyor."

"Son günlerde sana söyleme fırsatı bulamadım." Josette onu usulca öptü. "Ama sanırım hamileyim."

Will sessizleşti. O kadar hareketsiz yatıyordu ki Josette endişeyle ondan uzaklaştı. "Will?"

Will başını kaldırdı, bakışları sert güneş ışığı gibiydi. "Öyle mi? Emin misin?" Sesi çatallaştı.

Josette onun yanağına dokundu. "Evet Willie, baba olacaksın."

Will'in vücudu titredi. Josette onun yataktan fırlamasını, belki de sıkışık odada dans etmek için onu da kendisiyle birlikte dışarı sürüklemesini bekledi ama o sadece elini yüzüne götürdü. Elini çektiğinde gözleri ıslaktı ve mum ışığında kehribar rengi parlıyordu.

"Josette," diye fısıldadı. "Bana hediyelerin en büyüğünü verdin."

"Senin gibi." Josette parmak uçlarıyla onun gözyaşlarını sildi. "Bana *kendini* verdin. Bu inanılmaz bir şey." Bu adamın kendini açmasının, herhangi bir insanın ona yaklaşmasına izin vermesinin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Bunu onun için yapmış olması onu hayrete düşürmüştü. Bu hediyeği kendine sakladı ve ona değer verdi.

"Şaşırtıcı olan sensin." Will ona baktı, yüzünde çıplak bir duygu vardı. "Seni seviyorum Josie."

"Seni seviyorum Will'im."

Will daha fazla gözyaşı dökmemek için gözlerini kapattı ama gözlerini açtığı anda zaferle parlıyorlardı. Aradan çıkan gülümseme daha da parlardı.

Sonra Will gülmeye başladı. Başını sert palete yasladı ve kakhahalarla, gerçek bir coşkuyla kükredi. Josette de onunla birlikte güldü. Tüm varlığıyla seven bu macera ve umut dolu adama tapıyordu.

Gerçekten bir hediye.

Will bir çığlık attı, neşesi anavatanının kemiklerinden inşa edilen kulübenin taşlarında ınılıyordu.

Josette'i yatağın içine yuvarladı, Mackenzie ekosesi içinde birbirlerine dolanırken sevgisini ve mutluluğunu en tatmin edici şekilde gösterdi.

Sonsöz

On Yıl Sonra

Josette Mackenzie içki fabrikasının ön kapısından aceleyle çıktı, çıkarken eldivenlerini ilikliyordu. Rüzgâr şapkasını almaya çalıştıysa da onu yakaladı ve kurdelelerini daha sıkı bağladı.

"Will!" diye seslendi. "Duncan! Abby! değiştirin. Vakit geldi."

Çıglıklardan kocasının, oğlunun ve kızının avlunun ötesindeki çimlerde gürültülü oyunlar oynadıklarını anladı. Elbette, birkaç dakika içinde üçü de koşarak geldi, zor nefes alıyorlardı, terden parlıyorlardı ve biraz suçlu görünüyorlardı.

İki çocuk, Duncan dokuz, Abby yedi, güzel giysilerini lekelemeyi çoktan başarmışlardı. Babaları da öyle. Josette onları ikinci en iyi kıyafetlerini giymeleri için içeri gönderdi. Tekrar dışarı çıktıklarında, ana eve giden kısa yolu yürümek için sıraya girdiler.

Yaşlı köpek Beitris, avluda bir battaniyenin üzerine kıvrılmış yataarken kuyruğunu yere vuruyordu. Bugünlerde arazide koşturmak yerine güneşin altında kestirmeyi tercih ediyordu. Şimdi beş yaşında olan iki yavrusu ise küçük Abby'nin arkasında zıplıyordu.

Mackenzie malikânesi yumuşak İskoç güneşinin altında altın gibi parlıyordu. Malcolm ve mühendisleri, yerel adamlarla birlikte son on yılda inşa etmişlerdi ve şimdi fundalıkların arasından güzel bir saray gibi yükseliyordu. Malcolm hâlâ yapılması gereken işler olduğunu söylüyordu -bu yavaş bir işti- ama evin oturulabilir olduğunu ilan etmişti.

Josette'e göre lüks daha iyi bir kelimeydi ama Malcolm mütevazı olmayı seviyordu.

Ön kapı yaz havasını içeri almak için açıktı. Onları uzun boylu ve görkemli bir adam karşıladı - Kilmorgan Kalesi'nin majordomosu olan Henri, Naughton kızı, damadı ve torunlarıyla birlikte yaşamak için emekli olmuştu.

Will ve Lord Wilfort, Henri'ye çok iyi davranmış olan İskoç aileyi uzun zaman önce bulup serbest bırakmışlardı. Şimdi onlar da rahat bir kulübede huzur içinde yaşıyorlardı ve Sör Harmon'ın boşaltmak zorunda kaldığı evi kiralamışlardı.

Henri birkaç yıl Dunbar'ların yanında kalmış, Dunbar'ların kurtardığı bir başka genç kadınla evlenmiş ve Dunbar'lar emekli olduktan sonra Malcolm'un iş teklifini kabul etmişti. Naughton Henri'yi iyi eğitmişti ve şimdi o da evi en az Naughton kadar iyi yönetiyordu.

Merdiven holünün ortasındaki masada bir vazo dolusu kır çiçeği - menekşe ve hercai menekşe - duruyordu. Geniş merdiven yukarı doğru kıvrılıyordu, duvarlar

Eski kaleden kurtarılan resimler, Naughton tarafından Clennan Macdonald'dan kurtarılanlar, Mal ve Alec tarafından Paris'ten getirilenler.

İlk katta Allison Mackenzie'nin portresi vardı ve oğlu Will içeri girerken ona gülümsüyordu.

İki çocuğu son merdivenden inen genç kadını gördüklerinde çığlık attılar. "Glenna!" diye bağıldılar ve kendilerini ona doğru fırlattılar.

Mackenzie kuzeniyle evli olan yirmi altı yaşındaki Glenna, üvey kardeşini ve üvey kız kardeşini içeri almak için kollarını açtı. Glenna'nın artık küçük bir oğlu vardı ve Glenna'nın kocası Dougal Mackenzie onu kucağına alırken Josette'in kalbi sevinçle ısındı. Küçük Michael'ın bir tutam siyah saçı ve güzel kahverengi gözleri vardı, annesine çekmişti.

Başka sesler Josette ve Will'i merdivenin ötesindeki geniş yemek odasına çağırdı. Orada, Malcolm Mackenzie, kardeşi Alec'in yanında, bir büfeden döndü. "Will! Tam zamanında. Hoş geldin Josette. Will, buraya gel ve bana ne düşündüğünü söyle."

Mal'in karısı Mary gözlerini devirdi. "Viskiyi almak için sabırsızlanıyorlar. Akşam yemeği uzun sürmez ama bence onları hallerine bırakmalıyız."

Bir kolunu Josette'e, diğerini Glenna'ya doladı ve yemek odasının uzun pencerelerinden terasa çıktılar.

Bahçeler -bazı kısımları hâlâ yapım aşamasındaydı- merdivenlerin altından ormana kadar uzanıyordu. Alec Mackenzie'nin tasarımlarıyla düzenlenmiş çiçek tarhları, yaz mevsiminin en güzel günlerinde renk cümbüşüyle doluydu. Kutu çitler ve daha fazla yatak, yürüyüşler ve çeşmelerin etrafından akarak gezintiyi teşvik ediyordu.

Alec'in fikri, eski tasarımların katı resmiyetinden farklı olarak bahçelerin daha doğal olması gerektiği idi. Yürüyüşler insanı rahatça gölgeli bir banka götürmeli, bu da oturup okumak, dünyayı düşünmek ya da bir sevgiliyi öpmek için mükemmel bir nokta olmalıydı.

Alec'in sevgilisi Celia da onlara katıldı ve dört hanım bahçeye doğru ilerlediler. "Seni görmek çok güzel Josette," dedi Celia yumuşak sesiyle. "İskoçya'ya dönebildiğimiz zaman hep mutlu oluyorum. Alec'e çok iyi geliyor."

Josette, Celia'yı tekrar gördüğü için mutlu bir şekilde onun elini sıktı.

Yaklaşık on yıl önce, Malcolm Mackenzie'nin resmen hayatta olduğu ilan edilmiş, tüm ihanet suçlamalarından aklanmış ve Kilmorgan'a dönüp unvanını almasına izin verilmişti. Mary'nin babası Lord Wilfort gerçekten de güçlü bir adamdı.

Ailenin geri kalanı ölümler listesinde kaldı. Paris'teki hayatlarından memnun olan Alec ve babası Fransa'da mutluydu. Alec kralı için resim yapıyordu ve yaşlı dük, Bhreac Douglas ve karısı Lillias da dahil olmak üzere sürgündeki diğer İskoçların yanı sıra oldukça saçma bir Fransız arkadaşlığından hoşlanıyordu. Dük onunla birlikte geride kalmıştı.

Alec ve Celia dönene kadar muhtemelen bir nişan duyurusu olacaktı.

Lord Will Mackenzie'nin varlığı resmen sona ermişti. Ancak, uzaktan kuzeni olan ve şu anda Kilmorgan mülkünün kâhyası Willie Mackenzie, karısı Josette, oğlu ve kızıyla birlikte içki fabrikasında yaşıyordu; üvey kızı evlenmiş ve kocasıyla birlikte yaşamaya başlamıştı. Will ve Josette içki fabrikasına bakıyor ve çiftliklerin işleri, bira üretimi ve kiracılar konusunda Mal ve Mary'ye danışıyorlardı.

İçki fabrikası Will ve Mal'ın şefkatli bakımı altında gelişmişti. Yeni, pırıl pırıl bir bakır imbik kurulmuştu ve üretim yıllardır güçlü bir şekilde devam . Will, İngilizlerin

İskoç viskisini hevesle satın alacağı konusunda haklıydı ve viski yurtdışında da iyi satılıyordu. Mackenzie Malt -bir kez daha yasal olarak üretilmişti- Britanya Adaları ve

Kıta genelinde ünlenmişti.

Josette, Will'in Dağlık Bölge'de madeni paradan çok altın olduğunu söylerken ne demek istediğini şimdi anlıyordu.

"Evet hanımlar," dedi Mary. "Hayat kesinlikle hayal ettiğimizden farklı gelişt, öyle değil mi?"

Dörtlü, Will, Mal, Alec ve Glenna'nın kocasının, Henri'nin aralarında dolaştırdığı bakır bir fincandan viski tattıkları teras kapılarından geriye baktı. Will'in sesi bir şeyler mırıldandı ve güldü. Mal inledi ve Alec, Will'in sırtını sıvazladı.

"Gerçekten de öyle," dedi Celia. "Ailem korkunç bir hödükle evlenmemi bekliyordu. Tanrıya şükür ki Alec, skandal yaratan sanat eğitmenim. Gerçi annem Alec'in tam olarak ne çizmemi istediğini görseydi bayılırdı. Ya da daha büyük ihtimalle alevler içinde kalırdı."

Onlara gizli bir gülümseme verdi ve Mary, Josette ve Glenna güldüler. Josette, Alec'in Celia'nın erkek anatomisini resmetmeyi öğrenmesi gerektiğine nasıl karar verdiğinin hikâyesini birçok kez dinlemişti.

Celia yıllar içinde annesiyle uzlaşmıştı, kadın yaşlandıkça . Celia ve Alec'in çocukları -Magnus adında bir erkek ve Catherine adında bir kız, ayrıca Alec'in kızı Jenny, şimdi on iki yaşında ve kardeşlerine göz kulak oluyordu- Celia'nın annesini oldukça yumuşatmıştı. Celia'nın babası hepsinin üzerine titriyordu.

"Ben de korkunç bir adamla nişanlıydım," dedi Mary ve ürperdi. "Lord Halsey'in ne kadar zalim olduğunu öğrendiğimde evliliğe çoktan bağlanmışım. Beni kaçırın Mackenzie'me şükürler olsun."

Bir kahkaha daha attılar. Mackenzie'lerin istediklerini almak gibi bir huyları vardı.

Josette kendi hikâyesiyle katılmadı. Will'kadar, evlenmek istese de istemese de, hiçbir erkek onunla evlenmek istememişti. Fakirdi ve

Çaresiz, evli sevgilisi tarafından terk edilmiş ve babasız bir kız çocuğu yetiştiriyor.

Ama Will onu kendi maceralarına çekmiş, ona güvenmiş, ona güvenmiş ve aynı zamanda Glenna'yla her zaman iyi bakıldıklarından emin olmuştu.

"O iyi bir adam, Will," dedi Glenna. Dougal Mackenzie'ye aşık olup evlendikten sonra ona bir oğul doğurduğundan beri biraz yumuşamıştı ama arsız gülümsemesini ve gözlerindeki ışıltıyı koruyordu; genç bir kadın asla sakinleşmezdi.

Kardeşler ve kuzen viskilerini yudumlayarak terasa çıktılar. Uzun boylu adamlar artık yasaklanmış ekoseyi giymiyorlardı ama pantolonları, çizmeleri, keten gömlekleri ve geniş sırtlarına yapışan paltolarıyla oldukça yakışıklıydılar.

Josette, ne giyerlerse giysinler Highland savaşçıları olacaklarını fark etti. İster büyük bir kilt ister resmi bir takım elbiseye bürünmüş olsunlar, güçleri ve canlılıkları dizginlenemezdi.

Will, Josette ve Glenna'yı gördü ve fincanını selamlamak için kaldırdı. Bakır, güneş ışığını yakalamıştı; saçları kadar kızıl, gözleri kadar altın rengi parıltılar. Bu sabah, Josette'in içine girerken ona Mackenzie gözleriyle bakmış, tembel bir gülümsemeyle uyanışlarını kutlamıştı.

Çocuklar adamların etrafını sarmış, neredeyse Alec'i deviriyorlardı. Malcolm'un en büyüğü olan ve kendisinden sonra dük olacak Angus'tan, aynı yıl doğan ve büyük kuzenlerine ayak uydurmaya kararlı Catherine ve Abby'ye kadar hepsi terastan fırlayıp çılglık çılgınlığa yollara koştular.

Glenna'nın bebeği dışarı çıktı, kararlı bir şekilde merdivenlerden indi ve diğerlerinin ardından hızla paytak paytak yürüdü.

Will, küçük Michael'ı fazla uzaklaşmadan yakalayıp omzuna kaldırdı. "Henüz değil, torunum," dedi. "Çok fazla yaramazlık yapabilirsin ve annenle büyükannen sana izin verdiğim için bana kızmazlar mı?"

Alec ve Mal kendi çocuklarının peşine düştüler ve Glenna, Will'in de aynı şeyi yapabilmesi için Michael'ı aldı.

Will, kardeşlerini takip etmek için hareket ederken kolunu Josette'in beline doladı, onu kendine çekti ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdu.

"Akşam yemeği gecikebilir, canım. Biz Mackenzie'leri toparlarken."

" zamanki gibi," dedi Josette neşeyle. "Bunu daha sonra telafi edebilirsin. Her zamanki gibi."

Will'in gözleri kızardı ve kucaklaması daha da ateşli bir hal aldı. "Evet, bunu hep dört gözle beklerim Bayan Mackenzie."

Will onu tekrar öptüğünde Josette'in kalbi sürekli bir mutluluk ışıltısıyla ısındı, elleri sırtında sertçe duruyordu. Öpücükte aşk, kahkaha ve sadece Will Mackenzie'nin ona verebileceği baharatın tadı vardı.

Öpücük sona erdiğinde "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"*Seni seviyorum, Josie'm.*" Will, şapkasının sınırlarından kaçan bir tutam saçı geriye doğru taradı. "Makyajın hoş olacağını düşünüyorum."

Josette, "Şimdi seninle devam edelim," dedi.

Will ona sırtıttı, sıcak vaatlerle dolu bir öpücük daha verdi ve çocuklarının peşinden koşmak için döndü.

Güneş ışığı Malcolm Mackenzie'nin gurur ve neşe kaynağı olan sağlam evin üzerinde parlıyordu. Bahçede esen bir rüzgâr etekleri ve şapka kurdelelerini karıştırarak Josette'e, baldızlarına ve kızına Mackenzie kahkahalarının altın sesini gönderiyordu.

Yazarın Notu

Okuduğunuz için teŖekkür ederiz!

Bu kitap, Mackenzie'nin on sekizinci yüzyıldaki atalarının üç kitaplık serüvenini sonlandırıyor:

Çalınan Mackenzie Gelini (Malcolm ve Mary) ***Alec***

Mackenzie'nin Baştan Çıkarma Sanatı (Alec ve Celia)

Şeytani Lord Will (Will ve Josette)

Viktorya dönemi Mackenzie'lerinin hayran olduğu "Yaşlı" Malcolm Mackenzie karakterini konu alan *Çalıntı Mackenzie Gelini*'ne başladığımda, tek başına bir kitap olarak yazmayı planlamıştım. Ancak, Mal'ın kardeşleri Alec ve Will'i tanıttığımda onlara aşık oldum! Onlar hakkında daha fazla yazmam gerektiğini biliyordum.

Başlangıçta Malcolm'un 1745 Ayaklanması'ndan kurtulan tek kişi olmasını planlamıştım (en genç olmasına rağmen Kilmorgan Dükü olmasının nedeni), ancak artık Alec ve Will'in ölmesini istemiyordum.

Böylece hayal gücüm onların hikayelerini ve Mal'ın iki ağabeyi hala hayatta olmasına rağmen nasıl dük olabildiğini ortaya çıkardı. Alec ve Will'in resmi olarak Culloden Moor Savaşı'nda ölenler arasında kalmasına (gerçekten hayatta kalmalarına rağmen), ancak Malcolm'un hayata döndürülmesine karar verdim.

Will'le tanıştığımda, Kilmorgan Dükü olmak istemediğini hemen anlamıştım. Casus ve entrikacı rolünde çok daha rahattı, ama Malcolm'un unvanı miras almasını ve aile evini restore etmesini sağlamak için geriye doğru eğilecekti. Will bunu ancak ruh eşi Josette'in yardımıyla başarabilir elbette!

Alec de zamanını siyasetle değil sanatçı olmakla geçirmek ister ve evlenip Celia ve çocuklarıyla birlikte Fransa'ya yerleşir.

Malcolm, Mary ile birlikte Kilmorgan'a döner, evini inşa eder ve sonsuza dek mutlu yaşar.

Kayıp altınla ilgili hikaye tarihten alınmıştır. Fransa, Jakobit ordusunun silah ve malzeme satın almasına yardımcı olmak amacıyla büyük bir meblağ göndermiş, ancak altını almak için gönderilen Jakobitler pusuya düşürülmüş ve altın ortadan kaybolmuştur. Altına ne olduğuna dair kendi teorimi yazmaya karar verdim. Kim bilir?

On sekizinci yüzyılın başlarına yaptığım gezintiden çok keyif aldım. Jakobit Ayaklanması İskoçya'da büyük bir değişimin eşiğinde gerçekleşti. İskoçya bilim, teknoloji, mimari, sanat, mali ve siyasi düşünce alanlarında Aydınlanma hareketinin merkezi haline gelmek üzereydi. Bu çağ James Watt, David Hume, Adam Smith, Robert , Allan Ramsay ve daha nicelerini yetiştirdi.

Sanayi çağı çok geçmeden iyi ya da kötü yeni bir yaşam biçimini başlatacaktı. Bu, tarihin incelenmesi gereken inanılmaz bir dönemidir.

Umarım Mackenzie ailesinin geçmişine attığım bu adım hoşunuza gitmiştir. Alec, Will ve Malcolm ve aileleri uzun ve mutlu bir hayat yaşayacaklar.

Bu kitabın arkasındaki soy ağacında Mal'ın soyunu Viktorya dönemi Mackenzie'lerine kadar izleyebilirsiniz.

En iyi dileklerle,

Jennifer Ashley

Jennifer Ashley tarafından da yazılmıştır

Tarihi Romanslar

Mackenzies Serisi

[Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği](#)

[Leydi Isabella'nın Skandal Evliliği](#)

[Lord Cameron'ın Birçok Dükün](#)

[Mükemmel Karısı](#)

[Bir Mackenzie Ailesi Noel'i: Mükemmel Hediye](#)

[Elliot McBride'ın Baştan Çıkarılması](#)

[Evcilleşmemiş Mackenzie](#)

[Daniel Mackenzie'nin Kötü İşleri Skandal ve](#)

[Düşes](#)

[Uygun Bir Mürebbiye İçin Kurallar](#)

[Çalınan Mackenzie Gelini Bir](#)

[Mackenzie Klanı Buluşması](#)

[Alec Mackenzie'nin Baştan Çıkarma Sanatı](#)

[Şeytani Lord Will](#)

[Bir Serseri Skandalcı Bir Kadımla Tanışıyor](#)

Tarihsel Gizemler

Kat Holloway "Merdiven Altı" Viktorya Dönemi Gizemleri

(Jennifer Ashley olarak

yazıyor) [Bir Çorba Zehir](#)

[Merdiven Altında Ölüm](#)

[Merdiven Üstünde Skandal](#)

[Kew Gardens'ta Ölüm](#)

Yüzbaşı Lacey Regency Gizem Serisi

(Ashley Gardner olarak

yazıyor) [The Hanover Square](#)

[Affair A Regimental Murder](#)

[Cam Ev](#)

[Sudbury Okulu Cinayetleri Kolye](#)

[Olayı](#)

[Berkeley Meydanı'nda Bir](#)
[Ceset Bir Norfolk'ta Bir](#)
[ÖlümCovent Garden Gizemi](#)
[Drury Lane'de Bir Kayboluş](#)
[Grosvenor Meydanı'nda Cinayet](#)
[Thames Nehri Cinayetleri](#)
[İskenderiye Olayı](#)
[Carlton House'da Bir Gizem](#)
[St. Giles'da Cinayet](#)
[Brighton Pavilion'da Ölüm](#)

[Centilmen'Bastonu](#) in (kısa
öyküler: baskıda
The Necklace Affair and Other Stories)

[Yüzbaşı Lacey Regency Gizemleri, Cilt 1](#)

İçeriği
Hanover Meydanı Olayı Bir
Alay Cinayeti
Cam Ev
Centilmen Bastonu
(kısa öykü koleksiyonu)

[Kaptan Lacey Regency Gizemleri, Cilt 2](#) şunları

içerir
Sudbury Okul Cinayetleri
Kolye Meselesi
Berkeley Meydanı'nda Bir
Ceset Bir Covent Garden
Gizemi

[Kaptan Lacey Regency Gizemleri, Cilt 3](#) şunları

içerir
Norfolk'ta Bir Ölüm
Drury Lane'de Bir Kayboluş
Grosvenor Meydanı'nda Cinayet

[Yüzbaşı Lacey Regency Gizemleri, Cilt 4](#)

İçindekiler

Thames Nehri Cinayetleri

İskenderiye Olayı

Carlton House'da Gizem

Gladyatör Leonidas Gizemleri

(Ashley Gardner olarak yazıyor)

[*Kan Borçları*](#)

(Devamı gelecek)

Gizem Antolojileri [*Cinayet*](#)

[*En Tarihi Geçmiş Suçlar*](#)

Riding Hard (Çağdaş

Romantik) [Adam](#)

[Grant](#)

[Carter](#)

[Tyler](#)

[Ross](#)

[Kyle](#)

[Ray](#)

[Starlight Bend'de Karla Mücadele](#)

Mackenzie Aile Ağacı

Ferdinand Daniel Mackenzie (Old Dan) 1330-1395 Birinci

Kilmorgan Dükü

= m. Leydi Margaret Duncannon

|

On dört nesil

|

Daniel William Mackenzie 1685-1746(?) (9.

Kilmorgan Dükü)

= m. Allison MacNab

|

6 oğul

Daniel Duncannon Mackenzie (Duncan) (1710-1746)

William Ferdinand Mackenzie (1714-1746?)

=m. **Josette Oswald**

|

Glenna Oswald (üvey kızı) Duncan

Ian Mackenzie 1748-1836) Abby

Anne Mackenzie (1750-1838)

Magnus Ian Mackenzie (1715-1734) Angus

William Mackenzie (1716-1746)

Alec William Ian Mackenzie (1716-1746?)

=m. Genevieve Millar (ö. 1746)

|

Jenny (Genevieve Allison Mary) Mackenzie (1746-1837)

=m2. **Leydi Celia Fotheringhay**

|

Magnus Edward Mackenzie (1747-1835)

Catherine Mary Mackenzie (1750-1836)

Malcolm Daniel Mackenzie (1720-1802)

(1746'dan itibaren 10. Kilmorgan Dükü)

= m. **Leydi Mary Lennox**

|
Angus Roland Mackenzie 1747-1822
(11. Kilmorgan Dükü)
= m. Donnag Fleming

|
William Ian Mackenzie (The Rake) 1780-1850 (12.
Kilmorgan Dükü)
= Leydi Elizabeth Ross ile evlendi.

|
Daniel Mackenzie, 13. Kilmorgan Dükü (1824-1874) (1.
Kilmorgan Dükü, 1855'ten itibaren İngiliz)
= m. Elspeth Cameron (ö. 1864)

|
Hart Mackenzie (d. 1844)
1874'ten itibaren 14. Kilmorgan Dükü
(2. Kilmorgan Dükü, İngiliz)
= m1. Leydi Sarah Graham (ö. 1876)

|
(Hart Graham Mackenzie, ö. 1876)

= m2. **Leydi Eleanor Ramsay**

|
Hart Alec Graham Mackenzie (d. 1885)
Malcolm Ian Mackenzie (d. 1887)

Cameron Mackenzie
= m1. Leydi Elizabeth Cavendish (ö. 1866)

|
Daniel Mackenzie= m. **Violet Devereaux**

Cameron Mackenzie= m2. **Ainsley Douglas**

|
Gavina Mackenzie (d. 1883) Stuart
Mackenzie (d. 1885)

"Mac" (Roland Ferdinand) Mackenzie
= **Leydi Isabella Scranton** ile evlendi.

|
Aimee Mackenzie (d. 1879, evlat edinildi
1881) Eileen Mackenzie (d. 1882)

Robert Mackenzie (d. 1883)

Ian Mackenzie= m. **Beth Ackerley**

|

Jamie Mackenzie (d. 1882)

Isabella Elizabeth Mackenzie (Belle) (d. 1883) Megan
Mackenzie (d. 1885)

Lloyd Fellows= m. **Leydi Louisa Scranton**

|

Elizabeth Fellows (d. 1886)

William Fellows (d. 1888)

Matthew Fellows (d. 1889)

McBride Ailesi

Patrick McBride= m. Rona McDougal

Sinclair McBride= m.1 Margaret Davies (ö. 1878)

| Caitriona

(d. 1875)

Andrew (d. 1877)

m.2 **Roberta "Bertie" Frasier Elliot**

McBride= m. **Juliana St. John**

Ainsley McBride= m.1 John Douglas (ö. 1879)

|

Gavina Douglas (d.)

= m.2 **Lord Cameron Mackenzie**

|

Gavina Mackenzie (d. 1883) Stuart
Mackenzie (d. 1885)

Steven McBride (Yüzbaşı, Ordu)

= m. **Rose Barclay**

(Dowager Duchess of Southdown)

Not: Kalın harflerle yazılan isimler Mackenzie serisindeki ana karakterleri
göstermektedir

Yazar Hakkında

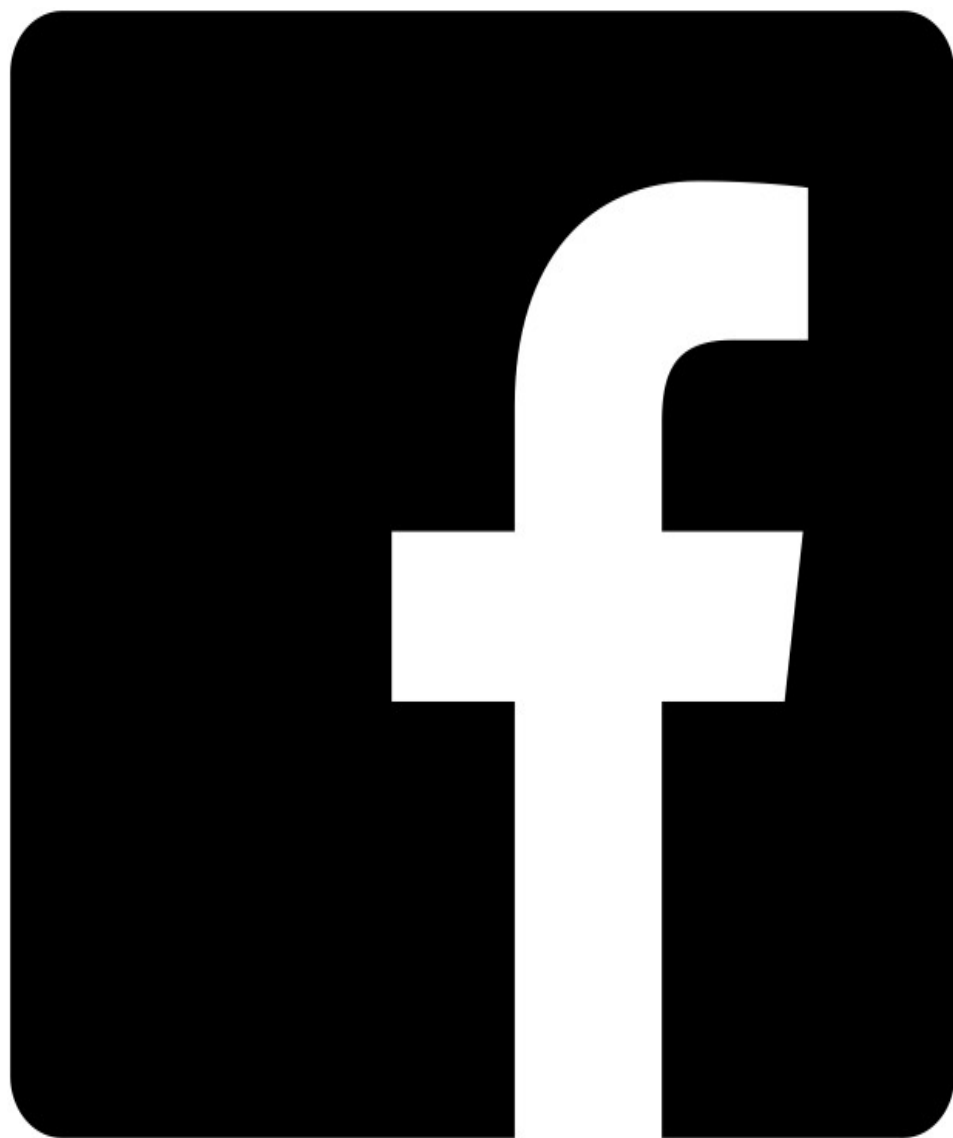
New York Times çok satan ve ödüllü yazar Jennifer Ashley, Jennifer Ashley, Allyson James ve Ashley Gardner adlarıyla romantizm, şehir fantezisi ve gizem türlerinde 85'ten fazla yayımlanmış roman ve novella yazmıştır. Kitapları Romance Writers of America'nın RITA (yılın en iyi aşk romanları ve novellaları için verilir), birçok *RT BookReviews* Reviewers Choice ödülü (En İyi Şehir Fantezisi, En İyi Tarihi Gizem ve Tarihi Romanda Kariyer Başarısı dahil) ve paranormal romanları için Prism ödüllerine aday gösterildi ve kazandı. Jennifer'ın kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve *Publisher's Weekly* ve *Booklist*'te yıldızlı eleştiriler almıştır.

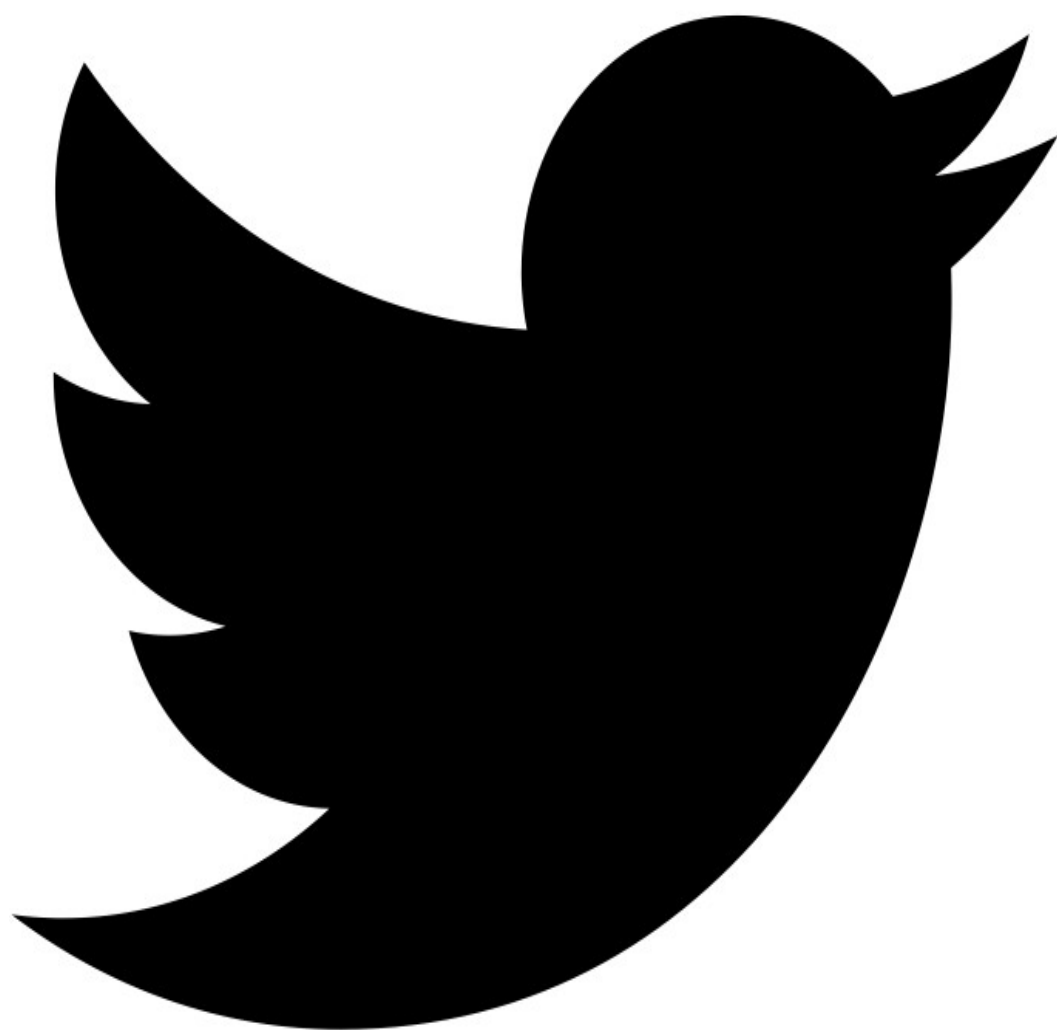
Jennifer'ın serisi hakkında daha fazla [bilgiye](#)

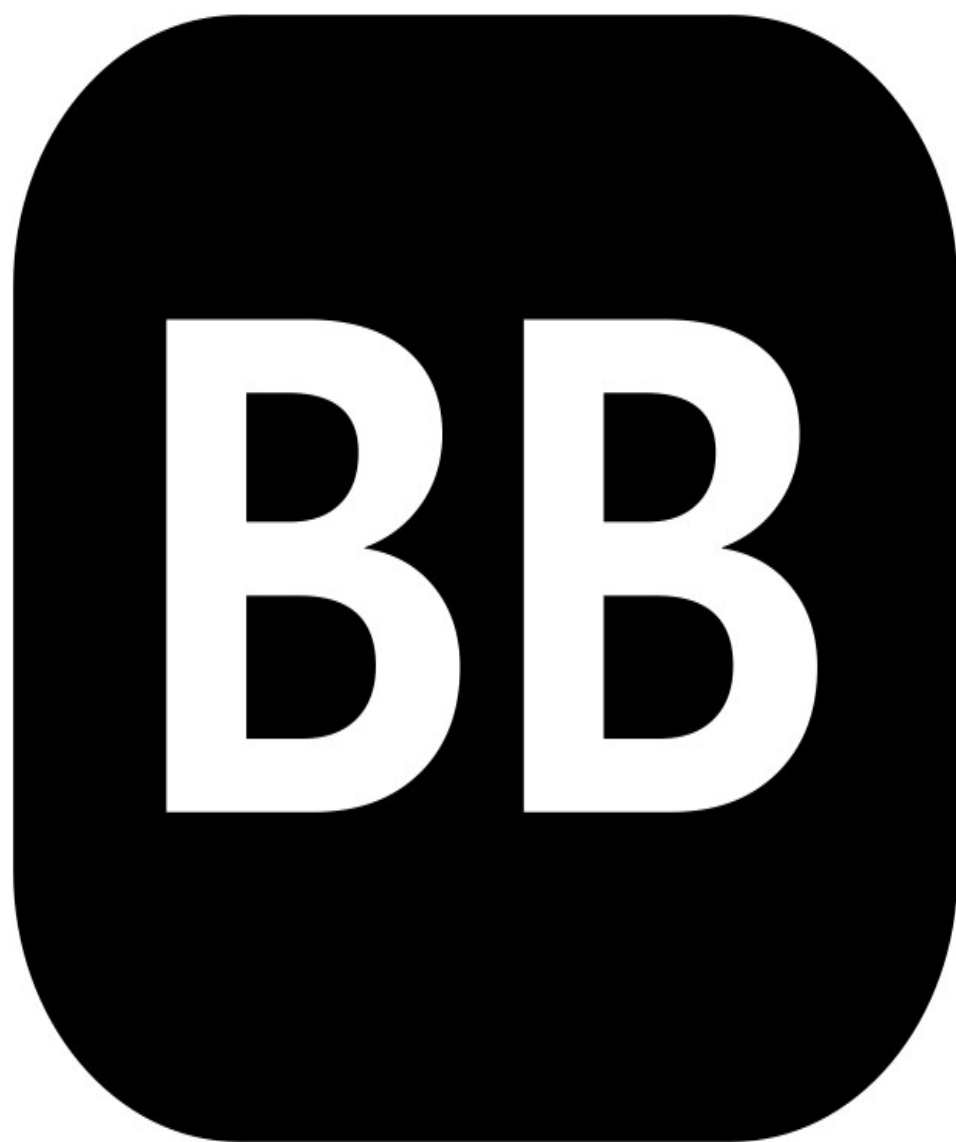
<https://www.jenniferashley.com> adresinden ulaşabilirsiniz.

veya <http://eepurl.com/47kLL>

[haber](#)adresindeki bültenine katılın

Telif Hakkı

Şeytani Lord Will

Mackenzies Kitap 10

Telif Hakkı© 2019 by Jennifer Ashley

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm Hakları Saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Yazar.

Kapak tasarımı Kim Killion'a ait

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

